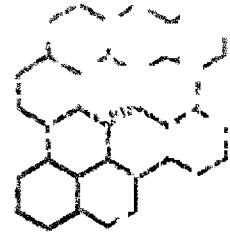

องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก
Phitsanulok Provincial Administrative Organization

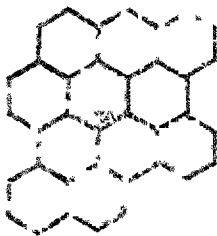
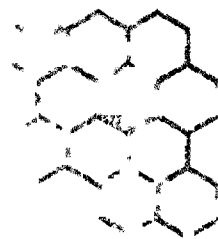
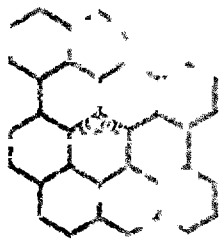

แผนพัฒนาท้องถิ่น

[พ.ศ. 2566 - 2570]

แก้ไข ครั้งที่ 7 / 2565

ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

ประกาศองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก
เรื่อง ประกาศใช้แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) แก้ไข ครั้งที่ ๗/๒๕๖๕
ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

ด้วยนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ได้พิจารณาอนุมัติให้แก้ไขแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) แก้ไข ครั้งที่ ๗/๒๕๖๕ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ซึ่งเป็นการปฏิบัติ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ และ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๑ ข้อ ๒๑ การแก้ไขแผนพัฒนาท้องถิ่นเป็นอำนาจของผู้บริหารท้องถิ่น

อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๒๑ และข้อ ๒๔ ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการ จัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ และแก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงประกาศใช้แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) แก้ไข ครั้งที่ ๗/๒๕๖๕ ขององค์การบริหาร ส่วนจังหวัดพิษณุโลก รายละเอียดสามารถเปิดดูได้ที่ www.ppao.go.th

จึงประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

(นายมนต์ชัย วิวัฒน์ธนาตย์)

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

บัญชีขอแก้ไข
แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ.๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) แก้ไข ครั้งที่ ๗ / ๒๕๖๕
ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๑๐.๓/ว ๖๐๘๖ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๖๕ เรื่อง ชักซ้อมแนวทางปฏิบัติการใช้แผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อจัดทำบริการสาธารณะหรือกิจกรรมสาธารณะ กำหนดให้เมื่อมีราชกิจจานุเบกษา ประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นำจุดหมายในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ ลงรายละเอียดที่มีความสอดคล้องหรือเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๘๐) แผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในส่วนที่ ๒ ยุทธศาสตร์องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และส่วนที่ ๓ การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปสู่การปฏิบัติ

องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก จึงแก้ไขข้อมูลแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ดังนี้

๑. ส่วนที่ ๒ ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๑.๑ แก้ไขข้อมูลแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ จาก ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) เป็น ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

๑.๒ แก้ไขข้อมูลแผนพัฒนาภาคเหนือ จาก (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๕) ฉบับทบทวน เป็น (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

๑.๓ เพิ่มเติมข้อมูลเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs)

๑.๔ แก้ไขการเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม

๒. ส่วนที่ ๓ การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปสู่การปฏิบัติ

แก้ไข ข้อ ๓.๑ ยุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่นและยุทธศาสตร์ระดับมหภาคเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ โดยการปรับปรุงตารางข้อมูลตามที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

๓. ส่วนที่ ๔ การติดตามประเมินผล

แก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการติดตามและประเมินผล (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ดังนี้

๓.๑ แก้ไขแบบการพิจารณาการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เพื่อความสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

๓.๒ แก้ไขแบบการพิจารณาการติดตามและประเมินผลโครงการเพื่อความสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก (รายละเอียดแนบท้าย)

อนุมัติ

ลงนาม.....

(นายมนต์ชัย วิวัฒน์ธนาฒย์)

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

สารบัญ

หน้า

ส่วนที่ 2 ยุทธศาสตร์องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

- ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค
 - แผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี 2-1
 - แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 2-10
 - เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) 2-93
 - แผนพัฒนาภาคเหนือ 2-123
 - แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 2-130
 - แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดพิษณุโลก ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2563 - 2582) 2-136
 - แผนพัฒนาจังหวัดพิษณุโลก (พ.ศ. 2566 - 2570) 2-139
 - ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดพิษณุโลก 2-143
 - นโยบายนายองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกที่แถลงต่อสภา 2-146
- ยุทธศาสตร์องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก 2-150
- ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม 2-159
- การวิเคราะห์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น 2-167

ส่วนที่ 3 การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปสู่การปฏิบัติ

- ยุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่นและยุทธศาสตร์ระดับมหภาค เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ 3-1

ส่วนที่ 4 การติดตามและประเมินผล

- ความหมายของการติดตามประเมินผล 4-1
- ความสำคัญของการติดตามและประเมินผล 4-2
- ประโยชน์ของการติดตามและประเมินผล 4-2
- แนวทางและวิธีการตรวจติดตามและประเมินผล 4-2
- กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์ 4-3
- กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการติดตามและประเมินผลโครงการ 4-10
- ผลการติดตามประเมินผลยุทธศาสตร์ 4-26
- ผลการติดตามประเมินผลโครงการ 4-31
- สรุปผลการพัฒนาท้องถิ่น 4-40
- ข้อเสนอแนะในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นในอนาคต 4-41

ส่วนที่ 2

ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค

1. แผนยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี

วิสัยทัศน์ (Vision)

“ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว
ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”

ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

(พ.ศ. 2561 – 2580)

ยุทธศาสตร์ที่ 1 : ด้านความมั่นคง

เป้าหมาย 20 ปี

- เป้าหมายที่ 1 ประชาชนอยู่ดี กินดี มีสุข
- เป้าหมายที่ 2 บ้านเมืองมีความมั่นคงในทุกมิติและทุกระดับ
- เป้าหมายที่ 3 กองทัพ หน่วยงานด้านความมั่นคง ภาครัฐ เอกชน และภาคประชาชนมีความพร้อมในการป้องกันและแก้ไขปัญหาความมั่นคง
- เป้าหมายที่ 4 ประเทศไทยมีบทบาทด้านความมั่นคงเป็นที่ชื่นชมและได้รับการยอมรับโดยประชาคมระหว่างประเทศ
- เป้าหมายที่ 5 การบริหารจัดการความมั่นคงมีผลสำเร็จที่เป็นรูปธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ

ประเด็นยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย 5 ประเด็นหลัก

1. การรักษาความสงบภายในประเทศ

- 1.1 พัฒนาและเสริมสร้างคนในทุกภาคส่วนให้มีความเข้มแข็ง มีความพร้อม ตระหนักในเรื่องความมั่นคง และมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา
- 1.2 พัฒนาและเสริมสร้างความจงรักภักดีต่อสถาบันหลักของชาติ
- 1.3 พัฒนาและเสริมสร้างการเมืองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขที่มีเสถียรภาพและมีธรรมาภิบาล เห็นแก่ประโยชน์ของประเทศชาติมากกว่าประโยชน์ส่วนตน
- 1.4 พัฒนาและเสริมสร้างกลไกที่สามารถป้องกันและขจัดสาเหตุของประเด็นปัญหาความมั่นคงที่สำคัญ

2. ป้องกันและแก้ไขปัญหามีผลกระทบต่อความมั่นคง
 - 2.1 แก้ไขปัญหาความมั่นคงในปัจจุบัน
 - 2.2 ติดตาม เฝ้าระวัง ป้องกัน และแก้ไขปัญหที่อาจอุบัติขึ้นใหม่
 - 2.3 สร้างความปลอดภัยและความสันติสุขอย่างถาวรในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้
 - 2.4 รักษาความมั่นคงและผลประโยชน์ทางทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทั้งทางบกและทางทะเล
3. พัฒนาศักยภาพของประเทศให้พร้อมเผชิญภัยคุกคามที่กระทบต่อความมั่นคงของชาติ
 - 3.1 พัฒนาระบบงานข่าวกรองแห่งชาติแบบบูรณาการอย่างมีประสิทธิภาพ
 - 3.2 พัฒนาและฝึกพลั้งอำนาจแห่งชาติ กองทัพและหน่วยงานความมั่นคง รวมทั้งภาครัฐและภาคประชาชน ให้พร้อมป้องกันและรักษาอธิปไตยของประเทศ และเผชิญภัยคุกคามได้ทุกมิติทุกรูปแบบและทุกระดับ
 - 3.3 พัฒนาระบบเตรียมพร้อมแห่งชาติและการบริหารจัดการภัยคุกคามให้มีประสิทธิภาพ
4. บูรณาการความร่วมมือด้านความมั่นคงกับอาเซียนและนานาชาติ รวมถึงองค์กรภาครัฐและที่มีใช้ภาครัฐ
 - 4.1 เสริมสร้างและรักษาดุลยภาพภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศ
 - 4.2 เสริมสร้างและดำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงของภูมิภาค
 - 4.3 ร่วมมือทางการพัฒนากับประเทศเพื่อนบ้าน ภูมิภาค โลก รวมถึงองค์กรภาครัฐและที่มีใช้ภาครัฐ
5. พัฒนากลไกการบริหารจัดการความมั่นคงแบบบูรณาการ
 - 5.1 พัฒนากลไกให้พร้อมสำหรับการติดตาม เฝ้าระวัง แจ้งเตือน ป้องกัน และแก้ไขปัญหความมั่นคงแบบองค์รวมอย่างเป็นรูปธรรม
 - 5.2 บริหารจัดการความมั่นคงให้เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาประเทศในมิติอื่น ๆ พัฒนากลไกและองค์กรขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง

ยุทธศาสตร์ที่ 2: ส่งเสริมการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

เป้าหมาย 20 ปี

เป้าหมายที่ 1 ประเทศไทยเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน

เป้าหมายที่ 2 ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น

ประเด็นยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย 5 ประเด็นหลัก

1. การเกษตรสร้างมูลค่า

- 1.1 เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น ส่งเสริมการนำอัตลักษณ์พื้นถิ่นและภูมิปัญญาท้องถิ่นของไทยเป็นผลิตภัณฑ์การเกษตร
- 1.2 เกษตรปลอดภัย ให้ความรู้ สนับสนุนกลไกตลาด เปลี่ยนผ่านสู่เกษตรอินทรีย์
- 1.3 เกษตรชีวภาพ ผลิตภัณฑ์มูลค่าสูงจากฐานเกษตรกรรม ฐานทรัพยากรชีวภาพ
- 1.4 เกษตรแปรรูป เพิ่มมูลค่าในผลิตภัณฑ์และสินค้าเกษตรพรีเมียม
- 1.5 เกษตรอัจฉริยะ นำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนา

2. อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต
 - 2.1 อุตสาหกรรมชีวภาพ
 - 2.2 อุตสาหกรรมและบริการการแพทย์ครบวงจร
 - 2.3 อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์
 - 2.4 อุตสาหกรรมและบริการขนส่งและโลจิสติกส์
 - 2.5 อุตสาหกรรมความมั่นคงของประเทศ
3. สร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว
 - 3.1 ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม
 - 3.2 ท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ
 - 3.3 ท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงาม และแพทย์แผนไทย
 - 3.4 ท่องเที่ยวสำราญทางน้ำ
 - 3.5 ท่องเที่ยวเชื่อมโยงภูมิภาค
4. โครงสร้างพื้นฐาน เชื่อมไทย เชื่อมโลก
 - 4.1 การเชื่อมโยงโครงข่ายคมนาคมไร้รอยต่อ
 - 4.2 การสร้างและพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษ
 - 4.3 การเพิ่มพื้นที่และเมืองเศรษฐกิจ
 - 4.4 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยีสมัยใหม่
 - 4.5 การรักษาและเสริมสร้างเสถียรภาพทางเศรษฐกิจมหภาค
5. พัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่
 - 5.1 การสร้างผู้ประกอบการอัจฉริยะ
 - 5.2 การสร้างโอกาสเข้าถึงบริการทางการเงิน
 - 5.3 การสร้างโอกาสเข้าตลาด
 - 5.4 การสร้างโอกาสเข้าถึงข้อมูล
 - 5.5 การปรับบทบาทและโอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐ

บทที่ 3.3 - แผนการพัฒนาและสร้างเสริมศักยภาพทรัพยากรมนุษย์

เป้าหมาย 20 ปี

- เป้าหมายที่ 1 คนไทยเป็นคนดี คนเก่ง มีคุณภาพ พร้อมสำหรับวิถีชีวิตในศตวรรษที่ 21
- เป้าหมายที่ 2 คนไทยมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อสนับสนุนต่อการพัฒนาคนตลอดช่วงชีวิต

ประเด็นยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย 7 ประเด็นหลัก

1. ปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรม
 - 1.1 การปลูกฝังค่านิยมและวัฒนธรรมผ่านการเลี้ยงดูในครอบครัว
 - 1.2 การบูรณาการเรื่องความซื่อสัตย์ วินัย คุณธรรม จริยธรรม ในการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา
 - 1.3 การสร้างความเข้มแข็ง ในสถาบันทางศาสนา
 - 1.4 การปลูกฝังค่านิยมและวัฒนธรรมโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน

- 1.5 การสร้างค่านิยมและวัฒนธรรมที่พึงประสงค์จากภาคธุรกิจ
- 1.6 การใช้สื่อและสื่อสารมวลชนในการปลูกฝังค่านิยมและวัฒนธรรมของคนในสังคม
- 1.7 การส่งเสริมให้คนไทยมีจิตสาธารณะและมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม
2. พัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต
 - 2.1 ช่วงการตั้งครรภ์/ปฐมวัย เน้นการเตรียมความพร้อมให้แก่พ่อแม่ก่อนการตั้งครรภ์
 - 2.2 ช่วงวัยเรียน วัยรุ่น ปลูกฝังความเป็นคนดี มีวินัยพัฒนาทักษะการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับศตวรรษที่ 21
 - 2.3 ช่วงวัยแรงงาน ยกกระดับศักยภาพ ทักษะและสมรรถนะแรงงานสอดคล้องกับความต้องการของตลาด
 - 2.4 ช่วงวัยผู้สูงอายุ ส่งเสริมให้ผู้สูงอายุเป็นพลังในการขับเคลื่อนประเทศ
3. ปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 21
 - 3.1 การปรับเปลี่ยนระบบการเรียนรู้ให้เอื้อต่อการพัฒนาทักษะสำหรับศตวรรษที่ 21
 - 3.2 การเปลี่ยนโฉมบทบาท “ครู” ให้เป็นครูยุคใหม่
 - 3.3 การเพิ่มประสิทธิภาพระบบบริหารจัดการศึกษาในทุกกระดับ ทุกประเภท
 - 3.4 การพัฒนาระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิต
 - 3.5 การสร้างความตื่นตัวให้คนไทยตระหนักถึงบทบาท ความรับผิดชอบ และการวางตำแหน่งของประเทศไทยในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์และประชาคมโลก
 - 3.6 การวางพื้นฐานระบบรองรับการเรียนรู้โดยใช้ดิจิทัลแพลตฟอร์ม
 - 3.7 การสร้างระบบการศึกษาเพื่อเป็นเลิศทางวิชาการระดับนานาชาติ
4. ตระหนักถึงหุบปัญหาของมนุษย์ที่หลากหลาย
 - 4.1 การพัฒนาและส่งเสริมหุบปัญหาผ่านครอบครัว ระบบสถานศึกษา สภาพแวดล้อม รวมทั้งสื่อตั้งแต่ระดับปฐมวัย
 - 4.2 การสร้างเส้นทางอาชีพ สภาพแวดล้อมการทำงาน และระบบสนับสนุน ที่เหมาะสมสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษผ่านกลไกต่าง ๆ
 - 4.3 การดึงดูดกลุ่มผู้เชี่ยวชาญต่างชาติและคนไทยที่มีความสามารถในต่างประเทศให้มาสร้างและพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมให้กับประเทศ
5. เสริมสร้างให้คนไทยมีสุขภาวะที่ดี
 - 5.1 การสร้างความรอบรู้ด้านสุขภาวะ
 - 5.2 การป้องกันและควบคุมปัจจัยเสี่ยงที่คุกคามสุขภาวะ
 - 5.3 การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการมีสุขภาวะที่ดี
 - 5.4 การพัฒนาระบบบริการสุขภาพที่ทันสมัยสนับสนุนการสร้างสุขภาวะที่ดี
 - 5.5 การส่งเสริมให้ชุมชนเป็นฐานในการสร้างสุขภาวะที่ดีในทุกพื้นที่
6. สร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์
 - 6.1 การสร้างความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวไทย
 - 6.2 การส่งเสริมบทบาทการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ครอบครัวและชุมชนในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
 - 6.3 การปลูกฝังและพัฒนาทักษะนอกห้องเรียน
 - 6.4 การพัฒนาระบบฐานข้อมูลเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

7. เสริมสร้างศักยภาพการกีฬาในการสร้างคุณค่าทางสังคมและพัฒนาประเทศ
 - 7.1 การส่งเสริมการออกกำลังกาย และกีฬาขั้นพื้นฐานให้กลายเป็นวิถีชีวิต
 - 7.2 การส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมออกกำลังกาย กีฬาและนันทนาการ
 - 7.3 การส่งเสริมการกีฬาเพื่อพัฒนาสู่ระดับอาชีพ
 - 7.4 การพัฒนาบุคลากรด้านการกีฬาและนันทนาการเพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมกีฬา

ยุทธศาสตร์ที่ 4 : ดำเนินการสร้างโอกาสและคุณภาพสังคมอย่างยั่งยืน

เป้าหมาย 20 ปี

เป้าหมายที่ 1 สร้างความเป็นธรรม และลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ

เป้าหมายที่ 2 กระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เพิ่มโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้าเป็นกำลังของการพัฒนาประเทศในทุกระดับเพื่อความสมานฉันท์

เป้าหมายที่ 3 เพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาการพึ่งตนเองและการจัดการตนเองเพื่อสร้างสังคมคุณภาพ

ประเด็นยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย 4 ประเด็นหลัก

1. การลดความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรมในทุกมิติ

1.1 ปรับโครงสร้างเศรษฐกิจฐานราก

1.2 ปฏิรูประบบภาษีและการคุ้มครองผู้บริโภค

1.3 กระจายการถือครองที่ดินและการเข้าถึงทรัพยากร

1.4 เพิ่มผลิตภาพและคุ้มครองแรงงานไทย ให้เป็นแรงงานฝีมือที่มีคุณภาพและความริเริ่มสร้างสรรค์มีความปลอดภัยในการทำงาน

1.5 สร้างหลักประกันทางสังคมที่ครอบคลุมและเหมาะสมกับคนทุกช่วงวัย ทุกเพศภาวะและทุกกลุ่ม

1.6 ลงทุนทางสังคมแบบมุ่งเป้าเพื่อช่วยเหลือกลุ่มคนยากจนและกลุ่มผู้ด้อยโอกาสโดยตรง

1.7 สร้างความเป็นธรรมในการเข้าถึงบริการสาธารณสุข และการศึกษา โดยเฉพาะสำหรับผู้มีรายได้น้อยและกลุ่มผู้ด้อยโอกาส

1.8 สร้างความเป็นธรรมในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างทั่วถึง

2. การกระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี

2.1 พัฒนาศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยีในภูมิภาค

2.2 กำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของแต่ละกลุ่มจังหวัดในมิติต่าง ๆ

2.3 จัดระบบเมืองที่เอื้อต่อการสร้างชีวิตและสังคมที่มีคุณภาพและปลอดภัย ให้สามารถตอบสนองต่อสังคมสูงวัยและแนวโน้มของการขยายตัวของเมืองในอนาคต

2.4 ปรับโครงสร้างและแก้ไขกฎหมายระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน เพื่อวางระบบและกลไกการบริหารงานในระดับภาคกลุ่มจังหวัด

2.5 สนับสนุนการพัฒนาพื้นที่บนฐานข้อมูลความรู้ เทคโนโลยีและนวัตกรรม

2.6 การพัฒนากำลังแรงงานในพื้นที่

3. การเสริมสร้างพลังทางสังคม

- 3.1 สร้างสังคมเข้มแข็งที่แบ่งปัน ไม่ทอดทิ้ง และมีคุณธรรม โดยสนับสนุนการรวมตัวและตั้งพลังของภาคส่วนต่าง ๆ
- 3.2 การรองรับสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ
- 3.3 สนับสนุนความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน ภาควิชาการ ภาคประชาสังคมและภาคประชาชน
- 3.4 ส่งเสริมความเสมอภาคทางเพศและบทบาทของสตรีในการสร้างสรรค์สังคม
- 3.5 สนับสนุนการพัฒนาบนฐานทุนทางสังคมและวัฒนธรรม
- 3.6 สนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและสื่อสร้างสรรค์ เพื่อรองรับสังคมยุคดิจิทัล

4. การเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาการพึ่งตนเองและการจัดการตนเอง

- 4.1 ส่งเสริมการปรับพฤติกรรมในระดับครัวเรือน ให้มีขีดความสามารถในการจัดการวางแผนชีวิต สุขภาพ ครอบครัว การเงินและอาชีพ
- 4.2 เสริมสร้างศักยภาพของชุมชนในการพึ่งตนเองและการพึ่งพากันเอง
- 4.3 สร้างการมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ เพื่อสร้างประชาธิปไตยชุมชน
- 4.4 สร้างภูมิคุ้มกันทางปัญญาให้กับชุมชน

ยุทธศาสตร์ที่ 5 : ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

เป้าหมาย 20 ปี

- เป้าหมายที่ 1 อนุรักษ์และรักษาทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม ให้คนรุ่นต่อไปได้ใช้อย่างยั่งยืน มีสมดุล
- เป้าหมายที่ 2 ฟื้นฟูและสร้างใหม่ฐานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม เพื่อลดผลกระทบทางลบจากการพัฒนาสังคมเศรษฐกิจของประเทศ
- เป้าหมายที่ 3 ใช้ประโยชน์และการสร้างการเติบโตบนฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สมดุลภายในขีดความสามารถของระบบนิเวศ
- เป้าหมายที่ 4 ยกระดับกระบวนการทัศน์ เพื่อกำหนดอนาคตประเทศด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม บนหลักของการมีส่วนร่วมและธรรมาภิบาล
- เป้าหมายที่ 5 การบริหารจัดการความมั่นคงมีผลสำเร็จที่เป็นรูปธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ

ประเด็นยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย 6 ประเด็นหลัก

1. สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจสีเขียว
 - 1.1 เพิ่มมูลค่าของเศรษฐกิจฐานชีวภาพให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน
 - 1.2 อนุรักษ์และฟื้นฟูความหลากหลายทางชีวภาพในและนอกถิ่นกำเนิด
 - 1.3 อนุรักษ์และฟื้นฟูแม่น้ำลำคลองและแหล่งน้ำธรรมชาติทั่วประเทศ
 - 1.4 รักษาและเพิ่มพื้นที่สีเขียวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
 - 1.5 ส่งเสริมการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน

2. สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจภาคทะเล
 - 2.1 เพิ่มมูลค่าของเศรษฐกิจฐานชีวภาพทางทะเล
 - 2.2 ปรับปรุง พื้นฟู และสร้างใหม่ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งทั้งระบบ
 - 2.3 พื้นฟูชายหาดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว ชายฝั่งทะเลได้รับการป้องกันและแก้ไขทั้งระบบ และมีนโยบายการจัดการชายฝั่งแบบบูรณาการอย่างเป็นองค์รวม
 - 2.4 พัฒนาและเพิ่มสัดส่วนกิจกรรมทางทะเลที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
3. สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืน บนสังคมเศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ
 - 3.1 ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก
 - 3.2 มีการปรับตัวเพื่อลดความสูญเสียและเสียหายจากภัยธรรมชาติและผลกระทบที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
 - 3.3 มุ่งเป้าสู่การลงทุนที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของภาครัฐและภาคเอกชน
 - 3.4 พัฒนาและสร้างระบบรับมือปรับตัวต่อโรคอุบัติใหม่และโรคอุบัติซ้ำที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ
4. พัฒนาพื้นที่เมือง ชนบท เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ มุ่งเน้นความเป็นเมืองที่เติบโตอย่างต่อเนื่อง
 - 4.1 จัดทำแผนผังภูมินิเวศเพื่อการพัฒนา เมือง ชนบท พื้นที่เกษตรกรรมและอุตสาหกรรม รวมถึงพื้นที่อนุรักษ์ตามศักยภาพ และความเหมาะสมทางภูมินิเวศอย่างเป็นเอกภาพ
 - 4.2 พัฒนาพื้นที่เมือง ชนบท เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ ที่มีการบริหารจัดการตามแผนผังภูมินิเวศอย่างยั่งยืน
 - 4.3 จัดการมลพิษที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสารเคมีในภาคเกษตรทั้งระบบ ให้เป็นไปตามมาตรฐานสากลและค่ามาตรฐานสากล
 - 4.4 ส่งเสริมรักษา อนุรักษ์ พื้นฟู และพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติ มรดกทางสถาปัตยกรรมและศิลปวัฒนธรรม อัตลักษณ์และวิถีชีวิตพื้นถิ่นบนฐานธรรมชาติ และฐานวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน
 - 4.5 พัฒนาเครือข่ายองค์กรพัฒนาเมืองและชุมชน รวมทั้งกลุ่มอาสาสมัคร ด้วยกลไกการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในท้องถิ่น
 - 4.6 เสริมสร้างระบบสาธารณสุขและอนามัยสิ่งแวดล้อม และยกระดับความสามารถในการป้องกันโรคอุบัติใหม่และอุบัติซ้ำ
5. พัฒนาความมั่นคงทางน้ำ พลังงาน และเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
 - 5.1 พัฒนาการจัดการน้ำเชิงลุ่มน้ำทั้งระบบเพื่อเพิ่มความมั่นคงด้านน้ำของประเทศ
 - 5.2 เพิ่มประสิทธิภาพของน้ำทั้งระบบในการใช้น้ำอย่างประหยัด รู้คุณค่า และสร้างมูลค่าเพิ่มจากการใช้น้ำให้ทัดเทียมกับระดับสากล
 - 5.3 พัฒนาความมั่นคงพลังงานของประเทศ และส่งเสริมการใช้พลังงานที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
 - 5.4 เพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานโดยลดความเข้มข้นของการใช้พลังงาน
 - 5.5 พัฒนาความมั่นคงด้านการเกษตร และอาหารของประเทศและชุมชนในมิติปริมาณ คุณภาพ ราคาและการเข้าถึงอาหาร

6. ยุทธศาสตร์ที่ 6 : เพื่อกำหนดอนาคตประเทศ

- 6.1 ส่งเสริมคุณลักษณะและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้านสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตที่ดีของคนไทย
- 6.2 พัฒนาเครื่องมือ กลไกและระบบยุติธรรม และระบบประชาธิปไตยสิ่งแวดล้อม
- 6.3 จัดโครงสร้างเชิงสถาบันเพื่อจัดการประเด็นร่วม ด้านการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ
- 6.4 พัฒนาและดำเนินโครงการที่ยกระดับกระบวนการทัศน์ เพื่อกำหนดอนาคตประเทศด้านทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม บนหลักของการมีส่วนร่วมและธรรมาภิบาล

ยุทธศาสตร์ที่ 6 : ด้านการปรับสมดุลและพัฒนากระบวนการยุติธรรมภาครัฐ

เป้าหมาย 20 ปี

เป้าหมายที่ 1 ภาครัฐมีวัฒนธรรมการทำงานที่มุ่งผลสัมฤทธิ์และผลประโยชน์ส่วนรวม ตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส

เป้าหมายที่ 2 ภาครัฐมีขนาดที่เล็กลง พร้อมปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง

เป้าหมายที่ 3 ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ

เป้าหมายที่ 4 กระบวนการยุติธรรม เป็นไปเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวมของประเทศ

ประเด็นยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย 8 ประเด็นหลัก

1. ภาครัฐที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง ตอบสนองความต้องการและให้บริการอย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส

1.1 การให้บริการสาธารณะของภาครัฐ ได้มาตรฐานสากลและเป็นระดับแนวหน้าของภูมิภาค

1.2 ภาครัฐมีความเชื่อมโยงในการให้บริการสาธารณะต่างๆ ผ่านการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้

2. ภาครัฐบริหารงานแบบบูรณาการโดยมียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายและเชื่อมโยงการพัฒนาในทุกระดับ ทุกประเด็น ทุกภารกิจและทุกพื้นที่

2.1 ให้อุตสาหกรรมชาติเป็นกลไกขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ

2.2 ระบบการเงินการคลังประเทศสนับสนุนการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติ

2.3 ระบบติดตามประเมินผลที่สะท้อนการบรรลุเป้าหมายยุทธศาสตร์ชาติในทุกระดับ

3. ภาครัฐมีขนาดที่เล็กลง เหมาะสมกับภารกิจ เปิดกว้าง ส่งเสริมให้ประชาชนและทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ

3.1 ภาครัฐมีขนาดที่เหมาะสม

3.2 ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ

3.3 ส่งเสริมการกระจายอำนาจและสนับสนุนบทบาทชุมชนท้องถิ่นให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานที่มีสมรรถนะสูง ตั้งอยู่บนหลักธรรมาภิบาล

4. ภาครัฐมีความทันสมัย

4.1 องค์กรภาครัฐมีความยืดหยุ่น เหมาะสมกับบริบทการพัฒนาประเทศ

4.2 พัฒนาและปรับระบบวิธีการปฏิบัติราชการให้ทันสมัย

5. บุคลากรภาครัฐเป็นคนดีและเก่ง ยึดหลักคุณธรรม มีจิตสำนึก มีความสามารถสูง มุ่งมั่นและเป็นมืออาชีพ

- 5.1 ภาครัฐมีการบริหารกำลังคนที่มีความคล่องตัว ยึดระบบคุณธรรม
- 5.2 บุคลากรภาครัฐยึดค่านิยมในการทำงานเพื่อประชาชน มีคุณธรรม และมีการพัฒนาตามเส้นทางความก้าวหน้าในอาชีพ

6. ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ ทุกภาคส่วนร่วมต่อต้านการทุจริต

- 6.1 ประชาชนและภาคีต่าง ๆ ในสังคมร่วมมือกันในการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบ
- 6.2 บุคลากรภาครัฐยึดมั่นในหลักคุณธรรม จริยธรรมและความซื่อสัตย์สุจริต
- 6.3 การปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบมีประสิทธิภาพมีความเด็ดขาด เป็นธรรมและตรวจสอบได้
- 6.4 การบริหารจัดการการป้องกันและปราบปรามการทุจริตอย่างเป็นระบบแบบบูรณาการ

7. กฎหมายมีความสอดคล้อง เหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ และมีเท่าที่จำเป็น

- 7.1 ภาครัฐจัดให้มีกฎหมายที่สอดคล้องและเหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลง
- 7.2 มีกฎหมายเท่าที่จำเป็น
- 7.3 การบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ เท่าเทียม มีการเสริมสร้างประสิทธิภาพการใช้กฎหมาย

8. กระบวนการยุติธรรมเคารพสิทธิมนุษยชนและปฏิบัติต่อประชาชนโดยเสมอภาค

- 8.1 บุคลากรและหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเคารพและยึดมั่นในหลักประชาธิปไตย เคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่พึงได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียม
- 8.2 ทุกหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม มีบทบาทเชิงรุกร่วมกันในทุกขั้นตอนของการค้นหาความจริง
- 8.3 หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทั้งทางแพ่ง อาญา และปกครองมีเป้าหมายและยุทธศาสตร์ร่วมกัน
- 8.4 ส่งเสริมระบบยุติธรรมทางเลือก ระบบยุติธรรมชุมชนและการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการยุติธรรม
- 8.5 พัฒนามาตรการอื่นแทนโทษทางอาญา

2. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570)

หลักการและแนวคิด

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 มีจุดมุ่งหมายสูงสุด เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศให้สามารถบรรลุผลตามเป้าหมายการพัฒนาระยะยาวที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ โดยมุ่งหวังให้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570) ทำหน้าที่เป็นกลไกในการขับเคลื่อนที่มีลำดับความสำคัญสูงต่อการพัฒนาประเทศในระยะ 5 ปี และเพื่อผลักดันให้ประเทศสามารถก้าวข้ามความท้าทายต่าง ๆ เพื่อขับเคลื่อนสู่ความเจริญเติบโต ที่ทุกภาคส่วนได้รับประโยชน์อย่างเท่าเทียมกัน โดยแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ได้กำหนดทิศทางและเป้าหมายของการพัฒนาบนพื้นฐานของแนวคิดที่สำคัญ 4 ประการ ได้แก่

1. หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยการสืบสาน รักษา ต่อยอดการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยเฉพาะหลักพอประมาณและมีเหตุผล ด้วยการกำหนดทิศทางการพัฒนาให้สอดคล้องกับศักยภาพ ฐานทางทรัพยากร และฐานทางวัฒนธรรมของพื้นที่ และการสร้างความสมดุลในการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาแก่ทุกภาคส่วนเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม ควบคู่กับการสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีโดยการปรับเปลี่ยนองคาพยพในมิติต่าง ๆ ให้เท่าทันและสอดคล้องกับพลวัตและบริบทใหม่ของโลก และการสร้างความสมดุลระหว่างความสามารถในการแข่งขันกับต่างประเทศกับความสามารถในการพึ่งตนเอง

2. แนวคิด Resilience ซึ่งเป็นแนวคิดที่มุ่งเน้นการลดความเปราะบางต่อความเปลี่ยนแปลงทั้งจากภายนอกและภายในประเทศ การสร้างความพร้อมของประเทศในการรับมือและปรับตัวให้อยู่รอดได้ในสภาวะวิกฤติ พร้อมทั้งมีความสามารถในการสร้างสรรค์ประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลง หรือการพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาสเพื่อสร้างการเติบโตที่มีคุณภาพและยั่งยืน

3. เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสหประชาชาติโดยการมุ่งเสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีให้กับประชาชนทุกกลุ่ม ทั้งในมิติของการมีปัจจัยที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตขั้นพื้นฐานที่เพียงพอ การมีสภาพแวดล้อมที่ดี การมีปัจจัยสนับสนุนให้มีสุขภาพที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ การมีโอกาที่จะใช้ศักยภาพของตนในการสร้างความเป็นอยู่ที่ดี รวมถึงการมุ่งส่งเสริมทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ดีไปยังคนรุ่นต่อไป

4. โมเดลเศรษฐกิจ BCG ซึ่งเป็นแนวคิดการพัฒนาเศรษฐกิจใน 3 รูปแบบควบคู่กัน ได้แก่ เศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน และเศรษฐกิจสีเขียว โดยอาศัยฐานศักยภาพและความเข้มแข็งของประเทศอันประกอบด้วยความหลากหลายทางชีวภาพและความหลากหลายทางวัฒนธรรม พร้อมกับการใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และนวัตกรรมในการสร้างมูลค่าเพิ่ม เพื่อผลักดันให้ประเทศมีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน และสามารถกระจายรายได้ โอกาส และความมั่งคั่งได้อย่างทั่วถึง

วัตถุประสงค์

เพื่อพลิกโฉมประเทศไทยสู่ “สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน”

หมายถึง การสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ครอบคลุมตั้งแต่ระดับโครงสร้าง นโยบาย และกลไก เพื่อมุ่งเสริมสร้างสังคมที่ก้าวหน้าทันพลวัตของโลก และเกื้อหนุนให้คนไทยมีโอกาสที่จะพัฒนา ตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ พร้อมกับการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่การขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการสร้างมูลค่าเพิ่มที่สูง และคำนึงถึงความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม

เป้าหมาย

ได้กำหนดเป้าหมายหลัก จำนวน 5 ประการ ประกอบด้วย

1. การปรับโครงสร้างการผลิตสูงเศรษฐกิจฐานนวัตกรรม

โดยยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและบริการสำคัญให้สูงขึ้น และสามารถตอบโจทย์พัฒนาการของเทคโนโลยี และสังคมยุคใหม่ และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เชื่อมโยงเศรษฐกิจท้องถิ่นและผู้ประกอบการรายย่อยกับห่วงโซ่มูลค่าของภาคการผลิตและบริการ เป้าหมายรวมถึงพัฒนาระบบนิเวศที่ส่งเสริมการค้าการลงทุนและนวัตกรรม

2. การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่

โดยพัฒนาให้คนไทยมีทักษะและคุณลักษณะที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่ ทั้งทักษะในด้านความรู้ ทักษะทางพฤติกรรม และคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคม เตรียมพร้อมกำลังคนที่มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน เอื้อต่อการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ภาคการผลิตและบริการเป้าหมายที่มีศักยภาพและผลิตภาพสูงขึ้น รวมทั้งพัฒนาหลักประกันและความคุ้มครองทางสังคมเพื่อส่งเสริมความมั่นคงในชีวิต

3. การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม

โดยลดความเหลื่อมล้ำทั้งในเชิงรายได้ ความมั่งคั่ง และโอกาสในการแข่งขันของภาคธุรกิจ สนับสนุนช่วยเหลือกลุ่มเปราะบางและผู้ด้อยโอกาสให้มีโอกาสในการเลื่อนขั้นทางเศรษฐกิจและสังคม รวมถึงจัดให้มีบริการสาธารณะที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม

4. การเปลี่ยนผ่านไปสู่ความยั่งยืน

โดยปรับปรุงการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในการผลิตและบริการ ให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับขีดความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ แก้ไขปัญหามลพิษสำคัญด้วยวิธีการที่ยั่งยืน โดยเฉพาะมลพิษทางอากาศ ขยะ และมลพิษทางน้ำ และลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก เพื่อมุ่งสู่การปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ในระยะยาว

5. การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับความเปลี่ยนแปลงและการเปลี่ยนแปลง ภายใต้บริบทโลกใหม่

โดยการสร้างความพร้อมในการรับมือและแสวงหาโอกาสจากการเป็นสังคมสูงวัย การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยโรคระบาด และภัยคุกคามทางไซเบอร์พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและกลไกทางสถาบันที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลงสู่ดิจิทัล รวมทั้งปรับปรุงโครงสร้างและระบบการบริหารงานของภาครัฐให้สามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของบริบททางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีได้อย่างทันเวลา มีประสิทธิภาพ และมีธรรมาภิบาล

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

เป้าหมายหลัก	ตัวชี้วัด	สถานะปัจจุบัน	ค่าเป้าหมาย
1. การปรับโครงสร้างการผลิตสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม	รายได้ประชาชาติต่อหัว	7,050 เหยียดสหรัฐ ในปี 2563	8,800 เหยียดสหรัฐ ภายในปี 2570
2. การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่	ดัชนีการพัฒนามนุษย์	0.777 (การพัฒนามนุษย์ระดับสูง) ในปี 2562	0.820 (การพัฒนามนุษย์ระดับสูงมาก) ภายในปี 2570
3. การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม	ความแตกต่างของความ เป็นอยู่ ระหว่างกลุ่ม ประชากรที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจสูงสุดร้อยละ 10 และต่ำสุดร้อยละ 40 (Top 10 / Bottom 40)	5.66 เท่า ในปี 2562	ต่ำกว่า 5 เท่า ภายในปี 2570
4. การเปลี่ยนผ่านไปสู่ความยั่งยืน	ปริมาณการปล่อย ก๊าซเรือนกระจก	การปล่อยก๊าซ เรือนกระจก ในภาคพลังงาน ในปี 2563 ลดลง ร้อยละ 16 จากการ ปล่อยในกรณีปกติ	การปล่อยก๊าซ เรือนกระจกโดยรวม (สาขาพลังงานและ ขนส่ง/อุตสาหกรรม/ การจัดการของเสีย) ลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 15 จากการปล่อยใน กรณีปกติ ภายในปี 2570

เป้าหมายหลัก	ตัวชี้วัด	สถานะปัจจุบัน	ค่าเป้าหมาย
5. การเสริมสร้าง ความสามารถของ ประเทศในการรับมือ กับความเปลี่ยนแปลง การเปลี่ยนแปลง ภายใต้บริบทโลกใหม่	ดัชนีรวมสะท้อน ความสามารถ ในการ รับมือกับการ เปลี่ยนแปลง ประกอบด้วย 4 ตัวชี้วัดย่อย คือ		
	1) ชีตความสามารถของ การปฏิบัติ ตามกฎ อนามัยระหว่าง ประเทศ และการ เตรียมความพร้อม ฉุกเฉินด้านสุขภาพ	ร้อยละ 85 เมื่อปี 2563	ร้อยละ 90 โดย สมรรถนะหลักแต่ละ ด้านไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ภายในปี 2570
	2) อันดับความเสี่ยงด้าน ภูมิอากาศ	อันดับเฉลี่ย 5 ปี (2558-2562) เท่ากับ 36.8	อันดับเฉลี่ย 5 ปี (2566-2570) ไม่ต่ำกว่า 40
	3) อันดับความสามารถ ในการ แข่งขันด้าน ดิจิทัล	อันดับที่ 39 ในปี 2563	อันดับที่ 33 ภายในปี 2570
	4) อันดับประสิทธิภาพ ของรัฐบาล	อันดับที่ 20 ในปี 2564	อันดับที่ 15 ภายในปี 2570

เพื่อถ่ายทอดเป้าหมายหลักไปสู่ภาพของการขับเคลื่อนที่ชัดเจนในลักษณะของวาระการพัฒนา (Agenda) ที่เอื้อให้เกิดการทำงานร่วมกันของหลายหน่วยงานและหลายภาคส่วนในการผลักดันการพัฒนาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้เกิดผลได้อย่างเป็นรูปธรรม แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จึงได้กำหนดจุดหมายการพัฒนา จำนวน 13 ประการ ซึ่งเป็นการบ่งบอกถึงสิ่งที่ประเทศไทยปรารถนาจะ ‘เป็น’ มุ่งหวังจะ ‘มี’ หรือต้องการจะ ‘ขจัด’ เพื่อสะท้อนประเด็นการพัฒนาที่มีลำดับความสำคัญสูงต่อการพลิกโฉมประเทศไทยสู่ “สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน” และการบรรลุเป้าหมายหลักในช่วงระยะเวลา 5 ปี ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 โดยจุดหมายการพัฒนาทั้ง 13 ประการมีที่มาจากการประเมินโอกาสและความเสี่ยงของไทยในการพัฒนา ประเทศภายใต้กรอบของยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งได้มีการพิจารณาถึงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงระดับโลก สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 รวมถึงผลการพัฒนาในประเทศไทยในระยะเวลาที่ผ่านมา

ทั้งนี้ หมายเหตุการพัฒนาที่กำหนดขึ้นเป็นประเด็นที่มีลักษณะเชิงบูรณาการ ซึ่งสามารถนำไปสู่การพัฒนาทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมไปพร้อม ๆ กัน ทำให้หมายเหตุแต่ละ ประการสามารถสนับสนุนเป้าหมายหลักได้มากกว่าหนึ่งข้อ โดยหมายเหตุทั้ง 13 ประการ แบ่งออกได้เป็น 4 มิติ ดังนี้

3.3.1 มิติภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย

- หมายเหตุที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง
- หมายเหตุที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน
- หมายเหตุที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก
- หมายเหตุที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง
- หมายเหตุที่ 5 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค
- หมายเหตุที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางด้านดิจิทัลและอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของอาเซียน

3.3.2 มิติโอกาสและความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคม

- หมายเหตุที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้
- หมายเหตุที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เดิบโตได้อย่างยั่งยืน
- หมายเหตุที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอเหมาะสม

3.3.3 มิติความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- หมายเหตุที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ
- หมายเหตุที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติ และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

3.3.4 มิติปัจจัยผลักดันการพลิกโฉมประเทศ

- หมายเหตุที่ 12 ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต
- หมายเหตุที่ 13 ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

แผนภาพที่ 3.1 ความเชื่อมโยงระหว่างหมวดหมายการพัฒนา กับ เป้าหมายหลัก

หมวดหมายการพัฒนา

หมวดหมายที่ 1 : ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมาย

- เป้าหมายที่ 1** มูลค่าเพิ่มของสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปสูงขึ้น
- ตัวชี้วัดที่ 1.1 GDP สาขาเกษตรเติบโต ร้อยละ 4.5 ต่อปี
 - ตัวชี้วัดที่ 1.2 รายได้สุทธิต่อครัวเรือนเกษตรกร ไม่ต่ำกว่า 537,000 บาทต่อครัวเรือน เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13
 - ตัวชี้วัดที่ 1.3 พื้นที่ทำเกษตรกรรมยั่งยืน เพิ่มขึ้นเป็น 10 ล้านไร่ เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13
 - ตัวชี้วัดที่ 1.4 พื้นที่เพาะปลูกพืชที่ไม่เหมาะสม ลดลงร้อยละ 10 เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13

เป้าหมายที่ 2 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบบริหารจัดการ เพื่อคุณภาพและความยั่งยืนของภาคเกษตร

- ตัวชี้วัดที่ 2.1 ภาคเกษตรมีผลผลิตภาพการผลิตรวม (TFP) เฉลี่ยร้อยละ 1.5 เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13
- ตัวชี้วัดที่ 2.2 มีตลาดกลางสินค้าเกษตรภูมิภาคในภาคเหนือ 2 แห่ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2 แห่ง ภาคใต้ 2 แห่ง ภาคกลาง 1 แห่ง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 1 แห่ง เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13
- ตัวชี้วัดที่ 2.3 ปริมาณน้ำไหลลงอ่างเก็บน้ำทั้งประเทศอย่างน้อย 40,000 ล้าน ลูกบาศก์เมตรต่อปี เมื่อสิ้นสุด แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13
- ตัวชี้วัดที่ 2.4 ระบบชลประทานมีประสิทธิภาพ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13
- ตัวชี้วัดที่ 2.5 เกิดการใช้น้ำซ้ำในพื้นที่เกษตรนอกเขตชลประทาน ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 20 ของพื้นที่ เมื่อสิ้นสุด แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13
- ตัวชี้วัดที่ 2.6 พื้นที่ที่สามารถลดความเสี่ยงภัยน้ำท่วม-น้ำแล้ง และเกิดระบบจัดการน้ำชุมชน จำนวน 4,000 ตำบล เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13

เป้าหมายที่ 3 เพิ่มศักยภาพและบทบาทของผู้ประกอบการเกษตรในฐานะหุ้นส่วนเศรษฐกิจของห่วงโซ่ อุปทานที่ได้รับส่วนแบ่งประโยชน์อย่างเหมาะสมและเป็นธรรม

- ตัวชี้วัดที่ 3.1 จำนวนสหกรณ์ภาคเกษตรในชั้นที่ 1 ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งสหกรณ์เพิ่มขึ้น อย่างน้อย ร้อยละ 18 เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13
- ตัวชี้วัดที่ 3.2 จำนวนกลุ่มเกษตรกรในชั้นที่ 1 ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งกลุ่มเกษตรกรเพิ่มขึ้น อย่างน้อยร้อยละ 6 เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13
- ตัวชี้วัดที่ 3.3 จำนวนวิสาหกิจชุมชนในระดับดี ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งวิสาหกิจชุมชนเพิ่มขึ้น อย่างน้อยร้อยละ 35 เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13
- ตัวชี้วัดที่ 3.4 ผู้ประกอบการเกษตรเพิ่มขึ้น (ตามการประเมินของ กษ.) ปีละ 4,000 ราย

กลยุทธ์ และ กลยุทธ์ย่อย

กลยุทธ์ที่ 1 การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมแบบมุ่งเป้า เพื่อให้เกิดการยกระดับกระบวนการผลิต และสร้างมูลค่าเพิ่ม

- กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1** สนับสนุนการวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตและแปรรูปแบบมุ่งเป้าโดยการมีส่วนร่วมของภาคเอกชน เพื่อให้เกิดการนำงานวิจัยไปประยุกต์ใช้ตามความเหมาะสมของตลาด

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 ส่งเสริมและขยายผลงานวิจัยจากหน่วยงานวิจัยมหาวิทยาลัยและสถาบัน อาชีวศึกษา ภาคเอกชน และองค์กรเกษตรกรที่มีส่วนในการพัฒนาเทคโนโลยีนวัตกรรม เพื่อให้เกิดการใช้ ประโยชน์จากผลงานวิจัยและสร้างการมีส่วนร่วมระหว่างผู้พัฒนาเทคโนโลยีและผู้ใช้งาน

กลยุทธ์ที่ 2 การส่งเสริมการผลิตและการขยายตัวของตลาด ของสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์เกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าเพิ่มสูง อาทิ ผลผลิตเกษตรปลอดภัย สมุนไพรแปรรูป อาหารทางการแพทย์ อาหารทางเลือก อาหาร ฟังก์ชัน พลังงาน วัสดุและเคมีชีวภาพ โปรตีนจากพืช และแมลง

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 ส่งเสริมให้มีการพัฒนาและทำธุรกิจผลิตภัณฑ์เกษตรแปรรูปมูลค่าเพิ่มสูง ที่มีศักยภาพทางการตลาดในอนาคตโดยให้มีการจัดทำแผนที่นำทางสำหรับการพัฒนา และส่งเสริมผลิตภัณฑ์เกษตรแปรรูปมูลค่าเพิ่มสูงรายผลิตภัณฑ์อย่างครบวงจร เพื่อนำไปสู่การส่งเสริมอย่างเป็นระบบ ต่อเนื่อง และมี ประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 กำหนดแผนที่นำทางในการพัฒนาและส่งเสริมการผลิต และใช้ผลิตภัณฑ์ชีวภาพ ที่ผลิตจากวัตถุดิบทางการเกษตร ของเหลือทิ้งจากกระบวนการผลิตภาคเกษตร และผลพลอยได้อื่น อาทิ พลังงาน วัสดุและเคมีชีวภาพ ปุ๋ย ชีวภาพ วัคซีน สารชีวภัณฑ์ คาร์บอนเครดิต และคาร์บอนซิงก์

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 ส่งเสริมให้เกษตรกรประยุกต์ใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม กระบวนการผลิต ที่หลากหลาย รวมทั้งการใช้คลังข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเกษตร ในการวิเคราะห์ วางแผน พัฒนาผลผลิตและประสิทธิภาพการผลิต รวมถึงการสร้างมูลค่าเพิ่มผลผลิตและแปรรูปสินค้าเกษตรที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ และความต้องการของตลาด

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.4 ส่งเสริมให้มีการปรับเปลี่ยนการเพาะปลูกพืชในพื้นที่ที่ไม่ เหมาะสมไปสู่การผลิต สินค้าเกษตรที่มีมูลค่าเพิ่มสูง

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.5 รณรงค์และส่งเสริมให้ผู้บริโภคมีการตระหนัก เลือกใช้ และบริโภคสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปที่ปลอดภัย มีคุณภาพสูง และได้มาตรฐาน เพื่อกระตุ้นให้เกิดตลาดสินค้าคุณภาพในวงกว้างอย่างทั่วถึง

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.6 ส่งเสริมและสนับสนุนให้ส่วนราชการมีการใช้สินค้าเกษตรและสินค้าเกษตรแปรรูป ที่ได้คุณภาพ อาทิ ผลผลิตจากการเกษตร สำหรับใช้ในโรงพยาบาล โรงเรียน และเรือนจำ อาหารทางการแพทย์ตลอดจนให้มีการพัฒนาและจัดทำข้อมูล GDP สาขาเกษตรแปรรูป

กลยุทธ์ที่ 3 การขยายผลรูปแบบเกษตรยั่งยืนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและมีมูลค่าเพิ่มสูงจากแบบอย่าง ความสำเร็จในประเทศ เช่น เกษตรตามโมเดลเศรษฐกิจ BCG เกษตรปลอดภัย วนเกษตร เกษตรอินทรีย์ ท่องเที่ยวเกษตร ประมงพื้นบ้าน การทำประมงถูกกฎหมาย และการปฏิบัติต่อแรงงานที่ถูกต้อง เป็นต้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 ส่งเสริมการทำเกษตรยั่งยืนที่ตระหนักถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา ที่อาศัยธรรมชาติเป็นพื้นฐาน ผ่านการดำเนินการปกป้อง จัดการอย่างยั่งยืน และฟื้นฟูธรรมชาติหรือระบบนิเวศที่เปลี่ยนไป เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของมนุษย์ และเป็นประโยชน์ต่อความหลากหลายทางชีวภาพ อาทิ การปลูกป่าเศรษฐกิจ การทำวนเกษตร การลดการเผาตอซัง การทำประมงถูกกฎหมาย และการปฏิบัติต่อแรงงานที่ถูกต้อง

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 สนับสนุนปัจจัยการผลิตที่จำเป็น เพื่อให้เกิดการขยายผลรูปแบบเกษตรกรรม เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและมีมูลค่าเพิ่มสูง อาทิ สารชีวภัณฑ์ ปุ๋ยชีวภาพ พร้อมทั้งให้มีการจัดเก็บข้อมูล ปริมาณการผลิต และการใช้สารชีวภัณฑ์อย่างต่อเนื่อง

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 จัดให้มีการบริหารอนุรักษ์ เพาะพันธุ์ เพาะเลี้ยง พื้นที่ ป่าชายเลน ชายฝั่ง น้ำตื้น น้ำลึก และประมงพื้นบ้าน เพื่อเพิ่มปริมาณสัตว์น้ำ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.4 ขยายผลแบบอย่างความสำเร็จในการบริหารจัดการ เพื่อผลิตสินค้าเกษตร ให้สอดคล้องกับทรัพยากรของชุมชนที่มีอยู่ให้มีประสิทธิภาพ ยกตัวอย่างเช่น ชุมชนเพชรน้ำหนึ่ง ที่มีการจัดรูปที่ดินและพื้นที่เกษตร การจัดการน้ำ และการจัดการกระบวนการผลิต สามารถเป็นต้นแบบของการจัดการที่ดี

กลยุทธ์ที่ 4 การพัฒนาระบบบริหารจัดการน้ำเพื่อการเกษตรให้มีความสมดุลระหว่างอุปสงค์และอุปทาน รวมทั้งการใช้น้ำซ้ำ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 ส่งเสริมและผลักดันการเพิ่มพื้นที่ป่าต้นน้ำ/ป่าเศรษฐกิจที่สามารถสร้างรายได้ในพื้นที่ที่ไม่เหมาะสมสำหรับการปลูกพืช รวมทั้งเพิ่มปริมาณน้ำตามธรรมชาติให้มีน้ำเพียงพอต่อการใช้น้ำทั้งระบบ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 เร่งพัฒนาและฟื้นฟูระบบชลประทานและการกระจายน้ำในพื้นที่เขตชลประทาน และพัฒนาและบริหารจัดการแหล่งน้ำนอกเขตชลประทานโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมถึง การจัดการตะกอนที่เหมาะสม เพื่อเพิ่มแหล่งเก็บกักน้ำให้สามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3** ดำเนินการให้มีการจัดการตะกอนอย่างเหมาะสม ตั้งแต่การมีระบบดักตะกอน การลด การชะล้างพังทลายของตะกอนในลำน้ำด้วยการปลูกพืชคลุมดินหรือพืชป้องกันการกัดเซาะตลิ่ง เพื่อเพิ่มปริมาณและแหล่งเก็บกักน้ำให้สามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 4.4** บริหารจัดการและวางแผนการใช้น้ำอย่างเป็นระบบและสมดุลตลอดจนพัฒนาและ ถ่ายทอดองค์ความรู้เกี่ยวกับการใช้น้ำที่มีประสิทธิภาพ อาทิ การใช้น้ำซ้ำ
- กลยุทธ์ที่ 5** การส่งเสริมให้เอกชนลงทุนพัฒนาตลาดกลางและตลาดออนไลน์สินค้าเกษตร รวมถึงสินค้า กลุ่มปศุสัตว์และประมง
- กลยุทธ์ย่อยที่ 5.1** พัฒนาปัจจัยสนับสนุนที่เอื้อและจูงใจให้เอกชนลงทุนและพัฒนาตลาดกลางภูมิภาค/ ตลาดในชุมชน
- กลยุทธ์ย่อยที่ 5.2** ผลักดันให้มีการจัดเก็บข้อมูลราคาสินค้าเกษตรเปรียบเทียบระหว่างตลาดภูมิภาค และตลาดส่วนกลางอย่างเนื่อง
- กลยุทธ์ย่อยที่ 5.3** พัฒนาความรู้และทักษะให้เกษตรกรสามารถซื้อขายผลผลิตผ่านตลาดออนไลน์ สินค้าเกษตร เช่น พืช ประมง และปศุสัตว์ เป็นต้น
- กลยุทธ์ที่ 6** การสนับสนุนระบบประกันภัยและรับรองคุณภาพมาตรฐานสินค้าเกษตรและสินค้าเกษตร แปรรูปที่เกษตรกรเข้าถึงได้
- กลยุทธ์ย่อยที่ 6.1** เพิ่มประสิทธิภาพของระบบประกันภัยสินค้าเกษตรให้มีความหลากหลายและเหมาะสมกับรูปแบบการผลิตสินค้าเกษตร
- กลยุทธ์ย่อยที่ 6.2** ดำเนินการให้มีการปรับลดต้นทุนการทำธุรกรรมของเกษตรกรที่เกี่ยวข้องกับ การขอรับรองมาตรฐานต่าง ๆ ตลอดทั้งห่วงโซ่อุปทาน เพื่อเพิ่มโอกาสการเข้าถึงและจูงใจให้เกษตรกร มีการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพได้มาตรฐานมากยิ่งขึ้น
- กลยุทธ์ย่อยที่ 6.3** สนับสนุนบทบาทของเอกชนในการเชื่อมโยงผลผลิตของเกษตรกรที่ได้มาตรฐาน เพื่อเข้าสู่ห่วงโซ่อุปทานสินค้าเกษตรสร้างมูลค่า
- กลยุทธ์ย่อยที่ 6.4** เจรจาหรือทำข้อตกลงให้มาตรฐานสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ของไทย เป็นที่ยอมรับในต่างประเทศ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 6.5** เร่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางคุณภาพของประเทศ รวมถึง กระบวนการทดสอบคุณภาพที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาสินค้าเกษตร และเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

กลยุทธ์ที่ 7 การพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการฟาร์มและกิจกรรมหลังการเก็บเกี่ยวเพื่อลดต้นทุน และเพิ่มมูลค่าผลผลิตของเกษตรกร

กลยุทธ์ย่อยที่ 7.1 สนับสนุนบทบาทสถาบันเกษตรกร (สหกรณ์/กลุ่มเกษตรกร/วิสาหกิจชุมชน) ในฐานะหน่วยธุรกิจของเกษตรกร ให้ทำหน้าที่สนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการฟาร์ม กิจกรรมหลังการเก็บเกี่ยว และกระบวนการนำส่งผลผลิตจนถึงลูกค้าปลายทาง เพื่อลดต้นทุนและเพิ่มมูลค่าให้กับผลผลิตของเกษตรกร

กลยุทธ์ย่อยที่ 7.2 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกในการรวบรวมและขนส่งสินค้าเกษตร เพื่อเชื่อมโยงผลผลิตตลอดห่วงโซ่อุปทานสินค้าเกษตร

กลยุทธ์ย่อยที่ 7.3 พัฒนาให้มีการจัดเก็บข้อมูลความสูญเสียในกระบวนการผลิตของภาคเกษตร (Farm Loss) สำหรับใช้เป็นฐานในการวัดในอนาคต

กลยุทธ์ที่ 8 การส่งเสริมให้เกษตรกรมีที่ทำกินและรักษาพื้นที่เกษตรกรรมที่เหมาะสมไว้เป็นฐานการผลิต การเกษตร

กลยุทธ์ย่อยที่ 8.1 สนับสนุนและส่งเสริมการจัดสรรที่ดินทำกินให้กับเกษตรกรอย่างเป็นระบบผ่านกลไกที่มีอยู่ อาทิ การจัดที่ดินทำกินให้ชุมชนตามนโยบายรัฐบาล (คทช.) และการจัดสรรที่ดินของสำนักงาน การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (สปก.)

กลยุทธ์ย่อยที่ 8.2 คุ้มครองพื้นที่เกษตรกรรมที่มีศักยภาพและขยายโอกาสในการเข้าถึงพื้นที่ทำกิน ของเกษตรกรให้มากขึ้น รวมถึงการกำหนดเขตการใช้พื้นที่ทำการเกษตรที่เหมาะสม

กลยุทธ์ที่ 9 การพัฒนาฐานข้อมูลและคลังข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเกษตร รวมทั้งผลักดันให้มีการใช้ข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 9.1 พัฒนาระบบคลังข้อมูลด้านเกษตรให้เชื่อมโยงกัน และเป็นข้อมูลเปิดเพื่อเป็นฐาน สำหรับนำไปใช้งานประยุกต์ต่อยอดในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตภาคเกษตรและการสร้างมูลค่าเพิ่มต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ (1) ด้านทรัพยากรธรรมชาติ (อาทิ น้ำ ดิน ป่า ทะเล) (2) ด้านการเกษตร เช่น ความเหมาะสมของพื้นที่ในการผลิตสินค้าเกษตร ทะเบียนเกษตรกร เป็นต้น (3) ด้านการตลาดสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ อาทิ แนวโน้มราคาสินค้าเกษตร แหล่งรับซื้อ และ (4) ด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม

กลยุทธ์ย่อยที่ 9.2 พัฒนากลังข้อมูลน้ำแห่งชาติให้เชื่อมโยงกับบัญชีข้อมูลของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อพัฒนาเป็นคลังข้อมูลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สำหรับจัดทำ เป็นระบบเพื่อรายงานสถานการณ์ประจำปี รายเดือน และรายสัปดาห์

กลยุทธ์ย่อยที่ 9.3 พัฒนาแพลตฟอร์มและแอปพลิเคชันสำหรับการเข้าถึงคลังข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้มีการใช้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับภาคเกษตรในการจำแนกรูปแบบการผลิตและสมรรถนะของเกษตรกร เพื่อให้การจัดทำแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาภาคเกษตร รวมถึงมาตรการต่าง ๆ มีความเหมาะสมกับสมรรถนะเกษตรกรและศักยภาพของพื้นที่ที่มีความแตกต่างกัน

กลยุทธ์ที่ 10 การยกระดับขีดความสามารถของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร

กลยุทธ์ย่อยที่ 10.1 พัฒนาต่อยอดองค์ความรู้และทักษะในการบริหารจัดการฟาร์มและการดำเนิน ธุรกิจการเกษตรในยุคดิจิทัล เพื่อยกระดับความสามารถเกษตรกรไปสู่การเป็นเกษตรกรอัจฉริยะที่มีศักยภาพสูงในการพัฒนากระบวนการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มของสินค้าเกษตรให้เหมาะสมกับสภาพพื้นที่และความต้องการของตลาดได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

กลยุทธ์ย่อยที่ 10.2 ยกระดับความความเข้มแข็งและความสามารถในการดำเนินธุรกิจเพิ่มมูลค่าของ สหกรณ์การเกษตร กลุ่มเกษตรกร และวิสาหกิจชุมชน รวมทั้งสนับสนุนบทบาทภาคเอกชนและสถาบันการศึกษา ทั้งระดับอาชีวศึกษา และอุดมศึกษาในพื้นที่ในการเป็นผู้ให้บริการผู้ถ่ายทอดเทคโนโลยีและที่ปรึกษาทางธุรกิจ เพื่อเชื่อมโยงข้อมูลองค์ความรู้และเทคโนโลยีกับการปรับเปลี่ยนและต่อยอดธุรกิจการเกษตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 10.3 ปรับปรุงกฎหมายและระเบียบเกี่ยวกับการพัฒนาสหกรณ์ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและเอื้อกับการสร้างความเข้มแข็งของสหกรณ์ อาทิ การปรับปรุงระบบการจัดทำบัญชี และการตรวจสอบทางการเงินให้เป็นไปด้วยความรวดเร็ว โปร่งใส และเป็นอิสระ เพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาได้ทันสถานการณ์ และสร้างความเชื่อมั่นของสมาชิกและประชาชนต่อระบบสหกรณ์

กลยุทธ์ที่ 11 การพัฒนาโลกเพื่อเชื่อมโยงภาคีต่าง ๆ ทั้งภาคเอกชน ส่วนราชการ กลุ่มเกษตรกรและนักวิชาการในพื้นที่ ในการเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจในการพัฒนาภาคเกษตรตลอดห่วงโซ่อุปทาน

กลยุทธ์ย่อยที่ 11.1 สนับสนุนบทบาทองค์กรหรือสภาเกษตรกรในกลไกความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และภาควิชาการในแต่ละจังหวัด เพื่อเชื่อมโยงการผลิตของเกษตรกรและการดำเนินธุรกิจ การเกษตรของสถาบันเกษตรกรในพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ความต้องการของภาคเอกชนใน ระดับจังหวัด การดำเนินภารกิจของส่วนราชการระดับจังหวัด และความเชี่ยวชาญของสถาบันการศึกษาในพื้นที่เพื่อ

สร้างความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจบนพื้นฐานของการแบ่งปันข้อมูล
องค์ความรู้ ทักษะ และผลประโยชน์อย่างเท่าเทียมและเหมาะสมกับ
บทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบ

กลยุทธ์ย่อยที่ 11.2 ส่งเสริมบทบาทภาคเอกชนในการเป็นหุ้นส่วนเศรษฐกิจกับ
สถาบันเกษตรกร และ เกษตรกรในรูปแบบธุรกิจต่าง ๆ เพื่อให้เกิด
ความร่วมมือในการยกระดับประสิทธิภาพกระบวนการผลิตให้มีความ
สอดคล้องกับศักยภาพพื้นที่และความต้องการของตลาดโดยมีการ
แบ่งปันผลประโยชน์ร่วมกันอย่างเหมาะสมและเป็นธรรม

หมวดหมายที่ 2 : ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมาย

เป้าหมายที่ 1 การท่องเที่ยวไทยเป็นการท่องเที่ยวคุณภาพสูงที่เชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมและ
บริการ ที่มีศักยภาพอื่น

ตัวชี้วัดที่ 1.1 นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติมีค่าใช้จ่ายต่อวันเพิ่มขึ้นเฉลี่ย
ร้อยละ 10 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 1.2 อันดับดัชนีชี้วัดความสามารถด้านการท่องเที่ยวดีขึ้น โดยมีอันดับรวม
ไม่สูงกว่าอันดับที่ 25 ด้านความปลอดภัยและการรักษาความ
ปลอดภัย ไม่สูงกว่าอันดับที่ 50 ด้านความยั่งยืน ด้านสิ่งแวดล้อม
ไม่สูงกว่าอันดับที่ 50 ด้านสุขภาพและสุขอนามัย ไม่สูงกว่าอันดับ
ที่ 50 และด้านทรัพยากรทางวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ
ไม่สูงกว่าอันดับที่ 25

ตัวชี้วัดที่ 1.3 ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น 0.05 คะแนนต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 1.4 จำนวนนักท่องเที่ยวกลุ่มเดินทางซ้ำเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 15 ต่อปี

เป้าหมายที่ 2 การปรับโครงสร้างการท่องเที่ยวให้พึ่งพานักท่องเที่ยวในประเทศ และมีการ
กระจายโอกาสทางเศรษฐกิจมากขึ้น

ตัวชี้วัดที่ 2.1 รายได้จากการท่องเที่ยวเมืองท่องเที่ยวรอง เฉลี่ยทุกเมืองเพิ่มขึ้น
ร้อยละ 10 ต่อปี (ค่าเฉลี่ย ถ่วงน้ำหนักของเมืองรองทั้งหมด)

ตัวชี้วัดที่ 2.2 รายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 2.3 มีชุมชนที่เป็นวิสาหกิจเพื่อสังคมเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 50 ชุมชน

เป้าหมายที่ 3 การท่องเที่ยวไทยมีการบริหารจัดการอย่างยั่งยืนในทุกมิติ

ตัวชี้วัดที่ 3.1 ผู้ประกอบการและแหล่งท่องเที่ยวได้รับมาตรฐานการท่องเที่ยวไทย
เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 3.2 ชุมชนท่องเที่ยวได้รับมาตรฐานการท่องเที่ยวโดยชุมชนเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าปีละ 50

กลยุทธ์ และ กลยุทธ์ย่อย

กลยุทธ์ที่ 1 การส่งเสริมการพัฒนากิจกรรม สินค้า และบริการ การท่องเที่ยวมูลค่าเพิ่มสูง

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 พัฒนาการท่องเที่ยวตามแนวคิดโมเดลอารมณดีมีความสุข ในแผนการปฏิรูป ประเทศด้านเศรษฐกิจ ฉบับปรับปรุง สนับสนุนให้มีการรวบรวมองค์ความรู้ และข้อมูลความหลากหลาย ทางภูมิศาสตร์ ชีวภาพ และวัฒนธรรม รวมถึงวิถีการดำเนินชีวิตในแต่ละท้องถิ่น ที่มีอัตลักษณ์ และนำไปสร้างมูลค่าเพิ่มเป็นสินค้าและบริการสำหรับการท่องเที่ยวคุณภาพสูง ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ในเชิงพาณิชย์และเพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการ และยังสามารถสร้างประสบการณ์และคุณภาพชีวิตที่ดีให้กับนักท่องเที่ยว และประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 ส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวคุณภาพที่มีศักยภาพในการเติบโตสูง ได้แก่ (1) ส่งเสริมสวรรค์แห่งการช้อปปิ้ง โดยสนับสนุนให้มีกลุ่มสินค้าที่ระลึกประจำชาติ รวมถึงการใช้นโยบายลดภาษีนำเข้าสำหรับสินค้าฟุ่มเฟือยบางประเภท จัดให้มีพื้นที่ปลอดอากรเป็นพิเศษต่อยอดจากภูเก็ตแซนด์บ็อกซ์ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการจับจ่ายใช้สอย และก่อให้เกิดการกระจายรายได้ไปสู่ผู้ประกอบการรายย่อย (2) การท่องเที่ยวทางน้ำ ทั้งเรือสำราญ เรือยอชต์และเรือสำราญล่องแม่น้ำ โดยให้มีการจัดทำแผนพัฒนาที่ชัดเจนร่วมกับภาคเอกชน เช่น การกำหนดที่ตั้งท่าเทียบเรือสำราญ ทั้งแบบท่าเรือหลัก และท่าเรือแวะพัก ในฝั่งอ่าวไทยและอันดามัน จากพื้นที่ที่มีศักยภาพ อาทิ พัทยา ภูเก็ต รวมถึงการสร้างแหล่งท่องเที่ยวเชื่อมโยง กับท่าเรือดังกล่าว ซึ่งจะช่วยกระตุ้นการลงทุนของภาคเอกชนและกระจายรายได้ได้มาก (3) ส่งเสริม แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ และการท่องเที่ยว MICE (การท่องเที่ยวเพื่อการจัดประชุม การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล การจัดประชุมนานาชาติและการจัดแสดงสินค้า) เพื่อเพิ่มการลงทุน ทั้งจากภายในและนอกประเทศ การเดินทางของกลุ่มนักธุรกิจ ตลอดจนการท่องเที่ยวอื่น ๆ รองรับกลุ่มลูกค้า ที่มีกำลังซื้อสูง เช่น กลุ่มผู้สูงอายุ กลุ่มผู้เกษียณอายุ กลุ่มพำนักระยะยาว และกลุ่มนักพเนจรดิจิทัล เป็นต้น

กลยุทธ์ที่ 2 การพัฒนาและยกระดับการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพรองรับนักท่องเที่ยวทั่วไป

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 สนับสนุนให้ผู้ประกอบการและสตาร์ทอัพประยุกต์ใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม เทคโนโลยี และนวัตกรรมในการพัฒนา และสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับการท่องเที่ยว ตลอดจนส่งเสริมการวิจัยพัฒนา การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และนวัตกรรมในการส่งเสริมการบริการ การตลาด และอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งและบริการการท่องเที่ยวคุณภาพในพื้นที่เมืองรองที่มีศักยภาพและกระจายเส้นทางท่องเที่ยวให้หลากหลายอย่างทั่วถึง เพื่อกระตุ้นการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ และดึงดูดนักท่องเที่ยวคุณภาพจากทั่วโลกให้เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวชุมชน และสนับสนุนให้มีการเชื่อมโยงเป็นกลุ่มคลัสเตอร์ท่องเที่ยวตามศักยภาพของพื้นที่

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 สนับสนุนการท่องเที่ยวโดยชุมชนและการท่องเที่ยวในเมืองรอง โดยให้ความสำคัญ กับการพัฒนาบนฐานความหลากหลายทางชีวภาพและวัฒนธรรม ส่งเสริมแนวคิดการสร้างรายได้จากการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม สร้างองค์ความรู้ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การพัฒนาระบบ และการจัดการสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเป็นการสร้างฐานให้ชุมชนมีความรักในท้องถิ่นและรักษาวัฒนธรรมของตนเอง ตลอดจนสร้างเครือข่าย และจัดหาเงินทุน เพื่อบ่มเพาะชุมชนให้ยกระดับเป็นวิสาหกิจ เพื่อสังคมและสตาร์ทอัพ ซึ่งจะก่อให้เกิดการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.4 ส่งเสริมให้เอกชนมีความร่วมมือและมีส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ของชุมชน ในการกำหนดทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ ดูแลความปลอดภัยและรักษาสภาพแหล่งท่องเที่ยวให้สมบูรณ์

กลยุทธ์ที่ 3 การยกระดับบริการและการบริหารจัดการการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของตลาดสากล

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 สนับสนุนการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามแนวคิด BCG โดยพัฒนาระบบ การจัดการพื้นที่และแหล่งท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ และการสนับสนุนการใช้ยานยนต์ไฟฟ้า หรือมาตรการอื่น ๆ เพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ในภาคการท่องเที่ยว เป็นต้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 ปรับปรุงการบริหารจัดการในแหล่งท่องเที่ยวและสถานประกอบการท่องเที่ยว ให้ได้มาตรฐาน เป็นที่ยอมรับในระดับสากล โดยเฉพาะด้านความปลอดภัย ความสะอาด ความเป็นธรรม และการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน เช่น มาตรฐานความปลอดภัยด้านสุขอนามัยตามวิธีการท่องเที่ยวแนวใหม่ เพื่อมุ่งสู่การท่องเที่ยวคุณภาพสูง รวมทั้งมาตรฐานการท่องเที่ยวสีขาว โดยต้องมีการปรับปรุง มาตรฐานคุณภาพทั้งขั้นพื้นฐาน และขั้นสูงของสถานประกอบการและธุรกิจรายย่อยด้านการท่องเที่ยว ที่แบ่งตามระดับของการให้บริการอย่างเหมาะสม ตลอดจนสร้างแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการเข้าสู่กระบวนการพร้อมผลักดันให้หน่วยงานภาครัฐและเอกชนสนับสนุนผู้ประกอบการที่ได้รับรองมาตรฐาน

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 สนับสนุนให้มีการเก็บค่าธรรมเนียมนักท่องเที่ยวเข้า “กองทุนเพื่อส่งเสริม การท่องเที่ยวไทย” เพื่อใช้เป็นทุนหมุนเวียนในการพัฒนาการท่องเที่ยว การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว การพัฒนาทักษะด้านการบริหารการตลาด หรือการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวในชุมชน การดูแลรักษาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว การส่งเสริมสินค้าทางการท่องเที่ยวใหม่ ๆ ในท้องถิ่น รวมทั้ง การจัดให้มีการประกันภัยแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในระหว่างท่องเที่ยวภายในประเทศ

กลยุทธ์ที่ 4 การพัฒนาทักษะและศักยภาพของบุคลากรในภาคการท่องเที่ยว ให้สอดคล้องกับการท่องเที่ยวคุณภาพสูงที่นำไปสู่การสร้างมูลค่าและความยั่งยืน เช่น การให้บริการด้วยใจ ความเข้าใจและภูมิใจในวัฒนธรรมของท้องถิ่น ภาษา การสื่อสารดิจิทัล การเล่าเรื่อง ความสะอาดปลอดภัย และการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 ยกระดับการพัฒนาทักษะและศักยภาพของบุคลากรในภาคการท่องเที่ยว ให้สอดคล้องกับความต้องการของธุรกิจและการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพและยั่งยืน โดยให้ความสำคัญกับการจัดทำกรอบสมรรถนะในตำแหน่งงานต่าง ๆ พัฒนาผู้ประกอบการในด้านการบริหารธุรกิจ ให้มีประสิทธิภาพและธรรมาภิบาล รวมถึงการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนออนไลน์เพื่อยกระดับความรู้ ทั้งในด้านการบริหารจัดการด้านการเงินและการตลาด การท่องเที่ยว และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล รวมถึง การใช้ข้อมูลให้เกิดประโยชน์

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 ส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้บุคลากรภาคการท่องเที่ยวและบริการ ที่เกี่ยวข้องเข้าสู่ระบบฐานข้อมูลของภาครัฐและมีการขึ้นทะเบียนแรงงานภาคการท่องเที่ยวอย่างถูกต้อง โดยลดขั้นตอน อำนวยความสะดวก และจูงใจในการเข้าสู่ระบบ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3 กำหนดแนวปฏิบัติตนที่เหมาะสมของผู้ประกอบการธุรกิจ บุคลากร และนักท่องเที่ยว ในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่แสดงให้เห็นถึงรูปแบบการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อ

กลยุทธ์ที่ 5 การปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบ และขั้นตอนที่ล่าสมัยและเป็นอุปสรรคต่อการทำธุรกิจและ การขอใบอนุญาตของผู้ประกอบการรายย่อย เพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดการพัฒนาไปสู่การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ และยั่งยืน

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.1 ปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบด้านงบประมาณ และการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ ให้เอื้อต่อการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคเอกชนในการลงทุนและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวร่วมกับชุมชนและ ภาครัฐ ตลอดจนสนับสนุนให้ภาครัฐสามารถจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการจากท้องถิ่นที่ได้รับมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย และสุขอนามัยได้ และสนับสนุนให้มีการจัดทำระบบติดตามการดำเนินการพัฒนาชุมชนของหน่วยงานทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน สถาบันการศึกษา และภาคประชาสังคม เพื่อลดความซ้ำซ้อน ก่อให้เกิดประสิทธิภาพและความต่อเนื่องในการพัฒนา

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.2 ปรับปรุงข้อจำกัดของกฎหมาย และลดขั้นตอนกฎระเบียบที่ล่าสมัยและ เป็นอุปสรรคต่อการทำธุรกิจและการขอใบอนุญาตของสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะ ที่พักแรม และธุรกิจอื่นที่เกี่ยวข้อง โดยให้มีความครอบคลุมถึงธุรกิจรายย่อย มีขั้นตอนที่ง่าย สะดวก เอื้ออำนวย และสร้างแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการรายย่อยเข้าสู่กรอบกฎหมายและฐานข้อมูลภาครัฐได้รวดเร็ว มากขึ้น เพื่อให้ธุรกิจรายย่อยสามารถเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพได้ตลอดจนบังคับใช้แนวปฏิบัติ หรือกฎหมายที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัด มีประสิทธิภาพ และเท่าเทียม

กลยุทธ์ย่อย 5.3 ปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อเทคโนโลยีด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะตัวแทนจำหน่ายการท่องเที่ยวออนไลน์ ที่ครอบคลุมถึงแพลตฟอร์มเศรษฐกิจแบ่งปัน ให้ปฏิบัติตาม กฎหมาย สะดวก และปลอดภัยต่อนักท่องเที่ยวและชุมชนรอบข้าง และเอื้อต่อการพัฒนาต่อยอดในอนาคต

กลยุทธ์ที่ 6 การพัฒนาระบบข้อมูลการท่องเที่ยวให้เป็นระบบการท่องเที่ยวอัจฉริยะที่
นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ และภาครัฐ สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ง่าย

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.1 ปรับปรุงระบบการจัดเก็บข้อมูลเชิงลึกด้านการท่องเที่ยว ให้มี
ความเป็นเอกภาพ น่าเชื่อถือ และทันสมัย เพื่อให้
ผู้ประกอบการใช้ในการดำเนินธุรกิจ และให้หน่วยงาน
ภาครัฐใช้กำหนดนโยบาย ในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว
อย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อย 6.2 สนับสนุนการเชื่อมโยงฐานข้อมูลของภาครัฐและเอกชน โดยใช้
แอปพลิเคชันที่พัฒนา โดยเอกชน อาทิ ทักทาย (TAGTHAI) ใน
การเปิดให้เชื่อมต่อแพลตฟอร์มเพื่ออำนวยความสะดวกในการ
เดินทาง ของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อมูลด้านวีซ่า
การตรวจคนเข้าเมือง การขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่ม การแจ้งเตือน
เหตุฉุกเฉิน เพื่อพัฒนาแอปพลิเคชันที่เป็นแพลตฟอร์มกลางด้าน
การท่องเที่ยวของประเทศไทย และทำให้เกิดข้อมูลกลางขนาดใหญ่
ที่ทุกภาคส่วนสามารถใช้ประโยชน์ร่วมกันในการศึกษา
พฤติกรรมของนักท่องเที่ยว และผลักดันให้เกิดแพลตฟอร์ม
การท่องเที่ยวของประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.3 พัฒนาระบบข้อมูลขนาดใหญ่สำหรับการท่องเที่ยว และบูรณาการ
ความร่วมมือ ระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น การท่องเที่ยว
แห่งประเทศไทย สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
และสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย เป็นต้น เพื่อให้เกิดการสร้าง
องค์ความรู้เชิงลึกใหม่ร่วมกันของภาครัฐ และผู้ประกอบการใน
สาขาธุรกิจต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และให้สามารถนำ
ข้อมูลไปใช้ค้นหา ศึกษา วิเคราะห์ ทำความเข้าใจ วางแผน และ
ทำกิจกรรมการตลาดเพื่อเข้าถึงกลุ่มลูกค้าที่มีศักยภาพ ได้อย่าง
มีประสิทธิภาพ

หมวดหมู่ที่ 3 : ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

เป้าหมายที่ 1 การสร้างอุปสงค์ของรถยนต์ไฟฟ้าประเภทต่าง ๆ เพื่อการใช้ในประเทศและ
ส่งออก

ตัวชี้วัดที่ 1.1 ไทยมีปริมาณการใช้ยานยนต์ไฟฟ้า (ยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์) ⁵⁷
จำนวน 282,240 คัน คิดเป็นร้อยละ 26 ของยานยนต์ทั้งหมด ภายในปี
2570

- ตัวชี้วัดที่ 1.2 ไทยมีปริมาณการผลิตยานยนต์ไฟฟ้า (ยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์) จำนวน 380,250 คัน คิดเป็นร้อยละ 17 ของยานยนต์ทั้งหมดภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 1.3 ปริมาณรถยนต์ที่ปรับเปลี่ยนเป็นยานยนต์ไฟฟ้าดัดแปลงเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 40,000 คัน ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 1.4 อัตราการขยายตัวของมูลค่าการส่งออกยานยนต์ไฟฟ้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราการขยายตัวของมูลค่าส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ไฟฟ้าของไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี

เป้าหมายที่ 2 ผู้ประกอบการเดิมสามารถปรับตัวไปสู่การผลิตยานยนต์ไฟฟ้าและมีการลงทุนเทคโนโลยี ยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญภายในประเทศ

- ตัวชี้วัดที่ 2.1 อุตสาหกรรมยานยนต์ไทยเป็นฐานการผลิตอันดับ 1 ในอาเซียน และอยู่อันดับ 1 ใน 10 ของโลก
- ตัวชี้วัดที่ 2.2 มูลค่าส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าและชิ้นส่วนรวมไม่น้อยกว่า 130,000 ล้านบาท ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 2.3 จำนวนผู้ประกอบการในห่วงโซ่อุปทานของยานยนต์ไฟฟ้าเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 14 ราย⁵⁸ และเกิดการลงทุนเทคโนโลยีสำคัญของยานยนต์ไฟฟ้าในประเทศไทยภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 2.4 สัดส่วนจำนวนผู้ประกอบการเดิมที่สามารถปรับเปลี่ยนธุรกิจไปสู่ธุรกิจใหม่เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 2.5 จำนวนแรงงานเดิมที่ได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงานด้านยานยนต์ไฟฟ้าและเข้ามาเป็นแรงงาน ในอุตสาหกรรมใหม่เพิ่มขึ้น 5,000 คน ภายในปี 2570

เป้าหมายที่ 3 การสร้างความพร้อมของปัจจัยสนับสนุนอย่างเป็นระบบ

- ตัวชี้วัดที่ 3.1 มูลค่าการลงทุนด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์เพิ่มขึ้น ร้อยละ 20 ต่อปี
- ตัวชี้วัดที่ 3.2 จำนวนแรงงานที่ได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงานด้านยานยนต์ไฟฟ้ามีจำนวนไม่น้อยกว่า 30,000 คน ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 3.3 จำนวนสถานีอัดประจุไฟฟ้าสาธารณะ/หัวจ่ายชาร์จเร็ว เพิ่มขึ้น 5,000 หัวจ่าย ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 3.4 จำนวนมาตรฐานด้านคุณสมบัติและความปลอดภัยของชิ้นส่วนหลักทั้งหมดของยานยนต์ไฟฟ้า เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 15 ฉบับต่อปี
- ตัวชี้วัดที่ 3.5 มลพิษทางอากาศ (ฝุ่นละอองที่มีขนาดเล็กกว่า 2.5 ไมครอน) และปริมาณการปล่อย ก๊าซเรือนกระจกในภาคคมนาคมขนส่งลดลง ร้อยละ 4 ต่อปี

กลยุทธ์ และ กลยุทธ์ย่อย

กลยุทธ์ที่ 1 การส่งเสริมให้ผู้ใช้ในภาคส่วนต่าง ๆ ของประเทศปรับเปลี่ยนมาใช้ยานยนต์ไฟฟ้าเพิ่มมากขึ้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 ส่งเสริมมาตรการจูงใจเพื่อส่งเสริมการใช้ยานยนต์ไฟฟ้า ประกอบด้วย (1) มาตรการทางด้านภาษี เช่น การใช้ภาษีสรรพสามิต การยกเว้นหรือลดภาษีป้ายทะเบียนประจำปี เป็นต้น (2) มาตรการ ที่ไม่ใช่ภาษี เช่น ส่วนลดค่าไฟฟ้าในครัวเรือน และที่พักอาศัยในคอนโดมิเนียมแก่ผู้ใช้ยานยนต์ไฟฟ้า ที่จอดฟรีสำหรับยานยนต์ไฟฟ้า การสนับสนุนสินเชื่อเช่าซื้อยานยนต์ไฟฟ้า เป็นต้น และ (3) การให้เงินอุดหนุนสำหรับ การซื้อรถยนต์ไฟฟ้า เพื่อให้รถยนต์ไฟฟ้ามีต้นทุนการใช้งานใกล้เคียงกับรถยนต์แบบเครื่องยนต์สันดาปภายใน

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 ส่งเสริมการใช้ยานยนต์ไฟฟ้าในระบบขนส่งสาธารณะ หน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรมหาชน ในทุกประเภทของยานยนต์ไฟฟ้าโดยอาศัยกลไกการจัดซื้อที่มีการกำหนด เงื่อนไขที่ส่งเสริมให้เกิดการผลิตในประเทศ หรือการพัฒนาบุคลากรในอุตสาหกรรมยานยนต์

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.3 สนับสนุนให้ประชาชนดัดแปลงรถยนต์เก่าเป็นยานยนต์ไฟฟ้า

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.4 จัดทำแผนประชาสัมพันธ์ยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์รวมถึงส่งเสริมการจัดทำ โครงการนำร่องเพื่อสร้างความตระหนักรู้และความเข้าใจแก่ประชาชน

กลยุทธ์ที่ 2 การสนับสนุนให้เกิดการขยายตัวของตลาดส่งออกยานยนต์ไฟฟ้า

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 สนับสนุนการขยายตลาดยานยนต์ไฟฟ้าควบคู่กับการรักษาฐานการส่งออก ผลิตภัณฑ์ที่ยังมีความสามารถในการทำตลาดในประเทศคู่ค้าหลักของไทย โดยเฉพาะในกลุ่มรถปิกอัพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 ส่งเสริมการส่งออกยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่ โดยเฉพาะการส่งออกไปยัง ประเทศที่มีการผลักดันนโยบายความเป็นกลางทางคาร์บอนที่ส่งเสริมการใช้ยานยนต์ประเภทดังกล่าว

กลยุทธ์ที่ 3 การกำหนดเป้าหมาย/แผน และดำเนินการเปลี่ยนผ่านอุตสาหกรรมยานยนต์เดิมไปสู่ยานยนต์ไฟฟ้า อย่างเป็นระบบชัดเจนตลอดทั้งห่วงโซ่อุปทาน ในระยะ 5 ปี

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 ส่งเสริมให้ไทยเป็นศูนย์กลางฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้า เพื่อดึงดูดนักลงทุนให้ เข้ามาผลิตยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการในห่วงโซ่อุปทานสามารถผลิตชิ้นส่วน

ที่เป็นเทคโนโลยีหลักของยานยนต์ไฟฟ้ารวมถึงชิ้นส่วนยานยนต์
เชื่อมต่อและขับเคลื่อน

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 ส่งเสริมการผลิตยานยนต์ที่มีคุณสมบัติ “สะอาด ประหยัด
ปลอดภัย” ตามมาตรฐานสากล (กฎระเบียบของสหประชาชาติ)
เพื่อพัฒนาคุณภาพของรถยนต์ที่ใช้ภายในประเทศ และเพื่อ
ตอบสนองความต้องการของตลาดส่งออกที่หลากหลาย ทั้งตลาด
ส่งออกในปัจจุบัน และตลาดใหม่

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 ส่งเสริมให้เกิดการสร้างฐานการผลิตแบตเตอรี่ รวมถึงชิ้นส่วน
สำคัญ เช่น มอเตอร์ขับเคลื่อน ระบบบริหารจัดการแบตเตอรี่และ
ระบบควบคุมการขับเคลื่อน เป็นต้น ภายในประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.4 ส่งเสริมการเชื่อมโยงห่วงโซ่อุปทานกับประเทศที่มีวัตถุดิบสำคัญ
ต่อการผลิตยานยนต์ ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ เช่น แร่ธาตุหายาก
และเซมิคอนดักเตอร์ เป็นต้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.5 ส่งเสริมให้สุดยอดผลิตภัณฑ์ (Product Champion) ของ
ประเทศไทย ได้แก่ รถปิกอัพ อีโคคาร์และจักรยานยนต์
ปรับเปลี่ยนไปสู่ยานยนต์ที่ขับเคลื่อนด้วยมอเตอร์โดยเร็ว

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.6 รักษาความสามารถในการแข่งขันของผลิตภัณฑ์กลุ่มที่ยังมี
ความสามารถในการทำ ตลาดและยังไม่สามารถพัฒนาไปสู่
ยานยนต์ไฟฟ้าในระยะเวลาอันสั้น (5 ปี) อาทิ รถปิกอัพ โดย
พิจารณา จากความพร้อมของผู้บริโภคและความพร้อมของ
ผลิตภัณฑ์เป็นหลัก

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.7 สนับสนุนให้ผู้ประกอบการเดิมที่มีศักยภาพให้สามารถ
ปรับเปลี่ยนไปสู่สายการผลิต ของยานยนต์ไฟฟ้าได้ เช่น การผลิต
ตัวถังและช่วงล่างด้วยวัสดุใหม่ และการผลิตระบบส่งกำลัง
 เป็นต้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.8 ศึกษาแนวทางการกำจัดซากรถยนต์ และซากชิ้นส่วนยานยนต์
ที่ใช้แล้วในประเทศไทย เพื่อรองรับทิศทางตลาดยานยนต์โลก
และส่งเสริมแนวทางการนำวัสดุอุปกรณ์ที่ผ่านการใช้งานแล้ว
กลับมาใช้ใหม่ตามหลักการเศรษฐกิจหมุนเวียน

กลยุทธ์ที่ 4 การยกระดับขีดความสามารถของผู้ประกอบการไทยในการลงทุนผลิตยานยนต์
ไฟฟ้า แบตเตอรี่ และชิ้นส่วนสำคัญ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 ส่งเสริมการพัฒนาอย่างเป็นลำดับขั้นเพื่อให้ผู้ประกอบการ
สามารถปรับตัวและไม่กระทบเศรษฐกิจในช่วงระยะเวลาเปลี่ยน
ผ่าน โดยการส่งเสริมเทคโนโลยียานยนต์ที่มีศักยภาพ เช่น ไฮบริด
ปลั๊กอินไฮบริด เป็นต้น เพื่อเป็นแรงส่งไปสู่การเป็นผู้ผลิตในห่วงโซ่

อุปทานของยานยนต์ไฟฟ้าพลังงาน แบตเตอรี่ และสนับสนุนให้
ผู้ผลิตในประเทศนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการบริหาร
จัดการการผลิตให้มีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 กำหนดสิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการลงทุน สนับสนุนด้าน
การเงิน ด้านภาษีรวมถึง สร้างความร่วมมือกับกลุ่มประเทศผู้นำ
ด้านยานยนต์ไฟฟ้าเพื่อกำหนดมาตรการที่เหมาะสมในการ
ปรับเปลี่ยนผู้ประกอบการไทยและส่งเสริมสตาร์ทอัพของไทยให้
สามารถแข่งขันในตลาดได้

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3 ส่งเสริมการนำเทคโนโลยี เช่น ระบบอัตโนมัติ ปัญญาประดิษฐ์
และอุตสาหกรรม 4.0 อื่น ๆ และเทคโนโลยีสื่อสารไร้สาย 5G
เป็นต้น มาใช้ในการบริหารจัดการการผลิตเพื่อลดต้นทุนและเพิ่ม
ขีดความสามารถในการแข่งขัน

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.4 ส่งเสริมการดัดแปลงยานยนต์ไฟฟ้าในรถเก่าเพื่อเร่งให้เกิดการ
ลงทุนในระบบนิเวศ และการถ่ายทอดองค์ความรู้ของเทคโนโลยี
ยานยนต์ไฟฟ้า

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.5 ส่งเสริมการร่วมทุนหรือการเป็นหุ้นส่วนทางธุรกิจ ระหว่าง
ผู้ประกอบการในห่วงโซ่อุปทานเดิมของไทยกับบริษัทผลิต
ยานยนต์ไฟฟ้า/ชิ้นส่วนในต่างประเทศ เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยน
เทคโนโลยี และทรัพยากรระหว่างกัน

กลยุทธ์ที่ 5 มาตรการสำหรับกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบ

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.1 ส่งเสริมผู้ประกอบการในกลุ่มเครื่องยนต์และระบบส่งกำลังของ
รถยนต์สันดาปภายใน ที่ต้องการเปลี่ยนผ่านไปสู่อุตสาหกรรมอื่น
ตัวอย่างเช่น อุตสาหกรรมหุ่นยนต์เพื่ออุตสาหกรรม อุตสาหกรรม
ราง หรือธุรกิจใหม่อื่น ๆ ที่มีศักยภาพ เป็นต้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.2 กำหนดมาตรการเยียวยาได้ผู้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนผ่าน
ไปสู่อุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้า เช่น ผู้ประกอบการและแรงงาน
ในธุรกิจปิโตรเคมี และเกษตรกรผู้ปลูกพืชพลังงาน เป็นต้น

กลยุทธ์ที่ 6 การวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์ไฟฟ้าและ ยานยนต์ไร้คนขับ

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.1 จัดตั้งกิจการร่วมด้านการวิจัยและนวัตกรรม โดยส่งเสริมการ
วิจัยและพัฒนา การผลิตแบตเตอรี่ ระบบเซนเซอร์ ระบบ
อิเล็กทรอนิกส์ และระบบสื่อสารในยานยนต์ไฟฟ้า พัฒนา
เทคโนโลยี การดักจับคาร์บอนไดออกไซด์ และค้ำประกันวงจรชีวิต
ทั้งหมดของผลิตภัณฑ์รวมทั้งส่งเสริมเทคโนโลยี ที่เกี่ยวข้องกับ

การดัดแปลงยานยนต์ไฟฟ้าพร้อมทั้งถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยีให้แก่ผู้ประกอบการยานยนต์ไฟฟ้า

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.2 ส่งเสริมให้ผู้ผลิตยานยนต์ ผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ ใช้โครงสร้างพื้นฐานทางปัญญา ของภาครัฐที่สร้างขึ้น เพื่อส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา เช่น ศูนย์ทดสอบยานยนต์และยางล้อแห่งชาติ และห้องปฏิบัติการทดสอบแบตเตอรี่ ณ สนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นต้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.3 ส่งเสริมงานวิจัยและการจัดทำระเบียบรองรับการวิจัยและพัฒนา ยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์และระบบการขับเคลื่อนอัตโนมัติ การเชื่อมต่อ การปรับให้เป็นระบบไฟฟ้าและการแบ่งปันกันใช้งาน เพื่อขยายผลไปสู่การใช้ในภาคอุตสาหกรรมในประเทศต่อไป

กลยุทธ์ที่ 7 โครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงานที่มีความพร้อมรองรับปริมาณการใช้งานยานยนต์ไฟฟ้าในอนาคตได้อย่างเหมาะสมและเพียงพอ

กลยุทธ์ย่อยที่ 7.1 ส่งเสริมการลงทุนและพัฒนาจุดอัดประจุหรือเครื่องชาร์จ ยานยนต์ไฟฟ้าให้สอดคล้องกับพฤติกรรมและกิจกรรมประจำวันของผู้ใช้รถ ได้แก่ ที่บ้าน สำนักงาน ที่พักอาศัย และ ที่สาธารณะ

กลยุทธ์ย่อยที่ 7.2 ส่งเสริมให้มีการพัฒนาระบบไฟฟ้าให้มีประสิทธิภาพที่จะรองรับปริมาณความต้องการการประจุไฟได้เพียงพอตลอดเวลา และมีการคำนวณค่าไฟฟ้าที่แยกระหว่างการใช้ไฟฟ้าเพื่อประจุยานยนต์ไฟฟ้ากับการใช้ไฟฟ้าในบ้าน

กลยุทธ์ย่อยที่ 7.3 ส่งเสริมเทคโนโลยีด้านสมาร์ทกริด เพื่อเชื่อมโยงและบริหารจัดการการประจุไฟฟ้า แบบบูรณาการ อาทิ นโยบายโครงสร้างพื้นฐานมิเตอร์อัจฉริยะการพัฒนาแพลตฟอร์มบูรณาการและเชื่อมโยง ข้อมูลการเชื่อมโยงสถานีอัดประจุและยานยนต์ไฟฟ้า เพื่อบริหารจัดการระบบไฟฟ้า

กลยุทธ์ที่ 8 การปรับปรุงและจัดทำกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องให้เอื้อกับการเติบโตอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าและให้ความสำคัญกับการบูรณาการการทำงานร่วมกันระหว่างรัฐและเอกชน

กลยุทธ์ย่อยที่ 8.1 จัดทำและปรับปรุงกฎหมายหรือกฎระเบียบให้เอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้า สถานีอัดประจุไฟฟ้า เช่น กฎระเบียบเพื่อการสื่อสารและความปลอดภัย กฎระเบียบการติดตั้ง และการพัฒนาพื้นที่ และกฎระเบียบและมาตรฐานการใช้งานแบตเตอรี่ใช้แล้ว เป็นต้น

- กลยุทธ์ย่อยที่ 8.2 ผ่อนคลายกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนในห่วงโซ่อุปทานของชิ้นส่วนที่เป็นเทคโนโลยีสำคัญของยานยนต์ไฟฟ้าในระยะเริ่มต้น เพื่อผลักดันให้เกิดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 8.3 ปรับปรุงกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง (โดยเฉพาะการจดทะเบียน) เพื่อสนับสนุนและช่วยอำนวยความสะดวกในการตัดแปลงเป็นยานยนต์ไฟฟ้า
- กลยุทธ์ที่ 9 การผลิตและพัฒนาทักษะแรงงานให้สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้า**
- กลยุทธ์ย่อยที่ 9.1 พัฒนาบุคลากรรองรับยานยนต์ไฟฟ้าเยียวยากำลังคนรองรับการเปลี่ยนผ่านไปสู่ยานยนต์ไฟฟ้า รวมทั้งส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต
- กลยุทธ์ย่อยที่ 9.2 ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการและสถานศึกษา เพื่อให้เกิดการถ่ายทอดองค์ความรู้ของเทคโนโลยียานยนต์ไฟฟ้าระหว่างผู้ประกอบการและสถานศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ด้านเทคโนโลยีแบตเตอรี่ และระบบเซ็นเซอร์และระบบอิเล็กทรอนิกส์ในยานยนต์ไฟฟ้า
- กลยุทธ์ย่อยที่ 9.3 กำหนดแนวทางดึงดูดผู้เชี่ยวชาญที่มีทักษะสูงทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยการให้สิทธิประโยชน์ในช่วงเริ่มต้น เช่น สิทธิประโยชน์ด้านภาษีสำหรับการจ้างแรงงานทักษะสูงในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การให้วีซ่า สิทธิการอยู่ ภาษี และการย้ายถิ่นฐาน สำหรับผู้เชี่ยวชาญชาวต่างชาติ เป็นต้น
- กลยุทธ์ที่ 10 มาตรฐานด้านคุณสมบัติและความปลอดภัย**
- กลยุทธ์ย่อยที่ 10.1 กำหนดและพัฒนามาตรฐานให้ครอบคลุมยานยนต์ ชิ้นส่วน และอุปกรณ์สำหรับการใช้งานยานยนต์ไฟฟ้าให้สอดคล้องมาตรฐานและข้อกำหนดของประเทศที่ส่งออก รวมทั้งยกระดับห้องปฏิบัติการเพื่อตรวจสอบและรับรองให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล
- กลยุทธ์ย่อยที่ 10.2 กำหนดมาตรฐานสำคัญเพื่อส่งเสริมให้เกิดการตัดแปลงยานยนต์ไฟฟ้า
- กลยุทธ์ย่อยที่ 10.3 จัดทำแผนพัฒนาด้านมาตรฐานให้กับสถานประกอบการยานยนต์ไฟฟ้า
- กลยุทธ์ย่อยที่ 10.4 พัฒนาและต่อยอดศูนย์ทดสอบและยางล้อแห่งชาติในการทดสอบยานยนต์ไฟฟ้า และชิ้นส่วนที่ครอบคลุมข้อกำหนดตามมาตรฐานสากล

- กลยุทธ์ย่อยที่ 10.5 กำหนดมาตรฐานและหน่วยงานให้การตรวจสอบรับรอง สำหรับยานยนต์ ที่ดัดแปลงเป็นยานยนต์ไฟฟ้า
- กลยุทธ์ย่อยที่ 10.6 ส่งเสริมให้เกิดการลงทุนศูนย์ทดสอบในประเทศ ในระดับ มาตรฐานอุตสาหกรรม และระดับมาตรฐานผู้ผลิตรายยนต์ ความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้า และการบริหาร คุณภาพ ผ่านความร่วมมือกับหน่วยงานรับรองมาตรฐานระดับ โลก
- กลยุทธ์ย่อยที่ 10.7 จัดทำมาตรฐานที่สำคัญ ได้แก่ มาตรการการติดตั้ง และ มาตรฐานแบตเตอรี่สำหรับ การดัดแปลงยานยนต์เก่าเป็น ยานยนต์ไฟฟ้า เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในระบบความปลอดภัย ของยานยนต์ ดัดแปลง และปรับปรุงกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะการจดทะเบียนเพื่อสนับสนุนและช่วยอำนวยความสะดวกในการดัดแปลงเป็นยานยนต์ไฟฟ้า
- กลยุทธ์ที่ 11 การสนับสนุนเงินทุนให้กับผู้ประกอบการที่ลงทุนในอุตสาหกรรมยานยนต์ พลังงานสะอาด
- กลยุทธ์ย่อยที่ 11.1 สนับสนุนเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำเพื่อสนับสนุนผู้ประกอบการ ด้านยานยนต์ไฟฟ้าและชิ้นส่วน
- กลยุทธ์ย่อยที่ 11.2 สนับสนุนการจัดตั้งกองทุนเพื่อลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน ยานยนต์ไฟฟ้า

หมวดหมู่ที่ 4 : ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

เป้าหมายที่ 1 ไทยมีศักยภาพในการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจจากสินค้าและบริการสุขภาพ

ตัวชี้วัดที่ 1.1 สัดส่วนมูลค่าเพิ่มสินค้าและบริการสุขภาพต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมใน ประเทศอยู่ที่ร้อยละ 1.7

เป้าหมายที่ 2 องค์ความรู้ด้านการแพทย์และสาธารณสุขมีศักยภาพเอื้อต่อการสร้างมูลค่าเพิ่มใน สินค้าและบริการทางสุขภาพ

ตัวชี้วัดที่ 2.1 มูลค่าการนำเข้าครุภัณฑ์ทางการแพทย์ลดลงเฉลี่ยร้อยละ 5

เป้าหมายที่ 3 ประชาชนไทยได้รับความเป็นธรรมในการเข้าถึงบริการสุขภาพ

ตัวชี้วัดที่ 3.1 สัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของครัวเรือนต่อค่าใช้จ่ายสุขภาพ ทั้งหมดไม่เกินร้อยละ 12

เป้าหมายที่ 4 ระบบบริหารจัดการภาวะฉุกเฉินด้านสุขภาพมีความพร้อมรองรับภัยคุกคามสุขภาพ

ตัวชี้วัดที่ 4.1 การประเมินผลสมรรถนะหลักในการปฏิบัติตามกฎอนามัยระหว่างประเทศทุกตัวชี้วัดมีค่าไม่ต่ำกว่า 4

กลยุทธ์ และ กลยุทธ์ย่อย

กลยุทธ์ที่ 1 บริการทางการแพทย์ที่มีศักยภาพในการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 สนับสนุนให้ภาคเอกชนยกระดับบริการทางการแพทย์บนฐานนวัตกรรมและเทคโนโลยีขั้นสูง โดยภาครัฐกำหนดมาตรฐานสนับสนุนและกำกับดูแล

- (1) ยกระดับบริการทางการแพทย์ที่มุ่งเน้นรูปแบบการแพทย์แม่นยำ เวชศาสตร์ป้องกันก่อนเกิดโรค และการดูแลสุขภาพแบบเจาะจงเฉพาะบุคคล และจัดทำฐานข้อมูลกลุ่มเป้าหมายเพื่อต่อยอดไปสู่ การให้บริการรักษาและดูแลผู้ป่วยในลักษณะเฉพาะบุคคล การรักษาโดยพันธุกรรมบำบัด เซลล์ต้นกำเนิด รวมทั้งนำบริการส่งเสริมสุขภาพมาหนุนเสริมการจัดบริการทางการแพทย์ อาทิ เวชศาสตร์ชะลอวัย ที่มีหลักฐานทางการแพทย์รองรับ ตลอดจนส่งเสริมให้มีการเชื่อมโยงกับคู่ค้าทางธุรกิจในการจัดหาผู้ป่วย ต่างชาติให้มารับบริการในไทย โดยเฉพาะผู้ป่วยในกลุ่มประเทศที่มีระบบประกันสุขภาพครอบคลุมค่าใช้จ่าย ด้านสุขภาพในประเทศไทย
- (2) พัฒนาระบบกำกับควบคุมคุณภาพมาตรฐานการจัดบริการทางการแพทย์ขั้นสูงโดยต้องคำนึงถึง ผลกระทบที่เกิดขึ้นในทุกมิติ อาทิ การให้บริการที่มีคุณภาพมาตรฐานในราคาที่สมเหตุสมผล การกำกับดูแล ปัญหาทางจริยธรรมทางการแพทย์จากการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการแพทย์ที่ทันสมัยมาใช้ อาทิ แม่อุ้มบุญ การใช้เซลล์ต้นกำเนิด

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 ปรับปรุงแก้ไขกฎระเบียบให้เอื้อต่อการเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพ

- (1) ศึกษาความเป็นไปได้ในการออกกฎหมายเฉพาะเพื่อรองรับการเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพที่ครอบคลุมข้อจำกัดในการดำเนินการ อาทิ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีดิจิทัลทางการแพทย์ การใช้ระบบประกันภัยสุขภาพและสวัสดิการจากต่างประเทศ การอนุญาตด้านการลงตรา ตลอดจนการกำหนดหน่วยงานรับผิดชอบหลักในการดำเนินการ
- (2) ปรับแก้กฎหมายการออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจด้านบริการส่งเสริมสุขภาพและบริการทางการแพทย์ให้เป็นแบบใบอนุญาตเดี่ยว ที่ครอบคลุมการดำเนินการเกี่ยวกับสถานประกอบการเพื่อ สุขภาพ สถานพยาบาล และธุรกิจ

โรงแรม รวมทั้งปรับแก้กฎหมายอนุญาตให้วิชาชีพอื่นที่
เกี่ยวข้องกับการ ให้บริการส่งเสริมสุขภาพที่ยังไม่มีหลักสูตร
การสอนในประเทศไทย มาช่วยสนับสนุนการแพทย์แผน
ปัจจุบัน ภายใต้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพนั้น ๆ ได้สะดวก
ขึ้น อาทิ การแพทย์ธรรมชาติบำบัด

กลยุทธ์ที่ 2 ไทยเป็นศูนย์กลางบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพระดับโลก

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 นวัตกรรมในบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพบนฐานความโดดเด่นของ
เอกลักษณ์ ความเป็นไทย

- (1) ผสานความโดดเด่นของอัตลักษณ์ความเป็นไทยกับบริการ
เพื่อส่งเสริมสุขภาพ โดยสนับสนุนทุกภาคส่วนในพื้นที่
ร่วมกันพัฒนาเมืองสุขภาพแบบครบวงจร บนฐานการนำ
ภูมิปัญญาการดูแลสุขภาพ ด้านการแพทย์แผนไทย
การแพทย์ทางเลือก และการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพของชุมชน
ท้องถิ่นมาพัฒนาต่อยอด บริการและผลิตภัณฑ์ส่งเสริม
สุขภาพ เพื่อสร้างแบรนด์ความเป็นไทยที่สามารถแข่งขันได้
ในระดับสากล
- (2) ผลักดันให้มีผู้บริหารจัดการธุรกิจบริการส่งเสริมสุขภาพ
ระดับโลกในการสร้างชื่อเสียงให้กลุ่มธุรกิจบริการส่งเสริม
สุขภาพระดับสูงในการให้บริการชาวต่างชาติ และการร่วม
ลงทุนในการจัดบริการในต่างประเทศ ซึ่งอาจช่วยให้เกิดการ
มาใช้บริการส่งเสริมสุขภาพในระดับกลางและระดับล่าง
เพิ่มขึ้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 ยกระดับมาตรฐานสถานบริการส่งเสริมสุขภาพให้สามารถ
แข่งขันได้โดยพัฒนา มาตรฐานอาชีพแก่ผู้ประกอบการธุรกิจบริการ
ส่งเสริมสุขภาพให้มีกระบวนการบริหารจัดการธุรกิจที่มีคุณภาพ
รวมทั้งสร้างมาตรการจูงใจให้ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลาง
และขนาดย่อมมาขึ้นทะเบียนภายใต้ พ.ร.บ. สถานประกอบการ
เพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 เพื่อยกระดับมาตรฐานบริการส่งเสริม
สุขภาพให้มีคุณภาพสามารถดำเนินธุรกิจในตลาดโลกได้

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 พัฒนาบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพรูปแบบใหม่ที่น่าไปสู่การสร้าง
สังคมสูงวัยที่มีสุขภาวะ โดยส่งเสริมการสร้างพื้นที่ชุมชนดิจิทัล
เพื่อสร้างเสริมสุขภาวะบนฐานนวัตกรรมบริการและผลิตภัณฑ์
ที่เอื้อต่อรูปแบบวิถีชีวิตปกติใหม่ อาทิ การให้คำปรึกษาทางไกล
ด้านสุขภาพ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การใช้ชีวิตอย่าง
เหมาะสมโดยการใช้อาหารบำบัดและการบำบัดทางจิตด้วยการ
ทำสมาธิ รวมทั้งการศึกษาพฤติกรรมผู้บริโภคในแต่ละช่วงวัย
หรือเชื้อชาติ เพื่อนำมาวิเคราะห์แรงจูงใจในการมาใช้บริการ
ตลอดจนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้เป็นอารยสถาปัตย์ เพื่อ

รองรับการใช้บริการส่งเสริมสุขภาพในระยะยาว การพัฒนาที่อยู่อาศัยสำหรับเป็นชุมชนคนสูงวัย การพัฒนาพื้นที่ด้านกีฬาและการออกกำลังกาย เพื่อดึงดูดกลุ่มผู้ใช้บริการ ให้สามารถรับบริการส่งเสริมสุขภาพได้ยาวนานขึ้น อาทิ กลุ่มผู้สูงอายุที่มีพฤติกรรมกลุ่มนักท่องเที่ยวแบบเที่ยวไปทำงานไป

กลยุทธ์ที่ 3 การสร้างมูลค่าเพิ่มให้อุตสาหกรรมทางการแพทย์และสุขภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 ส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานบนฐานเทคโนโลยีดิจิทัลให้รองรับการยกระดับอุตสาหกรรม

- (1) พัฒนาระบบการประเมินเทคโนโลยีทางการแพทย์และมาตรฐานการทดสอบผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ให้ได้มาตรฐานสากล อาทิ เอกสารวิชาการสำหรับกรยื่นคำขอขึ้นทะเบียนผลิตภัณฑ์ให้ได้มาตรฐานความปลอดภัยทั้งในเอเชีย อเมริกา และยุโรป เพื่อให้เกิดความสะดวกและมีมาตรฐานในการทดสอบ ผลิตภัณฑ์ ตลอดจนสร้างโอกาสให้ประเทศสามารถรับจ้างวิจัย วิเคราะห์ และรับรองมาตรฐานของผลิตภัณฑ์จากต่างประเทศ
- (2) ยกระดับศูนย์ทดสอบศักยภาพการผลิต โดยสร้างความร่วมมือกับภาคเอกชนในการพัฒนาและยกระดับทั้งศูนย์ทดสอบผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์แบบเบ็ดเสร็จ ได้แก่ ศูนย์ผลิตสารต้นแบบ ศูนย์สัตว์ทดลอง ศูนย์ทดสอบทางคลินิกในมนุษย์ให้ได้มาตรฐานสากล รวมทั้งเพิ่มจำนวนห้องปฏิบัติการชีวโมเลกุลระดับที่ 3 ที่สามารถทำการทดสอบผลิตภัณฑ์กับเชื้ออันตรายได้ เพื่อสนับสนุนการวิจัยพัฒนาและการผลิตตั้งแต่ต้นน้ำ ภายในประเทศ
- (3) พัฒนาฐานการผลิตและสนับสนุนการจัดตั้งโรงงานต้นแบบเภสัชชีวภัณฑ์ ยา สมุนไพร และ วัคซีนที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานสากล โดยเฉพาะการผลิตวัคซีนสำหรับการป้องกันโรคอุบัติใหม่และอุบัติซ้ำ เพื่อให้มีเพียงพอต่อความต้องการใช้ในประเทศ ลดการนำเข้า และสร้างความมั่นคงของระบบสาธารณสุข ในระยะยาว

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 ปฏิรูประบบกำกับดูแลผลิตภัณฑ์สุขภาพ โดยปรับโครงสร้างหน่วยงานที่มีหน้าที่ กำกับดูแลผลิตภัณฑ์สุขภาพให้มีความเป็นอิสระและคล่องตัวในการดำเนินงาน ทั้งในเรื่องของการจัดหางบประมาณ บุคลากร การพัฒนาเครือข่าย เพื่อให้สามารถกำกับดูแลผลิตภัณฑ์สุขภาพได้มาตรฐานสูงเทียบเท่าประเทศที่พัฒนาแล้ว ควบคู่กับการอำนวยความสะดวกรวดเร็วแก่ผู้ประกอบการให้สามารถขึ้นทะเบียนและนำผลิตภัณฑ์สุขภาพ

เข้าสู่ตลาด โดยไม่ให้เกิดการสูญเสียโอกาสและความสามารถในการแข่งขัน

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 ส่งเสริมการลงทุนและการนำผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์และสุขภาพออกสู่ตลาด โดยปรับแก้กฎหมาย กฎระเบียบ และมาตรการต่าง ๆ ในการร่วมทุนระหว่างภาครัฐและผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมที่จะเอื้อให้เกิดการผลิตในประเทศ การใช้กลไกทางภาษีส่งเสริมการลงทุน พร้อมทั้งส่งเสริมการผลิตผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพตามมาตรฐานสากลและเป็นที่ต้องการในตลาด โดยให้ความสำคัญกับกระบวนการตรวจสอบย้อนกลับของวัตถุดิบที่นำมาใช้ในการผลิต รวมทั้งการสร้างค่านาเชื่อถือบนหลักฐาน 80 ทางวิทยาศาสตร์ให้แก่ผลิตภัณฑ์ที่ครอบคลุมตลอดห่วงโซ่อุปทาน ตลอดจนสร้างดิจิทัลแพลตฟอร์มให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างอุปสงค์และอุปทานในการนำผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ออกสู่ตลาดทั้งในและต่างประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.4 ส่งเสริมแนวคิดการซื้อและการใช้ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในประเทศ

- (1) ปรับปรุงบัญชีนวัตกรรมไทยให้เกิดความสะดวกและเอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมทางการแพทย์โดยให้มีการบังคับใช้ในภาครัฐอย่างจริงจังและเข้มงวดยิ่งขึ้น พร้อมทั้งแก้ไขรหัสศรภัณฑ์และวัสดุ ให้สอดคล้องกับบัญชีนวัตกรรม และจัดทำบัญชีรายการเครื่องมือแพทย์ไทยที่ได้มาตรฐานสากลในระบบจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ
- (2) ปลุกฝังทัศนคติและสนับสนุนให้สถานพยาบาลเอกชนและสถาบันการศึกษาทางการแพทย์ใช้เครื่องมือแพทย์ที่ผลิตในประเทศที่มีคุณภาพ ปลอดภัย คุ่มค่า และมีประสิทธิภาพ โดยการเพิ่มสิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับการจัดซื้อเครื่องมือแพทย์ไทย และการกำหนดให้มีรายการเครื่องมือแพทย์ไทยที่ได้มาตรฐานสากลอยู่ในระบบการเรียนการสอนและการบริการ

กลยุทธ์ที่ 4 การสร้างเสริมขีดความสามารถทางวิชาการด้านการศึกษา วิจัย และเทคโนโลยีทางการแพทย์

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 ส่งเสริมการเป็นศูนย์กลางการศึกษาทางการแพทย์ โดยพัฒนาหลักสูตรทางการแพทย์ในระดับนานาชาติและหลักสูตรฝึกอบรมให้แก่บุคลากรทางการแพทย์ในภูมิภาคเอเชียใต้และอาเซียน ผ่านรูปแบบทั้งการฝึกปฏิบัติในโรงพยาบาลภายในประเทศไทย และผ่านระบบออนไลน์ โดยสนับสนุนให้ได้รับทุนจากองค์กรระหว่างประเทศ ประเทศที่สาม หรือรัฐบาลไทย รวมทั้งการพัฒนาศักยภาพบุคลากร ผู้สอนให้มีทักษะภาษาต่างประเทศ ทักษะในการสื่อสาร ทักษะการจัดการเรียนการสอนและการ

ประเมินผล ที่สอดคล้องกับการจัดการศึกษาและฝึกอบรมแก่
บุคลากรทางการแพทย์จากต่างประเทศ

- กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2** พัฒนาต่อยอดประโยชน์ของการจัดประชุมวิชาการทางการแพทย์นานาชาติ โดยพัฒนามาตรการจูงใจและสิทธิประโยชน์
แก่สถาบันวิชาการชั้นนำระดับนานาชาติและบุคลากร
ผู้เชี่ยวชาญต่างประเทศให้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนา
มาตรฐานการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมทางการแพทย์ของ
ประเทศไทย อาทิ การสร้างความตกลงร่วมในการพัฒนา
งานวิจัย การนำผลงานที่นำเสนอมาต่อยอดในประเทศไทย
การแลกเปลี่ยนบุคลากรในการฝึกปฏิบัติงานที่สถาบันชั้นนำ
การนำบุคลากรผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศมาเป็นวิทยากรหรือ
อาจารย์พิเศษ การนำผลงานวิจัยของประเทศไทยไปเผยแพร่แก่
ประเทศต่าง ๆ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3** พัฒนาบุคลากรด้านการวิจัย โดยสนับสนุนการสร้างบุคลากรที่มี
องค์ความรู้ข้ามศาสตร์ มีทักษะการวิจัยด้านวิทยาศาสตร์
เทคโนโลยี นวัตกรรม ดิจิทัลทางการแพทย์ และการประเมิน
เทคโนโลยีหรือนวัตกรรม มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และพัฒนา
ทักษะร่วมกันระหว่างนักวิจัยผ่านชุมชนแห่งวิชาชีพของนักวิจัย
มีกิจกรรมบ่มเพาะนักนวัตกรรมทางการแพทย์อย่างต่อเนื่อง
ส่งเสริมให้สถาบันการศึกษา มีส่วนร่วมในการพัฒนาการวิจัย
รวมทั้งดึงดูดผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศให้เข้ามาทำงานและ
ถ่ายทอดองค์ความรู้มากยิ่งขึ้น ตลอดจนพัฒนาบุคลากร
บุคลากรด้านการวิจัย โดยเฉพาะการกำหนดค่าตอบแทนให้
บุคลากรด้านการวิจัยคงอยู่ปฏิบัติงานด้านการวิจัยอย่างต่อเนื่อง
- กลยุทธ์ย่อยที่ 4.4** สร้างระบบนิเวศการวิจัยให้เอื้อต่อการนำเทคโนโลยีนวัตกรรม
มาต่อยอดในเชิงพาณิชย์ โดยสร้างความร่วมมือในการทำพื้นที่
ทดลองวิจัยนวัตกรรมทางการแพทย์ระหว่างผู้พัฒนา ผู้ผลิต
สถานพยาบาล และผู้ประเมินเทคโนโลยี ก่อนใช้งานจริงหรือ
ออกสู่ตลาด เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในคุณภาพของนวัตกรรม
นั้น ๆ ตลอดจนสนับสนุนเงินทุนในระยะเริ่มต้น และพัฒนา
กลไกที่ช่วยผลักดันงานวิจัยให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้
อย่างเป็นรูปธรรม อาทิ การส่งเสริมผู้ประกอบการขนาดกลาง
และขนาดย่อมให้เข้าถึงฐานข้อมูลงานวิจัย การจับคู่ทางธุรกิจ
ระหว่างนักลงทุนกับนักวิจัยและพัฒนานวัตกรรม การมี
มาตรการปกป้องทรัพย์สินทางปัญญาและบริหารจัดการลิขสิทธิ์
ของผู้วิจัยเมื่องานวิจัยสำเร็จลุล่วง และให้หน่วยงานที่ควบคุม
กำกับคุณภาพของผลิตภัณฑ์ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีความ

สะดวกรวดเร็วในการนำผลิตภัณฑ์สุขภาพ ที่ได้มาตรฐานออกสู่ตลาด

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.5 สร้างเครือข่ายความร่วมมือการวิจัยและพัฒนาระหว่างประเทศ โดยส่งเสริมความร่วมมือระหว่างสถาบันวิจัย ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษาในประเทศกับสถาบันวิจัยหรือภาคเอกชน ต่างประเทศที่มีศักยภาพและเป็นที่ยอมรับในระดับสากลในการพัฒนางานวิจัยทางการแพทย์ เพื่อให้เกิดการถ่ายทอด เทคโนโลยีทางการแพทย์จากต่างประเทศ อาทิ การร่วมลงทุน พัฒนางานวิจัย การรับจ้างผลิต รวมทั้งยกระดับความช่วยเหลือทางวิชาการแก่ประเทศที่จะเป็นเครือข่ายในห่วงโซ่คุณค่าของการวิจัยและผลิตนวัตกรรมทางการแพทย์ผ่านรูปแบบการให้ทุนการศึกษาและฝึกอบรมนานาชาติที่สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาด้านการแพทย์และสุขภาพของไทย

กลยุทธ์ที่ 5 การบริหารจัดการระบบบริการสุขภาพบนพื้นฐานความสมดุลทางเศรษฐกิจและสุขภาพของคนไทย

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.1 บริหารจัดการบุคลากรทางการแพทย์ให้สอดคล้องกับระบบบริการสุขภาพ

- (1) สนับสนุนให้ภาคเอกชนเข้ามาร่วมผลิตและพัฒนาบุคลากรทางการแพทย์โดยมีบทบาทในการกำหนดสาขาความต้องการพัฒนาหลักสูตรและผลิตบุคลากร ทั้งการผลิตแพทย์ เฉพาะทางหรือสหสาขาวิชา วิชาชีพต่าง ๆ ให้รองรับการให้บริการทางการแพทย์มูลค่าสูง ตลอดจนฝึกอบรมเพิ่มพูนทักษะที่จำเป็น
- (2) สนับสนุนการนำเข้าบุคลากรทางการแพทย์โดยพัฒนารูปแบบการสอบใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ ที่เอื้อต่อการเปิดรับบุคลากรจากต่างประเทศ รวมถึงส่งเสริมการใช้บุคลากรร่วมกันระหว่างภาครัฐและเอกชน โดยเฉพาะบุคลากรในสาขาที่มีผู้เชี่ยวชาญระดับสูง เพื่อลดปัญหาการขาดแคลนบุคลากร และให้มีการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า
- (3) ส่งเสริมให้เกิดการกระจายกำลังคนด้านสุขภาพ โดยพัฒนากลไกระบบหมุนเวียนกำลังคนให้รองรับทั้งในเชิงพื้นที่ ภาระงาน และสาขาขาดแคลน พร้อมมีมาตรการจูงใจบุคลากรทางการแพทย์คงอยู่ในระบบสุขภาพ อาทิ การจัดทำเส้นทางความก้าวหน้าในอาชีพที่ชัดเจน อัตราความก้าวหน้า และโอกาส การพัฒนาศักยภาพของบุคลากรพื้นที่ห่างไกล การปรับภาระงานของแพทย์เวชปฏิบัติทั่วไปให้เหมาะสม และการปรับปรุงระบบสวัสดิการพื้นฐานเพื่อให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี

- กลยุทธ์ย่อยที่ 5.2** พัฒนากลไกกำกับดูแลและบริหารจัดการค่าบริการทางการแพทย์โดยพัฒนากลไก และแนวทางกำกับดูแลค่าบริการทางการแพทย์ที่อาจได้รับผลกระทบจากนโยบายส่งเสริมการเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์ให้มีความเหมาะสม ตลอดจนพัฒนาระบบบริหารการจ่ายค่าบริการของระบบประกันสุขภาพให้มีความครอบคลุมเพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการทางการแพทย์ได้ตามความจำเป็นทางสุขภาพอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม
- กลยุทธ์ย่อยที่ 5.3** พัฒนาระบบเทคโนโลยีดิจิทัลและสารสนเทศเพื่อสนับสนุนบริการทางการแพทย์
- (1) สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการเพิ่มประสิทธิภาพลดภาระงาน และแก้ปัญหาการขาดแคลน บุคลากร อาทิ การใช้ปัญญาประดิษฐ์ตรวจคัดกรองเบื้องต้น การใช้ระบบการแพทย์ทางไกล โดยพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยีดิจิทัลให้ครอบคลุมทั่วถึง ปรับปรุงกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง พัฒนากลไกการประเมิน การใช้เทคโนโลยีทางการแพทย์ ตลอดจนมีแนวทางในการกำกับดูแลเพื่อป้องกันผลกระทบทางลบที่อาจเกิดขึ้น
 - (2) จัดทำฐานข้อมูลกลางด้านสุขภาพของประเทศ โดยสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการทำข้อตกลงร่วมกันที่จะใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการเชื่อมโยงข้อมูลพื้นฐานของหน่วยงานภาครัฐ ให้สามารถใช้ร่วมกันได้ โดยคำนึงถึงการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล อาทิ การเจ็บป่วย การตาย ความพิการ สิทธิการประกันสุขภาพ ข้อมูลด้านวิจัย และนวัตกรรม ข้อมูลบุคลากรทางการแพทย์และผู้เชี่ยวชาญที่ผลิตและปฏิบัติงานจริง เพื่อนำไปวิเคราะห์ต่อยอดการจัดบริการและการวางแผนด้านกำลังคนในอนาคต ตลอดจนเผยแพร่ข้อมูลแก่สาธารณะ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาสินค้าและบริการทางการแพทย์ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและประชาชนแต่ละกลุ่ม
- กลยุทธ์ที่ 6** การยกระดับศักยภาพระบบบริหารจัดการภาวะฉุกเฉินด้านสาธารณสุขเพื่อลดผลกระทบต่อบริการทางเศรษฐกิจและสุขภาพ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 6.1** ปฏิรูประบบเฝ้าระวังและบริหารจัดการโรคระบาดและภัยคุกคามสุขภาพ
- (1) ปรับโครงสร้างการเฝ้าระวังและบริหารจัดการโรคระบาดและภัยคุกคามสุขภาพของประเทศที่เป็นเอกภาพโดยให้มีหน่วยงานกลางกำหนดทิศทางการสาธารณสุขระดับชาติ ใน

การบูรณาการการทำงานด้าน การเฝ้าระวัง ป้องกัน เตรียมความพร้อม การตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน และฟื้นฟูหลังเกิดภาวะฉุกเฉินอย่างรวดเร็ว พร้อมทั้งให้มีการจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการภาวะฉุกเฉินและระบบบัญชาการเหตุการณ์ ที่เป็นกลไกสำคัญในการบริหารจัดการภาวะฉุกเฉินด้านสาธารณสุขในการประสานความร่วมมือและร่วมกันจัดสรรทรัพยากรให้สามารถตอบโต้ภาวะฉุกเฉินได้อย่างรวดเร็วและทันการณ์

- (2) พัฒนากลไกและระบบข้อมูลการเฝ้าระวังสุขภาพและสิ่งแวดล้อมแบบบูรณาการ โดยมีกลไกในการบริหารจัดการด้านสุขภาพและสิ่งแวดล้อมที่บูรณาการในระดับนโยบายสู่ระดับปฏิบัติ และพัฒนาระบบ การเชื่อมโยงข้อมูลทั้งข้อมูลด้านสุขภาพคน สัตว์ และสิ่งแวดล้อมภายใต้แนวคิดสุขภาพหนึ่งเดียว อาทิ ข้อมูลสุขภาพ ข้อมูลโรคจากสัตว์ ข้อมูลทางสิ่งแวดล้อม ข้อมูลทรัพยากรทางสาธารณสุขที่สำคัญ บนฐานการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการประมวลผล เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการรับมือและจัดการภัยคุกคามทางสุขภาพได้อย่างทันการณ์

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.2 วางระบบการเตรียมความพร้อมด้านความมั่นคงด้านสุขภาพในการจัดการภาวะฉุกเฉิน โดยวางแผนอัตรากำลังคนด้านการเฝ้าระวัง ป้องกัน และควบคุมโรคและภัยคุกคามทางสุขภาพ อาทิ ผู้เชี่ยวชาญด้านระบาดวิทยาคลินิกและภาคสนาม นักวิทยาศาสตร์ข้อมูล นักวิจัย นักสร้างตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์ นักเทคนิคที่ปฏิบัติงานในห้องปฏิบัติการ เจ้าหน้าที่สอบสวนโรคและปัจจัยเสี่ยงที่เหมาะสม กับสัดส่วนประชากรของประเทศ พร้อมสนับสนุนค่าตอบแทนสวัสดิการและความก้าวหน้าในวิชาชีพ ตลอดจนจัดทำแผนเตรียมความพร้อมด้านยา เวชภัณฑ์ วัคซีน อุปกรณ์ทางการแพทย์ และวัสดุอุปกรณ์ ด้านสาธารณสุขที่จำเป็น ให้พร้อมรองรับการบริหารจัดการภาวะฉุกเฉินได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หมวดหมู่ที่ 5 : ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

เป้าหมายที่ 1 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนในภูมิภาค

ตัวชี้วัดที่ 1.1 อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ (โดยสถาบันนานาชาติเพื่อการพัฒนา การบริหารจัดการ) มีอันดับดีขึ้น

ตัวชี้วัดที่ 1.2 (1) อันดับความยากง่ายในการประกอบธุรกิจอยู่ในอันดับไม่ต่ำกว่าอันดับที่ 20 หรือ (2) อันดับการค้ำระหว่างประเทศอยู่ในอันดับไม่ต่ำกว่าอันดับที่ 50

เป้าหมายที่ 2 ไทยเป็นห่วงโซ่อุปทานของภูมิภาค

ตัวชี้วัดที่ 2.1 (1) มูลค่าการลงทุนรวมในประเทศขยายตัวเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 6 ต่อปี หรือ (2) สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลผลิตมวลรวมในประเทศเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 27 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 2.2 (1) มูลค่าการส่งออกของไทยกับประเทศทั่วโลกขยายตัวเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 7 ต่อปี หรือ (2) สัดส่วนการเติบโตของปริมาณการส่งออกสินค้าของไทยต่อการเติบโตของปริมาณการส่งออกสินค้าของโลกเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 1.5 ต่อปี

เป้าหมายที่ 3 ไทยเป็นศูนย์กลางคมนาคมและโลจิสติกส์ของภูมิภาค

ตัวชี้วัดที่ 3.1 ดัชนีประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์ระหว่างประเทศอยู่ในอันดับไม่ต่ำกว่าอันดับที่ 25

ตัวชี้วัดที่ 3.2 สัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศลดลงเหลือร้อยละ 11 ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ

กลยุทธ์ และ กลยุทธ์ย่อย

กลยุทธ์ที่ 1 การสร้างจุดยืนของไทยภายใต้บริบทโลกใหม่

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 รักษาความสมดุลกับมิตรประเทศ โดยกำหนดนโยบายที่ตรงกับความต้องการของประเทศอย่างชัดเจน และประสานความร่วมมือกับมิตรประเทศเพื่อการดำเนินงานร่วมกันอย่างเท่าเทียม

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 วางบทบาทของไทยในการนำกลุ่มประเทศ CLMVT เข้าสู่มิติของความร่วมมือ และช่วยเหลือกันอย่างใกล้ชิดแทนที่การแข่งขัน เพื่อให้เป็นกำลังในการสร้างความสมดุลและพัฒนาภูมิภาคร่วมกัน โดยให้มีกลไกหรือคณะกรรมการระดับชาติเพื่อบูรณาการแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในทุกกระบวนในการเจรจาความร่วมมือกับมิตรประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.3 พัฒนาความสัมพันธ์ทางการค้าและการลงทุน โดยผลักดันและเพิ่มเติมกรอบความร่วมมือข้อตกลงเขตการค้าเสรีที่สำคัญ รวมถึงจัดตั้งและผลักดันความร่วมมือเขตพัฒนาพิเศษระหว่างไทย ลาว และจีน เพื่อสร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมจากการเชื่อมโยงระบบโลจิสติกส์ที่เชื่อมต่อบริเวณ จังหวัดหนองคาย และเชียงราย

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.4 ปรับปรุงกลไกสนับสนุนการสร้างฐานเศรษฐกิจในบริบทโลกใหม่ จัดให้มีกลไก หรือคณะกรรมการระดับชาติเพื่อบูรณาการแนวทางการปรับเปลี่ยนและปรับปรุงการส่งเสริมการลงทุนใหม่ เพื่อรองรับการจัดห่วงโซ่การผลิตและการย้ายฐานการผลิต ทัวเอเชียที่กำลังเกิดขึ้น ทั้งสิทธิประโยชน์ด้านภาษี และสิทธิประโยชน์อื่นที่ไม่ใช่ภาษี

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.5 พัฒนากฎหมายและแนวปฏิบัติที่ยกระดับไทยสู่มาตรฐานระหว่างประเทศ โดยเร่งยกระดับและมาตรฐานทางสังคม สิ่งแวดล้อม สุขอนามัย คุณภาพชีวิต การลดความเหลื่อมล้ำ ความโปร่งใส และการบริหารจัดการที่ดีให้อยู่ระดับนานาชาติ เพื่อป้องกันการกีดกันทางการค้าและก้าวก้าวพันกัับดักgrayได้ปานกลาง

กลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อเป็นประตูการค้าการลงทุนและฐานเศรษฐกิจสำคัญของภูมิภาค

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 ลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานเพื่อสนับสนุนพื้นที่ที่มีศักยภาพและเขตพัฒนาพิเศษ ทั้งในปัจจุบันและอนาคต อาทิ โครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่ง บริการขนส่งและเครือข่ายโลจิสติกส์ ตามเส้นทางสำคัญและการเชื่อมโยงสู่ประเทศเพื่อนบ้าน สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการลงทุนและการค้าชายแดน รวมถึงการลงทุนพัฒนาพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคใต้ โดยลงทุนสร้างท่าเรือและสะพานเศรษฐกิจ (Land Bridge) ที่จังหวัดชุมพรและระนองให้เป็นโครงการหลักของประเทศ เพื่อให้ไทยเป็นประตูการค้าที่สำคัญ (Gateway) และการพัฒนาเพื่อรองรับการท่องเที่ยวและบริการในกลุ่มจังหวัดที่มีศักยภาพ อาทิ การท่องเที่ยวอันดามันบริเวณจังหวัดภูเก็ต กระบี่ พังงา ตรัง และสตูล ให้เชื่อมโยงกันเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเล 1 ใน 5 ของโลก

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 พัฒนาระบบคมนาคมและโลจิสติกส์ให้เชื่อมโยงไร้รอยต่อตั้งแต่ระดับภูมิภาค อนุภูมิภาค และชายแดน ให้เป็นการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ (Multimodal Transportation) โดยบูรณาการแผนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการขนส่งทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ ที่ใช้ประโยชน์ทางภูมิศาสตร์ และโครงสร้างพื้นฐานจากเส้นทางเชื่อมต่อใน CLMVT กับจีนตอนใต้ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน อย่างเป็นรูปธรรมที่สามารถผลักดันการเปลี่ยนแปลงภาคการผลิตและบริการไทยสู่ระดับนานาชาติ

- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 ให้ความสำคัญกับการขนส่งระบบรางอย่างต่อเนื่อง เพื่อลดต้นทุนโลจิสติกส์ โดยเฉพาะสนับสนุนจุดเชื่อมระหว่างไทย สปป ลาว และจีน ที่จังหวัดหนองคายและเชียงราย ทั้ง ระบบรถไฟความเร็วสูง รถไฟทางคู่ และท่าเรือบก รวมถึงสนับสนุนพื้นที่เศรษฐกิจภายในประเทศทั้งภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออก ให้สามารถเข้าสู่สาธารณรัฐประชาชนจีนและกลุ่มประเทศ CLMV ได้โดยสะดวก
- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.4 พัฒนาและเพิ่มศักยภาพการขนส่งทางลำน้ำ โดยให้ความสำคัญกับการเดินเรือใน แม่น้ำสายสำคัญ อาทิ แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำน่าน และแม่น้ำป่าสัก ให้มีความสะดวก ทันสมัย มีมาตรฐานความปลอดภัย โดยเฉพาะการเดินเรือในแม่น้ำเจ้าพระยาสู่ท่าเรือแหลมฉบัง
- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.5 เร่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านโลจิสติกส์และการค้าการลงทุน ทั้งโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพและโครงสร้างพื้นฐานด้านการบริหารจัดการ อาทิ การพัฒนาระบบ การพัฒนาซอฟต์แวร์ เชื่อมโยงการขนส่งทุกรูปแบบ (Software Link Multimodal) และการพัฒนาหรือผ่อนคลายกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องอย่างครอบคลุมในกลุ่มประเทศ CLMVT สาธารณรัฐประชาชนจีน และภูมิภาคอาเซียน โดยเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการด้านการค้าและการลงทุน และผู้ประกอบการให้บริการขนส่งมีบทบาทในการให้บริการมากขึ้น รวมทั้งสามารถเข้าถึงและเชื่อมโยงกับระบบได้โดยสะดวก
- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.6 สนับสนุนให้มีแผนการลงทุนพัฒนาศูนย์บริการโลจิสติกส์ อาทิ ยานเก็บกองตู้สินค้า (Container Yard หรือ Inland Container Depot) ท่าเรือบก (Dry Ports) และศูนย์เปลี่ยนถ่ายสินค้า โดยการพัฒนาให้เป็นระบบเดียวกันและสอดคล้องกันทั่วประเทศ และสามารถเชื่อมต่อกับกลุ่มประเทศ CLMVT สาธารณรัฐประชาชนจีน และภูมิภาคอาเซียน
- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.7 สนับสนุนให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการลงทุน โดยเฉพาะการลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นและอาจจะมีข้อจำกัดทางการเงินของภาครัฐ โดยการดำเนินการจะต้องมีความโปร่งใส ตรวจสอบได้ และมีการประเมินประสิทธิภาพและความสำเร็จที่ชัดเจน

กลยุทธ์ที่ 3 ผลักดันการลงทุนเพื่อปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมเป้าหมายสู่ไทยแลนด์ 4.0

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 เร่งรัดการปรับการผลิตมาสู่ระบบอัตโนมัติมากขึ้นทั้งในภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการ และโลจิสติกส์โดยเร่งใช้ประโยชน์จากความก้าวหน้าของเทคโนโลยี 5G ในประเทศไทยให้มากที่สุด เพื่อลดต้นทุนการผลิตให้ได้ร้อยละ 30 ตามมาตรฐานระหว่างประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 ปรับโครงสร้างภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการ และโลจิสติกส์ให้นำแนวทาง BCG มาใช้เป็นมาตรฐาน โดยสนับสนุนให้มีการลงทุนด้านการใช้พลังงานสะอาด การนำปัจจัยการผลิตมาใช้แบบหมุนเวียน และการลดปริมาณคาร์บอนไดออกไซด์ในทุกโครงการ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 สร้างระบบดิจิทัลที่เอื้อต่อการค้าการลงทุน โดยพัฒนาแพลตฟอร์มการค้าแห่งชาติ เพื่อส่งเสริมการค้าในรูปแบบธุรกิจกับธุรกิจด้วยกัน (Business-to-Business: B2B) พัฒนาระบบการเงินของไทยสู่การให้บริการธุรกรรมทางการเงินดิจิทัลเพื่อเอื้อต่อการลงทุน และปรับปรุง แก้ไข และพัฒนากฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการค้าที่เป็นธรรมและอำนวยความสะดวกการค้าการลงทุน รวมถึงเร่งพัฒนากฎหมายด้านธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์และการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่มีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.4 พัฒนาบุคลากรสูงมาตรฐานระหว่างประเทศเพื่อสนับสนุนการค้าการลงทุน โดยปรับระบบการพัฒนาบุคลากรและหลักสูตรให้ เป็นไปตามความต้องการของตลาดแรงงานและภาคธุรกิจ ที่ให้ภาคธุรกิจมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรและร่วมจ่ายในการพัฒนาบุคลากร และปรับวิธีการเรียนการสอน เข้าสู่ยุคดิจิทัลที่เน้นการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองและนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการหารายได้และสร้างธุรกิจ รวมถึงยกระดับมาตรฐานฝีมือแรงงานและระดับการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ให้เทียบเท่ากับระดับนานาชาติหรือสถาบันชั้นนำของโลก เพื่อให้สามารถใช้ในการประกอบอาชีพได้จริง

หมวดหมู่ที่ 6. ไทยเป็นศูนย์กลางด้านดิจิทัลและอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของอาเซียน

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

เป้าหมายที่ 1 เศรษฐกิจดิจิทัลภายในประเทศมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น

- ตัวชี้วัดที่ 1.1 สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมเทคโนโลยีดิจิทัลต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้น เป็นร้อยละ 30 ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 1.2 มีกระดานข้อมูลดิจิทัลของภาครัฐที่สามารถติดตามจำนวนธุรกรรมงานบริการของภาครัฐ ที่ปรับเปลี่ยนเป็นดิจิทัลได้ภายในปี 2566 และงานบริการประชาชนของภาครัฐต้องปรับเปลี่ยนเป็นดิจิทัลทั้งหมดภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 1.3 อัตราการขยายตัวของมูลค่าเศรษฐกิจดิจิทัลภายในประเทศเพิ่มสูงขึ้นจากการลงทุนวิจัยและพัฒนานวัตกรรม เพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ xx ต่อปี
- ตัวชี้วัดที่ 1.4 มีบริการอินเทอร์เน็ตเคลื่อนที่ความเร็วสูงที่สามารถเข้าถึงและพร้อมใช้แก่ประชาชน โดยครอบคลุมพื้นที่ทุกหมู่บ้าน พื้นที่ชุมชนและสถานที่ท่องเที่ยว

เป้าหมายที่ 2 การส่งออกของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศเพิ่มขึ้น

- ตัวชี้วัดที่ 2.1 สัดส่วนการส่งออกในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะในประเทศคิดเป็นร้อยละ 60 ของมูลค่าการส่งออกอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมดภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 2.2 มีบุคลากรที่มีทักษะรองรับรวม 400,000 ราย ภายในปี 2570

เป้าหมายที่ 3 การส่งออกของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศเพิ่มขึ้น

- ตัวชี้วัดที่ 3.1 จำนวนผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีขนาดใหญ่ของโลกลงทุนในประเทศไทยอย่างน้อย 3 ราย ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 3.2 จำนวนสตาร์ทอัพด้านเทคโนโลยีเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 6,000 แห่ง ในปี 2570 โดย 1 ใน 3 เป็นผู้ประกอบการที่ย้ายมาจากต่างประเทศ
- ตัวชี้วัดที่ 3.3 มีแรงงานที่เป็นผู้เชี่ยวชาญทางดิจิทัล (ระดับ 4) ไม่น้อยกว่าร้อยละ 6 ของจำนวนประชากรไทย ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 3.4 มีจุดเชื่อมต่อและแลกเปลี่ยนข้อมูลจราจรอินเทอร์เน็ตระหว่างประเทศที่เป็นศูนย์กลางของภูมิภาคภายในปี 2570

กลยุทธ์ และ กลยุทธ์ย่อย

กลยุทธ์ที่ 1 การขับเคลื่อนสังคมและเศรษฐกิจไทยด้วยดิจิทัล

- กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 พัฒนาบริการและแพลตฟอร์มดิจิทัลเพื่อสนับสนุนการปรับระบบการบริหารจัดการ ภาครัฐให้เป็นรัฐบาลดิจิทัลเต็มรูปแบบ โดยสนับสนุนหน่วยงานภาครัฐมีการนำเทคโนโลยีและอุปกรณ์ดิจิทัล มาสนับสนุนการปฏิบัติงานด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลที่เหมาะสม อาทิ การใช้ระบบออนไลน์สำหรับกระบวนการเอกสาร การชำระเงินอิเล็กทรอนิกส์ การจัดเก็บข้อมูลของภาครัฐในคลาวด์ การทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ระหว่างประชาชนกับภาครัฐ รวมทั้งการบูรณาการและเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานภาครัฐโดยสมบูรณ์
- กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 ส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการในประเทศให้สามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมดิจิทัล รวมถึงนำอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะมาใช้ในการผลิตสินค้าและบริการ เพื่อเพิ่มผลิตภาพและความสามารถในการทำกำไรให้แก่ผู้ประกอบการเพิ่มขึ้น โดยการจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมดิจิทัล เพื่อสร้างโอกาสให้ผู้ประกอบการในประเทศโดยเฉพาะวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม ในการประยุกต์ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัล ให้ความสำคัญกับการยกระดับการเกษตรของไทยให้เป็นเกษตร ยืดหยุ่น เกษตรอัจฉริยะ โรงงานอัจฉริยะ และการแพทย์อัจฉริยะ รวมทั้งการทำธุรกรรมบริการต่าง ๆ ผ่านแพลตฟอร์มดิจิทัลของไทย อาทิ ตลาดการเกษตร การท่องเที่ยว การแพทย์ และสุขภาพ การเงิน
- กลยุทธ์ย่อยที่ 1.3 พัฒนาให้เกิดการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารจัดการ โครงสร้างพื้นฐานและการให้บริการสาธารณะของภาครัฐเพิ่มขึ้น โดยส่งเสริมการสร้างแพลตฟอร์มดิจิทัลเพื่อรองรับการพัฒนาในมิติต่าง ๆ อาทิ การพัฒนาแพลตฟอร์มซื้อขายพลังงาน การพัฒนาตลาดคาร์บอน การพัฒนาเมืองอัจฉริยะ การให้บริการ การแพทย์ทางไกล การจัดการศึกษาออนไลน์
- กลยุทธ์ย่อยที่ 1.4 ส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีดิจิทัล ในการดำรงชีพ อาทิ การเรียนรู้บนแพลตฟอร์มดิจิทัล การใช้ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ การทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

กลยุทธ์ที่ 2 การพัฒนาต่อยอดฐานอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์

- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 สนับสนุนให้ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ พัฒนาให้เป็นผู้รับจ้างผลิตและผู้รับจ้างออกแบบและผลิตชิ้นสูง อุตสาหกรรม 4.0 และนำนวัตกรรมการผลิตสมัยใหม่มาใช้ เพื่อเร่งรัดการพัฒนาสู่อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์สีเขียว โดยใช้เครื่องมือทางการเงินการคลัง หรือนโยบายสนับสนุนอื่น ๆ ที่เหมาะสมและจูงใจ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการปรับรูปแบบการพัฒนาอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อัจฉริยะให้เป็นฐานการผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะที่สำคัญของโลก โดยมุ่งเน้นการผลิตชิ้นส่วนประกอบที่สำคัญในห่วงโซ่อุปทานโลก เป็นที่ต้องการของตลาดในอนาคต และมีมูลค่าสูง เข้าสู่การเป็นอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ขั้นสูง อาทิ การผลิตตัวเก็บประจุยิ่งยวด ออปโตอิเล็กทรอนิกส์ และไมโครอิเล็กทรอนิกส์
- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 ส่งเสริมให้มีการส่งออกผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ อัจฉริยะ โดยมุ่งเน้นไปยังกลุ่มประเทศที่ไทยมีศักยภาพ อาทิ ประเทศในกลุ่มอาเซียน ยุโรป อเมริกา
- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.4 ส่งเสริมให้เกิดการลงทุนวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีขั้นสูงในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ และพัฒนาสุดยอดผลิตภัณฑ์ (Product Champion) อาทิ การพัฒนาระบบเซ็นเซอร์และระบบอิเล็กทรอนิกส์ในยานยนต์ไฟฟ้า และการจูงใจให้มีผู้ประกอบการด้านชิ้นส่วนและ ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะเพิ่มขึ้น
- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.5 พัฒนามาตรฐานและเงื่อนไขการเข้าถึงข้อมูลที่เกิดจากอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ อัจฉริยะที่เป็นสากล รองรับการแลกเปลี่ยนและเชื่อมโยงข้อมูลภายในหน่วยงานภาครัฐ และระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชนภายในประเทศและภูมิภาค เพื่อให้มีข้อมูลขนาดใหญ่ นำไปสู่การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการที่เกี่ยวข้อง
- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.6 ดึงดูดและพัฒนาให้เกิดการลงทุนจากต่างประเทศ โดยบูรณาการความร่วมมือกับผู้ประกอบการไทยหรือกิจการร่วมค้า ควบคู่กับการให้สิทธิประโยชน์ในการลงทุนที่สนับสนุนหรือผลักดันให้ผู้ร่วมค้าที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านถ่ายทอดองค์ความรู้และความเชี่ยวชาญให้ผู้ประกอบการไทย โดยมุ่งเน้นอุตสาหกรรม

ต้นน้ำที่มีเทคโนโลยีการผลิตขั้นสูงและเป็นพื้นฐานของ
อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ

กลยุทธ์ที่ 3 อุตสาหกรรมดิจิทัลในประเทศที่สามารถแข่งขันได้

- กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 ดึงดูดให้ผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีขนาดใหญ่ของโลกลงทุนในอุตสาหกรรม ที่จะเอื้อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ประกอบการไทย ตลอดห่วงโซ่อุปทาน อาทิ การลงทุนจัดตั้งศูนย์ข้อมูลคลาวด์ ที่หลากหลายเพื่อประชากรอาเซียน โดยดึงดูดให้บริษัทต่างชาติ มาลงทุนโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัลในประเทศ เช่น ศูนย์ข้อมูล ระบบภาครัฐอิเล็กทรอนิกส์ คลาวด์ และแพลตฟอร์มข้ามชาติ (อาทิ กูเกิล ไมโครซอฟท์) เป็นต้น โดยกำหนดรูปแบบการลงทุนและสิทธิประโยชน์ที่จะก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจภายในประเทศ อาทิ การจับคู่ธุรกิจภายในไทย การจ้างแรงงานไทย
- กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางดิจิทัลที่จะสนับสนุนให้ไทยสามารถใช้ประโยชน์จากความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์เพื่อยกระดับให้ไทยเป็นศูนย์กลางบริการดิจิทัลในภูมิภาค อาทิ การขยายอินเทอร์เน็ตแบนด์วิดธ์ระหว่างประเทศ การเชื่อมต่อโครงข่ายระหว่างประเทศที่ช่วยลดต้นทุนและระยะเวลาการสร้างศูนย์ข้อมูล และพัฒนาการให้บริการคลาวด์สาธารณะในประเทศ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 พัฒนาและยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ผลิต ผู้พัฒนา ผู้ออกแบบ และสร้างระบบในอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัลภายในประเทศ ให้เป็นผู้นำด้านบริการดิจิทัลโซลูชันที่เป็นมิตรต่อผู้ใช้ และตอบสนองต่อความต้องการใช้งานภายในประเทศอาเซียน หรือระดับโลก โดยนำร่องจากสาขาเกษตร การแพทย์และสุขภาพ การท่องเที่ยว และการบริหารจัดการภาครัฐในระดับท้องถิ่น 96
- กลยุทธ์ย่อยที่ 3.4 ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาซอฟต์แวร์พหุปัญญาอิเล็กทรอนิกส์ และการสร้างดิจิทัล คอนเทนต์สร้างสรรค์ ที่มีการนำวัฒนธรรมวิถีชีวิต แหล่งท่องเที่ยวไทย ฯลฯ ไปใช้ประโยชน์ในเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งจะช่วยมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจในทุกมิติ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 3.5 ส่งเสริมให้เกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล รวมถึงการวิจัยและพัฒนาในประเทศ เพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการทั้งภายในประเทศและภูมิภาคอาเซียน โดยดึงดูดและพัฒนาผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีทุกขนาด ตั้งแต่สตาร์ทอัพจนถึงบริษัทข้ามชาติ และสร้างระบบนิเวศ เพื่อเพิ่มโอกาสแก่ผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีของไทย ดึงดูดและ

พัฒนาผู้มีความสามารถเพื่อให้เกิดการพัฒนากำลังคนและ
อุตสาหกรรมไทยอย่างก้าวกระโดด โดยการกำหนดรูปแบบการ
ให้สิทธิประโยชน์ที่เหมาะสม อาทิ ยกเว้นหรือลดการจัดเก็บ
ภาษีกำไรจากการขายหลักทรัพย์ของธุรกิจเงินร่วมลงทุน เพื่อให้เกิด
การลงทุนในกิจการของสตาร์ทอัพด้านดิจิทัลเพิ่มขึ้น

กลยุทธ์ที่ 4 พัฒนาระบบนิเวศเพื่อสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ อุตสาหกรรม และบริการดิจิทัล

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีที่มีคุณภาพ ครอบคลุม
เพียงพอและเข้าถึงได้ ทั้งในด้านพื้นที่ และราคา เพื่อให้
ประชาชนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม
สามารถเข้าถึงการศึกษา สาธารณสุข บริการภาครัฐ และโอกาส
ทางเศรษฐกิจและสังคมอื่น ๆ รวมทั้งรองรับกับปริมาณความ
ต้องการใช้งานทางดิจิทัลในอนาคต ทั้งในเชิงคุณภาพและเชิง
ปริมาณ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 พัฒนากำลังคนเพื่อรองรับกับการปรับตัวทางเทคโนโลยีใน
อนาคตของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมและบริการต่าง ๆ
รวมถึงอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ และอุตสาหกรรม
และบริการดิจิทัลของประเทศ โดยเร่งผลิตกำลังคนที่มีทักษะ
ที่สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมและบริการฯ
ในอนาคตโดยปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาผ่านการส่งเสริมให้
เกิดความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน มหาวิทยาลัยทั้งใน
ประเทศและต่างประเทศ เร่งยกระดับทักษะแรงงานที่มีอยู่
พัฒนามาตรฐานวิชาชีพของแรงงานในอุตสาหกรรมที่ใช้
เทคโนโลยีและดึงดูดบุคลากรจากต่างชาติในสาขาที่ขาดแคลน
อาทิ ผู้พัฒนาซอฟต์แวร์ ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีที่สร้าง
ความพลิกผัน

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3 ผลักดันและแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อส่งเสริมการพัฒนา
เศรษฐกิจดิจิทัล เช่น กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค และการบังคับ
ใช้กฎหมายลิขสิทธิ์อย่างจริงจัง เป็นต้น รวมทั้งเร่งพัฒนาและ
ปรับปรุงกฎระเบียบต่าง ๆ ของภาครัฐที่ยังคงเป็นอุปสรรคต่อ
การลงทุน การดึงดูดแรงงานทักษะสูง การประยุกต์ใช้เทคโนโลยี
และนวัตกรรมดิจิทัล รวมถึงการเติบโตของอุตสาหกรรมและ
บริการดิจิทัล อาทิ ผลักดันให้มีเงื่อนไขการถ่ายทอดเทคโนโลยี
ไว้ในการจัดซื้อจัดจ้างในโครงการขนาดใหญ่ของภาครัฐ เพื่อให้
สามารถพัฒนาอุปกรณ์ส่วนประกอบของโครงสร้างพื้นฐาน
ภายในประเทศได้ พร้อมทั้งส่งเสริมให้มีการดำเนินการใน

รูปแบบแซนด์บ็อกซ์ เพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหากฎหมายและระเบียบดังกล่าว การจัดตั้งระบบที่ใช้ในการตรวจสอบและกำกับดูแลการให้บริการด้านดิจิทัล โดยเฉพาะในส่วนของธุรกรรมที่เกิดขึ้นบนแพลตฟอร์มต่างประเทศ เพื่อสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการจัดเก็บภาษี

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.4 ส่งเสริมให้มีการใช้เครื่องมือทางนโยบายทางการเงินและการคลังที่เหมาะสมและ สอดคล้องกับบริบทของแต่ละอุตสาหกรรม เพื่อสนับสนุนให้เกิดการลงทุนวิจัยและพัฒนานวัตกรรมเพื่อสร้างความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัลของประเทศ อาทิ ลดการจัดเก็บภาษีการนำเข้าเทคโนโลยีในอุตสาหกรรมดิจิทัล

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.5 ผลักดันให้มีการขับเคลื่อนด้านนโยบายความเป็นเจ้าของ อธิปไตยทางข้อมูลจากเทคโนโลยีและแพลตฟอร์มที่ทำธุรกิจจากคนไทย โดยกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการรักษา อธิปไตยทางข้อมูล รวมทั้งพัฒนาระบบป้องกันความเสี่ยงด้านไซเบอร์ของประเทศที่สอดคล้องกับหลักสากลระบบที่ใช้ในการตรวจสอบและกำกับดูแลการให้บริการด้านดิจิทัล โดยเฉพาะในส่วนของธุรกรรมที่เกิดขึ้นบนแพลตฟอร์มต่างประเทศ เพื่อสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการจัดเก็บภาษี

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.4 ส่งเสริมให้มีการใช้เครื่องมือทางนโยบายทางการเงินและการคลังที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทของแต่ละอุตสาหกรรม เพื่อสนับสนุนให้เกิดการลงทุน วิจัยและพัฒนาวัตกรรมเพื่อสร้างความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัลของประเทศ อาทิ ลดการจัดเก็บภาษีการนำเข้าเทคโนโลยีในอุตสาหกรรมดิจิทัล

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.5 ผลักดันให้มีการขับเคลื่อนด้านนโยบายความเป็นเจ้าของ อธิปไตยทางข้อมูลจากเทคโนโลยีและแพลตฟอร์มที่ทำธุรกิจจากคนไทย โดยกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการรักษา อธิปไตยทางข้อมูล รวมทั้งพัฒนาระบบป้องกันความเสี่ยงด้านไซเบอร์ของประเทศที่สอดคล้องกับหลักสากล

หมวดหมายที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมาย

เป้าหมายที่ 1 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเติบโตและแข่งขันได้

- ตัวชี้วัดที่ 1.1 จำนวนการจดทะเบียนพาณิชย์ จดทะเบียนนิติบุคคล และจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม และการเข้าสู่ระบบประกันสังคมของนายจ้าง ลูกจ้าง และผู้ประกอบการอิสระของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพิ่มขึ้น
- ตัวชี้วัดที่ 1.2 สัดส่วนการเข้าถึงสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อสินเชื่อรวมเพิ่มขึ้น และมูลค่า การระดมทุนเพิ่มขึ้น ร้อยละ 10 ต่อปี
- ตัวชี้วัดที่ 1.3 จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรายใหม่ที่เข้าถึงสินเชื่อเพิ่มขึ้น
- ตัวชี้วัดที่ 1.4 ระบบฐานข้อมูลวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่รัฐบาลและผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมใช้อย่างทันสมัยและทั่วถึง
- ตัวชี้วัดที่ 1.5 กฎระเบียบของภาครัฐได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้เอื้อต่อการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม
- ตัวชี้วัดที่ 1.6 สัดส่วนมูลค่าภาคเศรษฐกิจนอกระบบของไทยลดลง
- ตัวชี้วัดที่ 1.7 สัดส่วนผู้ประกอบการในภาคเศรษฐกิจนอกระบบที่มาจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มเพิ่มขึ้น

เป้าหมายที่ 2 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีศักยภาพสูงในการดำเนินธุรกิจ สามารถยกระดับและปรับตัวเข้าสู่การแข่งขันใหม่

- ตัวชี้วัดที่ 2.1 สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และการส่งออกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพิ่มขึ้น เป็นร้อยละ 36.5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ และร้อยละ 16.0 ของการส่งออกรวมของประเทศ
- ตัวชี้วัดที่ 2.2 สัดส่วนมูลค่าธุรกรรมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพิ่มขึ้นจาก ปีฐาน (ปี 2565) ไม่น้อยกว่าร้อยละ 10
- ตัวชี้วัดที่ 2.3 จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นผู้ส่งออกรายใหม่เพิ่มขึ้น

- ตัวชี้วัดที่ 2.4 ส่วนแบ่งตลาดในประเทศของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพิ่มมากขึ้น
- ตัวชี้วัดที่ 2.5 ภาษีมูลค่าเพิ่มที่จัดเก็บจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีมูลค่าเพิ่มขึ้น
- ตัวชี้วัดที่ 2.6 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ดำเนินธุรกิจโดยคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม สังคม และมีการบริหารงานตามหลักบรรษัทภิบาลมีจำนวนเพิ่มขึ้น

เป้าหมายที่ 3 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าถึงและได้รับการส่งเสริมอย่างมีประสิทธิภาพจากภาครัฐ

- ตัวชี้วัดที่ 3.1 จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรายใหม่ที่เข้าถึงบริการภาครัฐและบริการพัฒนาธุรกิจ ภาคเอกชนโดยการสนับสนุนของรัฐเพิ่มขึ้น
- ตัวชี้วัดที่ 3.2 จำนวนสตาร์ทอัพที่ได้รับการลงทุนจากกองทุนธุรกิจการร่วมลงทุนระดับโลกและจำนวนสตาร์ทอัพ ที่สามารถเข้าร่วมในโปรแกรมบ่มเพาะ ในระดับโลกเพิ่มขึ้น
- ตัวชี้วัดที่ 3.3 จำนวนสตาร์ทอัพซีรียซีเพิ่มขึ้น
- ตัวชี้วัดที่ 3.4 จำนวนการจดทะเบียนวิสาหกิจเพื่อสังคมเพิ่มขึ้น

กลยุทธ์ และ กลยุทธ์ย่อย

กลยุทธ์ที่ 1 การพัฒนาระบบนิเวศให้เอื้ออำนวยต่อการทำธุรกิจและการยกระดับความสามารถในการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 เร่งปรับปรุงกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินธุรกิจและสร้างให้เกิดการแข่งขัน ที่เป็นธรรมระหว่างวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมกับผู้ประกอบการรายใหญ่ โดยเร่งทบทวนกฎหมาย กฎระเบียบภาครัฐที่ไม่จำเป็น รวมทั้งบังคับใช้พระราชบัญญัติแข่งขันทางการค้าอย่างจริงจังเพื่อป้องกันการผูกขาดทางการค้าและลดอำนาจเหนือตลาดของธุรกิจรายใหญ่

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 เพิ่มความสะดวกในทุกขั้นตอนของการประกอบธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยลดขั้นตอนและระยะเวลาในการจดทะเบียนจัดตั้งธุรกิจและการพิจารณาอนุมัติอนุญาต พัฒนา แพลตฟอร์มการให้บริการภาครัฐในทุกกระบวนการผ่านช่องทางออนไลน์เพิ่มประสิทธิภาพศูนย์ให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการในการเริ่มต้นและการดำเนินธุรกิจ ตลอดจนจัดทำและเผยแพร่คู่มือการประกอบธุรกิจ รายสาขาที่ผู้ประกอบการเข้าถึงได้

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.3 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านระบบมาตรฐานให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สามารถเข้าถึงได้ด้วยต้นทุนต่ำ โดยสนับสนุนค่าใช้จ่ายบางส่วน สำหรับการวิเคราะห์ ทดสอบ รับรอง เพื่อลดภาระต้นทุนในการพัฒนาสินค้าและบริการ การตรวจสอบและรับรองมาตรฐานระดับประเทศและระดับสากล รวมถึงขยายผลการให้บริการของศูนย์บ่มเพาะที่มีความเชี่ยวชาญในธุรกิจเฉพาะสำหรับการพัฒนาและยกระดับ สินค้าและบริการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีคุณภาพ นวัตกรรม และแข่งขันได้ในตลาดสากล

กลยุทธ์ที่ 2 การพัฒนาแพลตฟอร์มเชื่อมโยงฐานข้อมูลวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและส่งเสริมให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเข้าสู่ระบบ

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 จัดให้มีระบบไอทีเดียวของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และส่งเสริมให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมใช้ในการทำธุรกรรมผ่านระบบดิจิทัล ลดขั้นตอนและปริมาณเอกสาร ที่ผู้ประกอบการต้องใช้ในการติดต่อธุรกรรมกับภาครัฐ

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 พัฒนาพอร์ทัลกลางเชื่อมโยงข้อมูลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเข้ากับระบบการให้บริการภาครัฐ สนับสนุนให้มีการแชร์ข้อมูลระหว่างหน่วยงาน และเปิดโอกาสให้ผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถเข้าถึงข้อมูลขนาดใหญ่ ที่เกิดขึ้นได้อย่างเป็นปัจจุบัน โดยให้สิทธิประโยชน์และบริการที่เป็นประโยชน์กับธุรกิจเพื่อจูงใจให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เข้าสู่ระบบฐานข้อมูล พร้อมทั้งพัฒนากระบวนการขอรับการยินยอมจากผู้ประกอบการในการส่งต่อข้อมูลระหว่างหน่วยงานสำหรับการจัดทำนโยบายและมาตรการส่งเสริมแบบมุ่งเป้า

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 พัฒนาระบบคลังข้อมูลและความรู้สำหรับให้บริการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เป็นระบบออนไลน์และระบบบริการอิเล็กทรอนิกส์ครบวงจร โดยสร้างแพลตฟอร์มการให้บริการผ่านช่องทางดิจิทัลที่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าถึงฐานข้อมูลความรู้ใช้ประโยชน์ในการวิเคราะห์ตลาด และพัฒนาหรือปรับปรุงประสิทธิภาพสินค้า บริการ และกระบวนการผลิตได้ด้วยตนเอง

กลยุทธ์ที่ 3 การจัดให้มีกลไกทางการเงินที่เหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทุกกลุ่มสามารถเข้าถึงแหล่งทุนได้อย่างทั่วถึง

- กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1** ส่งเสริมให้สถาบันการเงินหรือธนาคารและผู้ให้บริการที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน ใช้ข้อมูลธุรกิจและรอยเท้าดิจิทัลในการพิจารณาปล่อยสินเชื่อให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยใช้ข้อมูลธุรกรรมหรือข้อมูลสำคัญทางการค้าของธุรกิจในรูปแบบดิจิทัลในการยืนยันสถานภาพการดำเนินธุรกิจและเป็นหลักประกันที่เหมาะสม โดยไม่ต้องใช้หลักทรัพย์ค้ำประกันรูปแบบปกติ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2** กำหนดบทบาทสถาบันการเงินเฉพาะกิจให้มีมาตรการการสินเชื่อและการค้ำประกัน สินเชื่อที่ชัดเจนสำหรับแต่ละเซกเมนต์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยเฉพาะสำหรับวิสาหกิจรายเล็ก และวิสาหกิจรายย่อย รวมทั้งกำหนดแนวทางและหลักเกณฑ์ในการจัดทำมาตรการสินเชื่อพิเศษที่แตกต่างจากสถาบันการเงินทั่วไป มุ่งให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจรายเล็กและรายย่อยเข้าถึงได้
- กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3** ส่งเสริมให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมระดมทุนผ่านตลาดทุนหรือแหล่งทางเลือกที่หลากหลายสอดคล้องกับโมเดลธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม นอกเหนือจากการให้สินเชื่อผ่านสถาบันการเงินทั่วไป เช่น การระดมทุนผ่านตลาดหลักทรัพย์ เอ็ม เอ ไอ การระดมทุนจากบุคคลทั่วไป สินเชื่อแบบบุคคลถึงบุคคล ธุรกิจเงินร่วมลงทุน รวมทั้งเปิดโอกาสให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือ 104 สตาร์ทอัพในสาขาด้านการเงินมีโอกาสในการขยายและต่อยอดธุรกิจในการเป็นแหล่งเงินทุนทางเลือกที่เหมาะสม สอดคล้องกับศักยภาพและครอบคลุมรูปแบบของธุรกิจสำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมด้วยกัน
- กลยุทธ์ที่ 4** การส่งเสริมการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เป็นผู้ประกอบการในยุคดิจิทัล
- กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1** เสริมสร้างความรู้พื้นฐานทางธุรกิจ โดยเฉพาะความรู้และทักษะด้านดิจิทัล การเงิน การตลาดยุคใหม่การเข้าถึงตลาดส่งออก รูปแบบธุรกิจต่าง ๆ รวมทั้งความรู้และทักษะเชิงลึกตามความต้องการ เฉพาะด้านของสาขาและประเภทธุรกิจ ตลอดจนเตรียมความพร้อมให้ผู้ประกอบการสามารถรับมือกับสภาพการแข่งขันของตลาดยุคใหม่ที่รวดเร็วและรุนแรง
- กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2** ให้สิทธิประโยชน์และสิ่งจูงใจให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการลงทุนและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เครื่องจักรกลและระบบอัตโนมัติในการบริหารจัดการ การยกระดับ

ประสิทธิภาพ การผลิต และการให้บริการ โดยให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีหรือสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำในการลงทุนเทคโนโลยีหรือเครื่องจักร และสนับสนุนค่าใช้จ่ายบางส่วน สำหรับค่าจ้างที่ปรึกษาและค่าฝึกอบรมการใช้งาน

- กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3** พัฒนาแพลตฟอร์มการค้าระหว่างประเทศให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั่วไป เข้าถึงได้โดยเปิดโอกาสให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภายในประเทศสามารถใช้ช่องทางแพลตฟอร์มของประเทศเป็นแต้มต่อและอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงตลาดที่มีศักยภาพในต่างประเทศได้ พร้อมทั้งเร่งส่งเสริมให้ผู้ประกอบการที่มีศักยภาพในการส่งออกใช้สิทธิประโยชน์ทางการค้า รวมถึงเตรียมความพร้อมและเยียวยาผู้ที่ได้รับผลกระทบจากความตกลงการค้าเสรีในกรอบความร่วมมือต่าง ๆ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 4.4** ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภายในสาขาและกับรายใหญ่ภายในห่วงโซ่อุปทาน เพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันทั้งห่วงโซ่อุปทาน โดยส่งเสริมการสร้างเครือข่ายและพันธมิตรธุรกิจ จับคู่และสนับสนุนการให้ความช่วยเหลือของผู้ประกอบการรายใหญ่ที่มี ศักยภาพให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในห่วงโซ่อุปทานอย่างครบวงจร รวมถึงเปิดพื้นที่พบปะ แลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ธุรกิจเพื่อพัฒนาความร่วมมือที่ยั่งยืนและขยายผลไปสู่วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมในทุกระดับ
- กลยุทธ์ที่ 5 การยกระดับประสิทธิภาพกระบวนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของภาครัฐ**
- กลยุทธ์ย่อยที่ 5.1** ขยายการให้บริการพัฒนาธุรกิจที่ตรงกับความต้องการเฉพาะของธุรกิจ และพัฒนาระบบส่งต่อการให้ความช่วยเหลือโดยขยายผลคู่มือภาครัฐ พัฒนาระบบการขึ้นทะเบียนและระบบการประเมินศักยภาพผู้ให้บริการพัฒนาธุรกิจภาคเอกชนเพื่อให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเลือกใช้บริการพัฒนาธุรกิจที่ได้คุณภาพมาตรฐานผ่านการรับรองจากภาครัฐ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 5.2** สนับสนุนสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในฐานะหน่วยงาน นโยบายให้ทำหน้าที่เป็นผู้บูรณาการการให้ความช่วยเหลือและส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอย่างครบวงจร รวมทั้งจัดสรรงบประมาณเพื่อการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เพียงพอและต่อเนื่องผ่านกองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

- กลยุทธ์ย่อยที่ 5.3** ปรับกลไกและกระบวนการติดตามประเมินผล โดยกำหนดให้มีตัวชี้วัดร่วมระหว่างหน่วยงาน และให้ผู้แทนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมผู้แทนภาคเอกชน และภาควิชาการ มีส่วนร่วมในกระบวนการมากขึ้น เพื่อสร้างความเป็นเจ้าของนโยบายร่วมกันระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน
- กลยุทธ์ที่ 6** การพัฒนาระบบนิเวศน์ให้เอื้อต่อการสร้างธุรกิจสตาร์ทอัพ รวมทั้งให้เข้าถึงแหล่งเงินทุนที่เหมาะสม และเชื่อมโยงเข้าสู่เครือข่ายระดับโลก และยกระดับสู่ตลาดต่างประเทศ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 6.1** ปรับปรุงกฎหมายและความยากง่ายในการประกอบธุรกิจโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับสตาร์ทอัพ เช่น การสรรหาบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีในระดับโลก และการจัดตั้งบริษัทเพื่อพัฒนาระบบนิเวศและผลักดันสตาร์ทอัพ ซึ่งต้องการระบบนิเวศเพื่อการเริ่มต้นและการประกอบธุรกิจที่ต่างจากธุรกิจปกติ สามารถเติบโตและยกระดับได้ในระยะต่อไป
- กลยุทธ์ย่อยที่ 6.2** ผ่อนคลายข้อจำกัดด้านการระดมทุน โดยอนุญาตให้ภาครัฐสามารถร่วมลงทุนกับภาคเอกชนตั้งแต่ในระยยะการทดสอบแนวคิดธุรกิจ พัฒนากองทุนสำหรับการเริ่มต้นสร้างธุรกิจ และกองทุนร่วมลงทุนภาคเอกชน ที่เอื้ออำนวยให้สตาร์ทอัพมีพี่เลี้ยงในการสร้างธุรกิจ เข้าสู่แหล่งเงินทุนและสามารถระดมทุนได้อย่างต่อเนื่อง สร้างเครือข่ายกับแหล่งทุนในต่างประเทศ และดึงดูดผู้ที่มีความสามารถให้เข้ามาเริ่มต้นธุรกิจ สตาร์ทอัพในประเทศเพิ่มขึ้น
- กลยุทธ์ย่อยที่ 6.3** ส่งเสริมการเชื่อมโยงธุรกิจสตาร์ทอัพสู่ตลาดโลก โดยส่งเสริมให้สตาร์ทอัพเข้าสู่โครงการบ่มเพาะ โดยเฉพาะโครงการบ่มเพาะในต่างประเทศ ร่วมงานกับพื้นที่พัฒนาพิเศษสำหรับสตาร์ทอัพ และมหาวิทยาลัยชั้นนำในต่างประเทศ เพื่อเพิ่มโอกาสให้สตาร์ทอัพรุ่นเยาว์ก้าวไปถึงซีรีย ซี ขึ้นไป
- กลยุทธ์ที่ 7** การส่งเสริมวิสาหกิจเพื่อสังคมให้มีศักยภาพการดำเนินการในเชิงธุรกิจ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 7.1** เร่งออกกฎหมายลำดับรองภายใต้ พ.ร.บ. ส่งเสริมวิสาหกิจเพื่อสังคม พ.ศ. 2562 เพื่อ ลดข้อจำกัดการจดทะเบียนวิสาหกิจเพื่อสังคมสำหรับวิสาหกิจที่ยังไม่เป็นนิติบุคคลให้สามารถขึ้นทะเบียนได้สะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น รวมทั้งเร่งรัดการจัดตั้งกองทุนส่งเสริมวิสาหกิจเพื่อสังคม
- กลยุทธ์ย่อยที่ 7.2** ส่งเสริมการพัฒนาโมเดลธุรกิจที่เฉพาะเจาะจงและยั่งยืนของวิสาหกิจเพื่อสังคม โดยใช้กลไกความร่วมมือระหว่างภาครัฐ

ภาคเอกชน และสมาคมธุรกิจเพื่อสังคม พร้อมทั้งส่งเสริมความร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญในต่างประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 7.3 ให้สิทธิประโยชน์และสิ่งจูงใจให้เกิดการร่วมทุนกับวิสาหกิจเพื่อสังคม เพื่อดึงดูดบริษัทเอกชนรายใหญ่ให้ดำเนินการตามแนวทางความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร ในการสนับสนุนการเติบโตของวิสาหกิจเพื่อสังคมในประเทศ

หมวดหมู่ที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เดิมได้ได้อย่างยั่งยืน

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

เป้าหมายที่ 1 การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคและการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษขยายตัวเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัดที่ 1.1 อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคขยายตัวเพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่าอัตราการเติบโตทาง เศรษฐกิจของประเทศ

ตัวชี้วัดที่ 1.2 มูลค่าการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษเพิ่มขึ้นตามเป้าหมายในแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561-2580 ประเด็น 9 เขตเศรษฐกิจพิเศษ โดยเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกมีมูลค่าการลงทุน 500,000 ล้านบาท พื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคใต้มีมูลค่าการลงทุน 100,000 ล้านบาท และเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดนมีมูลค่า 10,000 ล้านบาท

เป้าหมายที่ 2 ความไม่เสมอภาคในการกระจายรายได้ของภาคลดลง

ตัวชี้วัดที่ 2.1 สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคในการกระจายรายได้ของภาคต่ำกว่า สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคของประเทศ

ตัวชี้วัดที่ 2.2 สัดส่วนผู้มีงานทำในแต่ละภาคเพิ่มสูงขึ้นกว่าสัดส่วนผู้มีงานทำของภาคในปี 2563 ยกเว้น กรุงเทพมหานครมีสัดส่วนผู้มีงานทำไม่เกินร้อยละ 13 ของจำนวนผู้มีงานทำทั้งหมด

เป้าหมายที่ 3 การพัฒนาเมืองให้มีความน่าอยู่อย่างยั่งยืน มีความพร้อมในการรับมือและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทุกรูปแบบ เพื่อให้ประชาชนทุกกลุ่มมีคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างทั่วถึง

ตัวชี้วัดที่ 3.1 เมืองอัจฉริยะมีจำนวนเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 4 เมือง ตามเป้าหมายในแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561-2580 ประเด็น 6 พื้นที่และเมืองน่าอยู่อัจฉริยะ

ตัวชี้วัดที่ 3.2 เมืองน่าอยู่อย่างยั่งยืนมีจำนวนมากขึ้น

กลยุทธ์ และ กลยุทธ์ย่อย

กลยุทธ์ที่ 1 การสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจฐานราก

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 พัฒนาภาคใต้เป็นฐานเศรษฐกิจสำคัญของประเทศ โดยใช้แนวทางการพัฒนาภายใต้แผนพัฒนาภาค และการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษ ได้แก่ ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคเหนือ (Northern Economic Corridor: NEC-Creative LANNA) ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (Northeastern Economic Corridor: NeEC-Bio economy) ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคกลาง-ตะวันตก (Central-Western Economic Corridor: CWEC) และระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคใต้ (Southern Economic Corridor: SEC) การพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน และเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (Eastern Economic Corridor: EEC) เป็นเครื่องมือสำคัญในการกระจายความเจริญเติบโตไปสู่ภูมิภาค และการพัฒนาห่วงโซ่อุปทานเชื่อมโยงทั้งในพื้นที่และพื้นที่ใกล้เคียง และต่างประเทศ กำหนดสาขากิจการเป้าหมายในพื้นที่ฐานเศรษฐกิจใหม่ที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่รวมถึงเชื่อมโยงผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และวิสาหกิจชุมชนเข้ากับห่วงโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเป้าหมาย ซึ่งจะเป็นการสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจ กระจายผลการพัฒนาสู่ประชาชน และสามารถพัฒนาเป็นฐานเศรษฐกิจหลักที่รองรับการลงทุนและการจ้างงาน พัฒนาพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้เติบโตอย่างสมดุลและยั่งยืน เพื่อเป็นฐานอุตสาหกรรมและบริการที่ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมขั้นสูง โดยส่งเสริมการลงทุนและการจ้างงานในพื้นที่ รวมทั้งการถ่ายทอดเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 สร้างความเข้มแข็งให้กับเศรษฐกิจชุมชน โดยสร้างเสริมองค์ความรู้ให้กับชุมชนจากสถาบันการศึกษาในพื้นที่ เพื่อสร้างความสามารถในการพัฒนาและเพิ่มมูลค่าของกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สอดคล้องกับอัตลักษณ์ ทูทางสังคมและวัฒนธรรม รวมถึงศักยภาพของพื้นที่ ส่งเสริมการพัฒนาการผลิต สินค้าและบริการที่มีคุณภาพ มาตรฐาน มีความปลอดภัย โดยใช้งานวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรม รวมทั้งภูมิปัญญาท้องถิ่น รวมทั้งการจัดทำฐานข้อมูลเพื่อการวางแผนการผลิตและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ยกกระตือรือร้นและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ให้ชุมชนสามารถสร้างรายได้ด้วยตนเองอย่างยั่งยืน สนับสนุนการรวมกลุ่ม และสร้างเครือข่าย ได้แก่ กลุ่มวิสาหกิจ

ชุมชน วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และกลุ่มเกษตรกร รวมทั้ง ส่งเสริมการถือหุ้นโดยสมาชิกในชุมชน สร้างความเข้มแข็งสถาบันการเงินในระดับชุมชน เพื่อเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงแหล่งทุนของผู้ประกอบการและธุรกิจชุมชน โดยให้สถาบันการเงินในพื้นที่มีบทบาทในการทำหน้าที่ถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านการบริหารเงินทุน สภาพคล่อง และการบริหารจัดการหนี้สินอย่างเป็นระบบ และพัฒนาสินเชื่อรูปแบบใหม่ ๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการและศักยภาพของชุมชน

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.3 ส่งเสริมการจัดการกลไกตลาดของท้องถิ่น เพื่อสร้างสมดุลระหว่างการผลิตและการบริโภคในพื้นที่ รวมทั้งสร้างรายได้จากตลาดภายนอก โดย ส่งเสริมนวัตกรรมการจัดการห่วงโซ่อุปทานในระดับพื้นที่ เพื่อลดความสูญเสียเนื่องจากการผลิตมากเกินไป ความต้องการลดต้นทุนและระยะเวลาในการขนส่งสินค้าระหว่างพื้นที่และภูมิภาค รวมทั้งรักษาคุณภาพของผลผลิต สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการกระจายสินค้าและบริการให้หมุนเวียนในพื้นที่และเมืองในกลุ่มวิสาหกิจชุมชน วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และกลุ่มเกษตรกร กระตุ้นการบริโภคให้สอดคล้องและสมดุลกับการผลิตในท้องถิ่น ตามแนวทางการผลิตและบริโภคที่ยั่งยืน ปรับแก้กฎระเบียบและนโยบายของภาครัฐที่ก่อให้เกิดการรวมศูนย์สินค้าเกษตรบางประเภท และเป็นอุปสรรคในการจัดซื้อจัดจ้างจากผู้ผลิตในพื้นที่เดียวกับการบริโภค

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.4 แก้ปัญหาของกลุ่มเปราะบางในเมือง โดยเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงระบบโครงสร้างพื้นฐานเมือง อาทิ การออกแบบเมืองตามหลักอารยสถาปัตย์ จัดให้มีระบบสวัสดิการที่ครอบคลุมประชาชนทุกกลุ่มในเมือง เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของกลุ่มเปราะบางให้มีสุขภาพกายและจิตใจที่สมบูรณ์ และส่งเสริมศักยภาพเครือข่ายชุมชนเมือง ในการช่วยเหลือและดูแลกลุ่มเปราะบางเบื้องต้น ทั้งในภาวะปกติและเมื่อเกิดภัยพิบัติ

กลยุทธ์ที่ 2 การส่งเสริมกลไกความร่วมมือภาครัฐ เอกชน ประชาชน และประชาสังคมเพื่อการพัฒนาพื้นที่ และเมือง

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 สนับสนุนการพัฒนาพื้นที่และเมืองด้วยความร่วมมือของภาคส่วนต่าง ๆ หลากหลายรูปแบบ โดยส่งเสริมการพัฒนาเมืองด้วยรูปแบบต่าง ๆ อาทิ กฎบัตรการพัฒนาเมือง และบริษัทพัฒนาเมืองด้วยการศึกษาความเหมาะสมในการยกระดับกลไกขับเคลื่อนกฎบัตรการพัฒนาเมืองให้เกิดความต่อเนื่องในการดำเนินงาน

การถอดบทเรียนจากพื้นที่ซึ่งประสบความสำเร็จ อาทิ ขอนแก่น โมเดล ซึ่งสามารถดึงดูดการลงทุน พร้อมกับการจ้างงานในพื้นที่ ให้เป็นต้นแบบสำหรับขยายผลไปยังพื้นที่อื่น ๆ เสริมสร้างบทบาทของวิสาหกิจเพื่อสังคมในการพัฒนาพื้นที่และเมือง ในการพัฒนาธุรกิจใหม่ สร้างงานสร้างอาชีพ รองรับความเสี่ยงทางธุรกิจ และการเงินในช่วงเริ่มต้น พร้อมกับถ่ายทอดทักษะและองค์ความรู้ให้ชุมชนสามารถดำเนินการต่อไปด้วยตนเอง เช่น แนวคิดวิสาหกิจสุขภาพเพื่อสังคม ซึ่งมุ่งเน้นเกษตรในเมือง และช่วยสร้างเมืองให้เป็นเขตอาหารปลอดภัย ขยายเครือข่ายเชื่อมโยงธุรกิจเพื่อสังคมในพื้นที่และเมือง เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมในพื้นที่ได้อย่างยั่งยืน แก่ไขกฎระเบียบภาครัฐให้เอื้ออำนวยต่อการสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคีการพัฒนาอื่น ๆ ได้แก่ ภาคเอกชน ภาคประชาชน และภาคประชาสังคม ส่งเสริมให้เมืองที่มีพื้นที่ต่อเนื่องกันเชิงนิเวศร่วมวางแผนพัฒนาและดำเนินการได้อย่างสอดคล้องกับสภาพปัญหาในพื้นที่ มีความยืดหยุ่นและคล่องตัว

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 พัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการพัฒนาพื้นที่และเมือง ร่วมกันระหว่าง ภาครัฐ เอกชนและประชาชน โดยปรับปรุงกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคในการเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการสร้างร่วมมือระหว่างภาคีการพัฒนา สนับสนุนการเปิดเผยและแบ่งปันข้อมูลสารสนเทศ ระหว่างภาครัฐ เอกชน และประชาชน เพื่อประโยชน์ในการวางแผนพัฒนาพื้นที่และเมือง ส่งเสริมการศึกษา วิจัยนวัตกรรมการรวบรวมและประมวลผลข้อมูลสารสนเทศ ที่เข้าถึงได้โดยสาธารณะ เพื่อใช้ประโยชน์ในการบริหารจัดการพื้นที่และเมือง เช่น ระบบจัดเก็บและบริหารข้อมูลเมือง ระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารงบประมาณและโครงการพัฒนาระดับพื้นที่และทักษะดิจิทัล

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 ส่งเสริมการพัฒนาเมืองอัจฉริยะที่พร้อมรับมือต่อการเปลี่ยนแปลงและภัยพิบัติ รวมทั้งตอบสนองความต้องการของประชาชนทุกกลุ่มในพื้นที่ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาเมืองอัจฉริยะตามเป้าหมายในแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561-2580 ด้วยความร่วมมือจากภาคเอกชน ประชาชน และประชาสังคมในพื้นที่ ประเมินความพร้อมด้านดิจิทัลของเมืองและเสริมสร้างความสามารถเมือง ที่มีศักยภาพให้พร้อมยกระดับเป็นเมืองอัจฉริยะ ด้วยการสร้างความรู้ความเข้าใจด้านเทคโนโลยีและดิจิทัลที่เหมาะสม ออกแบบกลไกภาคประชาชน เพื่อร่วมวาง

แผนการใช้ประโยชน์เทคโนโลยีในการบริหารจัดการเมือง
อย่างโปร่งใสและมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.4 เพิ่มประสิทธิภาพการใช้ประโยชน์ที่ดินในเมือง โดยส่งเสริมกระบวนการจัดรูปที่ดินควบคู่ไปกับการวางแผนพัฒนาพื้นที่จัดรูปดังกล่าว โดยการมีส่วนร่วมของประชาชนตามแนวทางการพัฒนาเมืองให้น่าอยู่อย่างยั่งยืน สนับสนุนการศึกษาความเหมาะสมในการปรับปรุงการใช้ประโยชน์ที่ดินและอาคาร เพื่อรองรับการพัฒนาพื้นที่รอบสถานีขนส่งมวลชน และเพิ่มพื้นที่สีเขียวและพื้นที่สาธารณะของเมือง เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในเมือง และลดปัญหาเมืองที่เติบโตแบบไร้ระเบียบ

กลยุทธ์ที่ 3 การสร้างความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน โลจิสติกส์ และดิจิทัลรองรับพื้นที่เศรษฐกิจหลัก และเมือง

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ระบบโลจิสติกส์ และระบบดิจิทัลอย่างต่อเนื่องเพียงพอและได้มาตรฐาน เพื่อให้ครอบคลุมพื้นที่และเมือง สามารถรองรับการขยายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และความต้องการของประชาชน โดยพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมและโลจิสติกส์ เพื่อเชื่อมโยงการเดินทางและการขนส่งสินค้าและวัตถุดิบโดยสะดวกและมีประสิทธิภาพ พัฒนาระบบโทรคมนาคมพื้นฐานที่ทันสมัย ทัวถึงและได้คุณภาพ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาต่อยอดขยายผลในเชิงพาณิชย์รวมทั้ง ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางธุรกิจ และส่งเสริมการพัฒนาผู้ประกอบการให้ปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำธุรกิจให้เป็นระบบดิจิทัล ตลอดจนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกของเมือง เพื่อเตรียมความพร้อมรองรับ การท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้อง

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 พัฒนาบุคลากรการศึกษา การวิจัย เทคโนโลยีและนวัตกรรมให้มีคุณภาพ เพียงพอและปรับตัวได้ทันต่อความต้องการของอุตสาหกรรมและบริการเป้าหมายในพื้นที่ เพื่อรองรับการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมและบริการได้อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะบุคลากรด้านเศรษฐกิจสร้างสรรค์ การท่องเที่ยว เกษตรและอุตสาหกรรมชีวภาพ และอุตสาหกรรมอนาคตที่ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมขั้นสูง โดยสนับสนุนให้สถาบันการศึกษา และสถาบันวิจัยร่วมกับภาครัฐและเอกชนผลิตบุคลากรด้านงานวิจัยและนวัตกรรม เพื่อตอบสนองการ

แก้ปัญหาและพัฒนาศักยภาพของพื้นที่ ทั้งด้านการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ให้ตรงกับความต้องการของภาคธุรกิจ มีคุณภาพสูงเทียบเท่าระดับสากล ควบคู่ไปกับพัฒนาวิสาหกิจทุกระดับในพื้นที่ให้มีความสามารถในการแข่งขันและเชื่อมต่อกับห่วงโซ่อุปทานของธุรกิจภายนอก ยกกระดับความสามารถเกษตรกร ผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และวิสาหกิจเริ่มต้นสู่เกษตรกรอัจฉริยะ และสตาร์ทอัพด้านเทคโนโลยีตลอดจนพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานรองรับบริการสร้างสรรค์

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 สนับสนุนปัจจัยที่เอื้อต่อการลงทุน เพื่อส่งเสริมการค้าและการลงทุนในพื้นที่บนการแข่งขันที่เป็นธรรมและรับผิดชอบต่อสังคมอย่างต่อเนื่อง และส่งเสริมให้เอกชนมีบทบาทพัฒนาอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง โดยอำนวยความสะดวกในการประกอบธุรกิจ ด้วยการกำหนดมาตรการให้เกิดการรวมกลุ่มของอุตสาหกรรมและบริการ การกำหนดสิทธิประโยชน์ที่สามารถดึงดูดการลงทุน การดึงดูดผู้เชี่ยวชาญจากต่างชาติให้มาทำงานและอาศัยอยู่ในพื้นที่อำนวยความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และนวัตกรรมในการประกอบการและการลงทุนแบบเบ็ดเสร็จโดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ปรับปรุงกฎหมายให้เอื้อต่อการลงทุน โดยเฉพาะกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม รวมทั้งประชาสัมพันธ์เพื่อให้ข้อมูลแก่นักลงทุนและสร้างความรู้ความเข้าใจกับประชาชนในพื้นที่ อย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดการยอมรับและสนับสนุนการพัฒนา

กลยุทธ์ที่ 4 การเสริมสร้างความเข้มแข็งในการบริหารจัดการพื้นที่และเมือง

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 เสริมสร้างสมรรถนะของท้องถิ่นทุกระดับให้มีศักยภาพในการบริหารจัดการพื้นที่ และเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยส่งเสริมการวางแผนพัฒนาพื้นที่และเมืองในอนาคตให้น่าอยู่อย่างยั่งยืน ซึ่งกำหนดขอบเขตพื้นที่ตามผังภูมิวิเวศ ใช้ระบบข้อมูลและตัวชี้วัดในการประเมินความยั่งยืนของเมือง และจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมจากทุกภาคในพื้นที่ทุกขั้นตอน ทั้งนี้ พื้นที่และเมืองที่น่าอยู่อย่างยั่งยืนจะให้ความสำคัญกับการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ การลดการสร้างของเสียและมลพิษทุกรูปแบบ รวมทั้งลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก การจัดการขยะมูลฝอยและน้ำเสียอย่างเบ็ดเสร็จครบวงจรด้วยเทคโนโลยีที่เหมาะสม และการเตรียมพร้อมรับมือกับภัยพิบัติทุกรูปแบบ ผลักดันให้พื้นที่และเมืองจัดทำแผนการลงทุน

สอดคล้องกับแผนพัฒนาเมืองที่จัดทำโดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน อาทิ แผนพัฒนาเมืองในอนาคตให้น่าอยู่อย่างยั่งยืน กฎบัตรการพัฒนาเมือง เพื่อให้เกิดการปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม เช่น แผนการลงทุน พื้นฟูเศรษฐกิจของเมืองในพื้นที่เฉพาะหรือย่านที่มีเศรษฐกิจมูลค่าสูง แผนการลงทุนพัฒนาระบบขนส่งมวลชน สาธารณะในเมืองให้เชื่อมต่อและรองรับการสัญจรของประชาชนทุกกลุ่ม เป็นต้น สนับสนุนการศึกษาวิจัยเรื่องเครื่องมือและอำนาจของท้องถิ่นในการบริหารจัดการพื้นที่และเมือง ให้สามารถรับมือกับความท้าทายของโลกยุคใหม่ที่มีความผันผวน ความไม่แน่นอน ความสลับซับซ้อน และความคลุมเครือ (VUCA World) สร้างพื้นที่เรียนรู้ของเมือง สำหรับบ่มเพาะนวัตกรรมในการบริหารจัดการพื้นที่และแก้ไขปัญหาาร่วมกัน ซึ่งอาจนำไปสู่การจัดทำแซนด์บ็อกซ์ เพื่อทดสอบแนวทางดำเนินงานใหม่ ๆ เช่น การเปิดเผยและแบ่งปันข้อมูล สร้างความรู้ ความเข้าใจ และความตระหนักของท้องถิ่น ด้านสุขอนามัย ระบบผลิตอาหาร และพฤติกรรมกรบริโภคที่เสริมสร้างสุขภาพ เพื่อพร้อมรับมือกับภัยพิบัติจากโรคระบาดและโรคอุบัติใหม่

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 ยกระดับความสามารถทางการเงิน การคลังและการจัดการทุนในระดับพื้นที่ โดยแก้ไขกฎระเบียบเพื่อเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นสามารถบริหารจัดการด้านการเงินได้อย่างคล่องตัว ทั้งการจัดหารายได้ และการระดมทุนจากประชาชนในพื้นที่ ปรับปรุงมาตรการทางภาษี เพื่อสนับสนุนกิจกรรมการพัฒนาเมืองหรือการใช้ที่ดินในเมืองให้เกิดประโยชน์ต่อสาธารณะ ซึ่งดำเนินงานโดยวิสาหกิจเพื่อสังคม เช่น การเกษตรในเมือง ศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดตั้งกองทุนสำหรับส่งเสริมเมืองให้ริเริ่มดำเนินงานตามแนวทางใหม่ ๆ เช่น กองทุนพัฒนาอาคารและสภาพแวดล้อมสุขภาวะที่มุ่งเน้นการออกแบบปรับปรุงฟื้นฟูอาคารและ สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับกิจกรรมทางเศรษฐกิจ การอยู่อาศัยและการป้องกันควบคุมโรคติดต่อ และศึกษาการออกแบบและทดลองใช้กลไกสร้างผลประโยชน์รูปแบบต่าง ๆ เพื่อการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมในพื้นที่และเมือง ได้แก่ พื้นที่เมืองเก่า กลุ่มอาคารประวัติศาสตร์ และชุมชนที่แวดล้อมหรืออยู่อาศัยร่วมกัน

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3 สร้างระบบตรวจสอบ ติดตามและประเมินผลการพัฒนาพื้นที่และเมือง ซึ่งมุ่งเน้นการเรียนรู้เพื่อปรับปรุงและพัฒนานวัตกรรมสร้างสรรค์การพัฒนาท้องถิ่น โดยสนับสนุนทุนวิจัยเพื่อประเมินผลการพัฒนาพื้นที่และเมือง ซึ่งเน้นเป้าหมาย ผลลัพธ์ และผลกระทบ โดยเฉพาะโครงการที่มีความสำคัญในเชิง

งบประมาณและความครอบคลุมของพื้นที่ สร้างการมีส่วนร่วม
และการรับรู้ของประชาชนในกระบวนการประเมินผลการพัฒนา
พื้นที่และเมือง โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถให้
ข้อเสนอแนะ เพื่อสร้างการรับผิดชอบ ของท้องถิ่นต่อประชาชน
ในพื้นที่

หมวดหมายที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคม
ที่เพียงพอเหมาะสม

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมาย

เป้าหมายที่ 1 ครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นมีโอกาสในการเลื่อนสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม
จนสามารถหลุดพ้นจากความยากจนได้อย่างยั่งยืน

- ตัวชี้วัดที่ 1.1 ทุกครัวเรือนที่มีสถานะยากจนข้ามรุ่นในปี 2566 หลุดพ้นจาก
ความยากจนข้ามรุ่นภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 1.2 อัตราการเข้าเรียนสุทธิของเด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 90 มัธยมศึกษาตอนปลาย
หรือเทียบเท่าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80
- ตัวชี้วัดที่ 1.3 เด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นเติบโตไปเป็นแรงงานที่มีทักษะ
หรือสำเร็จการศึกษาใน ระดับอุดมศึกษาหรือเทียบเท่า เพิ่มขึ้นไม่
ต่ำกว่าร้อยละ 50
- ตัวชี้วัดที่ 1.4 เด็กปฐมวัยในครัวเรือนร้อยละ 20 ที่ยากจนที่สุด มีปัญหาน้ำหนัก
ต่ำกว่าเกณฑ์⁶⁸ ไม่เกินร้อยละ 8 และพัฒนาการไม่เป็นไปตาม
เกณฑ์⁶⁹ ไม่เกินร้อยละ 5

เป้าหมายที่ 2 คนไทยทุกช่วงวัยได้รับความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต

ตัวชี้วัดที่ 2.1 ดัชนีรวมของความคุ้มครองทางสังคมมีค่าไม่ต่ำกว่า 100 โดยดัชนี
รวมของความคุ้มครองทางสังคมประกอบด้วย 3 มิติ โดยมีตัวชี้วัด
ในแต่ละมิติ ดังนี้

มิติที่ 1 ความคุ้มครองทางสังคมสำหรับวัยเด็ก

- อัตราการเข้าถึงบริการเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย (0-2 ปี)
เพิ่มขึ้น ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 50

มิติที่ 2 ความคุ้มครองทางสังคมสำหรับวัยแรงงาน

- แรงงานที่อยู่ในระบบประกันสังคมมีสัดส่วนไม่น้อยกว่า
ร้อยละ 60 ของกำลังแรงงานรวม

- จำนวนผู้ที่อยู่ในระบบการออมเพื่อการเกษียณภาคสมัครใจที่ภาครัฐจ่ายสมทบ เพิ่มขึ้น ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 100
- แรงงานที่อยู่ภายใต้การจ้างงานทุกประเภทได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมายแรงงาน

มิติที่ 3 ความคุ้มครองทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ

- สัดส่วนผู้สูงอายุที่ยากจนลดลงเหลือไม่เกินร้อยละ 4
- สัดส่วนของผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิงที่เข้าถึงบริการดูแลระยะยาวด้านสาธารณสุขในระบบ หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ เพิ่มขึ้นเป็นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

กลยุทธ์ และ กลยุทธ์ย่อย

กลยุทธ์ที่ 1 การแก้ปัญหาความยากจนข้ามรุ่นแบบมุ่งเป้าให้ครัวเรือนหลุดพ้นความยากจนอย่างยั่งยืน

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 ให้ความช่วยเหลือและพัฒนาศักยภาพของครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น เพื่อสร้างสภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมต่อการเติบโตของเด็ก โดยให้ความคุ้มครองทางสังคมอย่างเฉพาะเจาะจงในกลุ่มที่มีข้อจำกัดด้านศักยภาพ พร้อมทั้งมุ่งเน้นการสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพที่มีผลิตภาพและรายได้สูงขึ้น ผ่านการพัฒนาทักษะแรงงาน การหางานที่เหมาะสมกับศักยภาพของครัวเรือนบริบทของพื้นที่ และทิศทางการพัฒนาประเทศตลอดจนสนับสนุนการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและทรัพยากรที่จำเป็นในการประกอบอาชีพ พร้อมทั้งจัดหาพี่เลี้ยงในการให้คำแนะนำช่วยเหลือตลอดกระบวนการ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 พัฒนากลไกการแก้ปัญหาความยากจนข้ามรุ่นในระดับพื้นที่ มุ่งเน้นการยกระดับศักยภาพ และเพิ่มบทบาทของหน่วยงานส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นในการแก้ปัญหาความยากจนข้ามรุ่น พร้อมทั้งบูรณาการความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในการขับเคลื่อนกลยุทธ์การพัฒนา โดยใช้ประโยชน์จาก 120 ฐานข้อมูลในการระบุครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น ปัญหาความจำเป็น ความต้องการแนวทางการดำเนินการปฏิบัติ และการติดตามประเมินผลอย่างใกล้ชิด ในการลดปัญหาความยากจนข้ามรุ่นอย่างยั่งยืน

กลยุทธ์ที่ 2 การสร้างโอกาสที่เสมอภาคแก่เด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 สนับสนุนครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นให้สามารถเลี้ยงดูเด็กตั้งแต่ครรภ์มารดาจนถึง ปฐมวัยได้อย่างมีคุณภาพ พัฒนาระบบการให้เงินอุดหนุนเพื่อสนับสนุนการเลี้ยงดูเด็กให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ด้วยการแก้ไขปัญหามีสิทธิ์ที่ตกหล่น ปรับใช้วิธีการจ่ายเงินอุดหนุนแบบมีเงื่อนไข รวมทั้งปรับปรุง หลักเกณฑ์และสิทธิประโยชน์ให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 ส่งเสริมโอกาสทางการศึกษาและการพัฒนาทักษะอาชีพที่มีคุณภาพ จัดสรรเงินอุดหนุนและทรัพยากรที่จำเป็นแก่เด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น เพื่อแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายด้านการศึกษา ในโรงเรียนและการเรียนรู้ภายนอกห้องเรียน ทั้งแหล่งเรียนรู้บนพื้นที่กายภาพและพื้นที่เสมือนจริงหรือ ออนไลน์ พร้อมทั้งพัฒนาระบบการเฝ้าระวัง และติดตามช่วยเหลือเด็กยากจนให้กลับเข้าสู่ระบบการศึกษา หรือการพัฒนาทักษะอาชีพตามความเหมาะสม

กลยุทธ์ที่ 3 การยกระดับความคุ้มครองทางสังคมสำหรับคนทุกช่วงวัย

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 ยกระดับความคุ้มครองทางสังคมเพื่อส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก เพิ่มการเข้าถึง สถานรับเลี้ยงเด็ก 0-2 ปี ที่มีคุณภาพ เพื่อให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองของเด็กสามารถกลับเข้าสู่ตลาดแรงงาน โดยที่เด็กยังอยู่อาศัยกับพ่อแม่ได้ โดยสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ที่มีความพร้อมขยายการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กให้ครอบคลุมเด็กอายุ 0-2 ปี และส่งเสริมการจัดตั้งศูนย์เลี้ยงเด็กที่มีคุณภาพในชุมชน สถานประกอบการ และหน่วยงานภาครัฐ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 ยกระดับความคุ้มครองทางสังคมเพื่อสร้างหลักประกันสำหรับวัยแรงงาน พัฒนาระบบประกันสังคมให้สามารถตอบสนองความต้องการของแรงงานนอกระบบ โดยการปรับปรุงรูปแบบการจ่ายเงินสมทบและสิทธิประโยชน์ให้มีความหลากหลายและยืดหยุ่น พร้อมทั้งส่งเสริมการออมเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับวัยเกษียณอายุด้วยการจูงใจให้แรงงานนอกระบบเข้าร่วมระบบการออมภาคสมัครใจ ปรับปรุงเงื่อนไขด้านการออมและสิทธิประโยชน์เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมสามารถออมและได้ผลประโยชน์ในอัตราที่เพิ่มขึ้น รวมถึงพัฒนาระบบบริการข้อมูลทางการเงินเพื่อการเกษียณ เพื่อช่วยให้ผู้ออมสามารถวางแผนการออมของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนปรับปรุงหรือจัดทำกฎหมายเพื่อพัฒนาระบบ การคุ้มครองสวัสดิการ

แรงงานให้ครอบคลุมการจ้างงานรูปแบบใหม่ ให้ผู้ที่อยู่ภายใต้การจ้างงานแบบชั่วคราว หรือการจ้างงานในระบบเศรษฐกิจแพลตฟอร์ม สามารถได้รับความคุ้มครองที่เทียบเท่าหรือใกล้เคียงกับลูกจ้าง ตามกฎหมาย

- กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3** ยกระดับความคุ้มครองทางสังคมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ มุ่งสนับสนุนระบบสวัสดิการทางเลือกที่จัดโดย อปท. และภาคีการพัฒนาต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการบูรณาการข้อมูลด้านสวัสดิการและเงินช่วยเหลือทั้งหมดของผู้สูงอายุ เพื่อป้องกันความซ้ำซ้อนและเอื้อต่อการให้ความช่วยเหลือผู้สูงอายุที่ยากจนแบบเฉพาะเจาะจงมากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งเพิ่มการเข้าถึงบริการดูแลระยะยาวสำหรับผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิง โดยการเพิ่มศักยภาพของบริการดูแลระยะยาวด้านสาธารณสุขในระบบหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ และสนับสนุนบทบาทของ อปท. สถานบริการเอกชน ผู้ดูแลอิสระ และสมาชิกในครอบครัวที่ผ่านการฝึกอบรมทักษะที่จำเป็นและได้รับการรับรองมาตรฐานแล้ว ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้สูงอายุสามารถอยู่อาศัยในบ้านตนเอง ด้วยการสนับสนุนการปรับปรุงที่อยู่อาศัยให้เหมาะสม โดยเฉพาะในผู้สูงอายุที่ยากจน ควบคู่กับการสนับสนุนให้ผู้สูงอายุมีทางเลือกของที่อยู่อาศัยที่หลากหลาย ทั้งบ้านพักสำหรับผู้สูงอายุที่ต้องการการดูแลเป็นพิเศษ และที่อยู่อาศัยที่ออกแบบเพื่อผู้สูงอายุ อย่างเพียงพอต่อความต้องการ

กลยุทธ์ที่ 4 การพัฒนาระบบความคุ้มครองทางสังคมให้มีประสิทธิภาพ

- กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1** บูรณาการระบบความคุ้มครองทางสังคม โดยเริ่มตั้งแต่การกำหนดเป้าประสงค์ของการจัดความคุ้มครองทางสังคมร่วมกัน การกำหนดโครงสร้างและบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นในการจัดความคุ้มครองทางสังคมให้ชัดเจน รวมถึงการเชื่อมโยง ฐานข้อมูลให้ทุกหน่วยงานสามารถทำงานบนฐานข้อมูลเดียวกัน ทั้งนี้ เพื่อลดความทับซ้อนระหว่างโครงการ/ มาตรการ เพิ่มความเพียงพอของสิทธิประโยชน์ และลดการตกหล่นของกลุ่มเปราะบาง ทั้งผู้พิการ คนไร้บ้าน ผู้ที่มีปัญหาซ้ำซ้อน และผู้ที่ประสบความเดือดร้อน
- กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2** ปรับปรุงรูปแบบการจัดความคุ้มครองทางสังคม ให้ทุกกลุ่มคนได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมบนฐานของความยั่งยืนทางการคลัง โดยการประเมินผลทุกโครงการ/มาตรการอย่างรัดกุม เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพและประสิทธิผลของโครงการ/มาตรการ พร้อมทั้งยกเลิกหรือลดทอนงบประมาณของโครงการ/ มาตรการที่ไม่มี

ผลกระทบหรือมีผลกระทบต่ำ เพื่อให้การจัดสรรงบประมาณ สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริง ตลอดจน ส่งเสริมการจัดความคุ้มครองทางสังคมแบบร่วมจ่ายโดยเฉพาะในกลุ่มที่มีศักยภาพ สนับสนุนให้ อปท. มีส่วนร่วมในการจัดสวัสดิการให้แก่คนในพื้นที่ และจูงใจให้คนเข้าสู่ระบบภาษีมากขึ้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3 จัดทำระบบการเยียวยาช่วยเหลือในภาวะวิกฤต กำหนดระดับ แนวทาง และช่องทางการจัดสรรการเยียวยาช่วยเหลือ ทั้งในรูปแบบตัวเงินและไม่ใช้ตัวเงิน พร้อมทั้งจัดเตรียมฐานข้อมูลของกลุ่มเป้าหมาย แหล่งงบประมาณเบื้องต้น ตลอดจนบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ให้พร้อมช่วยเหลือเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากวิกฤตทางเศรษฐกิจ สังคม และ ภัยพิบัติต่าง ๆ อย่างทันที่และมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ที่ 5 การบูรณาการฐานข้อมูลเพื่อลดความยากจนข้ามรุ่นและจัดความคุ้มครองทางสังคม

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.1 พัฒนาระบบฐานข้อมูลรายบุคคล ที่ครอบคลุมประชากรจากครัวเรือน ยากจนข้ามรุ่นทุกคนเป็นปัจจุบัน และเชื่อมโยงข้อมูลที่สำคัญต่อการลดความยากจนข้ามรุ่น และการบูรณาการความคุ้มครองทางสังคม พร้อมทั้งวางรากฐานให้ข้อมูลชุดนี้เป็นข้อมูลตัวอย่างซ้ำในระยะยาวของประเทศที่มีการจัดเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.2 ส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูล ในการออกแบบนโยบาย/มาตรการ และการติดตามประเมินผลเพื่อช่วยเหลือกลุ่มคนยากจนข้ามรุ่นเป้าหมาย จัดสวัสดิการทางสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงแบ่งปันข้อมูลต่อภาคส่วนอื่น ๆ ทั้งภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และภาควิชาการ เพื่อใช้ประโยชน์ในส่วนที่เกี่ยวข้อง

หมวดหมายที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมาย

เป้าหมายที่ 1 การใช้เศรษฐกิจหมุนเวียนและทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพสร้างมูลค่าและรายได้

ตัวชี้วัดที่ 1.1 มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศด้วยเศรษฐกิจ หมุนเวียนเพิ่มขึ้น สามารถสนับสนุนการขยายตัวทางเศรษฐกิจได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 ในปี 2570

- ตัวชี้วัดที่ 1.2 การบริโภควัสดุในประเทศ มีปริมาณลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 1.3 ดัชนีการหมุนเวียนวัสดุ สำหรับผลิตภัณฑ์เป้าหมาย (พลาสติก, วัสดุก่อสร้าง, เกษตร-อาหาร) เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ในปี 2570
- เป้าหมายที่ 2 ททรัพยากรธรรมชาติได้รับการอนุรักษ์ พื้นฟู และมีการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน
- ตัวชี้วัดที่ 2.1 คะแนนดัชนีสมรรถนะด้านสิ่งแวดล้อมดีขึ้น ติดอันดับ 1 ใน 4 ของประเทศในภูมิภาคเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีคะแนนไม่น้อยกว่า 55 คะแนน ในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 2.2 พื้นที่ป่าไม้เพิ่มขึ้น โดยเป็นป่าไม้ธรรมชาติ ร้อยละ 33 และพื้นที่ป่าเศรษฐกิจเพื่อการใช้ประโยชน์ ร้อยละ 12 ของพื้นที่ประเทศภายในปี 2570
- เป้าหมายที่ 3 สังคมไทยปล่อยก๊าซเรือนกระจกและมลพิษลดลง
- ตัวชี้วัดที่ 3.1 การปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวม (สาขาพลังงานและขนส่ง/อุตสาหกรรม/การจัดการของเสีย) ลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 15 ของการปล่อยในกรณีปกติ ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 3.2 การนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่เพิ่มขึ้น โดยมีอัตราการนำขยะกลับมาใช้ใหม่ของประเทศ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 40 ของปริมาณขยะที่นำกลับมาใช้ใหม่ได้ภายในปี 2570

กลยุทธ์ และ กลยุทธ์ย่อย

กลยุทธ์ที่ 1 การพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการตามหลักเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

- กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 เพิ่มศักยภาพของอุตสาหกรรมและบริการ โดยการพัฒนาสินค้า บริการและตลาดที่สร้างมูลค่าเพิ่ม พัฒนาเครื่องมือและกลไก รวมถึงสนับสนุนการวิจัย การใช้องค์ความรู้เพื่อต่อยอดการใช้ วัสดุหมุนเวียนให้มีประสิทธิภาพ เพื่อยกระดับผลิตภาพการผลิต สู่การเพิ่มมูลค่าเศรษฐกิจหมุนเวียน
- กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 เพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตสินค้าและบริการตามแนวทางทาง เศรษฐกิจหมุนเวียน และสังคมคาร์บอนต่ำ ผลักดันให้ ภาคเอกชนมีการลงทุนเพื่อปรับปรุงกระบวนการผลิตและการ บริการให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการส่งเสริมให้เกิดการใช้ น้อย ใช้ซ้ำ นำกลับมาใช้ใหม่ และส่งเสริมให้นาหลักการผลิตของ เสียให้เหลือน้อยที่สุดมาใช้ในขั้นตอนการผลิตและบริการ ส่งเสริมให้เกิดความเชื่อมโยงกลไกสนับสนุน และสร้างแรงจูงใจ

ในการปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิตไปสู่การผลิตปริมาณการปล่อยคาร์บอน

- กลยุทธ์ย่อยที่ 1.3** สร้างความเชื่อมโยงกับสาขาเศรษฐกิจอื่น ได้แก่ ภาคเกษตรกรรม ภาคอุตสาหกรรม และภาคการท่องเที่ยว โดยสร้างระบบการผลิตที่เชื่อมโยงกัน ตั้งแต่ภาคการผลิตต้นน้ำจนถึงภาคการผลิตและการบริโภคที่เป็นปลายน้ำตามหลักเศรษฐกิจหมุนเวียน
- กลยุทธ์ย่อยที่ 1.4** พัฒนาระบบรับรองมาตรฐานการผลิตสินค้าและบริการ จัดทำมาตรฐาน กระบวนการผลิตสินค้าและบริการ ระบบรับรองมาตรฐานสินค้าและบริการ และแนวทางการปฏิบัติตามหลักเศรษฐกิจหมุนเวียน
- กลยุทธ์ย่อยที่ 1.5** การใช้เครื่องมือและกลไกในตลาดเงินตลาดทุนเพื่อการเจริญเติบโตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม สร้างกลไกความร่วมมือระหว่างรัฐและเอกชน ส่งเสริมมาตรการทางการเงินและการลงทุนสีเขียว ส่งเสริมและสนับสนุนการมาตรฐานการรายงานแห่งความยั่งยืน มาตรฐานทางบัญชีความยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมการลงทุนในกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

กลยุทธ์ที่ 2 การสร้างรายได้สุทธิให้ชุมชนท้องถิ่นและเกษตรกรจากเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1** เพิ่มรายได้ชุมชนจากแนวทางขยะสุทธิเป็นศูนย์ ทั้งจากขยะและวัสดุทางการเกษตร ส่งเสริมให้ชุมชนนำขยะและวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตรในชุมชนมาพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่ ๆ ที่มีมูลค่า เพิ่มรายได้และลดรายจ่ายให้กับชุมชน สร้างความร่วมมือระหว่างชุมชนกับผู้ประกอบการในพื้นที่ ในการนำของเหลือในกระบวนการผลิตมาพัฒนาใช้ประโยชน์ในชุมชน
- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2** ส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนบนฐานความหลากหลายทางชีวภาพและวัฒนธรรม ส่งเสริมแนวคิดการสร้างรายได้จากการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม พัฒนาขีดความสามารถคนในท้องถิ่นให้มีองค์ความรู้ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ สืบทอดอัตลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น พัฒนาระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว
- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3** ส่งเสริมและพัฒนาระบบตลาดคาร์บอนเพื่อการสร้างรายได้จากการเก็บกัก คาร์บอนในภาคป่าไม้วิจัยและพัฒนาองค์ความรู้จัดทำฐานข้อมูลสำหรับการซื้อขายคาร์บอน ได้แก่ ข้อมูลการตรวจวัดปริมาณคาร์บอนในการผลิตสินค้าและบริการการประเมิน

ขีดความสามารถในการกักเก็บคาร์บอน ของภาคป่าไม้และ
กิจกรรมการกักเก็บคาร์บอนอื่นๆ พัฒนาระบบการรับรองปริมาณ
การปล่อยและกักเก็บ คาร์บอนให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล
และส่งเสริมอำนวยความสะดวกในการเข้าซื้อขายในตลาด
คาร์บอนของผู้ปล่อยและผู้กักเก็บคาร์บอน

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.4 เพิ่มประสิทธิภาพระบบบริหารจัดการขยะอย่างเป็นระบบใน
ระดับชุมชน สนับสนุนการลดและคัดแยกขยะอย่างเป็นระบบใน
ชุมชน ส่งเสริมให้เกิดกลไกการคัดแยกขยะก่อนทิ้งเพื่อนำกลับมา
ใช้ใหม่ โดยให้ความสำคัญกับการนำมาเป็นวัสดุในการผลิตใน
ชุมชนและเป็นวัตถุดิบให้โรงงาน ส่งเสริมการแปรรูปขยะมูลฝอย
และวัตถุดิบที่เหลือจากกระบวนการผลิตเป็นพลังงาน สร้างชุมชน
ต้นแบบที่มีความสามารถในการคัดแยกขยะและนำไปแปรรูปเป็น
ผลิตภัณฑ์สร้างรายได้ โดยใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีที่เหมาะสม
กับพื้นที่

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.5 ส่งเสริมให้เกิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ตามหลักเศรษฐกิจหมุนเวียน
สนับสนุนการสร้างชุมชนต้นแบบเศรษฐกิจหมุนเวียนที่ต่อบริบทกับ
วิถีชีวิตและภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมให้เกิดการถ่ายทอด
องค์ความรู้ไปสู่ชุมชนต่าง ๆ ให้ถอดบทเรียนจากชุมชนต้นแบบ
รวมทั้งยังเป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตและสร้างเครือข่ายชุมชน
เพื่อขยายผลต่อไปอย่างยั่งยืน

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.6 พัฒนาระบบและกลไกสร้างแรงจูงใจการเพิ่มพื้นที่ป่าเศรษฐกิจเพื่อ
เศรษฐกิจ ชุมชน สร้างกลไกจูงใจให้มีการปลูกป่าในพื้นที่ที่ถูก
ทำลายหรือพื้นที่ว่าง พัฒนาระบบตรวจสอบย้อนกลับการผลิต
การแปรรูปและการค้าตลอดห่วงโซ่การผลิตของอุตสาหกรรมไม้
สนับสนุนการศึกษาวิจัยพัฒนาคุณภาพสายพันธุ์ พัฒนานวัตกรรม
เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มจากไม้ และสร้างมาตรการจูงใจในการปลูกไม้
มีค่าทางเศรษฐกิจ

กลยุทธ์ที่ 3 การฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรอย่างชาญ
ฉลาดบนหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ ระบบนิเวศและความหลากหลายทาง
ชีวภาพ ดำเนินงานปกป้อง ฟื้นฟูและเพิ่มพื้นที่ป่าไม้เพื่อการ
อนุรักษ์ ป่าเศรษฐกิจ และป่าชายเลน อนุรักษ์ทรัพยากร
พันธุกรรม รักษาความหลากหลายทางชีวภาพ โดยนำระบบ
สารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการ สร้างเครือข่ายการมี
ส่วนร่วม และบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 สร้างฐานทรัพยากรธรรมชาติเพื่อการผลิตให้เพียงพอและมีการใช้
อย่างมีประสิทธิภาพ มีการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติโดย
คำนึงถึงขีดจำกัดและศักยภาพในการฟื้นตัว สร้างสมดุลระหว่าง
การอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเป็นธรรม
ดำเนินการประเมินมูลค่าของ ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อใช้ในการ
บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 ใช้ทรัพยากรธรรมชาติจากส่วนเหลือให้เกิดประโยชน์ที่
หลากหลายปราศจากเศษเหลือและของเสียจากอุตสาหกรรม
เกษตรกรรม และขยะอาหาร ดำเนินการศึกษาวิเคราะห์การไหล
ของวัสดุ เพื่อบริหารจัดการของเหลือจากการผลิตและการบริโภค
อย่างมีประสิทธิภาพ พัฒนาระบบกลไกหมุนเวียนใช้ประโยชน์
เศษเหลือในภาคอุตสาหกรรม เศรษฐกิจเกษตร ลดการสูญเสีย
ที่เกิดขึ้นในขั้นตอนก่อนถึงผู้บริโภค และขยะอาหาร รวมถึงการ
พัฒนาแพลตฟอร์มเพื่อเชื่อมโยงผู้ประกอบการเศรษฐกิจ
หมุนเวียนให้สามารถเข้าถึงองค์ความรู้และนวัตกรรม ตลอดจน
ปรับปรุงกฎระเบียบให้สนับสนุนการนำของเสียจากอุตสาหกรรม
ที่ยังมีประโยชน์ให้สามารถนำกลับมาใช้ได้

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.4 กำหนดเขตพื้นที่เพื่อการใช้ประโยชน์ให้เหมาะสมกับศักยภาพของ
ทรัพยากร กำหนดให้มีการใช้แผนที่แนวเขตที่ดินของรัฐ เพื่อเป็น
ฐานข้อมูลสำหรับการบริหารจัดการทรัพยากรอย่างมี
ประสิทธิภาพและยั่งยืน แก้ไขปัญหาความขัดแย้งด้าน
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมและพื้นที่ทับซ้อน กำหนดการ
ใช้ประโยชน์พื้นที่อย่างเหมาะสม สร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์
กับการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.5 บริหารจัดการการท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับศักยภาพ
ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ พัฒนาและยกระดับมาตรฐานการ
บริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว กำหนดการใช้ประโยชน์พื้นที่อย่าง
เหมาะสม กับศักยภาพทรัพยากรธรรมชาติ พัฒนาระบบการ
จัดการสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวให้เหมาะสมสำหรับ ใช้ใน
การอนุรักษ์และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติอย่างยั่งยืน จำกัด
จำนวนนักท่องเที่ยวและคัดสรรนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ

กลยุทธ์ที่ 4 การพัฒนาเทคโนโลยีนวัตกรรมและกลไกสนับสนุนเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคม
คาร์บอนต่ำ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 ส่งเสริมงานวิจัยเทคโนโลยีและพัฒนาแพลตฟอร์มสนับสนุนธุรกิจ
รูปแบบเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ นำเทคโนโลยี
นวัตกรรมที่ทันสมัย ความคิดสร้างสรรค์ ภูมิปัญญา และ

นวัตกรรมท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการใช้
ทรัพยากรและลดของเสียจากกระบวนการผลิต ส่งเสริมการ
พัฒนาแพลตฟอร์มบริหารจัดการข้อมูลและแพลตฟอร์ม
เสริมสร้างความสามารถในการเปลี่ยนผ่านไปสู่เศรษฐกิจ
หมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ การบูรณาการเครือข่ายความ
ร่วมมือพัฒนาเทคโนโลยีการออกแบบเชิงนิเวศ การจัดการของ
เสีย การพัฒนาธุรกิจ และการแลกเปลี่ยนวัสดุเหลือใช้ระหว่าง
ธุรกิจและอุตสาหกรรม

- กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2** พัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมต้นแบบโมเดลธุรกิจ และกลไก
ความร่วมมือระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างครบวงจร นำหลักการ
ให้เอกชนร่วมลงทุนในกิจการของรัฐมาใช้ประกอบธุรกิจ ส่งเสริม
ผู้ประกอบการปรับรูปแบบธุรกิจตามหลักเศรษฐกิจหมุนเวียน
สร้างธุรกิจใหม่ที่มีการออกแบบสินค้า และบริการที่มีอายุการใช้
งานยาวนาน เลือกใช้วัสดุที่สามารถใช้รีไซเคิลได้ ธุรกิจบริการใน
รูปแบบเช่าหรือจ่ายเมื่อใช้งานแทนการซื้อขาด ใช้และแบ่งปัน
ทรัพยากรร่วมกัน
- กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3** พัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมสนับสนุนการลดและหมุนเวียน
การใช้ทรัพยากรและเพิ่มมูลค่าของเสีย ส่งเสริมการนำเทคโนโลยี
และนวัตกรรมเกี่ยวกับบรรจุภัณฑ์ที่ใช้วัสดุชนิดเดียว การใช้วัสดุ
รอบสอง การอัพไซเคิลมาใช้ในการผลิตและใช้ประโยชน์ได้มาก
กว่าเดิม
- กลยุทธ์ย่อยที่ 4.4** ส่งเสริมเทคโนโลยีการดักจับ การใช้ประโยชน์ และการกักเก็บ
คาร์บอน ดักจับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในภาคพลังงานและ
ภาคอุตสาหกรรม สนับสนุนเงินลงทุนด้านการวิจัยและการพัฒนา
เพิ่มมาตรการจูงใจทั้งด้านการเงินและการคลังเพื่อดึงดูดการลงทุน
จากภาคเอกชน พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อการขนส่งกักเก็บ
คาร์บอน
- กลยุทธ์ย่อยที่ 4.5** สร้างความร่วมมือถ่ายทอดเทคโนโลยีกับต่างประเทศ พัฒนา
เครือข่ายเพื่อสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ ส่งเสริมการ
แบ่งปัน แลกเปลี่ยนและพัฒนาองค์ความรู้ด้านนโยบาย ด้าน
วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีนวัตกรรม ด้านการวิจัยและด้านการนำไป
ประยุกต์ใช้
- กลยุทธ์ย่อยที่ 4.6** พัฒนาฐานข้อมูล / องค์ความรู้ / มาตรฐาน / กฎหมาย /
มาตรการ สนับสนุน และสร้างแรงจูงใจ ปรับปรุงกฎหมายให้เอื้อ
ต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจหมุนเวียนและลดการปล่อยก๊าซเรือน
กระจกในทุกภาคส่วน ใช้มาตรการทางการเงินและการคลัง เพื่อ

สนับสนุนกระบวนการผลิตให้ได้มาตรฐาน ลดมลพิษ และใช้
ทรัพยากรให้เกิดประสิทธิภาพ พัฒนาระบบฐานข้อมูล
องค์ความรู้และแนวปฏิบัติ ด้านเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคม
คาร์บอนต่ำที่สอดคล้องกับมาตรฐานสากล เสริมสร้างศักยภาพ
บุคลากรและหน่วยงานส่วนกลาง ท้องถิ่นและชุมชนในการใช้
ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ลดการก่อกมลพิษ และส่งเสริม
การถ่ายทอดเทคโนโลยี นวัตกรรมที่ปล่อยคาร์บอนต่ำและเป็น
มิตรต่อสิ่งแวดล้อม

กลยุทธ์ที่ 5 การปรับพฤติกรรมทางเศรษฐกิจและการดำรงชีพเข้าสู่วิถีชีวิตใหม่อย่างยั่งยืน

- กลยุทธ์ย่อยที่ 5.1** สร้างความตระหนักรู้ให้เกิดในสังคม ส่งเสริมการสร้างความ
ตระหนัก จิตสำนึก ทักษะคิดแก่ทุกภาคส่วนให้คำนึงถึงความสำคัญ
ของการดำเนินการตามแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคม
คาร์บอนต่ำ เร่งผลักดันให้มีการนำไปใช้อย่างแพร่หลายในทุกภาค
ส่วน ส่งเสริมคุณลักษณะและพฤติกรรมของ ผู้บริโภคที่เป็นมิตร
กับสิ่งแวดล้อม
- กลยุทธ์ย่อยที่ 5.2** สร้างแรงจูงใจ และทัศนคติในการดำรงชีวิตของผู้บริโภคเพื่อการ
ปรับเปลี่ยน พฤติกรรมสู่การบริโภคที่ยั่งยืน พัฒนากลไก
เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และไม่ใช่เศรษฐศาสตร์เพื่อจูงใจและ
กระตุ้นให้ผู้บริโภคปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสู่วิถีชีวิตที่เป็นมิตรกับ
สิ่งแวดล้อม บนพื้นฐานข้อมูลที่ถูกต้อง เชื่อถือได้และมีความ
โปร่งใส ส่งเสริมแนวปฏิบัติการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่
เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมการรีไซเคิลขยะและบรรจุภัณฑ์ใน
บ้านเรือน ส่งเสริมการผลิตผลิตภัณฑ์ อาทิ ฉลากสีเขียว
ฉลากคาร์บอน ฟุตพริ้นท์ และฉลากพลังงาน เพื่อเป็นข้อมูลใน
การตัดสินใจของผู้บริโภค
- กลยุทธ์ย่อยที่ 5.3** ส่งเสริมแพลตฟอร์มเศรษฐกิจแบ่งปันและตลาดสินค้ามือสอง
จัดทำระเบียบ ข้อบังคับ กฎหมายเพื่อส่งเสริมและกำกับดูแล
ธุรกิจประเภทเศรษฐกิจแบ่งปันสร้างและพัฒนาเครือข่ายความ
ร่วมมือระหว่างผู้ผลิตและผู้บริโภค สร้างแพลตฟอร์มเชื่อมโยง
ระหว่างผู้ใช้บริการและผู้ให้บริการในการซื้อขาย แลกเปลี่ยน
สินค้าและบริการ เพื่อหมุนเวียนและใช้ทรัพยากรให้มี
ประสิทธิภาพ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 5.4** ส่งเสริมการใช้พลังงานทดแทนและนวัตกรรมประหยัดพลังงานใน
ครัวเรือน พัฒนาระบบข้อมูลการบริหารจัดการ การผลิตและการ
ใช้พลังงานทดแทน สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี
พลังงานทดแทนที่มีประสิทธิภาพ ส่งเสริมนวัตกรรมประหยัด

พลังงานที่มีราคาที่เหมาะสมและผู้ใช้สามารถจ่ายได้ สร้างการรับรู้ และให้ข้อมูลแก่ประชาชนเพื่อประกอบการตัดสินใจเลือกใช้ เทคโนโลยีที่มีการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพและช่วยลด ค่าใช้จ่ายในระยะยาว

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.5 ส่งเสริมการเดินทางที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมการเดินทาง ด้วยระบบขนส่งมวลชน พัฒนาโครงข่ายระบบขนส่งสาธารณะที่ ปล่องคาร์บอนต่ำและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมให้ครอบคลุม ทั่วทั้ง ประเทศ และส่งเสริมการผลิตและการใช้ยานพาหนะที่ใช้พลังงาน สะอาดและประหยัดพลังงาน

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.6 ส่งเสริมการใช้ภูมิปัญญา วัฒนธรรมท้องถิ่นตามแนวคิดเศรษฐกิจ หมุนเวียน ส่งเสริมแนวคิดการใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด ในระดับชุมชน สนับสนุนการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาต่อยอดการ พัฒนาสินค้าและบริการจากนวัตกรรม ความคิดสร้างสรรค์ และ ยึดการพึ่งพาตนเองเป็นสำคัญ พัฒนา ถ่ายทอดองค์ความรู้ ให้คนในสังคมได้รับรู้ เกิดความเข้าใจ ตระหนักในคุณค่า คุณประโยชน์ และรักษาภูมิปัญญาและวัฒนธรรมของชุมชน

หมวดหมายที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมาย

เป้าหมายที่ 1 ความเสียหายและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ลดลง

ตัวชี้วัดที่ 1.1 จำนวนประชาชนที่เสียชีวิต สูญหาย และได้รับผลกระทบโดยตรงจาก ภัยธรรมชาติลดลง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12

ตัวชี้วัดที่ 1.2 ความสูญเสียทางเศรษฐกิจจากภัยธรรมชาติโดยตรงต่อผลิตภัณฑ์ มวลรวมของประเทศ (รวมถึงความเสียหายที่เกิดกับโครงสร้าง พื้นฐานและการหยุดชะงักของการบริการขั้นพื้นฐานที่สำคัญ) ลดลง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12

ตัวชี้วัดที่ 1.3 จำนวนพื้นที่และมูลค่าความเสียหายจากภัยธรรมชาติลดลง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12

เป้าหมายที่ 2 ความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศลดลง

ตัวชี้วัดที่ 2.1 การมีแผนที่แสดงพื้นที่เสี่ยงจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศในระดับพื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่สำคัญด้านต่าง ๆ หรือ

ระดับจังหวัดอย่างครอบคลุม เชื่อมโยงกับฐานข้อมูลของมิติทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ

- ตัวชี้วัดที่ 2.2 การมีแผนจัดการป้องกันความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในระดับจังหวัด โดยเฉพาะพื้นที่สำคัญ
- ตัวชี้วัดที่ 2.3 การเตือนภัยที่มีประสิทธิภาพ (ครอบคลุมภัยสำคัญสามารถเชื่อมโยงระดับพื้นที่ ระดับประเทศ และระดับโลก มีความแม่นยำ ทันต่อเวลา และสามารถเข้าถึงกลุ่มเปราะบางได้)

เป้าหมายที่ 3 สังคมไทยมีภูมิคุ้มกันจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

- ตัวชี้วัดที่ 3.1 ความสามารถของชุมชนในการป้องกันและรับมือกับภัยธรรมชาติ (ร้อยละของชุมชนท้องถิ่น อาสาสมัคร เครือข่ายในการจัดการความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศเบื้องต้นได้ด้วยตนเอง และร้อยละของการจัดการฝึกอบรมด้านการป้องกัน และ บรรเทาผลกระทบจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่ครอบคลุมทุกพื้นที่ของประเทศ)
- ตัวชี้วัดที่ 3.2 การมีส่วนร่วมในการส่งข้อมูลจากพื้นที่เกิดภัยเข้าสู่ระบบเตือนภัยส่วนกลาง
- ตัวชี้วัดที่ 3.3 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีองค์ความรู้ และมีแผนในการจัดการด้านภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- ตัวชี้วัดที่ 3.4 ประชาชนสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากระบบประกันภัยพิพฒทางการเกษตรและภัยธรรมชาติ
- ตัวชี้วัดที่ 3.5 การมีกองทุนเพื่อสนับสนุนการป้องกันและลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศรวมถึงการศึกษาวิจัย และเป็นแหล่งเงินรับประกันภัยต่อ

กลยุทธ์ และ กลยุทธ์ย่อย

กลยุทธ์ที่ 1 การป้องกันและลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในพื้นที่ สำคัญ⁷⁴

- กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 ส่งเสริมการใช้มาตรการเชิงป้องกันก่อนเกิดภัยในพื้นที่สำคัญ อาทิ การวางผังเมือง การจัดสรรการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างเป็นระบบ การกำหนดพื้นที่ปลอดภัยจากทุกภัย ตลอดจนการปรับปรุง มาตรฐานและหลักเกณฑ์ในการออกแบบก่อสร้างอาคารให้ครอบคลุมเรื่องการลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติและ การกำหนดรูปแบบและแนวทางการใช้พื้นที่ลุ่มต่ำเป็นพื้นที่รับน้ำนอง และการพัฒนารูปแบบของสิ่งปลูกสร้าง ที่ใช้แนวคิดสถาปัตยกรรมที่สอดคล้องกับภูมิอากาศ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 ระบุพื้นที่สำคัญที่ได้รับผลกระทบจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศจำแนกตามประเภทภัย โดยการบูรณาการข้อมูลที่เกี่ยวข้องและแผนที่เสี่ยงภัยของภัยแต่ละ

ประเภท เพื่อจัดทำแผนในการป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษ การความร่วมมือของประชาชน ชุมชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการบูรณาการงบประมาณ และมีเจ้าภาพหลักในการดำเนินการตามแผนที่ชัดเจน

- กลยุทธ์ย่อยที่ 1.3** ทบทวนการจัดสรรงบประมาณ โดยให้ความสำคัญกับมาตรการลดความเสี่ยงและ มาตรการเชิงป้องกัน มากกว่ามาตรการเผชิญเหตุฉุกเฉินและฟื้นฟูโดยมีการวิเคราะห์เปรียบเทียบต้นทุนและผลประโยชน์ที่ได้รับจากการดำเนินมาตรการเชิงป้องกันและลดความเสี่ยงประกอบการจัดสรรงบประมาณ รวมทั้งการจัดสรรงบประมาณโดยให้ความสำคัญกับพื้นที่สำคัญที่ได้รับผลกระทบจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 1.4** นำแบบจำลองระดับชาติเพื่อประเมินความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติประเภทต่าง ๆ และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ที่มีแผนแก้ไขปัญหามลพิษและเจ้าภาพที่ชัดเจน มาใช้ใน พื้นที่สำคัญ เพื่อใช้ในการประเมินประสิทธิภาพของมาตรการเชิงป้องกันให้สามารถจัดทำแผนบริหารจัดการได้อย่างเหมาะสม
- กลยุทธ์ที่ 2** การพัฒนาและเพิ่มศักยภาพประชาชนและชุมชน ในการรับมือกับภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1** ส่งเสริมให้ประชาชนทุกภาคส่วนมีความรู้ความเข้าใจตระหนักถึง ความเสี่ยงและปรับตัวรับมือผลกระทบจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยให้ความสำคัญกับการบูรณาการองค์ความรู้ด้านการจัดการภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ การจัดตั้งศูนย์เรียนรู้การสนับสนุนให้ประชาชนสามารถเข้าถึง รวมทั้งแจ้งเตือนภัย และใช้ประโยชน์จากข้อมูลเตือนภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2** สนับสนุนการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนและชุมชนในการรับมือและปรับตัวต่อภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3** เพิ่มศักยภาพของประชาชน ชุมชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการรับมือกับภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ รวมทั้งสนับสนุนการพัฒนาเครือข่ายในการจัดการภัยพิบัติระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับชุมชน และภาคประชาชน เพื่อให้ประชาชน และชุมชนสามารถป้องกัน และบริหารจัดการผลกระทบจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศได้ด้วยตนเองมากขึ้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.4 สนับสนุนมาตรการที่ไม่ใช่เชิงโครงสร้างในการบริหารจัดการภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ อาทิ การปรับปรุงกฎหมายให้มีประสิทธิภาพและรวบรวมจัดหมวดหมู่กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการภัยพิบัติทางธรรมชาติการส่งเสริมมาตรการจูงใจเพื่อรับมือภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การจัดสร้างระบบประกันภัยและการจัดตั้งกองทุนเพื่อสนับสนุนการป้องกัน และลดผลกระทบจากภัยพิบัติทางธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

กลยุทธ์ที่ 3 การใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการบริหารจัดการความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 สนับสนุนการสร้างบุคลากร นักวิจัย รวมทั้งสนับสนุนให้มีการศึกษาวิจัยด้านภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ อย่างเป็นระบบต่อเนื่อง ครอบคลุมประเด็นสำคัญสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่และของประเทศ และนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 พัฒนาประสิทธิภาพของระบบเตือนภัย ให้มีความแม่นยำ ครอบคลุมภัยต่าง ๆ ที่ยังไม่มีระบบเตือนภัยในปัจจุบัน รวมทั้งการ จัดทำระบบเตือนภัยในระดับพื้นที่ที่มีความเชื่อมโยงกับระบบเตือนภัยส่วนกลาง โดยให้ความสำคัญกับการปรับปรุงอุปกรณ์เครื่องมือ เทคโนโลยีให้รองรับกับระบบ เตือนภัยในปัจจุบันและสามารถเชื่อมโยงกับต่างประเทศ ตลอดจนนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาสนับสนุนการให้ข้อมูลแจ้งเตือนภัยแก่ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทันต่อเวลา และสามารถเข้าถึงกลุ่มเปราะบางได้โดยง่าย

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 พัฒนาระบบข้อมูลสำหรับการจัดทำแบบจำลองระดับชาติเพื่อประเมินความเสี่ยง และผลกระทบจากภัยธรรมชาติประเภทต่าง ๆ และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ในพื้นที่สำคัญของประเทศไทย

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.4 สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีและภูมิปัญญาท้องถิ่นในการจัดการภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

กลยุทธ์ที่ 4 การอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติระบบนิเวศเพื่อป้องกันและลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 สร้างจิตสำนึกให้ประชาชนทุกระดับอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งทางบกและทางทะเล

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 เพิ่มบทบาทภาคประชาชน ชุมชน และภาคเอกชน ในการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อป้องกันและลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และเพิ่ม

- ศักยภาพการดูดซับและเก็บกักก๊าซเรือนกระจก โดยเฉพาะ ป่าต้นน้ำ ป่าชายเลน แหล่งน้ำธรรมชาติ และพื้นที่ชุ่มน้ำ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3** สนับสนุนการใช้แนวทางธรรมชาติในการจัดการปัญหาภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอย่างยั่งยืน เช่น การแก้ปัญหาน้ำท่วม โดยการฟื้นฟูพื้นที่ชุ่มน้ำที่คอยรับน้ำ ดักตะกอน การแก้ปัญหาขาดแคลนน้ำ โดยการฟื้นฟูป่าต้นน้ำ สร้างระบบกักเก็บน้ำย่อย ๆ ในระดับท้องถิ่น การปรับเปลี่ยน การใช้ที่ดิน และการแก้ปัญหาการกัดเซาะชายฝั่ง โดยการฟื้นฟู ระบบนิเวศชายฝั่งดั้งเดิมที่เป็นปราการทางธรรมชาติที่สำคัญ
- กลยุทธ์ที่ 5** การส่งเสริมความร่วมมือกับต่างประเทศเพื่อบริหารจัดการ และลดความเสี่ยงจาก ภัยธรรมชาติ และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- กลยุทธ์ย่อยที่ 5.1** พัฒนากลไกความร่วมมือกับต่างประเทศในการจัดการภัย ธรรมชาติการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และการแก้ไขปัญหา ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมข้ามพรมแดน เช่น การบริหารจัดการ ทรัพยากรน้ำลุ่มน้ำโขง การแก้ไขปัญหาหมอกควันข้ามพรมแดน ทั้งในรูปแบบทวิภาคีและพหุภาคีโดยการจัดทำบันทึกความ เข้าใจ ความร่วมมือทางวิชาการด้านการลดความเสี่ยงจากภัย ธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศกับประเทศ เพื่อนบ้านที่มีชายแดนติดกัน ตลอดจนการพัฒนาเทคโนโลยีและ นวัตกรรมร่วมกัน
- กลยุทธ์ย่อยที่ 5.2** แลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้เกี่ยวกับข้อตกลงระหว่าง ประเทศในด้านภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศ โดยให้มีการจัดการองค์ความรู้ แนวทางปฏิบัติที่ดี จากต่างประเทศมาประมวล และประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องกับ บริบททางสังคมและวัฒนธรรมของประเทศไทย

หมวดหมู่ที่ 12 ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

- เป้าหมายที่ 1** คนไทยได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพในทุกช่วงวัย มีสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับ โลกยุคใหม่ มีคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคม มีคุณธรรม จริยธรรม และมี ภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างพลิกโฉม ฉับพลันของโลกสามารถดำรงชีวิต ร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบสุข
- ตัวชี้วัดที่ 1.1** ดัชนีพัฒนาการเด็กสมัยเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 88 ณ สิ้นสิ้นสุดแผนฯ
- ตัวชี้วัดที่ 1.2** ร้อยละของนักเรียนที่มีสมรรถนะไม่ถึงระดับพื้นฐานของทั้ง 3 วิชาใน แต่ละกลุ่มโรงเรียนลดลง ร้อยละ 8 เมื่อสิ้นสุดแผนฯ
- ตัวชี้วัดที่ 1.3** ทุนชีวิตเด็กและเยาวชนไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ 3 เมื่อสิ้นสุดแผนฯ

ตัวชี้วัดที่ 1.4 จำนวนนักศึกษาที่เข้าร่วมการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาบัณฑิตฐาน
สมรรถนะเพิ่มเป็นร้อยละ 30

ตัวชี้วัดที่ 1.5 ผลภาพแรงงานไม่ต่ำกว่าร้อยละ 4 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 1.6 จำนวนผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความยากจนหลายมิติลดลงร้อยละ
20 ของจำนวนผู้สูงอายุ ที่ยากจนต่อปี

เป้าหมายที่ 2 กำลังคนมีสมรรถนะสูง สอดคล้องกับความต้องการของภาคการผลิตเป้าหมาย และ
สามารถสร้างงานอนาคต

ตัวชี้วัดที่ 2.1 ดัชนีความสามารถในการแข่งขันของสภาเศรษฐกิจโลก 6 ด้านทักษะ
คะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ 20 เมื่อสิ้นสุดแผนฯ

ตัวชี้วัดที่ 2.2 การจัดอันดับในด้านบุคลากรผู้มีความสามารถสถาบันการศึกษาด้าน
การบริหารธุรกิจมีคะแนน เพิ่มขึ้น ร้อยละ 3 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 2.3 จำนวนและมูลค่าของธุรกิจสตาร์ทอัพเพิ่มขึ้น

เป้าหมายที่ 3 ประชาชนทุกกลุ่มเข้าถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ตัวชี้วัดที่ 3.1 การประเมินสมรรถนะผู้ใหญ่ในระดับนานาชาติ ของคนไทยในทุก
ด้านไม่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศที่เข้ารับการประเมิน

ตัวชี้วัดที่ 3.2 กลุ่มประชากรอายุ 15 – 24 ปี ที่ไม่ได้เรียน ไม่ได้ทำงาน หรือไม่ได้
ฝึกอบรม ไม่เกินร้อยละ 5 เมื่อสิ้นแผนฯ

กลยุทธ์ และ กลยุทธ์ย่อย

กลยุทธ์ที่ 1 การพัฒนาคนไทยทุกช่วงวัยในทุกมิติ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 พัฒนาเด็กช่วงตั้งครรภ์ถึงปฐมวัยให้มีพัฒนาการรอบด้าน มี
อุปนิสัยที่ดี โดยการเตรียมความพร้อมพ่อแม่ผู้ปกครองและ
สร้างกลไกประสานความร่วมมือ เพื่อดูแลหญิงตั้งครรภ์ให้ได้รับ
บริการที่มีคุณภาพ และดูแลเด็กให้มีพัฒนาการสมวัย ตั้งแต่อยู่ใน
ครรภ์ – 6 ปี การพัฒนาครูและผู้ดูแลเด็กปฐมวัยให้มีความรู้
และทักษะการดูแลที่เพียงพอ มีจิตวิทยาการพัฒนาการของเด็ก
ปฐมวัย สามารถทำงานร่วมกับพ่อแม่ผู้ปกครองในการส่งเสริม
พัฒนาการด้านการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยให้มีพัฒนาการสมวัย
ตาม หลักการพัฒนาสมองและกระบวนการเรียนรู้แก่เด็ก
ควบคู่กับการพัฒนาการด้านร่างกาย สาธารณสุข และ
โภชนาการ เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการที่ได้อย่างรอบด้าน
ก่อนเข้าสู่วัยเรียน การยกระดับสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยให้ได้
มาตรฐาน และจัดสรรทรัพยากรที่เพียงพอสำหรับการ
ดำเนินงาน เพื่อให้เป็นกลไกการพัฒนาเด็กปฐมวัยรายพื้นที่
ที่มีคุณภาพการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการ
ดูแลปกป้องเด็กปฐมวัยให้มีพัฒนาการที่ดีรอบด้าน สติปัญญา
สมวัย โดยการมีส่วนร่วมของครอบครัว ชุมชน องค์กรปกครอง

ส่วนท้องถิ่น ภาคประชาสังคม และภาคเอกชน รวมถึงพัฒนาระบบสารสนเทศเด็กรายบุคคลเพื่อการส่งต่อไปยังสถานศึกษาและการพัฒนาที่ต่อเนื่อง

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2

พัฒนาผู้เรียนระดับพื้นฐานให้มีความตระหนักรู้ในตนเอง มีสมรรถนะที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ การดำรงชีวิตและการทำงาน โดยการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะและขับเคลื่อนสู่การปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถจัดการตนเองมีความสามารถในการสื่อสาร สามารถรวมพลังทำงานเป็นทีมมีการคิดขั้นสูง ด้วยการจัดการเรียนรู้เชิงรุก มีคุณธรรม จริยธรรมและเป็นพลเมืองที่เข้มแข็งและขับเคลื่อนสู่การปฏิบัติโดยนำร่องกับสถานศึกษาที่มีความพร้อม และมีมหาวิทยาลัยในพื้นที่สนับสนุนความรู้และความเชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ การยกระดับการอาชีวศึกษา โดยการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ร่วมกับกลุ่มอาชีพ ผู้ประกอบการ และสถาบันอุดมศึกษาสายปฏิบัติการ เพื่อให้ผู้เรียนมีสมรรถนะตามความต้องการของตลาดงาน มีงานทำและมีรายได้ตามสมรรถนะ และเป็นผู้ประกอบการใหม่ ได้การยกระดับการผลิตและพัฒนาครูทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ โดยวางแผนจำนวนความต้องการครูในแต่ละสาขา พัฒนาหลักสูตรการผลิตครูที่มีการเตรียมความพร้อมด้านวิชาการและด้านทักษะการจัดการเรียนรู้ การใช้เทคโนโลยี นวัตกรรมผ่านแพลตฟอร์ม ออนไลน์ต่าง ๆ พัฒนาระบบการคัดกรองที่สะท้อนสมรรถนะวิชาชีพครู ปรับบทบาทของครูจาก “ผู้สอน” เป็น “โค้ช” ที่อำนวยความสะดวกโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การปรับปรุงระบบวัดและประเมินผู้เรียนให้มีความหลากหลายตามสภาพจริง ตลอดจนมีการประเมินการเรียนรู้เพื่อปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนเป็นรายบุคคล การพัฒนาระบบสนับสนุนการเรียนรู้ (1) การแก้ไขภาวะการถดถอยของความรู้ในวัยเรียน โดยสถานศึกษาพัฒนาแนวปฏิบัติและระบบสนับสนุนที่เหมาะสมรวมทั้งส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน และการเรียนรู้ที่บ้านในสถานการณ์ฉุกเฉิน (2) การพัฒนาระบบแนะแนวให้มีประสิทธิภาพ โดยพัฒนาครูและผู้ประกอบอาชีพแนะแนวให้สามารถร่วมวางแผนเส้นทางการเรียนรู้ การประกอบอาชีพ และการดำเนินชีวิตของผู้เรียนได้ตามความสนใจ ความถนัด (3) พัฒนาสถานศึกษาให้เป็นพื้นที่ปลอดภัยของผู้เรียนทุกคน โดยพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ สร้างความรู้ ความเข้าใจแก่ครู บุคลากรทางการศึกษา

และผู้เรียน ถึงแนวทางการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุขบน
หลักของการเคารพความหลากหลายทั้งทางความคิดและ
อัตลักษณ์ส่วนบุคคล การส่งเสริมการเรียนรู้วิชาชีวิตในโรงเรียน
และมีแนวปฏิบัติในการคุ้มครองสวัสดิภาพของผู้เรียน
โดยเฉพาะจากการถูกระงับโดยวิธีรุนแรงทั้งกายวาจา และการ
กลั่นแกล้ง (4) การปรับปรุงระบบการจัดสรรงบประมาณและ
ทรัพยากรทางการศึกษาที่มุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนเป็น
สำคัญ และอยู่บนหลักความเสมอภาคและเป็นธรรม รวมถึงการ
พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีและดิจิทัลให้มีความ
ครอบคลุมในทุกพื้นที่ (5) การกระจายอำนาจไปสู่สถานศึกษา
และเพิ่มบทบาทของภาคเอกชน และภาคประชาสังคมในการจัด
การศึกษา โดยปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบ ที่เอื้อให้สถานศึกษามี
ความเป็นอิสระในการบริหารด้านการจัดการศึกษา ด้านวิชาการ
ด้านงบประมาณ และด้านบุคลากร รวมทั้งขับเคลื่อนการสร้าง
นวัตกรรมทางการศึกษาตามบริบทของโรงเรียนและพื้นที่
ตลอดจนส่งเสริมบทบาทของภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วน
ท้องถิ่น และภาคประชาสังคมในการ จัดการเรียนรู้ และการร่วม
ลงทุนเพื่อการศึกษา (6) การส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษ โดย
พัฒนาระบบ เสาะหาและกลไกการบริหารจัดการและ
ส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษตามแนวคิดพหุปัญญาอย่างเป็น
ระบบ อาทิ การสนับสนุนทุนการศึกษาต่อ ฝึกประสบการณ์
ทำงานวิจัยในองค์กรชั้นนำ ตลอดจนส่งเสริมการทำงานที่ใช้
ความสามารถพิเศษอย่างเต็มศักยภาพ (7) ผู้มีความต้องการ
พิเศษได้รับโอกาสและเข้าถึงการศึกษา และแหล่งเรียนรู้ที่
หลากหลาย โดยสถานศึกษาจัดการศึกษาที่หลากหลายและ
เหมาะสมเฉพาะกลุ่ม ให้เป็นทางเลือกแก่ผู้เรียนเพื่อยุติการออก
กลางคัน และพัฒนากลไกสนับสนุนรวมถึงการปรับกฎระเบียบ
ให้เอื้อต่อ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และองค์กรที่ไม่
แสวงหากำไรในการดูแลกลุ่มผู้มีความต้องการพิเศษ อาทิ การ
วางแนวทางให้เอกชนสามารถจัดตั้งสถานฝึกอบรมหรือมีส่วน
ร่วมรับผิดชอบในการพัฒนาผู้ต้องคำพิพากษา

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.3 พัฒนาผู้เรียนระดับอุดมศึกษาให้มีสมรรถนะที่จำเป็นและ
เชื่อมโยงกับโลกของการทำงานในอนาคตและการสร้างสรรค์
นวัตกรรม โดยปฏิรูประบบอุดมศึกษาและการจัดสรรทรัพยากร
ให้เป็นไปตามอุปสงค์โดยการจัดสรรงบประมาณตรงสู่ผู้เรียน
มีการปรับระบบประกันคุณภาพอุดมศึกษา และ ส่งเสริมการมี
ส่วนร่วมรับผิดชอบและระดมทรัพยากรจากภาคเอกชนในการ
จัดการศึกษา ส่งเสริมบทบาทของสถาบันอุดมศึกษาในการ

แก้ปัญหาภาวะการถดถอยของการเรียนรู้จากการแพร่ระบาดของ
ของโรคโควิด-19 เชื่อมโยงโลกของการเรียนและการทำงาน
ตลอดชีวิตด้วยการจัดการเรียนรู้ตามความสนใจรายบุคคล
สร้างและขยายความร่วมมือในการจัดการศึกษาระหว่างภาครัฐ
และเอกชนให้เข้มแข็งและส่งเสริมนวัตกรรมจัดการ เรียนรู้
ด้วยกลไกนวัตกรรมการศึกษาขั้นสูง เพื่อผลิตกำลังคนตามความ
ต้องการของประเทศ รวมทั้งส่งเสริมสถาบันอุดมศึกษาในพื้นที่
พัฒนาคุณภาพการศึกษาและพัฒนาบุคลากร รองรับการพัฒนา
ที่เข้าใจบริบทสังคมและชุมชนในท้องถิ่น การเชื่อมโยงระบบ
และกลไกการทำงานวิจัย ของเครือข่ายวิจัยกับศูนย์ความเป็น
เลิศทั้งในต่างประเทศ เพื่อรวมนักวิจัยและนักเทคโนโลยีชั้น
แนวหน้าในระดับโลกทำงานพัฒนาและต่อยอดงานวิจัย เพื่อ
การพัฒนาประเทศส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาทำงานร่วมกับ
นักวิจัยและผู้ประกอบการสตาร์ทอัพในรูปแบบ บริษัทโฮลดิ้ง
เพื่อการพัฒนาธุรกิจฐานนวัตกรรม รวมถึงผลักดันให้
สถาบันอุดมศึกษาทำงานวิจัยร่วมกับวิสาหกิจ ขนาดกลางและ
ขนาดย่อมในภาคการผลิตและบริการให้สามารถปรับสู่เศรษฐกิจ
ฐานความรู้นวัตกรรม และยกระดับขีดความสามารถในการ
แข่งขันของประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.4 พัฒนาวัยแรงงานให้มีสมรรถนะที่จำเป็นเพื่อการประกอบอาชีพ
และเชื่อมโยงกับโลกของการทำงานในอนาคต โดยส่งเสริมและ
กระจายโอกาสในการพัฒนาสมรรถนะให้กับแรงงานทุกกลุ่ม
ทั้งการเพิ่มพูนและพัฒนาทักษะความรู้ใหม่ เพื่อให้มีทักษะตรง
กับงานและอาชีพที่เปลี่ยนแปลงไป และการพัฒนาทักษะเดิม⁷⁷
เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการทำงาน โดยให้สถาบันการศึกษา
ร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน ภาคประชา
สังคม และหน่วยงานพัฒนาของรัฐ วางแผนสำรวจข้อมูลและ
จัดทำหลักสูตรระยะสั้น เพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานและทักษะ
ที่จำเป็น โดยมีการปรับกฎระเบียบให้มีความยืดหยุ่น เพื่อ
สนับสนุนการค้าเนิกรในรูปแบบที่หลากหลายได้ โดยเฉพาะที่
เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีและรูปแบบการทำงานในอนาคต และ
ประชาชนควรได้รับเครดิตในทักษะอนาคต เพื่อใช้พัฒนาทักษะ
ในหลักสูตรที่ได้รับการรับรองและสนับสนุนจากภาครัฐ การ
พัฒนาแพลตฟอร์มที่เชื่อมโยงการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะ และ
การเข้าสู่เส้นทางอาชีพเข้าด้วยกันอย่างเบ็ดเสร็จ และมี
หน่วยงานรับผิดชอบที่ชัดเจน เพื่อให้เกิดความสะดวกแก่ผู้
ที่ต้องการพัฒนาทักษะสามารถต่อยอดสู่การทำงาน และเชื่อมโยง

การเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ โดยมีการรับรองมาตรฐาน ปรับรูปแบบการทำงานในการใช้เทคโนโลยีให้เกิดประโยชน์สูงสุด มีความความคล่องตัวในการทำงานได้ทุกที่

- กลยุทธ์ย่อยที่ 1.5** พัฒนาผู้สูงอายุให้เป็นพลเมืองมีคุณค่าของสังคม โดยพัฒนาผู้สูงอายุให้เป็นพลังของสังคม ให้ผู้สูงอายุเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ ภูมิปัญญาที่สั่งสมมาตลอดช่วงชีวิตสู่คนรุ่นหลัง เพื่อให้เกิดการสืบสานและต่อยอดการพัฒนาสังคมและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกับคนต่างวัย และส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ผู้สูงอายุได้ทำงานตามศักยภาพ รวมทั้งพัฒนาสื่อการเรียนรู้ที่ทันสมัย และหลักสูตรระยะสั้น เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะทางธุรกิจ และการใช้ชีวิตที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุแต่ละกลุ่ม พัฒนาสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการดำเนินชีวิตของผู้สูงอายุให้สามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข และการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของผู้สูงอายุแก่คนวัยอื่น ๆ รวมทั้งพัฒนานวัตกรรมรองรับการดำเนินชีวิตของผู้สูงอายุ

กลยุทธ์ที่ 2 การพัฒนากำลังคนสมรรถนะสูง

- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1** พัฒนากำลังคนสมรรถนะสูง สอดคล้องกับความต้องการของภาคการผลิต เป้าหมายและสามารถสร้างงานอนาคต โดยส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนบูรณาการและเชื่อมโยงความร่วมมือ ด้านการศึกษาฝึกอบรม และร่วมจัดการเรียนรู้ตามโลกสมัยใหม่ที่ครอบคลุมทั้งความสามารถในงาน ทักษะในการใช้ชีวิต สมรรถนะดิจิทัล การแก้ปัญหา การมีแนวคิดของผู้ประกอบการ รวมถึงความสามารถในการบริหารตัวเอง และการบริหารคน เพื่อนำทักษะของสมาชิกทีมที่หลากหลายมาประสานพลังร่วมกัน ในการปฏิบัติงานได้อย่างสร้างสรรค์รวมทั้งกำหนดมาตรการจูงใจ และกลไกการสนับสนุนการฝึกอบรมและร่วมจัดการเรียนรู้ พัฒนาระบบข้อมูลเพื่อการวางแผนและพัฒนา กำลังคน ทั้งข้อมูลอุปสงค์ อุปทานของแรงงาน และการเชื่อมโยงกับสมรรถนะตลอดห่วงโซ่การผลิตและห่วงโซ่คุณค่า ตามรายอุตสาหกรรมของการผลิตและบริการ เป้าหมาย รวมถึงการเชื่อมโยงระบบสมรรถนะกับค่าจ้าง กำหนดมาตรการในการผลิตกำลังคนแบบเร่งด่วน โดยจัดการศึกษารูปแบบจำลองในสาขาที่จำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ อาทิ ด้านปัญญาประดิษฐ์และด้านการวิเคราะห์ข้อมูล

- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2** เพิ่มกำลังคนที่มีคุณภาพเพื่อพัฒนาภาคการผลิตเป้าหมาย โดยสร้างกลไกระดับชาติเพื่อรวบรวมกำลังคนที่มีสมรรถนะสูง ทั้งคนไทยและคนต่างชาติที่กำเนิดในประเทศไทย และ สนับสนุนให้ได้แสดงศักยภาพและใช้ความสามารถในการทำประโยชน์

ให้กับประเทศทั้งในภาครัฐและเอกชน มีรูปแบบการทำงานที่เอื้อให้ทำงานข้ามพรมแดนกับสถาบันชั้นนำทั้งภาครัฐและเอกชนในระดับโลกได้ ควบคู่กับสร้างวัฒนธรรมการทำงาน วัฒนธรรมองค์กร และสภาพแวดล้อมการทำงานที่เอื้อให้กำลังคนคุณภาพทำงาน หรือแสดงศักยภาพได้อย่างเต็มที่และทำงานอย่างมีความสุข ส่งเสริมการนำเข้าผู้เชี่ยวชาญต่างชาติทักษะสูง โดยกำหนดมาตรการจูงใจเพื่อดึงดูดกลุ่มผู้เชี่ยวชาญต่างชาติให้เข้ามาทำงานด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม รวมถึงการดิ่งนักศึกษาต่างชาติที่จบการศึกษาในไทยให้สามารถอยู่ต่อในประเทศเพื่อพัฒนานวัตกรรม

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 สร้างผู้ประกอบการอัจฉริยะที่มีความสามารถในการสร้างและใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมตลอดกระบวนการผลิตและบริการ การจัดการและการตลาด โดยการสร้างและพัฒนาทักษะองค์ความรู้รอบด้านที่จำเป็นต่อการประกอบธุรกิจยุคใหม่ โดยการสร้างความเชื่อใหม่ที่ส่งผลต่อการปรับพฤติกรรม ให้ตระหนักผู้รับรู้องค์ความรู้ใหม่ ฝึกทักษะ สามารถนำไปวิเคราะห์และใช้ประโยชน์จากข้อมูลเพื่อการวางแผนธุรกิจ และสามารถบริหารจัดการความเสี่ยงทางธุรกิจได้ โดยมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ง่าย กระชับและรวดเร็ว ตอบสนองการเรียนรู้ที่แตกต่างของแต่ละบุคคลผ่านการเรียนรู้ในระบบและการเรียนรู้ตามอัธยาศัย ด้วยเทคโนโลยีที่ส่งเสริมการเรียนรู้ให้เป็นเรื่องง่าย รวมถึงการสร้างชุมชนผู้ประกอบการแบ่งปันการเรียนรู้และแรงบันดาลใจเพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลง ส่งเสริมผู้ประกอบการในการสร้างนวัตกรรม เพื่อต่อยอดสนับสนุนการสร้างมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมในอนาคต โดยการสร้างพื้นที่ให้ผู้ประกอบการได้แข่งขัน ทดลองความคิดส่งเสริมการลงทุนสำหรับการสร้างนวัตกรรม การจับคู่ทางธุรกิจรวมถึงสนับสนุนด้านเงินทุน

กลยุทธ์ที่ 3 การส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 พัฒนาระบบนิเวศเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยส่งเสริมให้ภาคส่วนต่าง ๆ สร้างและพัฒนาแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย โดยกำหนดมาตรการจูงใจที่เหมาะสมเพื่อให้สถาบันการศึกษา หน่วยงานราชการส่วนท้องถิ่น องค์กรพัฒนาเอกชน ภาคประชาสังคม ภาคเอกชนโดยเฉพาะผู้ประกอบการ startup สร้างและพัฒนาแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย มีสาระที่ทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนทุกกลุ่ม ครอบคลุมทุกพื้นที่ เข้าถึงได้ง่ายทั้งพื้นที่กายภาพ และพื้นที่เสมือนจริง สร้างสื่อการเรียนรู้ที่ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง โดยการสร้างสื่อที่ใช้ภาษา

ถิ่นเพื่อให้ประชาชนที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยกลางเป็นภาษาหลัก เข้าถึงได้ สื่อทางเลือกสำหรับผู้พิการทางสายตาและผู้พิการทางการได้ยิน รวมถึงสนับสนุนกลุ่มประชากรที่มีข้อจำกัดทางเศรษฐกิจให้เข้าถึงสื่อในราคาที่เข้าถึงได้ การพัฒนาระบบธนาคารหน่วยกิตของประเทศให้เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมที่สามารถเชื่อมโยงการเรียนรู้ในทุกระดับและประเภททั้งในระบบสายสามัญ สายอาชีพ การศึกษานอกระบบและตามอัธยาศัย ตั้งแต่มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และอุดมศึกษา และนอกระบบ เพื่อสร้างความคล่องตัวและเปิดทางเลือกในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนทุกระดับ กำหนดมาตรการจูงใจให้ประชาชนพัฒนาตนเองด้วยการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยจัดให้มีแหล่งเงินทุนเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต อาทิ การพัฒนาเครดิต การฝึกอบรมสำหรับคนทุกกลุ่ม การจัดสรรสิทธิพิเศษในการเข้ารับบริการฝึกอบรม การเข้าชมแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ส่งเสริมให้เอกชนที่ผลิตนวัตกรรมทางการศึกษา จัดทำกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร โดยกำหนดเงื่อนไขการให้ใช้ผลิตภัณฑ์โดยไม่มีค่าใช้จ่าย

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 พัฒนาทางเลือกในการเข้าถึงการเรียนรู้สำหรับผู้ที่ไม่สามารถเรียนในระบบการศึกษาปกติ โดยจัดทำข้อมูลและส่งเสริมการจัดทำแผนการเรียนรู้ที่มีความยืดหยุ่นและหลากหลาย ของกลุ่มเป้าหมายเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนสามารถวางเส้นทางการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อจุดมุ่งหมายในอนาคตของตนเอง และสามารถเทียบโอนประสบการณ์ได้ ทั้งนี้ให้มีการพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องในทุกระดับให้มีความเข้าใจและมีสมรรถนะในการพัฒนาผู้เรียนกลุ่มเป้าหมายพิเศษที่มีความต้องการที่ซับซ้อน

หมวดหมู่ที่ 13 ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

เป้าหมายที่ 1 การบริการภาครัฐ มีคุณภาพเข้าถึงได้

ตัวชี้วัดที่ 1.1 ความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของภาครัฐ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 85

เป้าหมายที่ 2 ภาครัฐที่มีขีดสมรรถนะสูง คล่องตัว

ตัวชี้วัดที่ 1.2 ผลการสำรวจรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ในองค์ประกอบ ดัชนีรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ดชนีการมีส่วนร่วมทางอิเล็กทรอนิกส์ ดัชนีทุนมนุษย์ และดัชนีการให้บริการภาครัฐออนไลน์ ไม่ต่ำกว่า อันดับที่ 40 ของโลก และมีคะแนนไม่ต่ำกว่า 0.82

กลยุทธ์ และ กลยุทธ์ย่อย

กลยุทธ์ที่ 1 การพัฒนาคุณภาพในการให้บริการภาครัฐที่ตอบสนอง สอดคล้อง และประหยัด

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 ยกเลิกภารกิจการให้บริการที่สามารถเปิดให้ภาคส่วนอื่น ให้บริการแทน โดยยกเลิกภารกิจการให้บริการของภาครัฐที่ ต้นทุนสูง เมื่อเทียบกับเอกชน หรือไม่มีความจำเป็นที่ภาครัฐ ต้องดำเนินการ โดยพัฒนากลไกและสร้างแรงจูงใจให้องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน วิสาหกิจเพื่อสังคม องค์กร นอกภาครัฐ และภาคีการพัฒนาอื่น ๆ เข้ามาดำเนินการหรือ ร่วมดำเนินการในลักษณะนวัตกรรมการให้บริการ ในการ ตอบสนองความต้องการของประชาชนและการพัฒนาประเทศ ที่มีการร่วมรับผลประโยชน์และความเสี่ยงในการดำเนินการ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 ทบทวนกระบวนการทำงานของภาครัฐควบคู่กับพัฒนาการ บริการภาครัฐ ในรูปแบบดิจิทัลแบบเบ็ดเสร็จ โดยปรับเปลี่ยน กระบวนการทำงานของภาครัฐจากการควบคุมมาเป็นการกำกับ ดูแลหรือเกิดความสะดวกรวดเร็ว โดยเฉพาะขั้นตอนการอนุมัติ อนุญาตต่าง ๆ พร้อมทั้งปรับกระบวนการทำงานภาครัฐโดย ลดขั้นตอนที่ไม่จำเป็นและให้มีการเชื่อมโยงการให้บริการ ระหว่างหน่วยงาน ให้เกิดการบูรณาการโดยกำหนด เป้าหมายการบริการภาครัฐแบบเบ็ดเสร็จในทุกบริการที่ภาครัฐ ยังต้องดำเนินการให้เกิดการบูรณาการระหว่างหน่วยงานอย่าง เป็นรูปธรรมตั้งแต่ระดับนโยบาย แผน งบประมาณ กำลังคน และการติดตามประเมินผล ให้เป็นเอกภาพและมุ่งเป้าหมาย ร่วมกัน

กลยุทธ์ที่ 2 การปรับเปลี่ยนการบริหารจัดการและโครงสร้างของภาครัฐให้ยืดหยุ่น เชื่อมโยง เปิดกว้าง และมีประสิทธิภาพเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่เอื้อต่อการพัฒนา ประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 ทบทวนบทบาทภาครัฐและกระจายอำนาจการบริหารจัดการ ภาครัฐ โดยปรับบทบาทและภารกิจใหม่ให้รองรับแนวทางการ พัฒนาประเทศและสถานการณ์ในอนาคต ส่งเสริมการกระจาย อำนาจการบริหารจัดการภาครัฐ โดยเฉพาะในเรื่องโครงสร้าง ภาครัฐ อัตรากำลัง งบประมาณ การจัดซื้อจัดจ้าง ให้เกิดความ ยืดหยุ่น คล่องตัว มีประสิทธิภาพในการบริหารของส่วนราชการ และจังหวัด และแก้ไขปรับปรุง พัฒนากฎหมาย กฎระเบียบ ให้ เอื้อต่อการกระจายอำนาจของส่วนราชการและการบูรณาการ การทำงานร่วมกันของหน่วยงานภาครัฐ รวมทั้งส่งเสริมให้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีศักยภาพพร้อมรับภารกิจจาก ส่วนกลางไปดำเนินการได้ ทั้งนี้ควรมีการกำหนดกลไกที่สามารถ

ให้หน่วยงานภาครัฐสามารถปรับเปลี่ยนการทำงานหรือสร้างนวัตกรรมโดยไม่ติดอยู่ภายใต้กรอบเงื่อนไขของกฎระเบียบเดิม โดยเร็วเป็นอันดับแรก

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 สร้างความโปร่งใสและธรรมาภิบาลภาครัฐ โดยเปิดเผยข้อมูลผ่านเทคโนโลยีต่าง ๆ ให้ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลและมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น และตรวจสอบ การดำเนินงานของหน่วยงานรัฐผ่านช่องทาง การติดต่อสื่อสารระหว่างกันที่หลากหลาย มีการบูรณาการ การบริหารจัดการและนำไปประกอบการตัดสินใจของหน่วยงาน ภาครัฐในการแก้ปัญหาและการพัฒนาร่วมกัน เพื่อลดการทุจริต คอรัปชั่น

กลยุทธ์ที่ 3 การปรับเปลี่ยนภาครัฐเป็นรัฐบาลดิจิทัลที่ใช้ข้อมูลในการบริหารจัดการเพื่อการพัฒนาประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 ปรับเปลี่ยนข้อมูลภาครัฐทั้งหมดให้เป็นดิจิทัลโดยจัดทำข้อมูลสำหรับการบริหารจัดการ ทรัพยากรของประเทศทั้งในด้านงบประมาณ ทรัพยากรบุคคล และข้อมูลอื่นของหน่วยงาน ภาครัฐทั้งหมดให้เป็นดิจิทัลที่มีมาตรฐาน ถูกต้อง ปลอดภัย พร้อมใช้งาน มีการจัดเก็บที่ไม่ซ้ำซ้อน ไม่เป็นภาระกับผู้ให้ข้อมูล และสามารถเชื่อมโยงข้อมูลให้เกิดการวิเคราะห์และประมวลผล ข้อมูลประกอบการตัดสินใจเชิงนโยบาย และการบริการภาครัฐ ให้สอดคล้องกับบริบทการพัฒนาอย่างเป็นปัจจุบัน พร้อมทั้งเปิดเผยข้อมูลที่จำเป็นต่อสาธารณะ ในการใช้ประโยชน์ร่วมกัน ในการพัฒนาประเทศ ทั้งนี้ เร่งพัฒนาระบบที่บูรณาการข้อมูล สำหรับการบริหารจัดการ ทรัพยากรภาครัฐในภาพรวมที่สำคัญ ต่อการตัดสินใจในเชิงนโยบายให้แล้วเสร็จเป็นอันดับแรก

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 ปรับเปลี่ยนกระบวนการทำงานภาครัฐเป็นดิจิทัล โดยออกแบบกระบวนการทำงานใหม่ ยกเลิกการใช้เอกสารและขั้นตอนการทำงานที่หมดความจำเป็นหรือมีความจำเป็นน้อย นำเทคโนโลยีดิจิทัล มาประยุกต์ใช้ตลอดกระบวนการทำงานตั้งแต่การวางแผน การปฏิบัติงาน และการติดตามประเมินผล โดยเฉพาะ การให้บริการประชาชนและผู้ประกอบการให้มีความคล่องตัว สะดวก รวดเร็ว มีช่องทางและรูปแบบการให้บริการ ที่หลากหลายที่สอดคล้องกับการทำงานแบบดิจิทัล

กลยุทธ์ที่ 4 การสร้างระบบบริหารภาครัฐที่ส่งเสริมการปรับเปลี่ยนและพัฒนาบุคลากร
ให้มีทักษะที่จำเป็นในการให้บริการภาครัฐดิจิทัล และปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบ
มาตรการภาครัฐให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 ปรับระบบการบริหารทรัพยากรบุคคลภาครัฐเพื่อดึงดูดและ
รักษาผู้มีศักยภาพ มาขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ โดยให้
ความสำคัญกับการเชื่อมโยงแผนกลยุทธ์องค์กรและกลยุทธ์
การบริหาร ทรัพยากรบุคคลที่สามารถดำเนินการให้เกิดผล
สัมฤทธิ์ในทางปฏิบัติได้อย่างแท้จริง โดยจะต้องทบทวน
แนวทาง การขับเคลื่อนภารกิจเพื่อให้ภาครัฐมีขนาดและ
ต้นทุนที่เหมาะสม ตลอดจนปรับเปลี่ยนตำแหน่งงานที่สามารถ
ถ่ายโอนภารกิจมาเป็นตำแหน่งงานหลักที่มีความจำเป็น
ต่อการพัฒนาประเทศ อีกทั้งปรับปรุงรูปแบบการจ้างงาน
ภาครัฐให้หลากหลาย ยืดหยุ่น ครอบคลุมให้มีประเภทการ
จ้างงานในรูปแบบสัญญา หรือรูปแบบการทำงานไม่ตลอดชีพ
มากขึ้นและลดการจ้างงานแบบตลอดชีพ เพื่อให้สามารถ
ตอบสนองต่อบริบทและเงื่อนไขการจ้างงาน ในปัจจุบันและ
ดึงดูดผู้มีความรู้ความสามารถเข้ามาปฏิบัติงานในภาครัฐเพื่อ
ผลักดันภารกิจได้อย่างทันการณ์และมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้ง
ให้ความสำคัญกับการสร้างพื้นที่นวัตกรรม รูปแบบการจ้าง
งานเพื่อให้การขับเคลื่อน การเปลี่ยนแปลงเป็นไปอย่างรวดเร็ว
เป็นรูปธรรมและเหมาะสม รวมทั้งส่งเสริมการพัฒนา
สมรรถนะบุคลากร ภาครัฐด้านดิจิทัลแบบองค์รวม โดยเฉพาะ
ด้านทัศนคติ จริยธรรม องค์กรความรู้ และทักษะ พร้อมทั้ง
พัฒนาระบบ การประเมินผลบุคลากรภาครัฐที่สามารถส่งเสริม
และสะท้อนศักยภาพในการร่วมขับเคลื่อนเป้าหมายของ
ประเทศอย่างเป็นระบบ ทั้งในระดับองค์กร ระดับทีม และ
ระดับบุคคล ตลอดจนระบบการบริหารจัดการทรัพยากร
บุคคล ที่สามารถยกระดับการใช้ทรัพยากรบุคคลทุกคนให้เกิด
ความคุ้มค่าและประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 ยกเลิกกฎหมายที่หมดความจำเป็นและพัฒนากฎหมายที่เอื้อ
ต่อการพัฒนาประเทศ โดยภาครัฐต้องให้ความสำคัญกับการ
บังคับใช้กฎหมายที่จริงจัง การปรับเปลี่ยนบทบาทมาเป็น
ผู้อำนวยการความสะดวกแก่ภาคเอกชนและประชาชนในการ
พัฒนาและปฏิรูปกฎหมายที่มีเป้าหมายที่วัดได้ในการให้เกิด
ความอยู่ดีมีสุขของคนไทยและการเพิ่มขีดความสามารถในการ
แข่งขันของประเทศ รวมทั้งกำหนดให้มีหน่วยงานกลาง
ดำเนินการเร่งรัด การปรับปรุงแก้ไขกฎหมายล้าสมัย ยกเลิก

กฎหมายที่หมดความจำเป็น ซ้ำซ้อน หรือเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงาน และการปรับตัวให้ทันการณ์ของภาครัฐ โดยเฉพาะกฎหมายที่ขัดกับการพัฒนารัฐบาลดิจิทัลในทุกระดับและกฎหมายที่เกี่ยวกับการตรวจสอบการดำเนินการของภาครัฐที่ต้องมุ่งเป้าร่วมกันในการพัฒนาประเทศ พร้อมทั้งจัดให้มีการพัฒนาและบูรณาการฐานข้อมูลกลางด้านกฎหมายของประเทศที่มีการจำแนกประเภทตามการใช้งานของประชาชนและผู้ประกอบการที่มีความสะดวก เข้าถึงได้และเข้าใจง่าย

3. เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs)

1 ครอบคลุม

เป้าหมายที่ 1 ขจัดความยากจน

ความยากจนเป็นอุปสรรคสำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เนื่องจากส่งผลกระทบต่อกระบวนการพัฒนาทุนมนุษย์และขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ซึ่งความยากจนไม่เพียงแต่หมายถึงความขัดสนทางด้านรายได้ในการดำรงชีพเท่านั้น แต่ยังครอบคลุมถึงวิถีชีวิตและความอยู่ดีมีสุขในทุกมิติตลอดช่วงชีวิตของมนุษย์ จึงทำให้การแก้ไขปัญหาคความยากจนเป็นวาระการพัฒนาหลักของหลายประเทศ รวมถึงประเทศไทย โดยการยุติความยากจนให้หมดสิ้นไปต้องดำเนินการให้ครอบคลุมอย่างรอบด้าน โดยเฉพาะในประชากรกลุ่มเปราะบางที่มีความท้าทายในการเข้าถึงทรัพยากรและบริการขั้นพื้นฐาน อีกทั้งยังมีข้อจำกัดในการเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับภัยพิบัติและการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงทางเศรษฐกิจและสังคม

ในระยะที่ผ่านมา สถานการณ์ความยากจนของประเทศไทยปรับตัวในทิศทางที่ดีขึ้น โดยสามารถลดสัดส่วนคนจนลงจากร้อยละ 8.61 ในปี 2559 มาอยู่ที่ร้อยละ 6.24 ในปี 2562 และเมื่อพิจารณาความยากจนหลายมิติ พบว่าสัดส่วนคนจนหลายมิติลดลงจากร้อยละ 20.3 ในปี 2558 เป็นร้อยละ 13.4 ในปี 2562 ซึ่งเป็นผลจากการเติบโตทางเศรษฐกิจและการขยายมาตรการให้ความช่วยเหลือจากภาครัฐแก่ผู้มีรายได้น้อยและกลุ่มเปราะบาง สะท้อนให้เห็นจากสัดส่วนของเด็ก ผู้พิการ และผู้สูงอายุที่ได้รับการคุ้มครองทางสังคม โดยในปี 2561 มีสัดส่วนเด็กยากจนที่ได้รับเงินอุดหนุนร้อยละ 84.5 ของเด็กยากจนทั้งหมด และมีสัดส่วนผู้พิการที่ได้รับเบี้ยผู้พิการร้อยละ 75.6 ของผู้พิการทั้งหมด และในปี 2562 มีผู้สูงอายุที่ได้รับสวัสดิการเบี้ยยังชีพคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 81.7 ของจำนวนผู้สูงอายุทั้งหมด

นอกจากนี้ ยังพบว่าคนไทยส่วนใหญ่สามารถเข้าถึงบริการขั้นพื้นฐาน โดยในปี 2562 คริวเรือนยากจนสามารถเข้าถึงไฟฟ้าได้ร้อยละ 98.80 น้ำประปาร้อยละ 72.30 และโทรศัพท์เคลื่อนที่แบบสมาร์ทโฟนร้อยละ 56.99 อีกทั้งครัวเรือนไทยร้อยละ 75.3 เป็นเจ้าของบ้านและที่ดิน อย่างไรก็ตาม คริวเรือนยากจนยังเข้าถึงคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตได้อย่างจำกัด โดยครัวเรือนยากจนเพียงร้อยละ 1.60 สามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ต ขณะที่ครัวเรือนไม่ยากจนเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้ร้อยละ 60.87 นอกจากนี้ ในการเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือและลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ได้มีการจัดทำแผนการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยแห่งชาติ พ.ศ. 2558 รวมทั้งผลักดันให้มีแผนและกิจกรรมการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติในระดับท้องถิ่นและชุมชน ซึ่งในปี 2563 ร้อยละ 50 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้จัดทำแผนการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ระดับประเทศ ซึ่งเมื่อพิจารณาข้อมูลผู้ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติอันประกอบด้วยอุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย และอัคคีภัย พบว่าในช่วงปี 2559 – 2561 ประเทศไทยมีจำนวนผู้ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2561 มีประชากรที่ประสบภัยพิบัติ จำนวน 1,845 คน ต่อประชากร 100,000 คน ลดลงจาก 6,553 คน ต่อประชากร 100,000 คน ในปี 2559 โดยภัยพิบัติที่ส่งผลกระทบมากที่สุด ได้แก่ อุทกภัย และภัยแล้ง ตามลำดับ

เป้าหมายย่อย

1.1 ขจัดความยากจนขั้นรุนแรงของประชาชนในทุกพื้นที่ให้หมดไปภายในปี พ.ศ. 2573 ซึ่งปัจจุบันความยากจนวัดจากคนที่มีความใช้จ่ายดำรงชีพรายวันต่ำกว่า \$1.90 ต่อวัน

1.2 ภายในปี พ.ศ. 2573 ลดสัดส่วน ชาย หญิง และเด็ก ในทุกช่วงวัย ที่อยู่ภายใต้ความยากจนในทุกมิติ ตามนิยามของแต่ละประเทศ ให้ลดลงอย่างน้อยครึ่งหนึ่ง

1.3 ดำเนินการให้ทุกคนมีระบบและมาตรการการคุ้มครองทางสังคมระดับประเทศที่เหมาะสม ซึ่งรวมถึงฐานการคุ้มครองทางสังคม (floors) โดยให้ครอบคลุมกลุ่มประชากรยากจน และกลุ่มเปราะบางให้มากขึ้น ภายในปี พ.ศ. 2573

1.4 ภายในปี พ.ศ. 2573 สร้างหลักประกันว่าชายและหญิงทุกคน โดยเฉพาะผู้ที่ยากจนและเปราะบาง มีสิทธิเท่าเทียมกันในทรัพยากรทางเศรษฐกิจ รวมถึงการเข้าถึงบริการขั้นพื้นฐาน การเป็นเจ้าของ และมีสิทธิในที่ดินและทรัพย์สินในรูปแบบอื่น มรดก ทรัพยากรธรรมชาติ เทคโนโลยีที่เหมาะสม และบริการทางการเงิน ซึ่งรวมถึงระบบการเงินระดับฐานราก (microfinance)

1.5 ภายในปี พ.ศ. 2573 สร้างภูมิคุ้มกันให้กับผู้ที่ยากจนและอยู่ในสถานการณ์เปราะบาง รวมทั้งลดความเสี่ยงและความล่อแหลมต่อภาวะสภาพอากาศผันผวนรุนแรง การเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงทางเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม และภัยพิบัติ

1.A สร้างหลักประกันว่าจะมีการระดมทรัพยากรอย่าง มีนัยสำคัญจากแหล่งที่หลากหลาย รวมถึงการยกระดับความร่วมมือเพื่อการพัฒนา เพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศพัฒนาน้อยที่สุด มีวิธีการที่เพียงพอและคาดการณ์ได้ในการดำเนินงานตามแผนงานและนโยบายเพื่อยุติ ความยากจนในทุกมิติ

1.B สร้างกรอบนโยบายที่เหมาะสมในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับนานาชาติ บนฐานของยุทธศาสตร์การพัฒนา ที่เอื้อประโยชน์แก่คนจน (pro-poor) และคำนึงถึงความละเอียดอ่อนเชิงเพศภาวะ (gender-sensitive) เพื่อส่งเสริมให้มีการเร่งการลงทุนเพื่อปฏิบัติการขจัดความยากจน

2 สหประชาชาติ

เป้าหมายที่ 2 ขจัดความหิวโหย

ความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการมีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ทุกคน เนื่องจากการมีพัฒนาการทางร่างกายและสติปัญญาที่เหมาะสมตามวัย และการมีสุขภาพที่ดี จะช่วยสนับสนุนให้สามารถมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมได้อย่างเต็มศักยภาพ โดยอาหารที่บริโภคต้องมีความปลอดภัยและมีโภชนาการจำเป็นในระดับที่เหมาะสม เพื่อป้องกันการเกิดภาวะทุพโภชนาการ โดยเฉพาะในกลุ่มคนยากจน และผู้ที่อยู่ในสถานการณ์เปราะบาง อาทิ คนพิการ คนชรา และทารก เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีความท้าทายในการเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัยและมีโภชนาการในปริมาณที่เพียงพอ นอกจากนี้ ภาคเกษตรที่เป็นแหล่งผลิตอาหารสำคัญมีบทบาทอย่างมากในการสนับสนุนให้เกิดความมั่นคงทางอาหาร จึงควรสนับสนุนให้มีระบบเกษตรกรรมยั่งยืนที่คำนึงถึงคุณภาพชีวิตของเกษตรกร โดยเฉพาะเกษตรกรรายย่อย ความปลอดภัยของผู้บริโภค การเพิ่มผลิตภาพของภาคเกษตร ความสมดุลของระบบนิเวศ ความมั่นคงของฐานทรัพยากร และความหลากหลายทางชีวภาพ รวมทั้งการเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยพิบัติ และความผันผวนของราคาสินค้าเกษตร

ในระยะที่ผ่านมา สถานการณ์ความหิวโหยของประเทศไทยปรับตัวในทิศทางที่ดีขึ้น ดังเห็นได้จากสัดส่วนประชากรที่มีรายจ่ายเพื่อการบริโภคเฉลี่ยต่อคนต่อเดือนที่ต่ำกว่าเส้นความยากจนด้านอาหาร (Food

Poverty Line) ที่ลดลงจากร้อยละ 0.54 ในปี 2559 เป็นร้อยละ 0.37 ในปี 2562 อย่างไรก็ตาม การเข้าถึงอาหารที่มีโภชนาการครบถ้วนยังเป็นความท้าทายที่สำคัญ โดยความชุกของภาวะขาดสารอาหาร (Prevalence of Undernourishment) ในปี 2561 มีสัดส่วนฯ อยู่ที่ร้อยละ 9.3 เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 8.6 ในปี 2559 เช่นเดียวกับความชุกของเด็กไทยอายุต่ำกว่า 5 ปีที่มีภาวะเตี้ย ผอม และน้ำหนักเกิน ซึ่งเพิ่มขึ้นในปี 2563 เมื่อเทียบกับปี 2559 นอกจากนี้ ในมิติของการพัฒนาภาคเกษตรเพื่อบรรลุความมั่นคงทางอาหาร พบว่าการเติบโตของมูลค่าการผลิตภาคเกษตรต่อหน่วยแรงงานระหว่างปี 2559 – 2562 ยังอยู่ในระดับต่ำ โดยเติบโตเฉลี่ยเพียงร้อยละ 3.17 ต่อปี เช่นเดียวกับการขยายตัวของพื้นที่การทำเกษตรกรรมยั่งยืนที่ยังไม่บรรลุเป้าหมาย โดยในปี 2563 ประเทศไทยมีพื้นที่ในระบบเกษตรกรรมยั่งยืนเพียง 1.15 ล้านไร่ ซึ่งต่ำกว่าค่าเป้าหมายที่กำหนดให้พื้นที่เกษตรกรรมยั่งยืน 7.5 ล้านไร่ และ 10 ล้านไร่ ภายในปี 2568 และ 2573 ตามลำดับ

ทั้งนี้ ภาครัฐได้มีการลงทุนในภาคเกษตรอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสะท้อนจากดัชนีทิศทางการลงทุนภาครัฐเพื่อการเกษตรที่เพิ่มขึ้น โดยการลงทุนในภาคเกษตร ครอบคลุมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาสินค้าและอุตสาหกรรมเกษตร และการสนับสนุนกลไกตลาดสินค้าโภคภัณฑ์อาหารและเกษตรให้ทำงานอย่างปกติและเหมาะสม นอกจากนี้ ประเทศไทยได้มีการจัดตั้งธนาคารทรัพยากรชีวภาพแห่งชาติ เพื่ออนุรักษ์และเพิ่มจำนวนแหล่งพันธุกรรมพืช เห็ด และสัตว์เพื่ออาหารและการเกษตร ซึ่งจะช่วยให้เป็นฐานข้อมูลสำหรับใช้ปรับปรุงพันธุ์เพื่ออนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพและเสริมสร้างความมั่นคงทางอาหารในระยะยาว

เป้าหมายย่อย

2.1 ยุติความหิวโหยและสร้างหลักประกันให้ทุกคนโดยเฉพาะคนที่ยากจนและอยู่ในภาวะเปราะบางอันรวมถึงทารก ได้เข้าถึงอาหารที่ปลอดภัย มีโภชนาการ และเพียงพอตลอดทั้งปี ภายในปี พ.ศ. 2573

2.2 ยุติภาวะทุพโภชนาการทุกรูปแบบและแก้ไขปัญหาความต้องการสารอาหารของหญิงวัยรุ่นหญิงตั้งครรภ์และให้นมบุตร และผู้สูงอายุ ภายในปี พ.ศ. 2573 รวมถึงบรรลุเป้าหมายที่ตกลงร่วมกันระหว่างประเทศว่าด้วยภาวะเตี้ย (stunting) และแควะแกรีน (wasting) ในเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ภายในปี พ.ศ. 2568

2.3 เพิ่มผลิตภาพทางการเกษตรและรายได้ของผู้ผลิตอาหารรายเล็ก โดยเฉพาะผู้หญิงคนพื้นเมือง คริวเรือนเกษตรกร เกษตรกรผู้เลี้ยงสัตว์ และชาวประมง ให้เพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า โดยรวมถึงการเข้าถึงที่ดิน ทรัพยากรและปัจจัยการผลิต ความรู้ บริการทางการเงิน ตลาด และโอกาสสำหรับการเพิ่มมูลค่าและการจ้างงานนอกฟาร์ม อย่างมั่นคงและเท่าเทียม ภายในปี พ.ศ. 2573

2.4 สร้างหลักประกันว่าจะมีระบบการผลิตอาหารที่ยั่งยืนและดำเนินการตามแนวปฏิบัติทางการเกษตรที่มีภูมิคุ้มกันที่จะเพิ่มผลิตภาพและการผลิต ซึ่งจะช่วยรักษาระบบนิเวศ เสริมขีดความสามารถในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภาวะอากาศรุนแรง ภัยแล้ง อุทกภัย และภัยพิบัติอื่น ๆ และจะช่วยพัฒนาคุณภาพของดินและที่ดินอย่างต่อเนื่อง ภายในปี พ.ศ. 2573

2.5 คงความหลากหลายทางพันธุกรรมของเมล็ดพันธุ์พืชที่ใช้เพาะปลูก สัตว์ในไร่นาและที่เลี้ยงตามบ้านเรือน และชนิดพันธุ์ตามธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับพืชและสัตว์เหล่านั้น รวมถึงให้มีธนาคารพืชและเมล็ดพันธุ์ที่มีการจัดการที่ดีและความหลากหลาย ทั้งในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับนานาชาติ และสร้างหลักประกันว่าจะมีการเข้าถึงและแบ่งปันผลประโยชน์อันเกิดจากการใช้ทรัพยากรทางพันธุกรรมและองค์ความรู้ท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องอย่างเป็นธรรมและเท่าเทียม ตามที่ตกลงกันระหว่างประเทศ ภายในปี พ.ศ. 2563

2.A เพิ่มการลงทุน ตลอดจนยกระดับความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องโครงสร้างพื้นฐานในชนบท การวิจัยและส่งเสริมการเกษตร การพัฒนาเทคโนโลยี และการทำธนาคารเชื้อพันธุ์ (gene bank) ของพืชและสัตว์ เพื่อยกระดับขีดความสามารถในการผลิตสินค้าเกษตรในประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศพัฒนาน้อยที่สุด

2.B แก้ไขและป้องกันการกีดกันและการบิดเบือนทางการค้าในตลาดเกษตรโลก รวมถึงทางการจัดการอุดหนุนสินค้าเกษตรเพื่อการส่งออกทุกรูปแบบและมาตรการเพื่อการส่งออกทุกแบบที่ให้ผลในลักษณะเดียวกัน โดยให้เป็นไปตามอาณัติของรอบการพัฒนาโดยสา

2.C เลือกใช้มาตรการที่สร้างหลักประกันได้ว่าตลาดโภคภัณฑ์อาหารและตลาดอนุพันธ์สามารถทำงานได้อย่างเหมาะสม และอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงข้อมูลของตลาดและข้อมูลสำรองอาหารได้อย่างทันการณ เพื่อจำกัดความผันผวนของราคาอาหารที่รุนแรง

3 ความยั่งยืน

๗/๖ เป้าหมายที่ 3 สุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี

การส่งเสริมการมีสุขภาพที่ดีสำหรับคนทุกช่วงวัย มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศและการยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชน โดยต้องดำเนินการอย่างจริงจังในทุกระดับ ทั้งในระดับบุคคล ชุมชน ท้องถิ่น ภูมิภาคและประเทศ ผ่านการประชาสัมพันธ์องค์ความรู้ด้านการดูแลสุขภาพและการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงต่อความเจ็บป่วยเบื้องต้นอย่างถูกต้อง การกระจายบุคลากรด้านสาธารณสุขที่เพียงพอและครอบคลุม การสร้างระบบการบริการสุขภาพที่ทันสมัย เข้าถึงได้และมีคุณภาพ ตลอดจนการเตรียมความพร้อมในการรับมือภาวะฉุกเฉินด้านสาธารณสุข ซึ่งเกิดจากโรคติดต่อและไม่ติดต่อ โรคอุบัติใหม่ อุบัติเหตุ และสาธารณสุขภัยอย่างมีประสิทธิภาพ

ความเข้มแข็งของระบบสาธารณสุขไทย สะท้อนให้เห็นจากความก้าวหน้าของการดำเนินงานในหลายมิติ ไม่ว่าจะเป็นการลดลงอย่างต่อเนื่องของอัตราการตายของมารดาซึ่งข้อมูล ณ เดือนเมษายน 2563 ระบุว่ามียุทธการตายของมารดาที่ 20.24 คน ต่อประชากรแสนคน รวมทั้งอัตราการตายของทารกแรกเกิดที่ลดลง โดยในช่วงปี 2559 – 2560 อยู่ระหว่าง 3.3 – 3.5 คน ต่อการเกิดมีชีวิต 1,000 คน นอกจากนี้จำนวนผู้ติดเชื้อเอชไอวีมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง และการเข้าถึงบริการสุขภาพทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์ของผู้หญิงมีแนวโน้มสูงขึ้น เช่นเดียวกับความครอบคลุมของบริการด้านสุขภาพที่จำเป็นที่เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 59 ในปี 2553 เป็นร้อยละ 85 ในปี 2562 ซึ่งช่วยลดค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพและความเสี่ยงทางการเงินที่เป็นผลจากการเจ็บป่วย ในขณะเดียวกันความหนาแน่นและการกระจายตัวบุคลากรด้านสาธารณสุขทั่วประเทศเพิ่มสูงขึ้น อย่างไรก็ตาม อัตราการเสียชีวิตจากโรคไม่ติดต่อ ยังคงเป็นสาเหตุของการเสียชีวิตอันดับหนึ่งของคนไทย โดยในปี 2561 มีจำนวนผู้เสียชีวิตจากมะเร็งมากถึง 114,199 ราย และในปี 2562 มีอัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนน 30.36 คนต่อประชากร 100,000 คน รวมทั้งอัตราการตายจากสารเคมีและการปนเปื้อนจากแหล่งต่าง ๆ ก็ยังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น รวมถึงปัญหามลพิษทางอากาศและฝุ่นละออง PM2.5 ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

เป้าหมายย่อย

3.1 ลดอัตราการตายของมารดาทั่วโลกให้ต่ำกว่า 70 คน ต่อการเกิดมีชีพ 100,000 คน ภายในปี พ.ศ. 2573

3.2 ยุติการตายที่ป้องกันได้ของทารกแรกเกิดและเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี โดยทุกประเทศมุ่งลดอัตราการตายในทารกถึงให้ต่ำถึง 12 คน ต่อการเกิดมีชีพ 1,000 คน และลดอัตราการตายในเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ลงให้ต่ำถึง 25 คน ต่อการเกิดมีชีพ 1,000 คน ภายในปี พ.ศ. 2573

3.3 ยุติการแพร่กระจายของเอดส์ วัณโรค มาลาเรีย และโรคเขตร้อนที่ถูกละเลย และต่อสู้กับโรคดื้อยา อักเสบ โรคติดต่อทางน้ำและโรคติดต่ออื่น ๆ ภายในปี พ.ศ. 2573

3.4 ลดการตายก่อนวัยอันควรจากโรคไม่ติดต่อให้ลดลงหนึ่งในสาม ผ่านทางการป้องกันและการรักษาโรค และสนับสนุนสุขภาพจิตและความเป็นอยู่ที่ดี ภายในปี พ.ศ. 2573

3.5 เสริมสร้างการป้องกันและการรักษาการใช้สารในทางที่ผิด ซึ่งรวมถึงการใช้ยาเสพติดในทางที่ผิดและการใช้แอลกอฮอล์ในทางที่เป็นอันตราย

3.6 ลดจำนวนการตายและบาดเจ็บจากอุบัติเหตุจากการจราจรทางถนนทั่วโลกครึ่งหนึ่ง ภายในปี พ.ศ. 2563

3.7 สร้างหลักประกันถ้วนหน้า ในการเข้าถึงบริการสุขภาพทางเพศและอนามัยการเจริญพันธุ์ รวมถึงการวางแผนครอบครัว ข้อมูลข่าวสารและความรู้ และการบูรณาการอนามัยการเจริญพันธุ์ ในยุทธศาสตร์และแผนงานระดับชาติ ภายในปี พ.ศ. 2573

3.8 บรรลุการมีหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า รวมถึงการป้องกันความเสี่ยงทางการเงิน การเข้าถึง การบริการสาธารณสุขจำเป็นที่มีคุณภาพ และเข้าถึงยาและวัคซีนจำเป็นที่ปลอดภัย มีประสิทธิภาพ มีคุณภาพ และมีราคาที่สามารถซื้อหาได้

3.9 ลดจำนวนการตายและการเจ็บป่วยจากสารเคมีอันตรายและจากมลพิษและการปนเปื้อนทางอากาศ น้ำ และดิน ให้ลดลงอย่างมาก ภายในปี พ.ศ. 2573

3.A เพิ่มความเข้มแข็งในการดำเนินงานตามกรอบอนุสัญญาขององค์การอนามัยโลกว่าด้วยการควบคุมยาสูบในทุกประเทศตามความเหมาะสม

3.B สนับสนุนการวิจัยและการพัฒนาวัคซีนและยาสำหรับโรคติดต่อและไม่ติดต่อที่ส่งผลกระทบต่อประเทศกำลังพัฒนา ให้มีการเข้าถึงยาและวัคซีนจำเป็นในราคาที่สามารถซื้อหาได้ตามปฏิญญาโดยฮาวาด้วยความตกลงทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวข้องกับการค้า (TRIPS) และการสาธารณสุข ซึ่งเน้นย้ำสิทธิสำหรับประเทศกำลังพัฒนาที่จะใช้ข้อยกเว้นในความตกลง TRIPS อย่างเต็มที่ในเรื่องการผ่อนปรนเพื่อจะปกป้องสุขภาพสาธารณะและโดยเฉพาะการเข้าถึงยาโดยถ้วนหน้า

3.C เพิ่มการใช้เงินสนับสนุนด้านสุขภาพ และการสรรหา การพัฒนา การฝึกฝน และการเก็บรักษา กำลังคนด้านสุขภาพในประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศพัฒนาน้อยที่สุดและรัฐกำลังพัฒนาที่เป็นเกาะขนาดเล็ก

3.D เสริมขีดความสามารถของทุกประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศกำลังพัฒนา ในด้านการแจ้งเตือนล่วงหน้า การลดความเสี่ยง และการบริหารจัดการความเสี่ยงด้านสุขภาพทั้งในระดับประเทศและระดับโลก

4 วัตถุประสงค์

เป้าหมายที่ 4 การศึกษาที่มีคุณภาพ

การศึกษาเป็นฟันเฟืองที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ การเข้าถึงการศึกษาอย่างทั่วถึงจะช่วยยกระดับความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ปิดช่องว่างทางสังคม สร้างความเป็นธรรม และลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ 4 มุ่งเน้นสร้างหลักประกันว่าเด็กทั้งชายและหญิงสามารถเข้าถึงการศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมวัยไปจนถึงระดับมัธยมศึกษาโดยไม่มีค่าใช้จ่าย เยาวชนและผู้ใหญ่สามารถเข้าถึงการฝึกอบรมทักษะอาชีพในราคาที่เหมาะสมอย่างเท่าเทียมกัน ขจัดความไม่เสมอภาคทางเพศและความเหลื่อมล้ำ ตลอดจนบรรลุการเข้าถึงการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่มีคุณภาพอย่างถ้วนหน้า

ในระยะเวลาที่ผ่านมา การเข้าถึงการศึกษาและสำเร็จการศึกษาของคนไทยมีแนวโน้มสูงขึ้น โดยสัดส่วนเด็กที่เข้าศึกษาในระดับปฐมวัยที่เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 84.7 ในปี 2559 เป็นร้อยละ 86.3 ในปี 2562 และในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น มีสัดส่วนผู้สำเร็จการศึกษาเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 91.8 และร้อยละ 90.1 ในปี 2559 เป็นร้อยละ 98.2 และร้อยละ 96.9 ในปี 2562 ตามลำดับ นอกจากนี้ ความเท่าเทียมทางเพศในการเข้าถึงการศึกษาของไทยปรับตัวดีขึ้น เห็นได้จากดัชนีความเสมอภาคระหว่างเพศ (Gender Parity Index: GPI) ที่มีแนวโน้มดีขึ้นในทุกระดับการศึกษาตั้งแต่ปี 2559 เป็นต้นมา

อย่างไรก็ดี ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของคนไทยกลับมีแนวโน้มลดลง เมื่อพิจารณาจากผลคะแนนการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ของนักเรียนในแต่ละระดับชั้น โดยในปี 2562 คะแนนเฉลี่ยของระดับประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับที่ต่ำกว่า 50 คะแนนในเกือบทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ โดยในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 มีแนวโน้มคะแนนเฉลี่ยลดลงในทุกรายวิชา เมื่อเทียบกับปี 2559 ในขณะที่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีแนวโน้มคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นในวิชาภาษาไทยและภาษาอังกฤษ แต่ลดลงในวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ซึ่งการลดลงของผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาเป็นผลจากความเหลื่อมล้ำในการจัดสรรทรัพยากรทั้งบุคลากรทางการศึกษา อุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ ในขณะที่ครูและบุคลากรทางการศึกษาได้รับการฝึกอบรมตามเกณฑ์มาตรฐานเพิ่มมากขึ้น โดยในปีงบประมาณ 2561 มีครูที่เข้าร่วมโครงการพัฒนาครูรูปแบบครบวงจร (คุปองครู) และผ่านเกณฑ์การพัฒนา 274,264 คน คิดเป็นร้อยละ 77 ของจำนวนครูที่ลงทะเบียนทั้งหมด เพิ่มขึ้นจาก 175,987 คน หรือร้อยละ 60 ในปีงบประมาณ 2560

เป้าหมายย่อย

4.1 สร้างหลักประกันว่าเด็กชายและเด็กหญิงทุกคนสำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่มีคุณภาพ เท่าเทียม และไม่มีค่าใช้จ่าย นำไปสู่ผลลัพธ์ทางการเรียนที่มีประสิทธิผล ภายในปี พ.ศ. 2573

4.2 สร้างหลักประกันว่าเด็กชายและเด็กหญิงทุกคนเข้าถึงการพัฒนา การดูแล และการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา สำหรับเด็กปฐมวัยที่มีคุณภาพ เพื่อให้เด็กเหล่านั้นมีความพร้อมสำหรับการศึกษาระดับประถมศึกษา ภายในปี พ.ศ. 2573

4.3 สร้างหลักประกันให้ชายและหญิงทุกคนเข้าถึงการศึกษา อาชีวศึกษา อุดมศึกษา รวมถึงมหาวิทยาลัยที่มีคุณภาพ ในราคาที่สามารถจ่ายได้ ภายในปี พ.ศ. 2573

4.4 เพิ่มจำนวนเยาวชนและผู้ใหญ่ที่มีทักษะที่เกี่ยวข้องจำเป็น รวมถึงทักษะทางด้านเทคนิคและอาชีพสำหรับการจ้างงาน การมีงานที่มีคุณค่า และการเป็นผู้ประกอบการ ภายในปี พ.ศ. 2573

4.5 ขจัดความเหลื่อมล้ำทางเพศด้านการศึกษา และสร้างหลักประกันว่ากลุ่มที่เปราะบางซึ่งรวมถึง ผู้พิการ ชนพื้นเมือง และเด็ก เข้าถึงการศึกษาและการฝึกอาชีพทุกระดับอย่างเท่าเทียม ภายในปี พ.ศ. 2573

4.6 สร้างหลักประกันว่าเยาวชนทุกคนและผู้ใหญ่ทั้งชายและหญิงในสัดส่วนสูง สามารถอ่านออก เขียนได้และคำนวณได้ ภายในปี พ.ศ. 2573

4.7 สร้างหลักประกันว่าผู้เรียนทุกคนได้รับความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมไปถึงการศึกษาสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืนและการมีวิถีชีวิตที่ยั่งยืน สิทธิมนุษยชน ความเสมอภาคระหว่างเพศ การส่งเสริมวัฒนธรรมแห่งความสงบสุขและการไม่ใช้ความรุนแรง การเป็นพลเมืองของโลก และความชื่นชมในความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการที่วัฒนธรรมมีส่วนช่วยให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน ภายในปี พ.ศ. 2573

4.A สร้างและยกระดับสถานศึกษา ตลอดจนเครื่องมือและอุปกรณ์การศึกษาที่อ่อนไหวต่อเด็ก ผู้ พิการ และเพศภาวะ และจัดให้มีสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ที่ปลอดภัย ปราศจากความรุนแรง ครอบคลุม และมีประสิทธิผลสำหรับทุกคน

4.B เพิ่มจำนวนทุนการศึกษาทั่วโลกที่ให้แก่ประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะพัฒนาน้อยที่สุด รัฐกำลังพัฒนาที่เป็นเกาะขนาดเล็ก และประเทศในทวีปแอฟริกา เพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา รวมถึง การฝึกอาชีพ และโปรแกรมด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ด้านเทคนิค วิศวกรรม และ วิทยาศาสตร์ ในประเทศพัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ ภายในปี พ.ศ. 2563

4.C เพิ่มจำนวนครูที่มีคุณวุฒิ รวมถึงการดำเนินการผ่านความร่วมมือระหว่างประเทศในการ ฝึกอบรมครูในประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศพัฒนาน้อยที่สุด และรัฐกำลังพัฒนาที่เป็น เกาะขนาดเล็ก ภายในปี พ.ศ. 2573

5

เป้าหมายที่ 5 ความเท่าเทียมทางเพศ

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ 5 มุ่งดำเนินการเพื่อให้เกิดความเสมอภาคระหว่างเพศ และ เพิ่มบทบาทของผู้หญิงและเด็กหญิงทุกคน โดยกำหนดให้ทุกประเทศต้องยุติการกระทำที่ก่อให้เกิดการเลือก ปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้หญิง การใช้ความรุนแรงทั้งทางร่างกายและจิตใจ และการล่วงละเมิดทางเพศ ส่งเสริมการเคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของเพศหญิงให้มีสิทธิในการเลือกคู่ครองตามวัยที่เหมาะสม รวมทั้ง มีสิทธิที่จะพัฒนาศักยภาพตนเองและเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ นอกจากนี้ ยังให้ความสำคัญกับการมีบทบาท ทางการเมืองและการทำงานของผู้หญิงอย่างเท่าเทียม

ในช่วงที่ผ่านมา สถานการณ์ความเสมอภาคระหว่างเพศชายหญิงของไทยปรับตัวในทิศทางที่ดี ขึ้น โดยดัชนีความไม่เสมอภาคทางเพศ (Gender Inequality Index) ในปี 2562 มีคะแนน 0.359 ดีขึ้น จาก 0.419 ในปี 2559 สะท้อนถึงพัฒนาการเรื่องความเสมอภาคทางเพศที่ดีขึ้นในสังคมไทย ซึ่งมีสาเหตุ มาจากการที่ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญต่อประเด็นดังกล่าวอย่างจริงจัง โดยได้บรรจุไว้เป็นส่วนหนึ่งของ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 และได้มีการออกกฎหมายที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งกำหนดไว้ใน แผนพัฒนาประเทศทุกระดับ อาทิ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ในยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมและลดความ เหลื่อมล้ำในสังคม และแผนปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์การพัฒนาสตรี พ.ศ. 2560 – 2564 ซึ่งกำหนดให้ หน่วยงานภาครัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่งต้องดำเนินการจัดสรรงบประมาณและสร้าง

นโยบายที่คำนึงถึงความต้องการและความแตกต่างทางเพศ (Gender Responsive Budgeting: GRB) เพิ่มขึ้น เพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมและส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ

นอกจากนี้ ยังพบว่าผู้หญิงมีแนวโน้มในการถือครองที่ดินเพิ่มขึ้น โดยในปี 2561 มีสัดส่วนการครอบครองที่ดินเพื่อทำการเกษตรของผู้หญิงต่อผู้ชายที่ 44.1 ต่อ 55.9 เพิ่มขึ้นจาก 36.3 ต่อ 63.7 ในปี 2556 รวมทั้งมีบทบาททางการเมืองและภาคธุรกิจมากขึ้น โดยในปี 2563 มีสัดส่วนผู้หญิงที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ร้อยละ 15.75 เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 6.09 ในปี 2559 และสัดส่วนของบริษัทที่ผู้หญิงอยู่ในตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงอย่างน้อย 1 คน ที่ร้อยละ 86 เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 74 ในปี 2560 และมีการเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพิ่มขึ้น โดยในปี 2562 มีสัดส่วนผู้หญิงอายุที่ 6 ปีขึ้นไปใช้อินเทอร์เน็ต ร้อยละ 65.6 เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 50.7 ในปี 2559

เป้าหมายย่อย

- 5.1 ยุติการเลือกปฏิบัติทุกรูปแบบที่มีต่อผู้หญิงและเด็กหญิงในทุกที่
- 5.2 ขจัดความรุนแรงทุกรูปแบบที่มีต่อผู้หญิงและเด็กหญิงทั้งในที่สาธารณะและที่รโหฐาน รวมถึงการค้ามนุษย์ การแสวงประโยชน์ทั้งทางเพศ และในรูปแบบอื่น
- 5.3 ขจัดแนวปฏิบัติที่เป็นภัยทุกรูปแบบ อาทิ การแต่งงานในเด็กก่อนวัยอันควรและโดยการบังคับ และการทำลายอวัยวะเพศหญิง
- 5.4 ตระหนักและให้คุณค่าต่อการดูแลและการทำงานบ้านแบบไม่ได้รับค่าจ้าง โดยจัดให้มีบริการสาธารณะ โครงสร้างพื้นฐานและนโยบายการคุ้มครองทางสังคม และสนับสนุนความรับผิดชอบร่วมกันภายในครัวเรือนและครอบครัว ตามความเหมาะสมของแต่ละประเทศ
- 5.5 สร้างหลักประกันว่าผู้หญิงจะมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ และมีโอกาสที่เท่าเทียมในการเป็นผู้นำในทุกระดับของการตัดสินใจในเรื่องการเมือง เศรษฐกิจ และสาธารณะ
- 5.6 สร้างหลักประกันว่าจะมีการเข้าถึงสุขภาวะทางเพศและอนามัยการเจริญพันธุ์ และสิทธิด้านการเจริญพันธุ์โดยถ้วนหน้า ตามที่ตกลงในแผนปฏิบัติการของการประชุมนานาชาติว่าด้วยประชากรและการพัฒนา และแผนปฏิบัติการปักกิ่งและเอกสารผลลัพธ์ของการประชุมทบทวนเหล่านั้น
- 5.A ดำเนินการปฏิรูปเพื่อให้ผู้หญิงมีสิทธิที่เท่าเทียมในทรัพยากรทางเศรษฐกิจ รวมทั้งการเข้าถึงการเป็นเจ้าของและมีสิทธิในที่ดิน และทรัพย์สินในรูปแบบอื่น การบริการทางการเงิน การรับมรดก และทรัพยากรธรรมชาติ ตามกฎหมายของประเทศ
- 5.B เพิ่มพูนการใช้เทคโนโลยี โดยเฉพาะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อเพิ่มบทบาทแก่สตรี
- 5.C เลือกใช้และเสริมความเข้มแข็งแก่นโยบายที่ดีและกฎระเบียบที่บังคับใช้ได้ เพื่อส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศและการเพิ่มบทบาทแก่ผู้หญิงและเด็กหญิงทุกคนในทุกระดับ

๕.๖.๖

๖ เป้าหมายที่ 6 น้ำสะอาดและการสุขาภิบาล

น้ำเป็นทรัพยากรที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตและการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจ โดยการส่งเสริมการเข้าถึงบริการด้านน้ำและการสุขาภิบาล รวมทั้งการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำอย่างยั่งยืน เป็นหนึ่งในวาระการพัฒนาสำคัญทั้งในระดับประเทศและระดับโลก ทั้งนี้ เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงน้ำสะอาดและสุขาภิบาลที่ดี จึงต้องผลักดันให้เกิดการบริหารจัดการน้ำอย่างมีคุณภาพ ทัวถึง และยั่งยืน ซึ่งครอบคลุมการเข้าถึงน้ำอุปโภคบริโภคเพียงพอและได้มาตรฐาน ส่งเสริมให้เกิดการปรับปรุงคุณภาพน้ำและ

การบำบัดน้ำเสียอย่างเป็นระบบ เพิ่มประสิทธิภาพการใช้น้ำ การบริหารจัดการน้ำแบบบูรณาการ การปกป้องและฟื้นฟูระบบนิเวศน์ที่เกี่ยวข้องกับแหล่งน้ำ ตลอดจนการขยายความร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศและเพิ่มการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ

คนไทยสามารถเข้าถึงน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภคมากขึ้น เห็นได้จากข้อมูลสถิติ อาทิ สัดส่วนสมาชิกในครัวเรือนที่ใช้น้ำดื่มจากแหล่งน้ำสะอาดที่เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 98 ในปี 2559 เป็นร้อยละ 99.5 ในปี 2562 เช่นเดียวกับสัดส่วนสมาชิกในครัวเรือนที่มีสถานที่เฉพาะสำหรับล้างมือซึ่งมีน้ำพร้อมสบู่หรือผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดอื่น ซึ่งเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 81.2 เป็นร้อยละ 89 และสัดส่วนสมาชิกในครัวเรือนที่ใช้ส้วมที่ถูกสุขอนามัยและไม่ได้ใช้ร่วมกับครัวเรือนอื่น อยู่ที่ร้อยละ 97.1 ทั้งนี้ คุณภาพน้ำยังเป็นปัญหาสำคัญที่ต้องได้รับการปรับปรุง โดยระหว่างปี 2553 – 2562 น้ำบริโภคในครัวเรือนเพียงร้อยละ 34.3 มีคุณภาพเหมาะสมสำหรับการบริโภค ในขณะที่ร้อยละ 49.1 ต้องปรับปรุงคุณภาพก่อนการบริโภค และร้อยละ 16.6 มีคุณภาพไม่เหมาะสมสำหรับการบริโภค

การบำบัดน้ำเสียที่ไม่มีประสิทธิภาพ ทั้งจากชุมชนและเขตอุตสาหกรรม ส่งผลให้แหล่งน้ำบางส่วนอยู่ในสภาพเสื่อมโทรม อย่างไรก็ดี แนวโน้มสถานการณ์คุณภาพน้ำในแหล่งน้ำผิวดินในภาพรวมดีขึ้นในปี 2562 เมื่อเทียบกับปี 2559 โดยมีแหล่งน้ำที่มีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ดีเพิ่มขึ้นร้อยละ 12 ในขณะที่มีแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรมลดลงร้อยละ 2 ในด้านการจัดการน้ำ พบว่าประเทศไทยมีระดับความเครียดน้ำสูงกว่าค่าเฉลี่ยของโลกและภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ขณะที่ประสิทธิภาพการใช้น้ำปรับตัวเพิ่มขึ้นจาก 6.95 ดอลลาร์สหรัฐฯ ต่อลูกบาศก์เมตร ในปี 2559 เป็น 7.40 ดอลลาร์สหรัฐฯ ต่อลูกบาศก์เมตรในปี 2561 นอกจากนี้ สัดส่วนของปริมาณน้ำสูญเสียมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 29.9 ในปี 2558 เป็นร้อยละ 34.7 ในปี 2562 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ยอมรับได้ที่ร้อยละ 25

ประเทศไทยมีกลไกเชิงสถาบันและการมีส่วนร่วมด้านการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำอยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง – สูง มีคะแนนเฉลี่ยที่ 53 คะแนน จาก 100 คะแนน โดยมีสำนักงานทรัพยากรน้ำแห่งชาติ (สทนช.) เป็นหน่วยงานประสานหลักด้านการบริหารจัดการน้ำของประเทศ นอกจากนี้ ยังมีส่วนร่วมกับนานาชาติในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ โดยได้ร่วมกับ 4 ประเทศในกลุ่มน้ำโขงจัดตั้งคณะกรรมการแม่โขง (Mekong River Commission: MRC) เพื่อส่งเสริมและประสานงานด้านการจัดการและการพัฒนาแหล่งน้ำอย่างยั่งยืน

เป้าหมายย่อย

6.1 บรรลุเป้าหมายการให้ทุกคนเข้าถึงน้ำดื่มที่ปลอดภัยและมีราคาที่สามารถซื้อหาได้ ภายในปี พ.ศ. 2573

6.2 บรรลุเป้าหมายการให้ทุกคนเข้าถึงการสุขาภิบาลและสุขอนามัยที่พอเพียงและเป็นธรรม และยุติการขับถ่ายในที่โล่ง โดยให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อความต้องการของผู้หญิง เด็กหญิง และกลุ่มที่อยู่ในสถานการณ์เปราะบาง ภายในปี พ.ศ. 2573

6.3 ปรับปรุงคุณภาพน้ำ โดยการลดมลพิษ ขจัดสารพิษและลดการปล่อยสารเคมีอันตรายและวัตถุอันตราย ลดสัดส่วนน้ำเสียที่ไม่ผ่านการบำบัดลงครึ่งหนึ่ง และเพิ่มการนำกลับมาใช้ใหม่และการใช้ซ้ำที่ปลอดภัยอย่างยั่งยืนทั่วโลก ภายในปี พ.ศ. 2573

6.4 เพิ่มประสิทธิภาพการใช้น้ำในทุกภาคส่วนและสร้างหลักประกันว่าจะมีการใช้น้ำและจัดหาน้ำที่ยั่งยืน เพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนน้ำ และลดจำนวนประชากรที่ประสบปัญหาการขาดแคลนน้ำ ภายในปี พ.ศ. 2573

6.5 ดำเนินการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำแบบองค์รวมในทุกระดับ รวมถึงผ่านทางความร่วมมือข้ามเขตแดนตามความเหมาะสม ภายในปี พ.ศ. 2573

6.6 ปกป้องและฟื้นฟูระบบนิเวศที่เกี่ยวข้องกับแหล่งน้ำ รวมถึงภูเขา ป่าไม้ พื้นที่ชุ่มน้ำ แม่น้ำ ชั้นหินอุ้มน้ำ และทะเลสาบ ภายในปี พ.ศ. 2563

6.A ขยายความร่วมมือระหว่างประเทศและสนับสนุนการเสริมสร้างขีดความสามารถให้แก่ประเทศกำลังพัฒนาในกิจกรรมและแผนงานที่เกี่ยวข้องกับน้ำและสุขภาพ ซึ่งรวมถึงการเก็บกักน้ำ การขจัดเกลือ ประสิทธิภาพการใช้น้ำ การบำบัดน้ำเสีย เทคโนโลยีการนำน้ำกลับมาใช้ใหม่

6.B สนับสนุนและเพิ่มความเข้มแข็งในการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาการจัดการน้ำและสุขภาพ

7

เป้าหมายที่ 7 พลังงานสะอาดที่เข้าถึงได้

พลังงานเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ และการดำเนินกิจกรรมเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ซึ่งความต้องการใช้พลังงานมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม การพึ่งพาแหล่งพลังงานที่ใช้แล้วหมดไปหรือพลังงานจากฟอสซิลที่สามารถจัดหาได้อย่างสะดวกและง่ายต่อใช้งานในหลายกิจกรรม ส่งผลให้ภาคพลังงานมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกมากที่สุด และเป็นปัจจัยสำคัญของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ด้วยเหตุนี้ พลังงานสะอาดโดยเฉพาะพลังงานหมุนเวียนจึงเป็นทางเลือกในการยกระดับประสิทธิภาพในการบริหารจัดการพลังงานไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน โดยคำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ลดการพึ่งพาเชื้อเพลิงฟอสซิล ให้ประชาชนสามารถเข้าถึงและหาซื้อพลังงานหมุนเวียนได้ง่ายขึ้น สามารถยกระดับคุณภาพชีวิต รวมทั้งตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในภาคพลังงาน การเพิ่มบทบาทของเทคโนโลยีดิจิทัล และการเปลี่ยนผ่านสู่ยุคแห่งการขับเคลื่อนด้วยไฟฟ้า

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านพลังงานได้ร่วมกันพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและบริการด้านพลังงาน โดยเฉพาะระบบไฟฟ้า ให้ประชาชนสามารถเข้าถึงพลังงานไฟฟ้าเพื่อสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจและพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น โดยในปี 2562 คริวเรือนกว่าร้อยละ 99.8 สามารถเข้าถึงไฟฟ้า แม้ประเทศไทยจะมีแนวโน้มการใช้พลังงานทดแทนที่เพิ่มขึ้น โดยในปี 2562 ภาคพลังงานมีการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (CO₂) เฉลี่ย 1.89 พันตัน CO₂ ต่อการใช้พลังงาน 1 พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ (ktoe) ลดลงจาก 1.94 พันตัน CO₂ ต่อการใช้พลังงาน 1 ktoe ในปี 2559 อย่างไรก็ตาม ภาคพลังงานของไทยยังคงพึ่งพาพลังงานจากฟอสซิลเป็นหลัก ดังนั้น ประเทศไทยจึงตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาไปสู่สังคมคาร์บอนต่ำที่ลดการพึ่งพาเชื้อเพลิงฟอสซิล โดยมีเป้าหมายเพิ่มสัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน ซึ่งในระหว่างปี 2559 – 2563 สัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนต่อการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 13.8 ในปี 2559 เป็นร้อยละ 15.1 ในปี 2563 และค่าความเข้มของการใช้พลังงาน (Energy Intensity: EI) มีแนวโน้มลดลง โดยค่าความเข้มของการใช้พลังงานในปี 2563 อยู่ที่ 7.49 ktoe ต่อพันล้านบาท คิดเป็นผลการประหยัดพลังงานเท่ากับ 10,608 ktoe ลดลงจากปี 2559 ที่มีค่า EI อยู่ที่ 8.12 ktoe ต่อพันล้านบาท นอกจากนี้ ประเทศไทยได้ดำเนินการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและเทคโนโลยีด้านไฟฟ้าเพื่อยกระดับโครงข่ายไฟฟ้าให้มีความทันสมัย สามารถรองรับและเชื่อมต่อกับแหล่งผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียน โดยการส่งเสริมระบบโครงข่ายไฟฟ้าอัจฉริยะหรือสมาร์ตกริด อย่างไรก็ตาม สัดส่วนการลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนาด้านพลังงานยังคงน้อยกว่าเป้าหมายที่ตั้งไว้

เป้าหมายย่อย

7.1 สร้างหลักประกันว่ามีการเข้าถึงการบริการพลังงานสมัยใหม่ที่เชื่อถือได้ ในราคาที่ที่สามารถซื้อหาได้ ภายในปี พ.ศ. 2573

7.2 เพิ่มสัดส่วนของพลังงานหมุนเวียนในสัดส่วนพลังงานของโลก (global energy mix) ภายในปี พ.ศ. 2573

7.3 เพิ่มอัตราการปรับปรุงประสิทธิภาพการใช้พลังงานของโลกให้เพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า ภายในปี พ.ศ. 2573

7.A ยกระดับความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่ออำนวยความสะดวกในการเข้าถึงการวิจัย และเทคโนโลยีพลังงานที่สะอาด โดยรวมถึงพลังงานหมุนเวียน ประสิทธิภาพการใช้พลังงาน และเทคโนโลยีเชื้อเพลิงฟอสซิลขั้นสูงและสะอาด และสนับสนุนการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงานและเทคโนโลยีพลังงานที่สะอาด ภายในปี พ.ศ. 2573

7.B ขยายโครงสร้างพื้นฐานและพัฒนาเทคโนโลยีสำหรับการจัดส่งบริการพลังงานสมัยใหม่และยั่งยืนโดยถ้วนหน้าในประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศพัฒนาน้อยที่สุด และรัฐกำลังพัฒนาที่เป็นเกาะขนาดเล็ก ที่สอดคล้องกับโครงการสนับสนุนของประเทศเหล่านั้น ภายในปี พ.ศ. 2573

8

เป้าหมายที่ 8 งานที่มีคุณค่าและการเติบโตทางเศรษฐกิจ

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ 8 มุ่งส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืน ผ่านการยกระดับผลิตภาพแรงงานและการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อการผลิต โดยการบรรลุเป้าหมายดังกล่าวต้องให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการ การสร้างงาน รวมถึงการดำเนินนโยบายเพื่อขจัดปัญหาแรงงานผิดกฎหมาย แรงงานทาส และการค้ามนุษย์ ซึ่งจะนำไปสู่การจ้างงานเต็มที่ และมีผลิตภาพ และการมีงานที่มีคุณค่าสำหรับทุกคนภายใน ปี 2573

จากข้อมูลในระยะที่ผ่านมา พบว่าเศรษฐกิจประเทศไทยขยายตัวในอัตราที่ชะลอลง โดยอัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงต่อประชากร (Growth of real GDP per capita) ของไทยในปี 2562 อยู่ที่ร้อยละ 2.1 ชะลอตัวลงจากร้อยละ 3.8 และ 3.7 ในปี 2561 และ 2560 ตามลำดับ โดยมีสาเหตุสำคัญจากการส่งออกที่ลดลงเนื่องจากได้รับผลกระทบจากการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลก อย่างไรก็ตาม การพัฒนาด้านผลิตภาพแรงงานของไทยที่อยู่ในระดับที่เหมาะสม โดยพิจารณาจากอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงต่อประชากรผู้มีงานทำของประเทศไทยในปี 2562 ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 3.0 เท่ากับปีก่อนหน้า และเป็นระดับที่สูงกว่าที่กำหนดไว้ตามแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติประเด็นที่ 11 การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต ซึ่งได้กำหนดเป้าหมายผลิตภาพแรงงานในช่วงปี 2561-2565 ขยายตัวร้อยละ 2.5 ต่อปี

ในด้านการมีงานที่มีคุณค่า พบว่าสถานการณ์ในประเทศไทยดีขึ้นตามลำดับ โดยเมื่อพิจารณาความแตกต่างของค่าจ้างแรงงานต่อชั่วโมงการทำงาน พบว่าค่าจ้างแรงงานระหว่างเพศชายและหญิงมีความใกล้เคียงกัน โดยเพศหญิงได้รับค่าจ้างสูงกว่าเพศชายเล็กน้อย ในขณะที่อัตราการว่างงานโดยเปรียบเทียบระหว่างเพศหญิงและเพศชายมีความใกล้เคียงกันมาก แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยมีช่องว่างระหว่างเพศในด้านเศรษฐกิจลดลง นอกจากนี้ ในปี 2561-2562 ประเทศไทยมีอัตราการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายแรงงานในประเทศ และสัดส่วนแรงงานเด็กลดลงอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม อัตราผู้ได้รับการคุ้มครอง

ประกันสังคมต่อผู้มีงานทำเฉลี่ยของไทยต่ำกว่าค่าเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ ประเด็นที่ 17 ความเสมอภาคและหลักประกันทางสังคม โดยอยู่ที่ร้อยละ 43.41

ในด้านการเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการ เมื่อพิจารณาสัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมของ MSME (GDP MSMEs) ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) พบว่าปี 2563 สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมของ MSMEs ต่อ GDP อยู่ที่ 34.0 เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 32.8 ในปี 2559 แต่ลดลงจากร้อยละ 35.3 ในปี 2562 นอกจากนี้ การบริโภควัสดุพื้นฐานต่อหัวยังคงสูงขึ้นเรื่อย ๆ ทุกปี ซึ่งอาจแสดงให้เห็นการใช้ทรัพยากรในการผลิตและการบริโภคที่ยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

ทั้งนี้ ภาพรวมสถานการณ์บรรลุเป้าหมายที่ 8 ในปี 2563 และ 2564 คาดว่าจะได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงจากการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ซึ่งทำให้เศรษฐกิจไทยชะลอตัวลงอย่างมาก พร้อมกับอัตราการว่างงานที่สูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคการท่องเที่ยวและการบริการที่ต้องหยุดชะงักตั้งแต่วันที่ 2563

เป้าหมายย่อย

8.1 ทำให้การเติบโตทางเศรษฐกิจต่อหัวประชากรมีความยั่งยืนตามบริบทของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของประเทศพัฒนาน้อยที่สุด มีการขยายตัวอย่างน้อยร้อยละ 7 ต่อปี

8.2 บรรลุการมีผลิตภาพทางเศรษฐกิจในระดับที่สูงขึ้นผ่านการสร้างความหลากหลาย การยกระดับเทคโนโลยีและนวัตกรรม รวมถึงการมุ่งเน้นภาคการผลิตที่มีมูลค่าเพิ่มสูง และใช้แรงงานเป็นหลัก (Labour-intensive)

8.3 ส่งเสริมนโยบายที่มุ่งเน้นการพัฒนาที่สนับสนุนกิจกรรมที่มีผลิตภาพ การสร้างงานที่มีคุณค่า ความเป็นผู้ประกอบการ ความสร้างสรรค์และนวัตกรรม และให้การสนับสนุนการรวมตัวและการเติบโตของวิสาหกิจรายย่อย ขนาดเล็ก และขนาดกลาง ผ่านการเข้าถึงบริการทางการเงิน

8.4 ปรับปรุงประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรของโลกในการบริโภคและการผลิตอย่างต่อเนื่อง และพยายามที่จะแยกการเติบโตทางเศรษฐกิจออกจากความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นไปตามกรอบการดำเนินงาน 10 ปี ว่าด้วยการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน โดยมีประเทศที่พัฒนาแล้วเป็นผู้นำในการดำเนินการไปจนถึงปี พ.ศ. 2573

8.5 บรรลุการจ้างงานเต็มที่และมีผลิตภาพ และการมีงานที่มีคุณค่าสำหรับหญิงและชายทุกคน รวมถึงเยาวชนและผู้มีภาวะทุพพลภาพ และให้มีการจ่ายค่าจ้างที่เท่าเทียมสำหรับงานที่มีคุณค่าเท่าเทียมกัน ภายในปี พ.ศ. 2573

8.6 ลดสัดส่วนของเยาวชนที่ไม่มีงานทำ ที่ไม่มีการศึกษา และที่ไม่ได้รับการฝึกอบรมลงอย่างมาก ภายในปี พ.ศ. 2563

8.7 ดำเนินมาตรการที่มีประสิทธิภาพโดยทันที เพื่อขจัดแรงงานที่ถูกบังคับ ยุติความเป็นทาสสมัยใหม่และการค้ามนุษย์ และยับยั้งและกำจัดการใช้แรงงานเด็กในรูปแบบที่เลวร้ายที่สุด ซึ่งรวมถึงการเกณฑ์และการใช้ทหารเด็ก และภายในปี พ.ศ. 2568 ยุติการใช้แรงงานเด็กในทุกรูปแบบ

8.8 ปกป้องสิทธิแรงงานและส่งเสริมสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ปลอดภัยและมั่นคงสำหรับผู้ทำงานทุกคน รวมถึงผู้ทำงานต่างด้าว โดยเฉพาะหญิงต่างด้าว และผู้ทำงานเสี่ยงอันตราย

8.9 ออกแบบและใช้นโยบายเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ซึ่งช่วยสร้างงานและส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น ภายในปี พ.ศ. 2573

8.10 เสริมความแข็งแกร่งของสถาบันทางการเงินภายในประเทศเพื่อส่งเสริมและขยายการเข้าถึง การธนาคาร การประกัน และบริการทางการเงินแก่ทุกคน

8.A เพิ่มการสนับสนุนในกลไกความช่วยเหลือเพื่อการค้า (Aid for Trade) แก่ประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศพัฒนาน้อยที่สุด ซึ่งรวมถึงผ่านกรอบการทำงานแบบบูรณาการสำหรับความช่วยเหลือทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการค้าแก่ประเทศพัฒนาน้อยที่สุด (Enhanced Integrated Framework for Trade-related Technical Assistance to Least Developed Countries)

8.B พัฒนาและดำเนินงานตามยุทธศาสตร์โลกสำหรับการจ้างงานเยาวชนและดำเนินงานตามข้อตกลงเรื่องงานของโลก (Global Jobs Pact) ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ภายในปี พ.ศ. 2563

9

เป้าหมายที่ 9 โครงสร้างพื้นฐาน นวัตกรรม และอุตสาหกรรม

การมีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่ดีและมีการคิดค้นนวัตกรรมใหม่ ๆ ออกมาสู่สังคมอย่างต่อเนื่องได้ กลายเป็นปัจจัยขับเคลื่อนสำคัญของการเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนาสังคมในปัจจุบัน เนื่องจาก โครงสร้างพื้นฐานที่ดี โดยเฉพาะด้านการคมนาคมและขนส่ง จะช่วยทำให้การเดินทางระหว่างประชาชน ในพื้นที่ต่าง ๆ ทำได้ง่ายขึ้น นำไปสู่การแลกเปลี่ยนสินค้าและองค์ความรู้ให้เกิดขึ้นในสังคมอย่างทั่วถึง ขณะที่ การคิดค้นนวัตกรรมใหม่ ๆ จะนำไปสู่การยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในสังคมมากขึ้น อาทิ การพัฒนาเทคโนโลยีประหยัดพลังงาน การพัฒนาเทคโนโลยีในภาคอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่ออำนวยความสะดวกต่อการใช้ชีวิตและการทำธุรกิจ อย่างไรก็ตาม การพัฒนา ระบบโครงสร้างพื้นฐานและการส่งเสริมนวัตกรรมดังกล่าวจะต้องคำนึงถึงมิติการกระจายโอกาสการเข้าถึงให้ ครอบคลุมประชาชนทุกกลุ่มทั้งผู้พิการและผู้สูงอายุ รวมไปถึงการทำให้ประชาชนผู้มีรายได้น้อยสามารถ เข้าถึงบริการที่มีคุณภาพได้อย่างครอบคลุมและเท่าเทียม

ในระยะเวลาที่ผ่านมา ประเทศไทยมีความก้าวหน้าในการพัฒนาและขยายเครือข่ายโครงสร้าง พื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่ง ซึ่งสะท้อนในผลการจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขัน (World Competitiveness Ranking) โดยสถาบัน IMD ในช่วงปี 2559 – 2563 ที่บ่งชี้ว่าขีดความสามารถในการ แข่งขันของประเทศไทยด้านโครงสร้างพื้นฐานมีแนวโน้มที่ดีขึ้น โดยในปี 2563 ประเทศไทย มีขีดความสามารถด้านโครงสร้างพื้นฐานอยู่ในอันดับที่ 44 ดีขึ้นจากอันดับที่ 49 ในปี 2559 โดยเฉพาะ ในด้านสาธารณูปโภคพื้นฐาน ซึ่งอยู่ในอันดับที่ 26 จาก 63 ประเทศ ในปี 2563 สะท้อนถึงความก้าวหน้า ในการพัฒนาเครือข่ายคมนาคมขนส่งทางบก ทางราง และทางอากาศ การขนส่งสินค้า ตลอดจนการขยาย ระบบโทรคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงาน โดยในปี 2562 ประเทศไทยมีค่าความหนาแน่นของ โครงข่ายถนนอยู่ที่ 1.37 กิโลเมตรต่อตารางกิโลเมตร เพิ่มขึ้นจาก 0.89 กิโลเมตรต่อตารางกิโลเมตร ในปี 2559 แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยมีความครอบคลุมของถนนต่อพื้นที่อยู่ในระดับสูง นอกจากนี้ ประเทศไทยยังมีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในประเทศพัฒนาน้อย ที่สุด โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศเพื่อนบ้านอย่างต่อเนื่อง โดยในช่วงปี 2559 – 2562 ประเทศไทยมีมูลค่า ความช่วยเหลืออย่างเป็นทางการในด้านโครงสร้างพื้นฐานรวม 2,898.52 ล้านบาท

ในการพัฒนาไปสู่อุตสาหกรรมที่ยั่งยืน พบว่ามีความก้าวหน้าไปมาก โดยประเทศไทยได้จัดตั้งศูนย์ Industrial Transformation Center (ITC) เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ภาคธุรกิจให้สามารถปรับเปลี่ยน กระบวนการดำเนินธุรกิจให้มีประสิทธิภาพและรองรับการเข้าสู่ยุคดิจิทัล ซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อการสร้าง

ความตระหนักในการปฏิรูปอุตสาหกรรม รวมไปถึงการพัฒนาสถานประกอบการ และการบ่มเพาะจนได้ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ และยังได้ริเริ่มการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศแล้วในพื้นที่เป้าหมาย 15 จังหวัด 18 พื้นที่ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากร การใช้เทคโนโลยีและกระบวนการทางอุตสาหกรรมที่สะอาดและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยมีบทบาทในการช่วยลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกไปแล้วกว่า 164,473 ตัน CO₂ เทียบเท่าในระหว่างปี 2560 – 2562

นอกจากนี้ ได้ส่งเสริมให้การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมเพื่อยกระดับศักยภาพของภาคอุตสาหกรรม โดยสะท้อนได้จากค่าใช้จ่ายด้านการวิจัยและพัฒนาต่อผลิตภัณฑ์มวลรวม ในประเทศ (GERD/GDP) ระหว่างปี 2559 – 2562 ที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยปี 2562 สัดส่วน GERD/GDP อยู่ที่ร้อยละ 1.0 เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.78 ในปี 2559 เช่นเดียวกับสัดส่วนจำนวนบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาของประเทศต่อจำนวนประชากร 1 ล้านคน ในช่วงปี 2559 – 2561 ที่ปรับตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จาก 1,264 คนต่อประชากร 1 ล้านคนในปี 2559 เป็น 1,840 คนต่อประชากร 1 ล้านคนในปี 2561

เป้าหมายย่อย

9.1 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่มีคุณภาพ เชื่อถือได้ยั่งยืนและมีความต้านทานและยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลง ซึ่งรวมถึงโครงสร้างพื้นฐานของภูมิภาคและที่ข้ามเขตแดน เพื่อสนับสนุนการพัฒนาทางเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ที่ดีของมนุษย์

9.2 ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ครอบคลุมและยั่งยืนและภายในปี พ.ศ. 2573 ให้เพิ่มส่วนแบ่งของภาคอุตสาหกรรมในการจ้างงานและผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ โดยให้เป็นไปตามบริบทของประเทศและให้เพิ่มส่วนแบ่งขึ้นเป็น 2 เท่า ในประเทศพัฒนาน้อยที่สุด

9.3 เพิ่มการเข้าถึงบริการทางการเงินโดยรวมถึงเครดิตในราคาที่สามารถจ่ายได้ให้แก่โรงงานอุตสาหกรรมและวิสาหกิจขนาดเล็ก โดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา รวมทั้งเชื่อมโยงผู้ประกอบการเหล่านี้เข้าสู่ห่วงโซ่มูลค่าและตลาด

9.4 ยกกระดับโครงสร้างพื้นฐานและปรับปรุงอุตสาหกรรมเพื่อให้เกิดความยั่งยืนโดยเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรและการใช้เทคโนโลยีและกระบวนการทางอุตสาหกรรมที่สะอาดและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น โดยทุกประเทศดำเนินการตามขีดความสามารถของแต่ละประเทศ ภายในปี พ.ศ. 2573

9.5 เพิ่มพูนการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ยกระดับขีดความสามารถทางเทคโนโลยีของภาคอุตสาหกรรมในทุกประเทศ โดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา และให้ภายในปี พ.ศ. 2573 มีการส่งเสริมนวัตกรรมและให้เพิ่มจำนวนผู้ทำงานวิจัยและพัฒนา ต่อประชากร 1 ล้านคน และเพิ่มค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาในภาครัฐและเอกชน

9.A อำนวยความสะดวกการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ยั่งยืนและมีความยืดหยุ่น ในประเทศกำลังพัฒนาผ่านการยกระดับการสนับสนุนทางการเงิน เทคโนโลยีและด้านวิชาการให้แก่ประเทศในแอฟริกา ประเทศพัฒนาน้อยที่สุด ประเทศกำลังพัฒนาที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล และรัฐกำลังพัฒนาที่เป็นหมู่เกาะขนาดเล็ก

9.B สนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยี การวิจัยและนวัตกรรมภายในประเทศกำลังพัฒนา รวมถึงการให้มีสภาพแวดล้อมทางนโยบายที่นำไปสู่ความหลากหลายของอุตสาหกรรมและการเพิ่มมูลค่าของสินค้าโภคภัณฑ์

9.C เพิ่มการเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารและมุ่งจัดให้มีการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต โดยถ้วนหน้าและในราคาที่สามารถจ่ายได้ในประเทศพัฒนาน้อยที่สุด ภายในปี พ.ศ. 2563

10

เป้าหมายที่ 10 ลดความเหลื่อมล้ำ

ประเทศไทยมีปัญหาความเหลื่อมล้ำในหลายมิติ ทั้งด้านรายได้ ความมั่งคั่ง โอกาสการเข้าถึงสวัสดิการของรัฐ โครงสร้างพื้นฐาน การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและทรัพยากรที่จำเป็น และการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม ซึ่งปัญหาความเหลื่อมล้ำดังกล่าวเป็นหนึ่งในอุปสรรคสำคัญในการพัฒนาประเทศ ดังนั้น ความเหลื่อมล้ำจึงเป็นประเด็นการพัฒนาที่สำคัญของไทยมาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจโลกอย่างรวดเร็วจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและนวัตกรรม ซึ่งส่งผลให้เกิดความไม่เสมอภาคระหว่างกลุ่มคน อันนำมาซึ่งปัญหาความเหลื่อมล้ำที่ชัดเจนมากขึ้นในสังคม

ในช่วงปี 2559-2562 สถานการณ์ความเหลื่อมล้ำของประเทศไทยมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะความเหลื่อมล้ำของรายได้ โดยรายได้ต่อหัวของกลุ่มประชากร ร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำสุด (Bottom 40) มีอัตราเพิ่มขึ้น ทำให้ช่องว่างของรายได้ระหว่างคนในกลุ่มชั้นรายได้ต่าง ๆ ลดลง อย่างไรก็ตาม ความเหลื่อมล้ำในการถือครองทรัพย์สินยังคงอยู่ในระดับสูง เนื่องจากไทยยังไม่ได้มีการปรับปรุงระบบภาษีเพื่อลดปัญหาความเหลื่อมล้ำอย่างเบ็ดเสร็จ ทั้งนี้ ไทยได้ริเริ่มดำเนินการโครงการต่าง ๆ และจัดตั้งสวัสดิการสังคมจากภาครัฐเพื่อช่วยเพิ่มโอกาสความเท่าเทียมในการดำรงชีวิตและยกระดับคุณภาพชีวิตให้กับกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ โดยเฉพาะกลุ่มคนยากจนและกลุ่มคนด้อยโอกาส อาทิ เงินอุดหนุนเพื่อการเลี้ยงดูเด็กแรกเกิด บัตรสวัสดิการแห่งรัฐ เบี้ยผู้สูงอายุ เบี้ยผู้พิการ และมาตรการช่วยเหลือเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19

เป้าหมายย่อย

10.1 บรรลุการเติบโตของรายได้ของกลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำสุดอย่างก้าวหน้าและยั่งยืน โดยให้มีอัตราเติบโตสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ ภายในปี พ.ศ. 2573

10.2 เสริมสร้างศักยภาพและส่งเสริมความครอบคลุมทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองสำหรับทุกคน โดยไม่คำนึงถึงอายุ เพศ ความพิการ เชื้อชาติ ชาติพันธุ์ แหล่งกำเนิด ศาสนา สถานะทางเศรษฐกิจหรืออื่น ๆ ภายในปี พ.ศ. 2573

10.3 สร้างหลักประกันถึงโอกาสที่เท่าเทียมและลดความไม่เสมอภาคของผลลัพธ์ รวมถึงโดยการจัดกฎหมาย นโยบาย และแนวทางปฏิบัติที่เลือกปฏิบัติ และส่งเสริมการออกกฎหมาย นโยบาย และการปฏิบัติที่เหมาะสมในเรื่องดังกล่าว

10.4 นำนโยบาย โดยเฉพาะนโยบายการคลัง ค่าจ้าง และการคุ้มครองทางสังคมมาใช้ และให้บรรลุความเสมอภาคยิ่งขึ้นอย่างก้าวหน้า

10.5 ปรับปรุงกฎระเบียบและการติดตามตรวจสอบตลาดการเงินและสถาบันการเงินของโลก และเสริมความแข็งแกร่งในการดำเนินการตามกฎระเบียบดังกล่าว

10.6 สร้างหลักประกันว่าจะมีตัวแทนและเสียงของประเทศกำลังพัฒนาในการตัดสินใจในสถาบันการเงินและเศรษฐกิจระหว่างประเทศเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้เป็นสถาบันที่มีประสิทธิผลน่าเชื่อถือ มีความรับผิดชอบ และมีความชอบธรรมมากขึ้น

10.7 อำนวยความสะดวกในการโยกย้ายถิ่นฐานและเคลื่อนย้ายของคนให้เป็นระเบียบ ปลอดภัย ปกติ และมีความรับผิดชอบ รวมถึงให้การดำเนินงานเป็นไปตามนโยบายด้านการอพยพที่มีการวางแผนและการจัดการที่ดี

10.A ปฏิบัติตามหลักการปฏิบัติอย่างเป็นพิเศษและแตกต่าง (special and differential treatment: S&D) สำหรับประเทศกำลังพัฒนาโดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศพัฒนาน้อยที่สุดให้สอดคล้องตามข้อตกลงขององค์การการค้าโลก

10.B สนับสนุนการให้ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการ (ODA) และการไหลของเงิน รวมถึงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไปยังรัฐที่มีความจำเป็นมากที่สุด โดยเฉพาะประเทศที่พัฒนาน้อยที่สุด ประเทศแถบแอฟริกา รัฐกำลังพัฒนาที่เป็นหมู่เกาะขนาดเล็ก และประเทศกำลังพัฒนาที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล โดยให้สอดคล้องกับแผนและแผนงานของประเทศเหล่านั้น

10.C ลดค่าใช้จ่ายในการทำธุรกรรมของการส่งเงินกลับประเทศของแรงงานย้ายถิ่น (migrant remittance) ให้ต่ำกว่าร้อยละ 3 และบริหารจัดการชำระเงินระหว่างประเทศ (remittance corridors) ที่มีค่าใช้จ่ายสูงกว่าร้อยละ 5 ภายในปี พ.ศ. 2573

11

เป้าหมายที่ 11 เมืองและชุมชนที่ยั่งยืน

ความเป็นเมืองกำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว โดยสหประชาชาติคาดการณ์ว่าภายในปี 2593 ประชากรโลกที่อาศัยในเขตเมืองจะมีมากถึงร้อยละ 68 ของจำนวนประชากรทั่วโลก หรือที่จำนวน 6.7 พันล้านคน เนื่องจากเมืองเป็นแหล่งสำคัญของการจ้างงาน มีความพร้อมด้านระบบสาธารณสุขและคมนาคมขั้นพื้นฐาน และมีสวัสดิการสังคมต่าง ๆ รองรับ ดังนั้น การทำให้เมืองที่อยู่อาศัยมีคุณภาพ มีสภาพแวดล้อมที่ดี มีความปลอดภัย และอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม จึงเป็นเรื่องที่ทุกภาคส่วนต้องให้ความสำคัญ นอกจากนี้ การพัฒนาเมืองจะต้องคำนึงถึงมิติความแตกต่างทางสังคม โดยเฉพาะการพัฒนาที่คำนึงถึงกลุ่มเปราะบาง อาทิ ผู้พิการ ผู้สูงอายุ สตรีมีครรภ์ และผู้มีรายได้น้อย ให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในเมืองได้อย่างมีคุณภาพ และเข้าถึงบริการพื้นฐานต่าง ๆ ได้อย่างเท่าเทียม

การพัฒนาเมืองให้เป็นเมืองที่เหมาะสมต่อการอยู่อาศัย มีความครอบคลุม และมีความปลอดภัย มีแนวโน้มที่ดีขึ้น โดยผลการสำรวจครัวเรือนผู้มีรายได้น้อยในชุมชนแออัดที่มีความเดือดร้อนด้านที่อยู่อาศัย ในปี 2560 มีจำนวนอยู่ที่ 701,702 ครัวเรือน ลดลงจาก 791,647 ครัวเรือนในปี 2558 ในขณะที่การก่ออาชญากรรมในคดีที่เกี่ยวข้องกับชีวิตร่างกายและเพศปี 2563 ได้รับแจ้ง 14,585 คดี ลดลงจาก 20,744 คดี ในปี 2559 สะท้อนถึงสถานการณ์ความปลอดภัยของประชาชนที่ดีขึ้น เช่นเดียวกับจำนวนประชากรที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติในภาพรวมที่ลดลง โดยในปี 2561 มีจำนวน 1,845 คน ต่อประชากร 100,000 คน ลดลงจาก 6,553 คน ต่อประชากร 100,000 คน ในปี 2559 โดยภัยพิบัติที่ส่งผลกระทบมากที่สุด ได้แก่ อุทกภัยและภัยแล้ง ส่วนปริมาณขยะมูลฝอยที่นำกลับไปใช้ประโยชน์และได้รับการกำจัดอย่างถูกต้องเพิ่มสูงขึ้น โดยปี 2562 มีขยะที่ได้รับการกำจัดอย่างถูกต้อง 9.81 ล้านตัน เพิ่มขึ้นจาก 9.57 ล้านตันในปี 2559 และมีขยะถูกนำกลับไปใช้ประโยชน์ในปี 2562 ที่ 12.52 ล้านตัน เพิ่มขึ้นจาก 5.81 ล้านตัน ในปี 2559

นอกจากนี้ การใช้ประโยชน์จากที่ดินในเมืองมีประสิทธิภาพขึ้นเล็กน้อย โดยอัตราส่วนระหว่างอัตราการใช้ที่ดินต่ออัตราการเติบโตของประชากร (LCRPGR) ซึ่งใช้เพื่อประเมินประสิทธิภาพการใช้ที่ดินในเขตเมืองโดยเปรียบเทียบกับ การเพิ่มของจำนวนประชากรในช่วงปี 2559-2562 มีค่าคะแนนอยู่ที่ 0.958

ลดลงจาก 0.967 ในช่วงปี 2554 – 2559 ซึ่งหมายถึงอัตราการเติบโตของประชากรต่ำกว่าการใช้ที่ดินเล็กน้อยแสดงถึงการใช้ที่ดินได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และภาครัฐยังได้บรรจุประเด็นการพัฒนาให้เป็นเมืองนำอยู่สำหรับคนทุกกลุ่มในสังคมโดยมีคุณภาพชีวิต สภาพแวดล้อม เศรษฐกิจและการบริหารจัดการที่ดีไว้ในแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นเมืองนำอยู่อัจฉริยะ

อย่างไรก็ดี ยังมีข้อจำกัดเรื่องการเข้าถึงระบบขนส่งสาธารณะได้โดยสะดวกของประชากรในพื้นที่เมืองศูนย์กลางความเจริญ โดยประชากรเมืองเฉลี่ยเพียงร้อยละ 24 สามารถเข้าถึงระบบขนส่งสาธารณะได้โดยสะดวก [1] และมีเพียงเมืองกรุงเทพมหานครเพียงแห่งเดียวเท่านั้นที่มีสัดส่วนสูงกว่าร้อยละ 50 ขณะที่เมืองในพื้นที่ปริมณฑล ได้แก่ นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรสาคร มีสัดส่วนประชากรที่เข้าถึงระบบขนส่งสาธารณะได้โดยสะดวกต่ำกว่าค่าเฉลี่ย นอกจากนี้ สัดส่วนพื้นที่เปิดสาธารณะต่อพื้นที่เมืองอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ โดยเฉพาะสัดส่วนของพื้นที่สีเขียว ซึ่งกรุงเทพมหานครมีสัดส่วนพื้นที่สีเขียวเพียงร้อยละ 2 ของพื้นที่เมืองทั้งหมด อีกทั้งยังมีปัญหาหมอกพิษทางอากาศที่พบปริมาณฝุ่นละอองขนาดเล็ก PM_{2.5} โดยเฉลี่ยเพิ่มสูงขึ้น

[1] การเข้าถึงระบบขนส่งสาธารณะโดยสะดวก หมายถึงประชาชนที่อาศัยอยู่ใกล้สถานีรถไฟโดยสารประจำทาง รถสองแถวและเรือภายในระยะ 400 เมตร หรืออาศัยอยู่ใกล้สถานีรถไฟ รถไฟฟ้า และรถไฟฟ้าใต้ดิน ภายในระยะ 500 เมตร

เป้าหมายย่อย

11.1 สร้างหลักประกันว่าทุกคนเข้าถึงที่อยู่อาศัยและบริการพื้นฐานที่เพียงพอ ปลอดภัย ในราคาที่สามารถจ่ายได้และยกระดับชุมชนแออัด ภายในปี พ.ศ. 2573

11.2 จัดให้ทุกคนเข้าถึงระบบคมนาคมขนส่งที่ยั่งยืน เข้าถึงได้ปลอดภัย ในราคาที่สามารถจ่ายได้ พัฒนาความปลอดภัยทางถนน ขยายการขนส่งสาธารณะและคำนึงถึงกลุ่มคนที่อยู่ในสถานการณ์ที่เปราะบาง ผู้หญิง เด็กผู้พิการ และผู้สูงอายุ ภายในปี พ.ศ. 2573

11.3 ยกระดับการพัฒนาเมืองและขีดความสามารถให้ครอบคลุมและยั่งยืนเพื่อการวางแผนและการบริหารจัดการการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์อย่างมีส่วนร่วม บูรณาการและยั่งยืนในทุกประเทศ ภายในปี พ.ศ. 2573

11.4 เสริมความพยายามในการปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก

11.5 ลดจำนวนผู้เสียชีวิตและผู้ที่ได้รับผลกระทบตลอดจนลดความสูญเสียโดยตรงทางเศรษฐกิจเทียบเคียงกับ GDP ของโลก ที่เกิดจากภัยพิบัติ ซึ่งรวมถึงภัยพิบัติที่เกี่ยวข้องกับน้ำ โดยมุ่งเป้าปกป้องคนจนและคนที่อยู่ในสถานการณ์ที่เปราะบางภายในปี พ.ศ. 2573

11.6 ลดผลกระทบทางลบของเมืองต่อสิ่งแวดล้อมต่อหัวประชากรรวมถึงการให้ความสำคัญกับคุณภาพอากาศและการจัดการขยะมูลฝอย และของเสียอื่น ๆ ภายในปี พ.ศ. 2573

11.7 จัดให้มีการเข้าถึงพื้นที่สาธารณะสีเขียวที่ปลอดภัยครอบคลุมและเข้าถึงได้ โดยถ้วนหน้า โดยเฉพาะสำหรับผู้หญิง เด็ก คนชรา และผู้พิการ ภายในปี พ.ศ. 2573

11.A สนับสนุนการเชื่อมโยงเชิงบวกทางเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมระหว่างพื้นที่เมืองรอบเมือง และชนบทโดยการเสริมความแข็งแกร่งของการวางแผนการพัฒนาในระดับชาติและภูมิภาค

11.B ภายในปี พ.ศ. 2563 เพิ่มจำนวนเมืองและกระบวนการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์ที่เลือกใช้และดำเนินการตามนโยบายและแผนที่บูรณาการเพื่อนำไปสู่ความครอบคลุม ประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากร การลดผลกระทบ และปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ มีภูมิทัศน์ทันท่อภัยพิบัติและให้พัฒนา

และดำเนินการตามการบริหารความเสี่ยงจากภัยพิบัติแบบองค์รวมในทุกระดับ โดยเป็นไปตามกรอบการดำเนินงานเซนไดเพื่อลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ พ.ศ. 2558 – 2573

11.C สนับสนุนประเทศพัฒนาน้อยที่สุดรวมถึงผ่านทางความช่วยเหลือทางการเงินและวิชาการ ในการสร้างอาคารที่ยั่งยืนและมีความต้านทานและยืดหยุ่นโดยใช้วัสดุท้องถิ่น

12

๐๐ เป้าหมายที่ 12 การผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน

การขับเคลื่อนรูปแบบการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน มีความสำคัญต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนบนพื้นฐานของการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ตระหนักถึงต้นทุนทางสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยส่งเสริมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ การปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิตและบริการของบริษัท องค์กร ตลอดจนกรอบคิดและพฤติกรรมของประชาชน ให้มีความสอดคล้องกับความสามารถในการรองรับของธรรมชาติ ผ่านการดำเนินงานอย่างบูรณาการของหน่วยงานภาครัฐ เอกชน ประชาสังคม ตั้งแต่ระดับนโยบาย ตลอดจนการนำไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่อย่างครอบคลุมและเป็นรูปธรรมในประเด็นต่าง ๆ อาทิ การกำหนดให้มีแผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนของประเทศ การลดการสูญเสียและขยะอาหารตลอดห่วงโซ่อุปทาน การจัดการของเสียและสารเคมีอย่างถูกวิธีเพื่อลดมลพิษที่เป็นอันตรายต่อมนุษย์และสิ่งแวดล้อม การลดของเสียโดยสนับสนุนหลักปฏิบัติในการลดการใช้ การใช้ซ้ำ และการนำกลับมาใช้ใหม่ (Reduce, Reuse, Recycle: 3Rs) การประยุกต์ใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อยกระดับการผลิตและการบริโภค การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมถึงการส่งเสริมการใช้พลังงานสะอาดเพื่อขับเคลื่อนประเทศในระยะยาว

ประเทศไทยได้จัดทำแผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน พ.ศ. 2560 – 2580 (ฉบับปรับปรุง) เพื่อวางกรอบการดำเนินงานเพื่อปรับเปลี่ยนสังคมไทยสู่สังคมที่มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ คุ่มค่า และสมดุลกับฐานทรัพยากรของประเทศ รวมทั้งส่งเสริมให้มีการจัดการศึกษาเพื่อให้คนไทยทุกคนได้รับการศึกษาและเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ สร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ตามแนวทางที่กำหนดไว้ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2579 และในภาคธุรกิจนักลงทุนและผู้ประกอบการให้ความสำคัญกับการดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืนมากขึ้น โดยในปี 2563 บริษัทจดทะเบียนไทยร้อยละ 20.14 จัดทำรายงานความยั่งยืนตามความสมัครใจและเปิดเผยข้อมูลในมิติสิ่งแวดล้อม สังคม และบรรษัทภิบาล (Environmental, Social and Governance: ESG) รวมทั้งส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมสีเขียวที่มีกระบวนการผลิตและการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพและมีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยระหว่างปี 2554 – 2563 มีโรงงาน/สถานประกอบการได้รับใบรับรองอุตสาหกรรมสีเขียวรวมทั้งสิ้น 40,799 ใบรับรอง และตั้งเป้าหมายให้โรงงานอุตสาหกรรมภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงอุตสาหกรรมที่มีอยู่กว่า 71,130 โรงทั่วประเทศ พัฒนาสู่การเป็นอุตสาหกรรมสีเขียวภายในปี 2568 นอกจากนี้ ภาคพลังงานได้ลดการอุดหนุนเชื้อเพลิงฟอสซิลลงอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งสนับสนุนให้มีการใช้พลังงานหมุนเวียนเพิ่มมากขึ้น สะท้อนให้เห็นจากสัดส่วนกำลังผลิตติดตั้งของการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนต่อหัวประชากรที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จาก 136.90 วัตต์ต่อคนในปี 2559 เป็น 163.82 วัตต์ต่อคนในปี 2561 อีกทั้งยังเร่งส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ตระหนักถึงผลกระทบต่อชุมชน ระบบนิเวศ และความหลากหลายทางชีวภาพ รวมทั้งเตรียมการจัดทำบัญชีต้นทุนด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม (System of Environmental-Economic Accounting: SEEA) ร่วมกับบัญชี

ประชาชาติด้านการท่องเที่ยว (Tourism Satellite Account) เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

อย่างไรก็ตาม ยังคงมีความท้าทายสำคัญด้านการสูญเสียและขยะอาหาร โดยคาดการณ์ว่าประเทศไทยมีปริมาณขยะอาหารประมาณ 78.69 กิโลกรัมต่อคนต่อปี ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศไทยรายได้ปานกลางระดับสูง และยังขาดการติดตามและจัดเก็บข้อมูลด้านการสูญเสียและขยะอาหารอย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ ทุกภาคส่วนควรเร่งดำเนินการอย่างจริงจังเพื่อแก้ไขปัญหาการจัดการขยะและของเสียอันตราย เนื่องจากมีปริมาณขยะมูลฝอยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่สัดส่วนของขยะมูลฝอยที่ได้รับการกำจัดถูกต้องมีแนวโน้มลดลง จากร้อยละ 35.37 ในปี 2559 เป็นร้อยละ 34.17 ในปี 2562 เช่นเดียวกันกับการจัดการของเสียติดเชื้อจากชุมชน ซึ่งในปี 2562 ของเสียอันตรายชุมชนได้รับการจัดการอย่างถูกต้องเพียงร้อยละ 16.13

เป้าหมายย่อย

12.1 ดำเนินการให้เป็นผลตามกรอบระยะ 10 ปีของแผนงานว่าด้วยแบบแผนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน ทุกประเทศนำไปปฏิบัติโดยประเทศที่พัฒนาแล้วเป็นผู้นำ โดยคำนึงถึงการพัฒนาและขีดความสามารถของประเทศกำลังพัฒนา

12.2 บรรลุการจัดการที่ยั่งยืนและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ ภายในปี พ.ศ. 2573

12.3 ลดของเสียอาหาร (food waste) ของโลกลงครึ่งหนึ่งในระดับค้าปลีกและผู้บริโภค และลดการสูญเสียอาหาร (food loss) ตลอดการผลิตและห่วงโซ่อุปทาน รวมถึงการสูญเสียหลังการเก็บเกี่ยว ภายในปี พ.ศ. 2573

12.4 บรรลุเรื่องการจัดการสารเคมีและของเสียทุกชนิดตลอดวงจรชีวิตของสิ่งเหล่านั้นด้วยวิธีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ตามกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศที่ตกลงกันแล้ว และลดการปลดปล่อยสิ่งเหล่านั้นออกสู่อากาศ น้ำ และดินอย่างมีนัยสำคัญ เพื่อจะลดผลกระทบทางลบต่อสุขภาพของมนุษย์และสิ่งแวดล้อมให้มากที่สุด ภายในปี พ.ศ. 2563

12.5 ลดการเกิดของเสียโดยให้มีการป้องกัน การลดปริมาณ การใช้ซ้ำ และการนำกลับมาใช้ใหม่ ภายในปี พ.ศ. 2573

12.6 สนับสนุนให้บริษัท โดยเฉพาะบริษัทข้ามชาติและบริษัทขนาดใหญ่ รับแนวปฏิบัติที่ยั่งยืนไปใช้ และบูรณาการข้อมูลด้านความยั่งยืนไว้ในรอบการรายงานของบริษัทเหล่านั้น

12.7 ส่งเสริมแนวปฏิบัติด้านการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐที่ยั่งยืน ตามนโยบายและการให้ลำดับความสำคัญของประเทศ

12.8 สร้างหลักประกันว่าประชาชนในทุกแห่งมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องและมีความตระหนักถึงการพัฒนาที่ยั่งยืนและวิถีชีวิตที่สอดคล้องกับธรรมชาติ ภายในปี พ.ศ. 2573

12.A สนับสนุนประเทศกำลังพัฒนาในการเสริมความแข็งแกร่งของขีดความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่จะขับเคลื่อนไปสู่แบบแผนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนยิ่งขึ้น

12.B พัฒนาและดำเนินการใช้เครื่องมือเพื่อติดตามผลกระทบของการพัฒนาที่ยั่งยืนในด้านการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนที่สร้างงานและส่งเสริมนวัตกรรมและผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น

12.C ทำให้การอุดหนุนเชื้อเพลิงฟอสซิลที่ไร้ประสิทธิภาพและนำไปสู่การบริโภคที่สิ้นเปลืองมีความสมเหตุสมผล โดยกำจัดการบิดเบือนทางการตลาด ให้สอดคล้องกับบริบทของประเทศ รวมถึงการปรับโครงสร้างภาษีและเลิกการอุดหนุนที่เป็นภัยเหล่านั้น เพื่อสะท้อนให้เห็นผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

เป้าหมายที่ 13 การรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เป็นความท้าทายสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ สิ่งแวดล้อม และการพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างมาก โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของฤดูกาล การเกิดภัยพิบัติ การสูญพันธุ์ของสิ่งมีชีวิต ตลอดจนการเปลี่ยนรูปแบบการกระจายของเชื้อโรคและพาหะนำโรค โดยปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ คือ ก๊าซเรือนกระจก ซึ่งมีก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (CO₂) และมีเทน (CH₄) ที่มีแหล่งกำเนิดหลักมาจากการเผาไหม้เชื้อเพลิงฟอสซิลจากการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจของมนุษย์ เป็นองค์ประกอบสำคัญ นอกจากนี้ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเป็นหนึ่งในสาเหตุหลักของการเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติที่มีความถี่และมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงมากขึ้น ก่อให้เกิดความสูญเสียอย่างมากต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน รวมทั้งส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสังคมในวงกว้าง โดยเฉพาะในระดับชุมชนและท้องถิ่นที่ยังมีขีดความสามารถด้านการรับมือกับภัยพิบัติที่จำกัด ซึ่งประชาคมโลกได้ร่วมกันหารือถึงแนวทางความร่วมมือเพื่อร่วมกันลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและบรรเทาผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และได้พัฒนามาเป็นความตกลงปารีส (Paris Agreement) เพื่อควบคุมการเพิ่มขึ้นของอุณหภูมิเฉลี่ยของโลก เพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวและฟื้นตัวจากผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ส่งเสริมการพัฒนาแบบคาร์บอนต่ำที่ไม่ส่งผลกระทบต่อการผลิตอาหาร และทำให้มีเงินทุนหมุนเวียนเพื่อสนับสนุนแนวทางการพัฒนาแบบคาร์บอนต่ำ มีภูมิต้านทานและสามารถฟื้นตัวจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ซึ่งประเทศไทยได้ร่วมให้สัตยาบันเมื่อวันที่ 21 กันยายน 2559

ประเทศไทยได้จัดส่งข้อเสนอการมีส่วนร่วมของประเทศในการลดก๊าซเรือนกระจกและการดำเนินงานด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Nationally Determined Contribution: NDC) ต่อสำนักเลขาธิการ UNFCCC^[1] โดยกำหนดเป้าหมายลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกขั้นต่ำที่ร้อยละ 20 จากกรณีปกติ^[2] และกำหนดเป้าหมายขั้นสูงที่ร้อยละ 25 จากกรณีปกติ ภายในปี 2573 ในระยะที่ผ่านมามีการบูรณาการมาตรการด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในนโยบายและแผนระดับชาติ อาทิ ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี แผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 แผนแม่บทรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พ.ศ. 2558 – 2593 และแผนการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศแห่งชาติ (National Adaptation Plan: NAP) รวมทั้งอยู่ระหว่างการศึกษเพื่อจัดทำยุทธศาสตร์ระยะยาวในการพัฒนาแบบปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่ำของประเทศไทย (Thailand's Long-Term Low Greenhouse Gas Emission Development Strategy) ในการติดตามผลการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทย พบว่าประเทศไทยสามารถลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกลงไปได้แล้วไม่น้อยกว่าร้อยละ 14 หรือลดได้ทั้งสิ้น 51.72 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า (MtCO₂eq) ในปี 2563 ซึ่งสามารถบรรลุเป้าหมายของแผนแม่บทฯ ในระยะแรกแล้ว และมีแนวโน้มว่าจะสามารถบรรลุเป้าหมายขั้นต่ำที่กำหนดไว้ใน NDC ได้ภายในปี 2573

นอกจากนี้ ได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องเพื่อพัฒนาศักยภาพในการบริหารจัดการและการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ รวมทั้งการจัดทำแผนการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย^[3]แห่งชาติ พ.ศ. 2558 เพื่อพัฒนาระบบการป้องกัน การเตรียมความพร้อม การสร้างภูมิคุ้มกัน ตลอดจนการลดความเสี่ยงจาก

สาธารณสุขตั้งแต่ก่อนเกิดภัย ขณะเกิดภัย และหลังเกิดภัย รวมทั้งกำกับการดำเนินการขับเคลื่อนให้เป็นไปตามกรอบพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550 และสอดคล้องกับกรอบเซนได ซึ่งในปี 2563 ร้อยละ 50 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้จัดทำและดำเนินการตามยุทธศาสตร์การลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติระดับท้องถิ่นที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ระดับประเทศ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาข้อมูลผู้ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติ อันประกอบด้วยอุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย และอัคคีภัย พบว่าในช่วงปี 2559 – 2561 ประเทศไทยมีจำนวนผู้ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2561 มีประชากรที่ประสบภัยพิบัติ จำนวน 1,845 คน ต่อประชากร 100,000 คน ลดลงจาก 6,553 คน ต่อประชากร 100,000 คน ในปี 2559 โดยภัยพิบัติที่ส่งผลกระทบมากที่สุด ได้แก่ อุทกภัย และภัยแล้ง ตามลำดับ

ในด้านการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2579 ได้กำหนดแนวทางการจัดการศึกษาโดยยึดหลักการจัดการศึกษาเพื่อปวงชนเท่าเทียม และทั่วถึง หลักการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนของสังคม และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เพื่อให้คนไทยทุกคนได้รับการศึกษาและเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ สร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโลกในศตวรรษที่ 21

ในมิติต่างประเทศ ประเทศไทยได้ให้ความช่วยเหลือทางวิชาการแก่ประเทศกำลังพัฒนาและประเทศพัฒนาน้อยที่สุดในด้านการจัดการภัยพิบัติ และการเสริมสร้างขีดความสามารถในการรับมือและปรับตัวต่อผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ผ่านการฝึกอบรมระยะสั้นและการให้ทุนการศึกษาในหลักสูตรระดับปริญญาโท ซึ่งมีหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ จำนวน 15 หลักสูตร นอกจากนี้ ประเทศไทยยังได้รับการสนับสนุนจากกองทุนภูมิอากาศสีเขียว (Green Climate Fund: GCF) แล้วทั้งสิ้น 5.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เพื่อใช้ดำเนินกิจกรรมด้านการเพิ่มศักยภาพและเตรียมความพร้อมของหน่วยประสานงานหลักของประเทศจำนวน 7 กิจกรรม

[1] กรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Change: UNFCCC)

[2] กรณีปกติ หรือ Business-as-Usual (BAU) หมายถึง กรณีที่ไม่มีมาตรการลดก๊าซเรือนกระจกซึ่งในกรณีของประเทศไทยคาดการณ์ว่าจะมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพิ่มขึ้นจาก 279.129 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า (MTCO₂e) ในปี 2548 เป็น 554.649 MTCO₂e ในปี 2573

[3] สาธารณภัยเป็นการประยุक्तแนวคิดเรื่องภัยพิบัติตามบริบทของประเทศไทย โดยพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550 กำหนดให้สาธารณภัย หมายถึง อัคคีภัย วาตภัย อุทกภัย ภัยแล้ง โรคระบาดในมนุษย์ โรคระบาดสัตว์ โรคระบาดสัตว์น้ำ การระบาดของศัตรูพืช ตลอดจนภัยอื่น ๆ อันมีผลกระทบต่อสาธารณสุข ไม่ว่าจะเกิดจากธรรมชาติ มีผู้ทำให้เกิดขึ้น อุบัติเหตุหรือเหตุอื่นใด ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตร่างกายของประชาชนหรือความเสียหายแก่ทรัพย์สินของประชาชน หรือของรัฐ และให้หมายความรวมถึงภัยทางอากาศ และการก่อวินาศกรรมด้วย

เป้าหมายย่อย

13.1 เสริมภูมิต้านทานและขีดความสามารถในการปรับตัวต่ออันตรายและภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับภูมิอากาศในทุกประเทศ

13.2 บูรณาการมาตรการด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในนโยบาย ยุทธศาสตร์ และการวางแผนระดับชาติ

13.3 พัฒนาการศึกษา การสร้างความตระหนักรู้ และขีดความสามารถของมนุษย์และของสถาบัน ในเรื่องการผลิตผลกระทบและการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการเตือนภัยล่วงหน้า

13.A ดำเนินการให้เกิดผลตามพันธกรณีที่ผูกพันต่อประเทศพัฒนาแล้วซึ่งเป็นภาคีของอนุสัญญา สหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ที่มีเป้าหมายร่วมกันระดมทุนจากทุกแหล่งให้ได้ จำนวน 1 แสนล้านเหรียญสหรัฐต่อปี ภายในปี พ.ศ. 2563 เพื่อสนองความต้องการของประเทศกำลังพัฒนา ภายใต้บริบทของการดำเนินมาตรการลดผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและความโปร่งใสในการดำเนินงาน ตลอดจนจัดหาเงินทุนเพื่อให้กองทุน Green Climate Fund ดำเนินการได้เต็มที่โดยเร็ว

13.B ส่งเสริมกลไกที่จะเพิ่มขีดความสามารถในการวางแผนและการบริหารจัดการที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอย่างมีประสิทธิภาพในประเทศพัฒนาน้อยที่สุด และรัฐกำลังพัฒนาที่เป็น เกาะขนาดเล็ก โดยให้ความสำคัญต่อผู้หญิง เยาวชน ชุมชนท้องถิ่นและชุมชนชายขอบ

14 เป้าหมายที่ 14

เป้าหมายที่ 14 ทรัพยากรทางทะเล

มหาสมุทรและทะเลมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อสิ่งมีชีวิตบนโลก ไม่ว่าจะเป็นวัฏจักรฝน น้ำดื่ม ภูมิอากาศ ชายฝั่ง รวมถึงแหล่งอาหารและกิจกรรมต่าง ๆ ล้วนเกี่ยวข้องกับมหาสมุทรและทะเล ด้วยเหตุนี้ การบริหารจัดการทรัพยากรในมหาสมุทรและทะเลจึงมีความซับซ้อนและมีความเกี่ยวข้องกับมิติสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม กฎระเบียบและกฎหมายระหว่างประเทศ ในส่วนของประเทศไทยมีพื้นที่ทะเลและชายฝั่ง คิดเป็นร้อยละ 60 ของอาณาเขตทางบก ครอบคลุม 23 จังหวัด ทรัพยากรทางทะเลเหล่านี้ได้สร้างประโยชน์ มหาศาลในการหล่อเลี้ยงชีวิต และยังเป็นส่วนสำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจ อย่างไรก็ดี ปัญหาท้องทะเลไทย ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันได้ส่งผลกระทบเป็นวงกว้าง ทั้งในด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ มลพิษทางทะเล ปรากฏการณ์ ทะเลกรด (Ocean Acidification) การกัดเซาะชายฝั่ง ปริมาณสัตว์ทะเลลดลง รวมถึงด้านการใช้ประโยชน์ จากพื้นที่ทะเลและชายฝั่ง ได้แก่ ปัญหาการทำประมงผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และการควบคุม (Illegal, Unreported and Unregulated (IUU) Fishing) และการทำประมงพื้นบ้าน จากความตระหนักถึง ความสำคัญของปัญหาที่เกิดขึ้นกับมหาสมุทรและท้องทะเล จึงเป็นที่มาของการดำเนินการภายใต้ SDG 14 อนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมหาสมุทร ทะเล และทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน โดย ประเทศไทยได้บูรณาการระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ทรัพยากรท้องทะเลไทยฟื้นฟูกลับสู่ ความสมบูรณ์ รวมถึงปรับปรุงแนวทางการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพ ครอบคลุมทุกมิติด้านการพัฒนา เพื่อสร้างความยั่งยืนของท้องทะเลไทยให้คงอยู่ต่อไปในอนาคต

ในระยะที่ผ่านมา ประเทศไทยตระหนักถึงความสำคัญของการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์จาก ทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน และมีความก้าวหน้าในการจัดทำคู่มือการวางแผนเชิงพื้นที่ทางทะเล ซึ่งตั้งอยู่บนหลักการของการจัดการที่มีระบบนิเวศเป็นศูนย์กลาง (Ecosystem-based management) และการวางแผนพื้นที่ทะเลและชายฝั่ง (Coastal and Marine Spatial Planning: CMSP) เพื่อการบริหาร จัดการพื้นที่ทะเลและชายฝั่งให้ครอบคลุมทั้งมิติทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม และได้ดำเนินการ ร่วมกับทุกภาคส่วนอย่างจริงจังเพื่อแก้ไขปัญหาการประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การ ควบคุม (Illegal, Unreported and Unregulated (IUU) Fishing) จนสามารถปลดใบเหลืองที่ คณะกรรมาธิการยุโรปประเมินว่าประเทศไทยไม่ให้ความร่วมมือตามกฎระเบียบ IUU ได้อย่างเป็นทางการ เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2562 โดยประเทศไทยได้ให้ความร่วมมือและความช่วยเหลือทางวิชาการแก่ประเทศ กำลังพัฒนาอื่น ๆ ทั้งในด้านการต่อต้านการทำประมง IUU และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านการเพาะเลี้ยง

สัตว์น้ำ อาทิ การผลักดันการจัดตั้งเครือข่ายอาเซียนเพื่อต่อต้านการประมงผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (ASEAN Network for Combating Illegal, Unreported and Unregulated Fishing: AN-IUU) นอกจากนี้ ประเทศไทยได้มีการจัดสรรงบประมาณเพื่อการวิจัยด้านทะเลอย่างต่อเนื่อง โดยกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ได้จัดสรรงบประมาณเพื่อการศึกษาวิจัยด้านเทคโนโลยีทางทะเลแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมกว่า 230 ล้านบาท ระหว่างปี 2559 – 2562

อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยยังคงมีความท้าทายสำคัญในการใช้ประโยชน์และบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งอย่างยั่งยืน โดยเฉพาะในการป้องกันและลดมลพิษทางทะเล ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหลายภาคส่วนและต้องแก้ไขปัญหาดังแต่ต้นทางด้วยการบริหารจัดการขยะและมลพิษที่มีต้นกำเนิดบนแผ่นดินอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อลดปริมาณขยะทะเล และปรากฏการณ์ยูโทรฟิเคชันซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อสัตว์ทะเลและความสมดุลของระบบนิเวศทางทะเล จากผลการประเมินดัชนีคุณภาพมหาสมุทร (Ocean Health Index: OHI) ในปี 2562 ประเทศไทยได้ 66 คะแนน จาก 100 คะแนน ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของโลกซึ่งอยู่ที่ 71 คะแนน และถูกจัดอยู่อันดับที่ 130 จาก 221 เขตเศรษฐกิจจำเพาะ (Exclusive Economic Zones: EEZs) โดยมีตัวชี้วัดที่ต้องเฝ้าระวังเนื่องจากมีคะแนนค่อนข้างต่ำ ได้แก่ การเป็นแหล่งอาหาร (Food Provision) 17 คะแนน และผลิตภัณฑ์จากธรรมชาติ (Natural Products) 44 คะแนน โดยทั้งสองตัวชี้วัดมีความเกี่ยวข้องกับปริมาณการจับปลาที่สอดคล้องกับผลผลิตการประมงสูงสุดที่ยั่งยืน (Maximum sustainable yield: MSY) ตามคุณลักษณะทางชีววิทยาของสัตว์น้ำ และการวัดศักยภาพในการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนของทรัพยากรทางทะเลที่ไม่ใช่อาหาร ซึ่งตัวชี้วัดเหล่านี้สะท้อนปัญหาที่เกิดขึ้นในท้องทะเลไทยที่ต้องเร่งจัดการให้กลับสู่ความอุดมสมบูรณ์ และข้อมูลจาก UN Global SDG Database ประเมินว่าปริมาณขยะทะเลของประเทศไทยเพิ่มขึ้นจากประมาณ 447,946 ชิ้นต่อตารางกิโลเมตร ในปี 2559 เป็น 804,727 ชิ้นต่อตารางกิโลเมตร ในปี 2561 ซึ่งเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 79.65 และมีความเข้มข้นของคลอโรฟิลล์-เอที่ผิดปกติจากการสำรวจระยะไกล (Chlorophyll-a anomaly, remote sensing) อยู่ในระดับที่สูง โดยอยู่ที่ร้อยละ 1.36 ในปี 2563 เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.57 ในปี 2561 ซึ่งข้อมูลคลอโรฟิลล์-เอดังกล่าวช่วยบ่งชี้สถานการณ์การเกิดปรากฏการณ์ยูโทรฟิเคชัน

นอกจากนี้ ประเทศไทยยังต้องเร่งรัดการดำเนินการด้านการอนุรักษ์พื้นที่ทางทะเลและชายฝั่ง เพื่อคุ้มครองความหลากหลายทางชีวภาพและระบบนิเวศทางทะเลให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น แม้ในระยะที่ผ่านมาได้มีการประกาศพื้นที่อนุรักษ์และพื้นที่คุ้มครองที่ครอบคลุมพื้นที่ทางทะเลและชายฝั่ง รวมเป็นพื้นที่ 15,336 ตารางกิโลเมตร หรือคิดเป็นร้อยละ 4.74 ของพื้นที่ทางทะเลทั้งหมดของประเทศ แต่ยังคงต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดให้อนุรักษ์พื้นที่ทางทะเลและชายฝั่งอย่างน้อยร้อยละ 10 ภายในปี 2563

เป้าหมายย่อย

14.1 ป้องกันและลดมลพิษทางทะเลทุกประเภทอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะจากกิจกรรมบนแผ่นดิน รวมถึงขยะในทะเลและมลพิษจากธาตุอาหาร (nutrient pollution) ภายในปี พ.ศ. 2568

14.2 บริหารจัดการและปกป้องระบบนิเวศทางทะเลและชายฝั่งเพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบทางลบที่มีนัยสำคัญ รวมถึงโดยการเสริมภูมิต้านทานและปฏิบัติการเพื่อฟื้นฟู เพื่อบรรลุการมีมหาสมุทรที่มีสุขภาพดี และมีผลิตภาพ ภายในปี...

14.3 ลดและแก้ปัญหาผลกระทบของการเป็นกรดในมหาสมุทร โดยรวมถึงผ่านทาง การเพิ่มพูนความร่วมมือทางวิทยาศาสตร์ในทุกระดับ

14.4 ภายในปี พ.ศ. 2563 ให้กำกับการทำการประมงอย่างมีประสิทธิภาพ และยุติการประมงเกินขีดจำกัด การประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (IUU) และแนวปฏิบัติด้านการประมงที่เป็นไปในทางทำลาย และดำเนินการให้เป็นผลตามแผนการบริหารจัดการที่อยู่บนฐานวิทยาศาสตร์ เพื่อจะฟื้นฟูมวลปลา (fish stock) ในเวลาที่สั้นที่สุดที่จะเป็นไปได้ อย่างน้อยที่สุดให้อยู่ในระดับผลผลิตสูงสุดที่ยั่งยืน (maximum sustainable yield) ตามคุณลักษณะทางชีววิทยาของสัตว์น้ำเหล่านั้น

14.5 ภายในปี พ.ศ. 2563 อนุรักษ์พื้นที่ทางทะเลและชายฝั่งอย่างน้อยร้อยละ 10 โดยให้เป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศและภายในประเทศ และอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดที่มีอยู่

14.6 ภายในปี พ.ศ. 2563 ยับยั้งการอุดหนุนการประมงบางรูปแบบที่มีส่วนทำให้เกิดการประมงเกินขีดจำกัด ขจัดการอุดหนุนที่มีส่วนทำให้เกิดการประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม และระงับการริเริ่มการอุดหนุนในลักษณะดังกล่าว โดยตระหนักว่าการปฏิบัติที่เป็นพิเศษและแตกต่างที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพสำหรับประเทศกำลังพัฒนาและประเทศพัฒนาน้อยที่สุดควรเป็นส่วนควบในการเจรจาการอุดหนุนการประมงขององค์การการค้าโลก

14.7 ภายในปี พ.ศ. 2563 ยับยั้งการอุดหนุนการประมงบางรูปแบบที่มีส่วนทำให้เกิดการประมงเกินขีดจำกัด ขจัดการอุดหนุนที่มีส่วนทำให้เกิดการประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม และระงับการริเริ่มการอุดหนุนในลักษณะดังกล่าว โดยตระหนักว่าการปฏิบัติที่เป็นพิเศษและแตกต่างที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพสำหรับประเทศกำลังพัฒนาและประเทศพัฒนาน้อยที่สุดควรเป็นส่วนควบในการเจรจาการอุดหนุนการประมงขององค์การการค้าโลก

14.A เพิ่มความรู้ทางวิทยาศาสตร์ พัฒนาขีดความสามารถในการวิจัย และถ่ายทอดเทคโนโลยีทางทะเล โดยคำนึงถึงหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการถ่ายทอดเทคโนโลยีทางทะเลของคณะกรรมการระหว่างรัฐบาลว่าด้วยสมุทรศาสตร์ เพื่อจะพัฒนาคุณภาพมหาสมุทรและเพิ่มพูนให้ความหลากหลายทางชีวภาพทางทะเลมีส่วนสนับสนุนการพัฒนาของประเทศกำลังพัฒนามากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรัฐกำลังพัฒนาที่เป็นเกาะขนาดเล็กและประเทศพัฒนาน้อยที่สุด

14.B จัดให้ชาวประมงพื้นบ้านรายเล็กเข้าถึงทรัพยากรทางทะเลและตลาด

14.C เพิ่มพูนการอนุรักษ์และการใช้มหาสมุทรและทรัพยากรอย่างยั่งยืน โดยการดำเนินการให้เกิดผลตามกฎหมายระหว่างประเทศตามที่สะท้อนใน UNCLOS ซึ่งเป็นกรอบทางกฎหมายสำหรับการอนุรักษ์และการใช้มหาสมุทรและทรัพยากรเหล่านั้นอย่างยั่งยืน ตามที่ระบุในย่อหน้าที่ 158 ของเอกสาร The Future We Want

15

เป้าหมายที่ 15 ระบบนิเวศบนบก

การพัฒนาเศรษฐกิจในศตวรรษที่ผ่านมา ได้ส่งผลกระทบต่อความสมดุลของระบบนิเวศและทรัพยากรธรรมชาติ อาทิ การใช้สารเคมีเกินขนาดในภาคการเกษตร แบบแผนการผลิตในภาคอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดมลพิษและก๊าซเรือนกระจก การขยายตัวของเขตเมืองที่รุกเข้าไปในพื้นที่ป่าไม้ที่มีความหลากหลายทางชีวภาพ อีกทั้งพฤติกรรมบริโภคของมนุษย์ที่มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างฟุ่มเฟือย ล้วนเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความเสื่อมโทรมของที่ดินและระบบนิเวศบนบก ส่งผลให้สิ่งมีชีวิตต้องสูญพันธุ์ สูญเสียแหล่งที่อยู่อาศัย หรืออยู่ในสถานภาพที่มีความเสี่ยงต่อการสูญพันธุ์ จึงมีความพยายามทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศเพื่ออนุรักษ์ ฟื้นฟูทรัพยากรป่าไม้และระบบนิเวศบนบก รวมถึงปกป้อง คุ้มครองพันธุ์พืชและสัตว์ไม่ให้สูญพันธุ์จากการถูกคุกคามโดยมนุษย์และการถูกรุกรานโดยชนิดพันธุ์

ต่างถิ่นเพื่อให้คงไว้ซึ่งความหลากหลายทางชีวภาพ ตลอดจนส่งเสริมให้มีการเข้าถึงและการแบ่งปันผลประโยชน์จากการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน เท่าเทียม และเป็นธรรม บนแนวทางการบริหารจัดการทรัพยากรที่ยั่งยืน โดยบูรณาการมูลค่าของระบบนิเวศและความหลากหลายทางชีวภาพเข้าไปสู่กระบวนการจัดทำแผนและยุทธศาสตร์การพัฒนา และบัญชีประชาชาติ นอกจากนี้ ยังมุ่งเน้นการระดมทรัพยากรจากทั้งภาครัฐและภาคเอกชนทั้งในและต่างประเทศเพื่อสนับสนุนการดำเนินการด้านการรักษาความหลากหลายทางชีวภาพและอนุรักษ์ พื้นฟูระบบนิเวศบนบก

ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา พื้นที่ป่าไม้ของประเทศค่อนข้างคงที่อยู่ที่ประมาณร้อยละ 32 ของพื้นที่ประเทศ โดยในปี 2563 มีพื้นที่ป่าไม้ 102.35 ล้านไร่ และได้ส่งเสริมการจัดการป่าไม้โดยชุมชนมีส่วนร่วมผ่านการจัดตั้งป่าชุมชน โดยมีพื้นที่ป่าชุมชนสะสมทั้งสิ้นกว่า 7.63 ล้านไร่ และมีชุมชนเข้าร่วมโครงการ 17,442 หมู่บ้าน ในปี 2562 นอกจากนี้ สถานการณ์ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรดินมีแนวโน้มที่ดีขึ้น พิจารณาจากพื้นที่ของดินปัญหาที่เกิดตามสภาพธรรมชาติที่เป็นอุปสรรคต่อการใช้ประโยชน์มีขนาดลดลงจากปี 2550 ที่มีประมาณ 66.38 ล้านไร่ เหลือประมาณ 60.03 ล้านไร่ ในปี 2563 การลักลอบล่าและค้าสัตว์ป่ามีแนวโน้มลดลง สังเกตได้จากในปี 2563 มีคดีเกี่ยวกับการค้าสัตว์ป่า จำนวน 29 คดี ตรวจยึดสัตว์ป่าของกลาง จำนวน 2,099 ตัว และซากสัตว์ป่าของกลาง จำนวน 60 ซาก ลดลงจาก 627 คดีในปี 2559 ซึ่งตรวจยึดสัตว์ป่าของกลางได้จำนวน 13,428 ตัว และซากสัตว์ป่า จำนวน 1,204 ซาก

นอกจากนี้ ประเทศไทยให้ความสำคัญด้านระดมและเพิ่มทรัพยากรทางการเงินเพื่อสนับสนุนการดำเนินการด้านสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น โดยพิจารณาจากงบประมาณด้านสิ่งแวดล้อมที่ในปีงบประมาณ 2563 ได้รับการจัดสรร 12,689 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจาก 6,947 ล้านบาทในปี 2559 และประเทศไทยได้รับความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการด้านความหลากหลายทางชีวภาพอย่างต่อเนื่อง โดยระหว่างปี 2559 – 2561 ได้รับความช่วยเหลือเป็นมูลค่ารวมประมาณ 33.51 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หรือประมาณ 1.05 พันล้านบาท

อย่างไรก็ดี สถานการณ์ด้านความหลากหลายทางชีวภาพของประเทศไทยมีแนวโน้มแย่ลงอย่างต่อเนื่อง โดยสะท้อนได้จากดัชนีบัญชีชนิดพันธุ์ที่ถูกคุกคาม (Red List Index) ของประเทศไทยที่ลดลงจาก 0.810 ในปี 2553 เหลือ 0.776 ในปี 2563 ซึ่งบ่งชี้ว่าประเทศไทยมีความหลากหลายทางชีวภาพลดลง และมีชนิดพันธุ์พืชและสัตว์ที่ถูกคุกคามมากขึ้น โดยในปี 2559 มีจำนวนสัตว์มีกระดูกสันหลังสูญพันธุ์ไปแล้ว 8 ชนิด และมีสถานภาพสูญพันธุ์ในธรรมชาติอีกจำนวน 4 ชนิด นอกจากนี้ การประเมินสถานภาพการอนุรักษ์ของชนิดพันธุ์พืชในประเทศไทยในปี 2558 พบว่ามีจำนวนพันธุ์พืชที่สูญพันธุ์ในธรรมชาติ 2 ชนิด อยู่ในสถานะมีแนวโน้มใกล้สูญพันธุ์ 737 ชนิด ใกล้สูญพันธุ์ 207 ชนิด และใกล้สูญพันธุ์อย่างยิ่ง 20 ชนิด

เป้าหมายย่อย

15.1 สร้างหลักประกันว่าจะมีการอนุรักษ์ การฟื้นฟู และการใช้ระบบนิเวศบนบกและแหล่งน้ำจืดในแผ่นดิน รวมทั้งบริการทางระบบนิเวศอย่างยั่งยืน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ป่าไม้ พื้นที่ชุ่มน้ำ ภูเขาและพื้นที่แห้งแล้ง โดยเป็นไปตามข้อบังคับภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศ ภายในปี พ.ศ. 2563

15.2 ส่งเสริมการดำเนินการด้านการบริหารจัดการป่าไม้ทุกประเภทอย่างยั่งยืน หยุดยั้งการตัดไม้ทำลายป่า ฟื้นฟูป่าที่เสื่อมโทรม และเพิ่มการปลูกป่าและฟื้นฟูป่าทั่วโลกอย่างจริงจัง ภายในปี พ.ศ. 2563

15.3 ต่อต้านการกลายสภาพเป็นทะเลทราย พื้นที่ดินและดินที่เสื่อมโทรม รวมถึงที่ดินที่ได้รับผลกระทบจากการกลายสภาพเป็นทะเลทราย ภัยแล้ง และอุทกภัย และพยายามที่จะบรรลุถึงความสมดุลของการจัดการทรัพยากรที่ดิน ภายในปี พ.ศ. 2573

15.4 สร้างหลักประกันว่าจะมีการอนุรักษ์ระบบนิเวศภูเขาและความหลากหลายทางชีวภาพของระบบนิเวศเหล่านั้น เพื่อเพิ่มพูนขีดความสามารถของระบบนิเวศในการสร้างผลประโยชน์อันสำคัญต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ภายในปี พ.ศ. 2573

15.5 ปฏิบัติการที่จำเป็นและเร่งด่วนเพื่อลดการเสื่อมโทรมของดินที่อยู่ตามธรรมชาติ หยุดยั้งการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ และภายในปี พ.ศ. 2563 ปกป้องและป้องกันการสูญพันธุ์ของชนิดพันธุ์ที่ถูกคุกคาม

15.6 ส่งเสริมการแบ่งปันผลประโยชน์ที่เกิดจากการใช้ประโยชน์ทรัพยากรพันธุกรรมอย่างเท่าเทียมและยุติธรรม และส่งเสริมการเข้าถึงทรัพยากรเหล่านั้นอย่างเหมาะสม ตามข้อตกลงระหว่างประเทศ

15.7 ปฏิบัติการอย่างเร่งด่วนเพื่อจะยุติการค้าและการขนย้ายชนิดพันธุ์พืชและสัตว์คุ้มครอง และแก้ปัญหาทั้งอุปสงค์และอุปทานต่อผลิตภัณฑ์สัตว์ป่าที่ผิดกฎหมาย

15.8 นำมาตรการเพื่อป้องกันการนำเข้าและลดผลกระทบของชนิดพันธุ์ต่างถิ่นที่รุกรานต่อระบบนิเวศบกและน้ำ และควบคุมหรือขจัด priority species ภายในปี พ.ศ. 2563

15.9 บูรณาการมูลค่าของระบบนิเวศและความหลากหลายทางชีวภาพเข้าไปสู่การจัดทำแผน กระบวนการพัฒนา ยุทธศาสตร์การลดความยากจน และบัญชีทั้งระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ ภายในปี พ.ศ. 2563

15.A ระดมและเพิ่มทรัพยากรทางการเงินจากทุกแหล่ง เพื่ออนุรักษ์และใช้ความหลากหลายทางชีวภาพและระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

15.B ระดมทรัพยากรจากทุกแหล่งและทุกระดับเพื่อสนับสนุนเงินแก่การบริหารจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน และสร้างแรงจูงใจที่เหมาะสมสำหรับประเทศกำลังพัฒนาให้เกิดความก้าวหน้าในการบริหารจัดการ ซึ่งรวมถึงการอนุรักษ์และการปลูกป่า

15.C เพิ่มพูนการสนับสนุนในระดับโลกแก่ความพยายามที่จะต่อสู้กับการล่า การเคลื่อนย้ายชนิดพันธุ์คุ้มครอง รวมถึงโดยการเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่น

16

เป้าหมายที่ 16 ความสงบสุข ยุติธรรม และสถาบันเข้มแข็ง

สังคมที่สงบสุขจะต้องมีความมั่นคง มีสันติภาพ ประชาชนได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันภายใต้หลักสิทธิมนุษยชน และมีระบบการปกครองบนพื้นฐานของหลักนิติธรรมและธรรมาภิบาล เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 มุ่งเน้นการตัดวงจรความขัดแย้ง การข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ การใช้ความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบ เพื่อสร้างความมั่นคงและปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับประชาชน และสร้างหลักประกันว่าทุกคนสามารถเข้าถึงความยุติธรรมได้อย่างเท่าเทียม มีกระบวนการตัดสินใจที่มีความรับผิดชอบ ครอบคลุม และมีส่วนร่วมในทุกระดับ รวมทั้งส่งเสริมการพัฒนาเชิงสถาบันให้มีประสิทธิภาพ ตลอดจนมีการบังคับใช้กฎหมายและนโยบายที่ไม่เลือกปฏิบัติเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

การดำเนินงานของประเทศไทยในการมีส่วนร่วมในสถาบันที่เกี่ยวข้องกับธรรมาภิบาลโลกอยู่ในระดับดี โดยประเทศไทยได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งสมาชิกคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ (ECOSOC) วาระปี 2563-2565 และได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกคณะกรรมการสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา (CCPCJ) วาระปี 2561-2564 นอกจากนี้ ในปี 2563 ประเทศไทยยังได้รับการจัดอันดับจากดัชนีนิติธรรม (Rule of Law Index) ให้อยู่ในอันดับที่ 71 จาก 128 ประเทศทั่วโลก ขยับสูงขึ้น 5 อันดับจากปี 2562 ซึ่งเป็นอันดับที่ 4 ในภูมิภาคอาเซียนต่อจากสิงคโปร์ มาเลเซีย และอินโดนีเซีย

ประเทศไทยยังมีความก้าวหน้าในการพัฒนาเชิงสถาบัน โดยเฉพาะการปรับปรุงการให้บริการประชาชนและประสิทธิภาพภาครัฐให้มีประสิทธิภาพ มีความรับผิดชอบ และมีความโปร่งใส โดยจากการสำรวจในปี 2561 พบว่าประชาชนมีความพึงพอใจต่อการให้บริการของหน่วยงานของรัฐในภาพรวมร้อยละ 84.50 ซึ่งใกล้เคียงกับค่าเป้าหมายของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นการบริการประชาชนและประสิทธิภาพภาครัฐ ที่กำหนดระดับความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของภาครัฐไว้ที่ร้อยละ 85 ภายในปี 2565 อย่างไรก็ตาม ในปี 2563 ประเทศไทยได้คะแนน (Corruption Perceptions Index: CPI) ที่ 36 คะแนน เท่ากับปี 2562 ที่ผ่านมาและอยู่ในอันดับที่ 104 ลดลง 3 อันดับจากปี 2562 (ข้อมูลจากองค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ) สอดคล้องกับสถิติจำนวนคดีเรื่องร้องเรียนต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติที่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น

ในด้านการจัดให้มีอัตลักษณ์ทางกฎหมายสำหรับทุกคน ประเทศไทยมีแนวโน้มการจดทะเบียนเกิดเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง สะท้อนให้เห็นถึงศักยภาพในการควบคุมให้มีการจดทะเบียนเกิดที่ถูกต้องตามกฎหมาย อย่างไรก็ตาม ยังมีกลุ่มที่ตกหล่นจากทะเบียนราษฎร โดยเฉพาะผู้ที่เกิดในพื้นที่ห่างไกลและบุคคลไร้รัฐ เนื่องจากมีข้อจำกัดด้านการเข้าถึงบริการของรัฐ ภาษา และการเดินทาง ในส่วนของการส่งเสริมและบังคับใช้กฎหมายและนโยบายที่ไม่เลือกปฏิบัติเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นภาคีในสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับการไม่เลือกปฏิบัติและความเท่าเทียม จำนวน 8 ฉบับ เช่น ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง รวมทั้งยังมีการระบุเรื่องความเสมอภาคและการไม่เลือกปฏิบัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ที่กำหนดให้บุคคลย่อมเสมอภาคกันตามกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน หากมีการเลือกปฏิบัติจะถือเป็นการขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ

ประเทศไทยมีความก้าวหน้าในการจัดการปัญหาการค้ามนุษย์ โดยภาครัฐได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างจริงจัง สะท้อนให้เห็นจากสถานะของประเทศไทยในปี 2563 ที่รายงานสถานการณ์การค้ามนุษย์ของสหรัฐอเมริกา (The Trafficking in Persons: TIP Report 2020) จัดให้อยู่ในระดับ 2 (Tier 2) ซึ่งเป็นระดับที่ต่อเนื่องมาตั้งแต่ปี 2561 ทั้งนี้ ในช่วงที่ผ่านมาประเทศไทยเคยถูกจัดให้อยู่ในระดับ 2 ที่ต้องจับตามอง (Tier 2 Watch List) ในช่วงปี 2559-2560 และระดับ 3 (Tier 3) ในช่วงปี 2557-2558

เป้าหมายย่อย

- 16.1 ลดความรุนแรงทุกรูปแบบและอัตราการตายที่เกี่ยวข้องในทุกแห่งให้ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ
- 16.2 ยุติการข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก
- 16.3 ส่งเสริมหลักนิติธรรมทั้งในระดับชาติและระหว่างประเทศ และสร้างหลักประกันว่าทุกคนสามารถเข้าถึงความยุติธรรมอย่างเท่าเทียม

16.4 ลดการลักลอบเคลื่อนย้ายอาวุธและเงิน เสริมความแข็งแกร่งของกระบวนการติดตามและการส่งคืนสินทรัพย์ที่ถูกขโมยไป และต่อสู้กับอาชญากรรมที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรทุกรูปแบบ ภายในปี พ.ศ. 2573

16.5 ลดการทุจริตในตำแหน่งหน้าที่และการรับสินบนทุกรูปแบบ

16.6 พัฒนาสถาบันที่มีประสิทธิผล มีความรับผิดชอบ และโปร่งใสในทุกระดับ

16.7 สร้างหลักประกันว่าจะมีกระบวนการตัดสินใจที่มีความรับผิดชอบ ครอบคลุม มีส่วนร่วม และมีความเป็นตัวแทนที่ดีในทุกระดับการตัดสินใจ

16.8 ขยายและเสริมความแข็งแกร่งของการมีส่วนร่วมของประเทศกำลังพัฒนาในสถาบันที่เกี่ยวข้องกับธรรมาภิบาลโลก

16.9 จัดให้มีอัตลักษณ์ทางกฎหมายสำหรับทุกคน โดยรวมถึงการให้มีการจดทะเบียนเกิด (สูติบัตร) ภายในปี พ.ศ. 2573

16.10 สร้างหลักประกันว่าสาธารณชนสามารถเข้าถึงข้อมูลและมีการปกป้องเสรีภาพขั้นพื้นฐานตามกฎหมายภายในประเทศและความตกลงระหว่างประเทศ

16.A เสริมความแข็งแกร่งของสถาบันระดับชาติที่เกี่ยวข้อง โดยรวมถึงการทำผ่านทางความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่อสร้างขีดความสามารถในทุกระดับ โดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา เพื่อจะป้องกันความรุนแรงและต่อสู้กับการก่อการร้ายและอาชญากรรม

16.B ส่งเสริมและบังคับใช้กฎหมายและนโยบายที่ไม่เลือกปฏิบัติเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

17 ~~ความยั่งยืน~~

๑๗ เป้าหมายที่ 17 ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ 17 มุ่งยกระดับหุ้นส่วนความร่วมมือระดับโลก โดยเฉพาะความร่วมมือหลายภาคส่วน เพื่อขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในทุกประเทศ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง ผ่านการระดมทุนที่เป็นตัวเงิน เทคโนโลยีและนวัตกรรม ตลอดจนความรู้และแนวปฏิบัติที่ดี เพื่อสนับสนุนประเทศกำลังพัฒนาและประเทศพัฒนาน้อยที่สุดในการดำเนินนโยบายและมาตรการต่าง ๆ ตามความต้องการ จนสามารถบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนได้ภายในปี 2573

จากข้อมูลในระยะที่ผ่านมา พบว่าความสามารถในการระดมเงินทุนเพื่อการพัฒนาของไทยในภาพรวมอยู่ในระดับที่เหมาะสม เห็นได้จากสัดส่วนรายได้สุทธิของรัฐต่อ GDP และสัดส่วนงบประมาณภายในประเทศที่จัดสรรจากภาษีภายในประเทศที่สูงกว่าค่าเป้าหมาย ในขณะที่สัดส่วนภาระการชำระหนี้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศต่อรายได้จากการส่งออกสินค้าและบริการของลดลงอย่างต่อเนื่องและอยู่ในระดับต่ำกว่าเพดานที่กำหนดไว้ อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิที่รวมการช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการ (Net FDI) ในปี 2562 พบว่าอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในช่วงปี 2554-2561 ทั้งนี้ ประเทศไทยได้ดำเนินการเพื่อเสริมสร้างบทบาทความเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาผ่านการให้ความช่วยเหลือแก่ต่างประเทศในหลายรูปแบบตามสาขาต่าง ๆ ดังนี้ (1) สาขาเทคโนโลยี โดยมูลค่าการให้ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาในด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมแก่ประเทศกำลังพัฒนารวมถึงมูลค่าเงินทุนเพื่อส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงที่ผ่านมา (2) สาขาการเสริมสร้างขีดความสามารถ (capacity building) โดยได้ดำเนินการให้ความช่วยเหลือทางวิชาการในมิติการพัฒนาที่หลากหลาย ครอบคลุมการถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยี การสนับสนุน

วัสดุและอุปกรณ์ และการจัดส่งผู้เชี่ยวชาญและอาสาสมัครไปปฏิบัติหน้าที่ยังต่างประเทศ และ (3) สาขาการค้า โดยได้ปฏิบัติตามพันธะสัญญาทางด้านภาษีขององค์การการค้าโลก (World Trade Organization: WTO) และได้ให้สิทธิพิเศษแก่ประเทศพัฒนาน้อยที่สุด ด้วยการยกเลิกภาษีนำเข้าและโควตา (Duty Free Quota Free: DFQF) แก่สินค้าที่ส่งมายังประเทศไทย นอกจากนี้ ประเทศไทยยังได้มีการดำเนินการภายในประเทศเพื่อรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ ยกกระดับความสอดคล้องเชิงนโยบายเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการขับเคลื่อน SDGs มาอย่างต่อเนื่อง

เป้าหมายย่อย

17.1 เสริมความแข็งแกร่งของการระดมทรัพยากรภายในประเทศ โดยรวมถึงการสนับสนุนระหว่างประเทศไปยังประเทศกำลังพัฒนา เพื่อปรับปรุงขีดความสามารถของประเทศในการเก็บภาษีและรายได้อื่น ๆ ของรัฐ

17.2 ประเทศพัฒนาแล้วจะดำเนินการให้เป็นผลตามพันธกรณีเรื่องการให้ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการ (ODA) อย่างเต็มที่ โดยรวมถึงพันธกรณีที่ให้ไว้โดยประเทศพัฒนาแล้วหลายประเทศที่จะบรรลุเป้าหมายการมีสัดส่วน ODA/GNI ที่ให้แก่ประเทศกำลังพัฒนา ร้อยละ 0.7 และมีสัดส่วน ODA/GNI ที่ให้แก่ประเทศพัฒนาน้อยที่สุดร้อยละ 0.15 ถึง ร้อยละ 0.20 โดยผู้ให้ ODA ควรพิจารณาตั้งเป้าหมายที่จะให้มีสัดส่วน ODA/GNI ที่ให้แก่ประเทศพัฒนาน้อยที่สุด

17.3 ระดมทรัพยากรทางการเงินสำหรับประเทศกำลังพัฒนาเพิ่มเติม จากแหล่งที่หลากหลาย

17.4 ช่วยประเทศกำลังพัฒนาในการบรรลุความยั่งยืนของหนี้ระยะยาว โดยใช้นโยบายที่ประสานงานกันที่มุ่งส่งเสริมการจัดหาเงินทุนโดยการก่อหนี้ การบรรเทาหนี้และการปรับโครงสร้างหนี้ ตามความเหมาะสม และแก้ปัญหาหนี้ต่างประเทศของประเทศยากจนที่มีหนี้สินในระดับสูงเพื่อลดการประสบปัญหาหนี้ (debt distress)

17.5 ใช้และดำเนินการให้เกิดผลตามระบอบการส่งเสริมการลงทุนสำหรับประเทศพัฒนาน้อยที่สุด

17.6 เพิ่มพูนความร่วมมือระหว่างประเทศและในภูมิภาคแบบเหนือ-ใต้ ใต้-ใต้ และไตรภาคี และการเข้าถึงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และนวัตกรรม และยกระดับการแบ่งปันความรู้ ตามเงื่อนไขที่ตกลงร่วมกัน โดยรวมถึงผ่านการพัฒนาการประสานงานระหว่างกลไกที่มีอยู่เดิมโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับของสหประชาชาติ และผ่านทางกลไกอำนวยความสะดวกด้านเทคโนโลยี (Technology Facilitation Mechanism) ของโลก

17.7 ส่งเสริมการพัฒนา การถ่ายทอด และการเผยแพร่เทคโนโลยี ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมให้กับประเทศกำลังพัฒนา ภายใต้เงื่อนไขที่อำนวยความสะดวกแก่ประเทศกำลังพัฒนา รวมทั้งตามเงื่อนไขสิทธิพิเศษตามที่ตกลงร่วมกัน

17.8 ให้ธนาคารเทคโนโลยีและกลไกการเสริมสร้างขีดความสามารถด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม สำหรับประเทศพัฒนาน้อยที่สุด ทำงานได้อย่างเต็มที่ภายในปี พ.ศ. 2560 และเพิ่มพูนการใช้เทคโนโลยีสนับสนุนที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

17.9 เพิ่มพูนการสนับสนุนระหว่างประเทศสำหรับการดำเนินการด้านการเสริมสร้างขีดความสามารถที่มีประสิทธิผลและมีการตั้งเป้าในประเทศกำลังพัฒนาเพื่อสนับสนุนแผนระดับชาติที่จะดำเนินงานในทุกเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมถึงผ่านทางความร่วมมือแบบเหนือ-ใต้ ใต้-ใต้ และไตรภาคี

17.10 ส่งเสริมระบบการค้าพหุภาคีที่เป็นสากล มีกติกา เปิดกว้าง ไม่เลือกปฏิบัติ และเสมอภาคภายใต้องค์การการค้าโลก โดยรวมถึงผ่านข้อสรุปของการเจรจาภายใต้วาระการพัฒนารอบโดฮา

17.11 เพิ่มส่วนแบ่งการส่งออกของประเทศกำลังพัฒนาให้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ โดยมุ่งเพิ่มส่วนแบ่งของประเทศพัฒนาน้อยที่สุดในการส่งออกทั่วโลกให้สูงขึ้น 2 เท่าในปี พ.ศ. 2563

17.12 ทำให้เกิดการดำเนินการในเวลาที่เหมาะสมในเรื่องการเข้าถึงตลาดปลอดภาษีและปลอดการจำกัดปริมาณในระยะยาวสำหรับประเทศพัฒนาน้อยที่สุด โดยให้สอดคล้องกับคำตัดสินขององค์การการค้าโลก โดยรวมถึงการสร้างหลักประกันว่ากฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าที่มีการให้สิทธิพิเศษทางการค้าที่ใช้กับประเทศพัฒนาน้อยที่สุดจะมีความโปร่งใสและเรียบง่ายและมีส่วนช่วยอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงตลาด

17.13 เพิ่มพูนเสถียรภาพเศรษฐกิจมหภาคของโลก โดยรวมถึงผ่านทาง การประสานงานนโยบายและความสอดคล้องเชิงนโยบาย

17.14 สร้างกรอบนโยบายที่เหมาะสมในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับนานาชาติ บนฐานของยุทธศาสตร์การพัฒนา ที่เอื้อประโยชน์แก่คนจน (pro-poor) และคำนึงถึงความละเอียดอ่อนเชิงเพศภาวะ (gender-sensitive) เพื่อส่งเสริมให้มีการเร่งการลงทุนเพื่อปฏิบัติการขจัดความยากจน

17.15 เคารพพื้นที่ทางนโยบายและความเป็นผู้นำของแต่ละประเทศที่จะสร้างและดำเนินงานตามนโยบายเพื่อการขจัดความยากจนและการพัฒนาที่ยั่งยืน

17.16 ยกกระดับหุ้นส่วนความร่วมมือระดับโลกเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยร่วมเติมเต็มโดยหุ้นส่วนความร่วมมือจากภาคส่วนที่หลากหลายซึ่งจะระดมและแบ่งปันความรู้ ความเชี่ยวชาญเทคโนโลยี และทรัพยากรทางการเงิน เพื่อจะสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในทุกประเทศ โดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา

17.17 สนับสนุนและส่งเสริมหุ้นส่วนความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาครัฐ-ภาคเอกชน และประชาสังคม สร้างบนประสบการณ์และกลยุทธ์ด้านทรัพยากรของหุ้นส่วน

17.18 ยกกระดับการสนับสนุนด้านการเสริมสร้างขีดความสามารถให้กับประเทศกำลังพัฒนา รวมถึงประเทศพัฒนาน้อยที่สุดและรัฐกำลังพัฒนาที่เป็นเกาะขนาดเล็ก ให้เพิ่มการมีอยู่ของข้อมูลที่มีคุณภาพ ทันเวลาและเชื่อถือได้ จำแนกตามรายได้ เพศ อายุ เชื้อชาติ ชาติพันธุ์ สถานะการอพยพ ความพิการ ตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ และคุณลักษณะอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องตามบริบทของประเทศ ภายในปี พ.ศ. 2563

17.19 ต่อยอดจากข้อริเริ่มที่มีอยู่แล้วในการพัฒนาการวัดความก้าวหน้าของการพัฒนาที่ยั่งยืนที่มีผลต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และสนับสนุนการสร้างขีดความสามารถด้านสถิติในประเทศกำลังพัฒนา ภายในปี พ.ศ. 2573

4. แผนพัฒนาภาคเหนือ (พ.ศ. 2566 – 2570)

บทบาทของภาค

ภาคเหนือมีทุนทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีอัตลักษณ์ มีฐานทรัพยากรธรรมชาติและแหล่งทรัพยากรชีวภาพที่หลากหลาย เป็นแหล่งวัตถุดิบที่สำคัญ รวมทั้งมีทำเล ที่ตั้งที่มีศักยภาพเหมาะสมกับการเชื่อมโยงทั้งในประเทศและอนุภูมิภาค รวมทั้งพฤติกรรมของผู้บริโภคที่ให้ ความสำคัญกับสุขภาพ และการบริโภคสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ดังนั้น การพัฒนาภาคเหนือ จะต้องนำศักยภาพต่าง ๆ ของพื้นที่ มาใช้ในการต่อยอดการผลิตสินค้าและบริการที่มีศักยภาพและโอกาส เพื่อสร้างมูลค่าสูงตามแนวทางเศรษฐกิจสร้างสรรค์ รวมทั้งการใช้ประโยชน์จากการเชื่อมโยงกับประเทศ เพื่อนบ้านในการเสริมสร้างขีดความสามารถของธุรกิจท้องถิ่นเพื่อขยายฐานเศรษฐกิจของภาค

ทิศทางการพัฒนาภาค

“เศรษฐกิจสร้างสรรค์ สานสัมพันธ์ระหว่าง พื้นที่ สุขภาวะดี วิถีชีวิตยั่งยืน”

เป้าหมายการพัฒนา

มุ่งสู่การพัฒนาเป็นฐานเศรษฐกิจสร้างสรรค์ของประเทศ เชื่อมโยงกับอนุภูมิภาค และเติบโต อย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย 2566 - 2570
1. อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ของภาคเหนือ (ร้อยละ)	มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคแบบปริมาณ ลูกโซ่เฉลี่ย ปี 2560 – 2563 688,180.52 ล้านบาท อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเฉลี่ย ปี 2560 – 2563 ร้อยละ 1.1 ต่อปี	อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ เฉลี่ยร้อยละ 5.3 ต่อปี
2. สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ในการกระจายรายได้ ของภาคเหนือลดลง	ปี 2562 เท่ากับ 0.411	ลดลงต่ำกว่า 0.411

แนวทางการพัฒนา

การกำหนดแนวทางการพัฒนาภาคเหนือ ได้พิจารณาถึงความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570) พร้อมทั้งพิจารณา โอกาส ศักยภาพ ปัญหา และข้อจำกัดของภาค เพื่อพัฒนาไปสู่การเป็น “ฐานเศรษฐกิจสร้างสรรค์ของประเทศ” เชื่อมโยงกับอนุภูมิภาค และเติบโตอย่างยั่งยืน โดยใช้ทุนทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีอัตลักษณ์นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ในการเสริมสร้างความเข้มแข็ง ของเศรษฐกิจภายในภาค ให้มีการเจริญเติบโตได้อย่างเต็มศักยภาพ โดยมีแนวทางการพัฒนา ดังนี้

1. ส่งเสริมการพัฒนาพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคเหนือ (NEC-Creative LANNA) ในจังหวัด เชียงใหม่ เชียงราย ลำพูน ลำปาง ให้เป็นพื้นที่เศรษฐกิจหลักของภาคและฐานเศรษฐกิจสร้างสรรค์ของประเทศ

ตัวชี้วัด	ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย 2566 - 2570
อัตราการขยายตัวของอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ของภาค (4 กลุ่ม 12 สาขาอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ ได้แก่ กลุ่มที่ 1 รากฐานทางวัฒนธรรมสร้างสรรค์ (Creative Originals) กลุ่มที่ 2 คอนเทนต์และ สื่อสร้างสรรค์ (Creative Content/Media) กลุ่มที่ 3 บริการสร้างสรรค์ (Creative Services) กลุ่มที่ 4 สินค้าสร้างสรรค์ (Creative Goods/Products))	มูลค่าผลิตภัณฑ์สาขา อุตสาหกรรม สร้างสรรค์ แบบ ปริมาณลูกโซ่ เฉลี่ย ปี 2560 - 2563 19,353.42 ล้านบาท อัตราการขยายตัวของ ผลิตภัณฑ์สาขา อุตสาหกรรม สร้างสรรค์เฉลี่ย ปี 2560- 2563 ร้อยละ 4.1 ต่อปี	อัตราการขยายตัวของ ผลิตภัณฑ์ สาขาอุตสาหกรรม สร้างสรรค์ เฉลี่ยร้อยละ 8.0 ต่อปี

1) สนับสนุนการพัฒนา Creative Ecosystem เพื่อดึงดูดการลงทุน และสร้างบรรยากาศ สภาพแวดล้อมต่อการใช้ความคิดสร้างสรรค์ โดยการปรับภูมิทัศน์และสถาปัตยกรรมของเมือง การพัฒนาย่านสร้างสรรค์ การเพิ่มพื้นที่สร้างสรรค์ (Creative Space) ผลักดันการพัฒนาระบบสื่อสาร โทรคมนาคม สารสนเทศ คลังข้อมูล (Big Data) การวางและจัดทำผังเมือง โครงสร้างพื้นฐานสำคัญ และ สิ่งอำนวยความสะดวก รวมถึงการสนับสนุนปัจจัยที่เอื้อต่อการลงทุนของภาคเอกชน

2) ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่สินค้า โดยมุ่งให้ความสำคัญกับกลุ่มฐานรากทางวัฒนธรรมสร้างสรรค์ (Creative Original) ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้ ความคิดสร้างสรรค์บนฐานทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นล้านนา ได้แก่ (1) สาขาอุตสาหกรรมงานฝีมือ และ หัตถกรรม (2) สาขาดนตรี (3) สาขาศิลปะการแสดง และ (4) สาขาทัศนศิลป์ ในขณะที่กลุ่มอื่น ๆ ได้แก่ กลุ่มคอนเทนต์และสื่อสร้างสรรค์ กลุ่มบริการสร้างสรรค์ กลุ่มสินค้าสร้างสรรค์ จะเป็นกลุ่มสนับสนุน

การพัฒนาอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่เชื่อมโยงกัน ผ่านการสร้างมูลค่าเพิ่มและอัตลักษณ์ของผลิตภัณฑ์จากภูมิปัญญา วัฒนธรรม การนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ในการกระบวนการผลิต ออกแบบ บรรจุกิจกรรม การสร้างเครือข่ายในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้พัฒนาบุคลากรและกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ เพื่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์

3) สร้างแบรนด์ส่งเสริมการตลาดและประชาสัมพันธ์และการสร้างการรับรู้ โดยสนับสนุนการจัดงานเทศกาลสร้างสรรค์ระดับนานาชาติเพื่อสร้างจุดขายของพื้นที่ การส่งเสริมช่องทาง การขายสินค้า สร้างสรรค์ที่หลากหลาย การส่งเสริมการประชาสัมพันธ์และสร้างการรับรู้ให้กับผู้บริโภคและคนในพื้นที่ รวมทั้งเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้อง และเข้าร่วมเครือข่ายเมืองสร้างสรรค์กับต่างประเทศ

2. ยกระดับการท่องเที่ยวและบริการที่มีศักยภาพของภาคให้มีคุณภาพ สนับสนุน เศรษฐกิจสร้างสรรค์ และกระจายประโยชน์สู่ชุมชน โดยเน้นกลุ่มท่องเที่ยวและบริการที่มีศักยภาพของภาค ได้แก่ บริการเชิงสุขภาพ ความงาม และการแพทย์ (Medical and Wellness) ท่องเที่ยวสร้างสรรค์และ วัฒนธรรม (Creative Tourism) การท่องเที่ยวเชิงอาหาร (Gastronomy) ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ (MICE) และกลุ่มท่องเที่ยวเชิงกีฬาและเทศกาล (Sport and Festival Tourism)

ตัวชี้วัด	ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย 2566 - 2570
อัตราการขยายตัวของรายได้จากการท่องเที่ยวภาคเหนือ (ร้อยละ)	รายได้จากการท่องเที่ยวเฉลี่ย ปี ๒๕๖๐-๒๕๖๔ 140,280.99 ล้านบาท อัตราการขยายตัวของรายได้จากการท่องเที่ยวเฉลี่ย ปี 2560 – 2564 หดตัวร้อยละ 16.2 ต่อปี	อัตราการขยายตัวรายได้จากการท่องเที่ยวเฉลี่ยร้อยละ 11.5 ต่อปี
อัตราการขยายตัวของมูลค่าสาขาบริการ สุขภาพเอกชนภาคเหนือ (ร้อยละ)	มูลค่าผลิตภัณฑ์ สาขาบริการสุขภาพ เอกชน แบบปริมาณลูกโซ่ เฉลี่ย ปี 2560 – 2563 12,770.78 ล้านบาท อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์สาขา บริการสุขภาพเอกชนเฉลี่ย ปี 2560 – 2563 ร้อยละ 5.8 ต่อปี	อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์ สาขาบริการสุขภาพเอกชน เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 8.0 ต่อปี

1) พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและบริการให้มีคุณภาพ และสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้ อย่างยั่งยืน โดยการยกระดับแหล่งท่องเที่ยวและบริการให้มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล รวมทั้งคำนึงถึงความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว การบริหารจัดการ และลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการท่องเที่ยว พัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวและกำหนดกลุ่มเป้าหมายที่เหมาะสม พัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวและบริการให้มี ความหลากหลายผ่านการเสริมสร้างประสบการณ์ โดยประยุกต์ใช้อัตลักษณ์ ทุนทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญา ท้องถิ่น สนับสนุนการเชื่อมโยงบริการเชิงสุขภาพ ความงาม และการแพทย์(Medical and Wellness) และกลุ่มท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของภาค ตลอดจนกลุ่มธุรกิจอื่นในห่วงโซ่มูลค่าด้านการท่องเที่ยว

2) ส่งเสริมการพัฒนาปัจจัยสนับสนุนการบริการและการท่องเที่ยว โดยส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งเพื่อเชื่อมโยงและอำนวยความสะดวกในการเดินทางท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัล การสื่อสาร และข้อมูลสารสนเทศเพื่อสนับสนุนด้านการให้บริการและการบริหารจัดการ ส่งเสริมการนำนวัตกรรมเทคโนโลยีมาปรับใช้ในการยกระดับคุณภาพการให้บริการ พัฒนาศักยภาพบุคลากรให้มีมาตรฐานและมีความเชี่ยวชาญ ตลอดจนส่งเสริมการตลาดและประชาสัมพันธ์ โดยเฉพาะ กลุ่มนักท่องเที่ยวคุณภาพสูง

3) พัฒนาชุมชนท่องเที่ยวให้มีคุณภาพและมีความเข้มแข็งในการขับเคลื่อน เศรษฐกิจฐานรากของภาคเหนืออย่างยั่งยืน โดยพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและบริการในชุมชนให้มีคุณภาพตามการท่องเที่ยววิถีใหม่ (New Normal) และให้ความรู้ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวทั้งระบบ รวมทั้งพัฒนาศักยภาพการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวของทุกภาคส่วนในชุมชน เช่น วิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

3. พัฒนาการผลิตตามระบบเกษตรกรรมยั่งยืน เชื่อมโยงสู่อุตสาหกรรมแปรรูปมูลค่าสูง

ตัวชี้วัด	ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย 2566 - 2570
อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์ภาคเกษตร ภาคเหนือ (ร้อยละ)	มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคเกษตรแบบปริมาณ ลูกโซ่เฉลี่ย ปี 2560 – 2563 115,210.73 ล้านบาท อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์ภาคเกษตรเฉลี่ย ปี 2560 – 2563 ร้อยละ 1.6 ต่อปี	อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์ภาคเกษตรเฉลี่ยร้อยละ 5.5 ต่อปี

1) ส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรให้ได้มาตรฐานเกษตรปลอดภัย ต่อยอดสู่มาตรฐานเกษตรอินทรีย์ทั้งระดับชุมชนและมาตรฐานสากล สนับสนุนการทำเกษตรอินทรีย์วิถีชาวบ้านที่สามารถพัฒนาเป็นเกษตรอินทรีย์เชิงพาณิชย์ รวมถึงสนับสนุนการรวมกลุ่มและสร้างเครือข่ายเกษตรกรในการพัฒนาการผลิตและการตลาด

2) ส่งเสริมการนำเทคโนโลยี นวัตกรรม และภูมิปัญญา มาปรับใช้ในกระบวนการผลิต การแปรรูป และการตลาด สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาทางการเกษตรทั้งระบบ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตทางการเกษตรทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ ตลอดจนการแปรรูป ผลผลิต ส่งเสริม แนวคิด Food Valley โดยพัฒนาองค์ความรู้เกษตรกรและผู้ประกอบการ SMEs เพื่อต่อยอดการผลิตสู่ การแปรรูปและการตลาด ตลอดจนพัฒนาศักยภาพเกษตรกรให้เป็นเกษตรกรอัจฉริยะ

3) ส่งเสริมอุตสาหกรรมชีวภาพในพื้นที่ภาคเหนือตอนล่าง เชื่อมโยงตลอดห่วงโซ่อุปทานกับ อุตสาหกรรมฐานชีวภาพของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเพื่อยกระดับการผลิต สินค้าเกษตรที่เป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมชีวภาพ ส่งเสริมการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรและวัสดุเหลือใช้ ทางการเกษตรให้เป็นผลิตภัณฑ์หรือวัสดุชีวภาพที่มีมูลค่าเพิ่มสูง รวมถึงสร้างการรับรู้เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ ชีวภาพเพื่อส่งเสริมการตลาด

4. เสริมศักยภาพของเมือง พื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดน และระบบโครงสร้าง พื้นฐานโลจิสติกส์สำคัญของภาค เพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจและเอื้อต่อการอยู่อาศัย

ตัวชี้วัด	ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย 2566 - 2570
อัตราการขยายตัวของมูลค่าการค้า ชายแดนภาคเหนือ (ร้อยละ)	มูลค่าการค้าชายแดน เฉลี่ย ปี 2560 - 2564 134,632.04 ล้านบาท อัตราการขยายตัวมูลค่า การค้าชายแดน เฉลี่ย ปี 2560 - 2564 ร้อยละ 3.8 ต่อปี	อัตราการขยายตัว มูลค่าการค้าชายแดน เฉลี่ยร้อยละ 5.5 ต่อปี
อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์ ภาคอุตสาหกรรม ภาคเหนือ (ร้อยละ)	มูลค่าผลิตภัณฑ์ ภาคอุตสาหกรรม แบบปริมาณ ลูกโซ่ เฉลี่ย ปี 2560 - 2563 164,709.19 ล้านบาท อัตราการขยายตัวของ ผลิตภัณฑ์ ภาคอุตสาหกรรม หดตัวเฉลี่ย ปี 2560 - 2563 ร้อยละ 0.4 ต่อปี	อัตราการขยายตัวของ ผลิตภัณฑ์ ภาคอุตสาหกรรม เฉลี่ยร้อยละ 5.5 ต่อปี

1) พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ของภาคเหนือ โดยสนับสนุนการก่อสร้าง โครงข่ายคมนาคมขนาดใหญ่ เพื่อเชื่อมโยงการเดินทางทั้งภายในและระหว่างประเทศ อำนวยความสะดวก ด้านการค้าการลงทุน ลดต้นทุนการขนส่งสินค้าและวัตถุดิบ และยกระดับผลิตภาพ การผลิตสินค้าและบริการ

2) พัฒนาศักยภาพของเมือง และเมืองชายแดน เพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ควบคู่กับการเป็นเมืองน่าอยู่ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเมือง และการวางและจัดทำผังเมือง ที่เหมาะสม พัฒนาเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพสูงเพื่อรองรับสังคมดิจิทัล พัฒนาระบบบริหารจัดการเมืองอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน

3) สนับสนุนการขับเคลื่อนพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดนในพื้นที่จังหวัดตากและเชียงใหม่ เพื่อให้เป็นไปตามแผนและเป้าหมายที่กำหนด โดยพัฒนาโครงข่ายเส้นทางและระบบขนส่งย่อยที่เชื่อมต่อกับระบบหลักของประเทศและอนุภูมิภาคตามแนวระเบียงเศรษฐกิจเหนือ - ใต้ และแนวตะวันออก - ตะวันตก ซึ่งจะรองรับการเป็นพื้นที่เศรษฐกิจสำคัญเชื่อมโยงอนุภูมิภาค GMS BIMSTEC และประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)

5. พัฒนาและยกระดับคุณภาพชีวิต เพื่อแก้ไขปัญหาความยากจน พัฒนาผู้สูงอายุ สู่การเป็นผู้สูงอายุที่มีศักยภาพ (Active Aging) และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงาน เพื่อรองรับการพัฒนา เศรษฐกิจสร้างสรรค์

ตัวชี้วัด	ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย 2566 - 2570
สัดส่วนคนจนภาคเหนือ (ร้อยละ)	สัดส่วนคนจน ปี 2563 ร้อยละ 6.8	สัดส่วนคนจนลดลงเหลือ ร้อยละ 5.0
สัดส่วนผู้สูงอายุที่ทำงานของภาคเหนือ (ร้อยละ)	สัดส่วนผู้สูงอายุที่ทำงานเฉลี่ย ปี 2560 - 2564 ร้อยละ 41.0	สัดส่วนผู้สูงอายุที่ทำงาน ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 41.0

1) แก้ไขปัญหาความยากจนและพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก พัฒนาทักษะด้านอาชีพแก่คนยากจนให้ตรงกลุ่มเป้าหมายเพื่อสร้างโอกาสในการเพิ่มรายได้ให้เพียงพอต่อการดำรงชีวิต โดยใช้ฐานข้อมูลด้านความยากจนที่มีอยู่ และส่งเสริมการเข้าถึงบริการภาครัฐ ให้ครอบคลุม อาทิ บริการด้านการศึกษา และสาธารณสุข

2) พัฒนาผู้สูงอายุสู่การเป็นผู้สูงอายุที่มีศักยภาพ (Active Aging) โดยการพัฒนาระบบการดูแลผู้สูงอายุ ส่งเสริมอาชีพและการมีงานทำตามศักยภาพของผู้สูงอายุ รวมทั้งส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต และสนับสนุนการใช้ภูมิปัญญาของผู้สูงอายุในการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชน

3) พัฒนาทักษะฝีมือแรงงาน ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน ตามแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อาทิ งานฝีมือและหัตถกรรม บริการสุขภาพ โดยการยกระดับ ทักษะเดิมให้สูงขึ้น (Upskill/Reskill) และการพัฒนาศักยภาพเสริมทักษะใหม่ (New Skill) เพื่อเพิ่มผลิตภาพ แรงงานให้สูงขึ้น

6. บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิด ความยั่งยืน

ตัวชี้วัด	ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย 2566 - 2570
สัดส่วนพื้นที่ป่าไม้ต่อพื้นที่ของ ภาคเหนือ	พื้นที่ป่าไม้ภาคเหนือเฉลี่ย ปี 2560-2564 56,349,305 ไร่ (ร้อยละ 52.4 ของพื้นที่ภาค)	ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 53.0 ของพื้นที่ภาค
จำนวนวันที่มีค่าฝุ่นละอองขนาดเล็ก (PM10) เกินมาตรฐานของภาคเหนือ	จำนวนวันที่มีค่าฝุ่นละออง ขนาดเล็ก (PM10) เกินมาตรฐานเฉลี่ย ปี 2560-2564 52 วัน	ไม่เกิน 52 วัน

1) บริหารจัดการทรัพยากรป่าไม้และระบบนิเวศอย่างสมดุล โดยให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์พื้นที่ป่า และใช้ประโยชน์พื้นที่ป่าอย่างเหมาะสมตามบริบทของพื้นที่ ป้องกันแก้ไขปัญหาการบุกรุกทำลายป่า ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยในการเฝ้าระวังและติดตามการเปลี่ยนแปลงพื้นที่ป่า ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในพื้นที่ในการบริหารจัดการทรัพยากรป่าไม้ สนับสนุนการสร้างเครือข่ายการดูแลรักษาป่า ประชาสัมพันธ์ให้ความรู้และสร้างจิตสำนึกของประชาชนถึงความสำคัญของทรัพยากรป่าไม้

2) บริหารจัดการน้ำให้มีความสมดุลทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ โดยพัฒนาแหล่งกักเก็บน้ำตามความเหมาะสมและศักยภาพของพื้นที่ เพื่อให้เพียงพอในการใช้ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ทั้งอุปโภค บริโภค รักษาระบบนิเวศทางน้ำ เกษตรกรรม และอุตสาหกรรม และจัดการฟื้นฟูคุณภาพน้ำ ให้เป็นไปตามประเภทการใช้ประโยชน์ เชื่อมโยงแหล่งน้ำระดับต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพในการกระจายน้ำอย่างทั่วถึง ประยุกต์ใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศในการบริหารจัดการน้ำเพื่อป้องกันปัญหาอุทกภัยและภัยแล้ง

3) ป้องกันและแก้ไขปัญหาหมอกควัน โดยสนับสนุนการประยุกต์ใช้วิธีการรูปแบบที่เกิดผลสำเร็จมาแล้วในหลายพื้นที่ และปรับให้เหมาะสมกับวิถีชีวิตของชุมชน เน้นการมีส่วนร่วมแก้ไขปัญหาในการแสวงหาความรู้ เทคโนโลยีใหม่ที่จะเป็นทางเลือกในการกำจัดเศษวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตร สนับสนุนการสร้างเครือข่ายการเฝ้าระวัง การลาดตระเวนในพื้นที่ เพื่อป้องปรามผู้ลักลอบฝ่าฝืนกฎหมาย ประชาสัมพันธ์ ให้ความรู้และสร้างจิตสำนึกเพื่อลดการเผา รวมทั้งประสานความร่วมมือในการป้องกันและแก้ไขปัญหาหมอกควันข้ามแดนกับประเทศเพื่อนบ้าน

4) พัฒนาระบบบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมเมืองและชุมชนตามรูปแบบเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) โดยมีระบบกำจัดขยะและน้ำเสียด้วยเทคโนโลยีที่เหมาะสม สนับสนุนให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม อาทิ ลดการเกิดขยะ การคัดแยกขยะ การนำขยะกลับมาใช้ซ้ำให้เกิดประโยชน์ ตลอดจนการเก็บรวบรวมและขนส่งขยะไปกำจัดอย่างถูกต้อง สร้างความเข้าใจและความตระหนักรู้ให้กับประชาชนเพื่อปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตแบบใหม่ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

5) เตรียมความพร้อมเพื่อรองรับกับภัยพิบัติทางธรรมชาติ โดยสนับสนุนองค์ความรู้การจัดการภัยพิบัติให้มีประสิทธิภาพ พัฒนาระบบฐานข้อมูลภัยพิบัติและการเตือนภัย ส่งเสริมการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านการบริหารจัดการภัยพิบัติ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการบริหารจัดการภัยพิบัติ และเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยการพัฒนาองค์ความรู้และเครื่องมือในการบริหารจัดการเพื่อรองรับกับความท้าทายจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

5. แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด

5.1 แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 (พ.ศ.2566 – 2570)

(พิษณุโลก เพชรบูรณ์ ตาก สุโขทัย อุตรดิตถ์)

วิสัยทัศน์ (Vision)

“เป็นศูนย์กลางเชื่อมโยงระเบียงเศรษฐกิจเหนือ – ใต้ (NSEC)
กับระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก – ตะวันตก (EWEC) ที่เข้มแข็ง”

พันธกิจ (Mission)

ประสาน ส่งเสริม สนับสนุนการดำเนินงานของจังหวัด กลุ่มจังหวัด ประเทศ ที่ใช้เส้นทางระเบียงเศรษฐกิจเหนือ - ใต้ และเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก - ตะวันตก ให้ประสบผลสำเร็จ

จุดยืนทางยุทธศาสตร์ (positioning) ของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1

1. การค้าและบริการเชื่อมโยงนานาชาติ
2. การท่องเที่ยวที่หลากหลาย
3. การเกษตรและเกษตรแปรรูป
4. ศูนย์กลางด้านการศึกษาและสาธารณสุข

เป้าประสงค์ของกลุ่มจังหวัด

“พัฒนากลุ่มจังหวัดเพื่อความผาสุกของประชาชน”

ตัวชี้วัดความสำเร็จตามเป้าหมายการพัฒนากลุ่มจังหวัด *

ลำดับที่	ตัวชี้วัด	2566	2567	2568	2569	2570
1	มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม กลุ่มจังหวัด เพิ่มขึ้น ร้อยละ 2 ต่อปี (ค่าฐานปี 2562=346,837 ล้านบาท)	353,773	360,849	368,066	375,427	382,936
2	มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม กลุ่มจังหวัด เฉลี่ยต่อหัว ต่อปี เพิ่มขึ้น ร้อยละ 2 ต่อปี (ค่าฐานปี 2562=102,936 บาท)	104,994	107,094	109,236	111,421	113,650
3	ค่าดัชนีความก้าวหน้าของคน (HAI) เฉลี่ยของกลุ่มจังหวัดต้องไม่น้อยกว่า ค่าเฉลี่ยของปี 2562 (0.6005)	0.6205	0.6305	0.6405	0.6505	0.6605

ประเด็นการพัฒนาของกลุ่มจังหวัด

1. ส่งเสริมการค้า การลงทุน โครงข่ายคมนาคมและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อรองรับการพัฒนา

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาขีดความสามารถในการสนับสนุนการค้าการลงทุนของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 และจังหวัดต่าง ๆ

ตัวชี้วัด

ลำดับ ที่	ตัวชี้วัด	2566	2567	2568	2569	2570
1	อัตราการขยายตัวภาคอุตสาหกรรม เพิ่มขึ้นร้อยละ 2 ต่อปี(ค่าฐานปี 2562= 52,257 ล้านบาท)	53,302.14	54,368.18	55,455.54	56,564.66	57,695.95
2	อัตราการขยายตัวภาคบริการเพิ่มขึ้น ร้อยละ 2 ต่อปี(ค่าฐานปี2562= 184,560 ล้านบาท)	188,251.20	192,016.22	195,856.54	199,773.67	203,769.15
3	กำไรของวิสาหกิจชุมชนขนาดกลาง และย่อม เพิ่มขึ้นร้อยละ 3 ต่อปี (ค่าฐานปี2561= 28,748 ล้านบาท)	29,610.44	30,498.75	31,413.71	32,356.13	33,326.81
4	มูลค่าการค้าชายแดน เพิ่มขึ้นร้อยละ 2 ต่อปี (ค่าฐาน ปี2563= 74,496.17 ล้านบาท)	75,986.09	77,505.81	79,055.93	80,637.05	82,249.79

แนวทางการพัฒนา

1. เสริมสร้างความร่วมมือด้านการค้าและบริการกับจังหวัด กลุ่มจังหวัด ที่ใช้ประโยชน์จากระเบียงเศรษฐกิจ NSEC และ EWEC ประเทศเพื่อนบ้านและอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง
2. ผลักดันให้กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 เป็นศูนย์กลางโลจิสติกส์และการคมนาคมในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจ NSEC และ EWEC
3. จัดตั้งศูนย์ประสานงานเพื่อรองรับการค้า การบริการ และการท่องเที่ยว
4. สนับสนุนการพัฒนา Limec และสี่แยกอินโดจีน
5. การพัฒนาการค้าชายแดนและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

แผนงาน

1. ส่งเสริมและพัฒนาการค้าการลงทุน
2. พัฒนาโครงข่ายคมนาคม ระบบโลจิสติกส์ และสิ่งอำนวยความสะดวก

โครงการ

1. โครงการส่งเสริมและพัฒนาการค้าการลงทุนทั้งภายในและระหว่างประเทศให้เป็นระบบ
2. โครงการพัฒนาโครงข่ายคมนาคม ระบบโลจิสติกส์ และสิ่งอำนวยความสะดวกให้มีความพร้อม

2. การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานและยั่งยืน เป็นศูนย์กลางการประชุมและจัดนิทรรศการ

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนากระบวนการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดให้สามารถขับเคลื่อนไปด้วยความเรียบร้อยและสอดคล้องกับการเป็น Mice city

ตัวชี้วัด

ลำดับ ที่	ตัวชี้วัด	2566	2567	2568	2569	2570
1	จำนวนนักท่องเที่ยว เพิ่มขึ้นร้อยละ 3 (ค่าฐาน ปี 2562 = 7,737,282 คน)	7,969,400	8,208,482	8,454,736	8,708,379	8,969,630
2	รายได้จากการ ท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ร้อยละ 5 (ค่าฐาน ปี 2563= 15,629.64 ล้านบาท)	16,411.12	17,231.68	17,974.09	18,093.26	18,997.92

แนวทางการพัฒนา

1. ผลักดันให้กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 เป็นศูนย์กลางการประชุม การท่องเที่ยว และจัดนิทรรศการ ในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจ NSEC และ EWEC
2. จัดทำจุดประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว และจุดเช็คอินสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ ๆ ของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1
3. พัฒนาการท่องเที่ยวให้เชื่อมโยงกับจังหวัด กลุ่มจังหวัด ที่ใช้ประโยชน์จากระเบียงเศรษฐกิจ NSEC และ EWEC ประเทศเพื่อนบ้านและอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง
4. ยกระดับการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 สู่ระดับนานาชาติ

แผนงาน

1. พัฒนาการท่องเที่ยว การประชุมและจัดนิทรรศการ
2. ส่งเสริมและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว

โครงการ

1. โครงการพัฒนาการท่องเที่ยว การประชุมและจัดนิทรรศการสู่ระดับนานาชาติ
2. โครงการส่งเสริมและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ทันสมัย

3. การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มให้สินค้าเกษตรสอดคล้องกับการตลาดด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยี

วัตถุประสงค์

เพื่อยกระดับปริมาณ คุณภาพและเพิ่มมูลค่าให้สินค้าเกษตร พร้อมทั้งมีตลาดรองรับครบถ้วน

ตัวชี้วัด

ลำดับที่	ตัวชี้วัด	2566	2567	2568	2569	2570
1	อัตราการขยายตัวภาคเกษตร เพิ่มขึ้นร้อยละ 2 ต่อปี (ค่าฐานปี 2562= 110,019 ล้านบาท)	112,219.38	114,463.76	116,753.04	119,088.10	121,469.86
2	จำนวนแปลง/ฟาร์มที่ผ่าน มาตรฐาน GAP (ค่าฐานปี2564 = 4,703 แปลง/ฟาร์ม)	6,000 แปลง/ ฟาร์ม	7,000 แปลง/ ฟาร์ม	8,000 แปลง/ ฟาร์ม	9,000 แปลง/ ฟาร์ม	10,000 แปลง/ ฟาร์ม
3	จำนวนไร่ที่ได้รับการรับรองเป็น เกษตรอินทรีย์(ค่าฐานปี2563 = 570.76 ไร่)	800 ไร่	900 ไร่	1,000 ไร่	1,100 ไร่	1,200 ไร่
4	จำนวนสินค้าเกษตรที่ได้รับการแปรรูปเพื่อเพิ่มมูลค่า (ผลิตภัณฑ์)	20 (ผลิตภัณฑ์)	20 (ผลิตภัณฑ์)	20 (ผลิตภัณฑ์)	20 (ผลิตภัณฑ์)	20 (ผลิตภัณฑ์)
5	จำนวนสินค้าเกษตรที่ได้รับการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ GI	5 ชนิด	5 ชนิด	5 ชนิด	5 ชนิด	5 ชนิด

แนวทางการพัฒนา

- ยกระดับการพัฒนาการเกษตรให้เป็นระบบ ตั้งแต่การผลิตที่มีคุณภาพตามมาตรฐานเกษตรปลอดภัยและเกษตรอินทรีย์การแปรรูปที่เพิ่มมูลค่า และการตลาดที่ครบวงจร
- ขยายพื้นที่ระบบชลประทานให้สามารถรองรับการเกษตร เช่น การจัดทำคลองไส้ไก่เพื่อดึงน้ำไปใช้ให้ทั่วถึง
- สนับสนุนการพัฒนานวัตกรรม เทคโนโลยี และนำมาใช้ในการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ

แผนงาน

1. พัฒนาการเกษตรด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม
2. ส่งเสริมการแปรรูปสินค้าเกษตรและขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

โครงการ

1. โครงการพัฒนาการเกษตรด้วยเทคโนโลยีนวัตกรรมและระบบชลประทานเพื่อเพิ่มปริมาณ และคุณภาพของผลผลิตการเกษตร
2. โครงการส่งเสริมการแปรรูปสินค้าเกษตรเพื่อเพิ่มมูลค่า และยกระดับสู่การขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

4. การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และสุขภาพครบวงจร

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาคนในทุกมิติและทุกช่วงวัยของกลุ่มจังหวัดให้เป็นคนดี เก่ง มีคุณธรรม และสุขภาพดี

ตัวชี้วัด

ลำดับ ที่	ตัวชี้วัด	2566	2567	2568	2569	2570
1	อัตราการว่างงาน ลดลง (ค่าฐานปี 2564 ร้อยละ 1.32)	1.20	1.10	1.00	0.90	0.80
2	ร้อยละของผู้ป่วยนอก ทั้งหมดที่ได้รับบริการ ตรวจ วินิจฉัย รักษา โรค และฟื้นฟูสภาพ ด้วยศาสตร์การแพทย์ แผนไทยและ การแพทย์ทางเลือก (ค่าฐาน ปี2564 ร้อยละ 20.5)	22.5	23.5	24.5	25.5	26.5

แนวทางการพัฒนา

1. พัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ให้สามารถรองรับการพัฒนาในทุกด้านของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1
2. ผลักดันให้กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 เป็นศูนย์กลางการแพทย์ และการแพทย์แผนไทย ความงาม และสมุนไพร ในภาคเหนือตอนล่าง และรองรับในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจ NSEC และ EWEC
3. ผลักดันให้กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 เป็นศูนย์กลางการศึกษาในภาคเหนือตอนล่าง และรองรับในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจ NSEC และ EWEC

แผนงาน

1. พัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการขับเคลื่อนกลุ่มจังหวัด
2. ส่งเสริมการบริการสาธารณสุขให้ทั่วถึง

โครงการ

1. โครงการพัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการขับเคลื่อนกลุ่มจังหวัดให้บรรลุเป้าหมาย
2. โครงการส่งเสริมการบริการสาธารณสุขให้ทั่วถึงเพื่อสุขภาพดีถ้วนหน้าของประชาชน

5. การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์

เพื่อการเติบโตของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 บนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับ
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ตัวชี้วัด

ลำดับ ที่	ตัวชี้วัด	2566	2567	2568	2569	2570
1	สัดส่วนพื้นที่ป่าไม้ เทียบกับพื้นที่กลุ่ม จังหวัดเพิ่มขึ้น (ร้อยละ) จากปีที่ ผ่านมา (ค่าฐาน 0.11)	0.12	0.13	0.14	0.15	0.16
2	จำนวนจุดความร้อน สะสมลดลงร้อยละ 20 (ค่าฐานปี 2564 = 18,340 จุด)	14,672	11,737	9,390	7,512	6,010

แนวทางการพัฒนา

1. ปรับปรุงระบบการจัดการน้ำ ป่าไม้ และสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจัง
2. พัฒนาระบบบริหารจัดการเตรียมความพร้อมในภาวะวิกฤต

แผนงาน

1. เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
2. พัฒนาแหล่งน้ำ เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ

โครงการ

1. โครงการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
2. โครงการพัฒนาแหล่งน้ำให้ใช้ประโยชน์ได้เต็มศักยภาพ

5.2 แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดพิษณุโลก ระยะ 20 ปี (พ.ศ.2563 – 2582) ฉบับทบทวน พ.ศ.2565

วิสัยทัศน์ (Vision)

ศูนย์กลางความเจริญแห่งภูมิภาคที่มั่นคง สีแฉกอินโดจีน ประตูลูกความมั่งคั่ง
ประสานพลังสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน

ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issues) / เป้าหมาย (Goals)

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 : พัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ การค้าการลงทุน การท่องเที่ยวเชิงนิเวศและประวัติศาสตร์มรดกโลก สินค้าบริการและผลิตภัณฑ์
สร้างสรรค์มูลค่าสูง สู่ความมั่นคงบนเทคโนโลยีนวัตกรรมและดิจิทัล

เป้าหมาย

1. เพื่อพัฒนาระบบเศรษฐกิจของจังหวัดพิษณุโลกให้มีความสมดุล ขยายตัวอย่างต่อเนื่อง และเกิดการกระจายรายได้ที่เหมาะสม บนฐานเทคโนโลยีนวัตกรรมดิจิทัล

2. เพื่อพัฒนาระดับมาตรฐานด้านการท่องเที่ยวและบริการให้มีมาตรฐานสากล

ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ ประวัติศาสตร์มรดกโลก การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพแบบพิเศษ ที่ส่งผลให้เกิดรายได้จากการท่องเที่ยวและบริการเพิ่มขึ้น บนฐานเทคโนโลยีนวัตกรรมดิจิทัล

3. จำนวนคนจนหมดไปและมีการกระจายรายได้ที่เหมาะสม
4. ภาคเศรษฐกิจการค้าการลงทุนเติบโตอย่างสร้างสรรค์และยั่งยืน
5. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และเชิงประวัติศาสตร์มรดกโลก การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพแบบพิเศษ ระยะยาว ยกกระดับให้มีมาตรฐานสากลและติดระดับโลก
6. มีการพัฒนาบนฐานเทคโนโลยีนวัตกรรมดิจิทัล

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 : พัฒนาโครงข่ายคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์และระบบโซ่อุปทานสู่ศูนย์กลาง
อินโดจีนและภูมิภาคอาเซียน

เป้าหมาย

1. จังหวัดพิษณุโลกเป็นศูนย์กลาง (Hub) โลจิสติกส์และห่วงโซ่อุปทานของอินโดจีนภูมิภาคอาเซียนและทวีปเอเชีย
2. การคมนาคมขนส่งในจังหวัดและการเชื่อมโยงกับภูมิภาคอื่นทั้งในและต่างประเทศมีมาตรฐานระดับสากล

**ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 : พัฒนาเพิ่มมูลค่ายกระดับเกษตรปลอดภัย เกษตรอัจฉริยะเกษตร
อุตสาหกรรม**

อาหารแปรรูปและอุตสาหกรรมสร้างสรรค์สู่มาตรฐานสากล

เป้าหมาย
ที่

1. เพื่อพัฒนาภาคเกษตรและอาหารแปรรูปอุตสาหกรรมให้มีผลิตภาพมูลค่าสูง
สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและมีมาตรฐานความปลอดภัยระดับ
สากล โดยใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ทันสมัย

**ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 : น้อมนำศาสตร์พระราชา พัฒนาคนทุกช่วงวัยยกระดับคุณภาพชีวิต
การศึกษา**

**การสาธารณสุขที่มีมาตรฐาน สร้างสังคมสุขยั่งยืนและสืบสานประเพณี
วัฒนธรรมที่ดีงาม**

เป้าหมาย

1. เพื่อน้อมนำแนวพระราชดำริมาสู่การปฏิบัติในการพัฒนาสังคมและ
คุณภาพชีวิตของประชาชนในจังหวัดพิษณุโลก
2. เพื่อพัฒนาคนทุกช่วงวัย ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นผ่านกระบวนการทาง
การศึกษา และการสาธารณสุขที่มีมาตรฐาน
3. เพื่อสืบสานประเพณี วัฒนธรรมที่ดี และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น
4. เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนมีจิตสาธารณะ

**ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 : พัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม พลังงาน อย่าง
เป็น**

ระบบและยั่งยืน

เป้าหมาย

1. เพื่อพัฒนาระบบบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และการ
อนุรักษ์พลังงานทดแทนอย่างเป็นระบบและมีความยั่งยืน
2. เพื่อพัฒนาระบบบริหารจัดการน้ำของจังหวัด เพื่อรองรับ/แก้ไขปัญหาภัย
แล้ง
และอุทกภัย
3. เพื่ออนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติให้มีความสมบูรณ์ และสมดุล
4. เพื่อพัฒนาระบบบริหารจัดการขยะที่ได้มาตรฐานและครบวงจร
5. เพื่อพัฒนาขีดความสามารถในการปรับตัวและพัฒนานวัตกรรม

**ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 6 : พัฒนาและเสริมสร้างความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินและระบบ
เตรียม**

**ความพร้อมเผชิญสภาวะวิกฤต และขยายความร่วมมือและความสัมพันธ์กับ
ต่างประเทศ อย่างมีคุณภาพ**

กลยุทธ์

1. ประชาชนมีความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

2. มีการพัฒนาการเตรียมความพร้อมในภาวะวิกฤตระบบเตือนภัยพิบัติและการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
3. มีการขยายความร่วมมือ/ความสัมพันธ์กับเมือง จังหวัดมณฑลในประเทศ ศักยภาพ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 7 : พัฒนาระบบบริหารจัดการและบริการภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และ
ธรรมาภิบาล

กลยุทธ์

1. การบริการภาครัฐที่มีความทันสมัยโปร่งใสและมีธรรมาภิบาล
2. การพัฒนาของฐานข้อมูลภาครัฐ (Big Data)

5.3 แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดพิษณุโลก (พ.ศ.2566 – 2570)

เป้าหมายการพัฒนาจังหวัด

“เป็นเมืองท่องเที่ยว 3 ธรรม 4 แยกระเบียบเศรษฐกิจ ที่มั่งคั่ง”

พันธกิจ (Mission)

1. ส่งเสริมเศรษฐกิจฐานรากเพื่อเชื่อมโยงไปสู่การค้าการลงทุน และการบริการ
2. ส่งเสริม สนับสนุนการนำนวัตกรรม เทคโนโลยีมาใช้ในภาคเกษตร อุตสาหกรรม การท่องเที่ยว การศึกษาและสาธารณสุข
3. สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลผลิตทางการเกษตรโดยให้ความเชื่อมโยงกับระบบอุตสาหกรรมและการค้า

เป้าประสงค์

เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว เกษตร อุตสาหกรรมและการบริการ

ค่านิยม

มุ่งผลสัมฤทธิ์ มีจิตบริการ ยึดมั่นคุณธรรม งานเป็นทีม

ตัวชี้วัดความสำเร็จ

ลำดับ	ตัวชี้วัด	หน่วย	ปีงบประมาณ					รวม
			2566	2567	2568	2569	2570	
1	มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคเกษตรเพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา	ร้อยละ	5	5	5	5	5	25
2	มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคนอกเกษตรเพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา	ร้อยละ	5	5	5	5	5	25
3	รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา	ร้อยละ	5	5	5	5	5	25

ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issues)

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 : ส่งเสริมเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันด้านการค้าการลงทุน สินค้าบริการ โครงข่ายคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐานรองรับการพัฒนาสู่ความมั่งคั่ง และเมืองอัจฉริยะ (Smart City)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาระบบเศรษฐกิจ การค้าการลงทุน สินค้าและบริการของจังหวัดพิษณุโลกให้เกิด ความสมดุลขยายตัวอย่างต่อเนื่อง สร้างงาน สร้างรายได้ มีการกระจายรายได้ที่เหมาะสมและเกิดความมั่งคั่ง บนฐานเศรษฐกิจมูลค่าสูง
2. เพื่อพัฒนาจังหวัดให้เป็นศูนย์กลางโลจิสติกส์และการคมนาคมของระบียงเศรษฐกิจ NSEC และ EVEC เชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้านและความร่วมมือ GMS LIMEC ASEAN+3 และ BIMSTEC
3. เพื่อพัฒนาจังหวัดสู่เมืองอัจฉริยะ (Smart City)

แนวทางการพัฒนา

1. ส่งเสริมการค้าการลงทุน สินค้าและบริการ บนระบียงเศรษฐกิจ และอนุภูมิภาคความร่วมมือ ทางเศรษฐกิจ
2. พัฒนาจังหวัดให้เป็นศูนย์กลางการคมนาคมและโลจิสติกส์ (Logistic Hub) ของภูมิภาค
3. ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาจังหวัดให้เป็นเมืองอัจฉริยะ(Smart City)

และ

ยกระดับ เศรษฐกิจดิจิทัล เสริมสร้างเศรษฐกิจฐานรากยุควิถีใหม่ (New Normal)

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 : พัฒนาการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานสากลและยั่งยืน และเป็นเมืองศูนย์กลาง การประชุมและจัดนิทรรศการ (MICE CITY)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาและยกระดับการท่องเที่ยวของจังหวัดให้มีมาตรฐานสากลและเป็นเมืองศูนย์กลางการ ประชุมและจัดนิทรรศการ (MICE CITY)
2. เพื่อพัฒนาจังหวัดให้เป็นเมืองท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด ระบียงเศรษฐกิจ NSEC และ EVEC และความร่วมมือในอนุภูมิภาค GMS LIMEC ASEAN+3 และ BIMSTEC

แนวทางการพัฒนา

1. พัฒนาจังหวัดให้เป็นเมืองท่องเที่ยวในระดับนานาชาติและเป็นเมืองแห่งศูนย์กลางการประชุม และนิทรรศการ
2. ยกระดับและพัฒนากาการจัดการท่องเที่ยวและบริการในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ และสนับสนุนให้จังหวัดเป็นเมืองสร้างสรรค์ (Creative City)

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 : ยุทธศาสตร์การเกษตรที่เป็นระบบเพิ่มมูลค่าและการตลาดที่ครบวงจรบนฐานนวัตกรรมและเทคโนโลยี

- วัตถุประสงค์**
1. เพื่อพัฒนาภาคการเกษตรและการแปรรูปให้มีมาตรฐานและคุณภาพสูง สอดคล้องกับตลาดบนฐานเทคโนโลยีและนวัตกรรม
 2. เพื่อพัฒนาแหล่งน้ำและพื้นที่ชลประทานเพื่อการเกษตรที่มีประสิทธิภาพ
- แนวทางการพัฒนา**
1. พัฒนาและยกระดับเกษตรกรให้มีศักยภาพและภาคการเกษตรในกระบวนการที่เป็นระบบและการตลาดที่ครบวงจรบนฐานเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ทันสมัย
 2. พัฒนาและขยายพื้นที่ชลประทานเพื่อการเกษตรที่มีประสิทธิภาพ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 : พัฒนาศูนย์บริการมนุษย์สร้างสังคมสุขยั่งยืน และสืบสานอัตลักษณ์ประเพณีวัฒนธรรมที่ดีงาม

- วัตถุประสงค์**
1. เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของคนทุกช่วงวัยให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี เก่ง ดี มีคุณธรรม
 2. เพื่อพัฒนาด้านการศึกษาและสาธารณสุขที่มีมาตรฐานและประชาชนสามารถเข้าถึง
 3. เพื่อรักษาอัตลักษณ์สืบสานประเพณี วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น
 4. เพื่อน้อมนำศาสตร์พระราชามาสู่การปฏิบัติในการพัฒนาคน สังคม และคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชนในจังหวัด
- แนวทางการพัฒนา**
1. พัฒนาและเพิ่มศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ของจังหวัดเพื่อรองรับและสนับสนุนการพัฒนาในทุก มิติและน้อมนำศาสตร์พระราชามาสู่การปฏิบัติ
 2. ส่งเสริมและสนับสนุนให้จังหวัดเป็นศูนย์กลางบริการทางการแพทย์และสุขภาพ
 3. ส่งเสริมและพัฒนาให้จังหวัดเป็นศูนย์กลางการศึกษาของภูมิภาค
 4. พัฒนาและสนับสนุนให้จังหวัดเป็นเมืองแห่งการเรียนรู้บนฐานเทคโนโลยีและนวัตกรรม
 5. ส่งเสริมการอนุรักษ์สืบสานประเพณี วัฒนธรรมคงไว้ซึ่งอัตลักษณ์และสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่น

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 : พัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมพลังงานอย่างเป็นระบบ และยั่งยืน

- วัตถุประสงค์**
1. เพื่อพัฒนาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์พลังงานที่ยั่งยืน
 2. เพื่อการพัฒนาการบริหารจัดการน้ำของจังหวัดแบบบูรณาการ
- แนวทางการพัฒนา**
1. พัฒนาระบบการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การจัดการขยะ และการจัดการน้ำ เพื่อสร้างความสมดุลแก่ระบบนิเวศ
 2. ส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน และการใช้พลังงานทดแทน/พลังงานทางเลือก

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 6 : เสริมสร้างความมั่นคง ปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สิน พัฒนาระบบเตรียมความพร้อมในภาวะวิกฤต และขยายความร่วมมือความสัมพันธ์กับต่างประเทศอย่างมีคุณภาพ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความมั่นคง ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และอำนวยความสะดวก เป็นธรรม แก่ประชาชน
2. เพื่อเตรียมความพร้อมในภาวะวิกฤตและพัฒนาการเตือนภัย และการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยที่มีประสิทธิภาพ
3. เพื่อขยายความร่วมมือ/สถาปนาความสัมพันธ์กับเมือง/จังหวัดในประเทศบนระเบียบเศรษฐกิจ NSEC และ EWEC และความร่วมมือในอนุภูมิภาค GMS LIMEC ASEAN+3 และ BIMSTEC

แนวทางการพัฒนา

1. เสริมสร้างและพัฒนาสังคมของจังหวัดให้มีความมั่นคง ปลอดภัยและอำนวยความสะดวก เป็นธรรม โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน
2. ป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด โดยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน
3. พัฒนาระบบเตรียมความพร้อมในสภาวะวิกฤต ระบบเตือนภัย การจัดการภัยพิบัติ สาธารณภัย และโรคอุบัติใหม่โรคอุบัติซ้ำ
4. สถาปนาความสัมพันธ์เมืองพี่เมืองน้องกับประเทศบนระเบียบเศรษฐกิจ NSEC และ EWEC และความร่วมมือในอนุภูมิภาค GMS LIMEC ASEAN+3 และ BIMSTEC

6. ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดพิษณุโลก (พ.ศ.2566 – 2570)

วิสัยทัศน์ (Vision)

“พัฒนาสังคมควบคู่คุณภาพชีวิต สร้างธรรม สร้างชุมชน สู่ความยั่งยืน”

เป้าประสงค์ (Goals)

ประชาชนจังหวัดพิษณุโลกมีคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์การพัฒนา (Strategic Issue)

ยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนาโครงข่ายคมนาคม โครงสร้างพื้นฐาน และการผังเมือง

- กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาเส้นทางคมนาคมขนส่ง ให้เชื่อมโยงและได้มาตรฐานอย่างทั่วถึง
- กลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาระบบขนส่งมวลชนและโลจิสติกส์
- กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาพื้นที่สาธารณะให้สะอาดสวยงาม
- กลยุทธ์ที่ 4 พัฒนาระบบสาธารณูปโภคสาธารณูปการ
- กลยุทธ์ที่ 5 พัฒนาแหล่งน้ำและระบบจัดการน้ำสำหรับอุปโภคบริโภคและการเกษตร
- กลยุทธ์ที่ 6 พัฒนางานด้านผังเมือง งานวิศวกรรมจราจร และงานควบคุมอาคาร

ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคมอย่างยั่งยืน

- กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาคุณภาพชีวิตและความมั่นคงของประชาชนทุกกลุ่ม ทุกเพศ ทุกช่วงวัย เสริมสร้างความเข้มแข็งของสถาบันครอบครัว
- กลยุทธ์ที่ 2 ส่งเสริมการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดอย่างเป็นระบบ
- กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาด้านสาธารณสุขทุกรูปแบบ และเสริมสร้างสุขภาพของประชาชน
- กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมการเฝ้าระวังป้องกันโรคติดต่อ โรคอุบัติใหม่ และการแพร่ระบาดในพื้นที่
- กลยุทธ์ที่ 5 สนับสนุนและพัฒนาสนามกีฬา และสถานที่ออกกำลังกายให้เพียงพอและได้มาตรฐาน ส่งเสริมกิจกรรมด้านกีฬาและนันทนาการทุกรูปแบบ
- กลยุทธ์ที่ 6 ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนดำรงชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ ส่งเสริมการสร้าง ความเข้มแข็งของชุมชน การสร้างความเสมอภาค และลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม
- กลยุทธ์ที่ 7 ส่งเสริมและสนับสนุนระบบการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน แบบมีส่วนร่วม พัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพระบบการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ในท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพและได้มาตรฐาน
- กลยุทธ์ที่ 8 ส่งเสริมการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และทำนุบำรุงศาสนา

ยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว

- กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาและส่งเสริมการเกษตรตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มให้ภาคการเกษตร ส่งเสริมการผลิตในการพัฒนาเกษตรปลอดภัย
- กลยุทธ์ที่ 2 ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาการถ่ายทอดเทคโนโลยีและนวัตกรรม
- กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาและส่งเสริมอาชีพ ทักษะฝีมือ และเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชน
- กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมการตลาด การค้า การลงทุน ให้กับประชาชนและผู้ประกอบการ ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ และเศรษฐกิจสร้างสรรค์
- กลยุทธ์ที่ 5 สนับสนุนและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความพร้อมและได้มาตรฐาน ส่งเสริมการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวทุกรูปแบบ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 พัฒนาและส่งเสริมการศึกษา

- กลยุทธ์ที่ 1 ส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาให้มีความรู้คุณธรรมทั้งในระบบ นอกระบบ ให้ได้มาตรฐาน การศึกษาและพัฒนาการศึกษาสู่อาชีพ
- กลยุทธ์ที่ 2 ส่งเสริมและพัฒนาครู บุคลากรทางการศึกษา และประชาชนที่มีสมรรถนะสูง
- กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาแหล่งเรียนรู้ ส่งเสริมการใช้สื่อนวัตกรรมเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา และส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต
- กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมการสร้างโอกาสและลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาอย่างทั่วถึง

ยุทธศาสตร์ที่ 5 พัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นระบบและยั่งยืน

- กลยุทธ์ที่ 1 บริหารจัดการอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแบบบูรณาการ และยั่งยืน
- กลยุทธ์ที่ 2 อนุรักษ์ ฟื้นฟู และเพิ่มพื้นที่สีเขียว พื้นที่ป่า ป่าชุมชน และป่าต้นน้ำให้เกิดความอุดมสมบูรณ์
- กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาฟื้นฟูแหล่งน้ำ แหล่งน้ำใต้ดิน และการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ
- กลยุทธ์ที่ 4 บริหารจัดการและเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการขยะ สิ่งปฏิกูล น้ำเสีย มลพิษ และพัฒนาชุมชนให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- กลยุทธ์ที่ 5 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและสร้างจิตสำนึกให้ประชาชนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- กลยุทธ์ที่ 6 ส่งเสริมและสนับสนุนการใช้พลังงานทดแทนหรือพลังงานทางเลือกที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์ที่ 6 พัฒนาศักยภาพการบริหารจัดการองค์กรอย่างเป็นระบบ

- กลยุทธ์ที่ 1 ส่งเสริมและพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ และนวัตกรรม ในการปฏิบัติงานและให้บริการ
สาธารณะ
- กลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาประสิทธิภาพในการบริหารจัดการภายใต้หลักธรรมาภิบาล
- กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาศักยภาพบุคลากรท้องถิ่นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน และให้บริการ
สาธารณะอย่างมีประสิทธิภาพ
- กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมการพัฒนาท้องถิ่นแบบบูรณาการ และการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น
ในทุกระดับ ทุกภาคส่วน

7. นโยบายนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

คำแถลงนโยบาย

ของ

นายมนต์ชัย วิวัฒน์ธนาฒย์

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

เรียน ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ที่เคารพ

กระผม นายมนต์ชัย วิวัฒน์ธนาฒย์ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ได้รับความไว้วางใจจากพี่น้องประชาชนจังหวัดพิษณุโลก ให้เข้ามาทำหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก จากการเลือกตั้งเมื่อวันอาทิตย์ที่ 20 ธันวาคม 2563 และคณะกรรมการการเลือกตั้ง ได้ประกาศรับรองผลการเลือกตั้งแล้ว เมื่อวันที่วันจันทร์ที่ 4 มกราคม 2564 ดังนั้น เพื่อปฏิบัติให้เป็นไป ตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ.2540 และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน กระผมจึงขอแถลงนโยบายในการบริหารงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก เพื่อให้สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ได้รับทราบถึงนโยบาย เจตนารมณ์ และความมุ่งมั่นของกระผมที่จะสร้างความเจริญก้าวหน้าให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนแก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก เพื่อประโยชน์สูงสุดของประชาชนชาวจังหวัดพิษณุโลกอย่างทั่วถึง โดยยึดหลัก 6 ประการ คือ

1. หลักนิติธรรม หมายถึง การปฏิบัติตามกฎหมาย กฎระเบียบ ที่ใช้ในการบริหารงานให้ เป็นไปอย่างถูกต้องและเคร่งครัด
2. หลักคุณธรรม หมายถึง ยึดมั่นในความถูกต้องดีงาม เพื่อเป็นตัวอย่างแก่สังคมและ ส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนพัฒนาตนเองไปพร้อมกัน
3. หลักความมีส่วนร่วม หมายถึง การเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารงาน จากการรับฟังความคิดเห็น การประชาคม จากทุกภาคส่วนสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชน ตรงเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ
4. หลักความโปร่งใส หมายถึง การบริหารจัดการกลไกหรือระบบการทำงานขององค์กรให้ โปร่งใส ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลได้สะดวกและตรวจสอบได้
5. หลักความรับผิดชอบ หมายถึง การตระหนักในสิทธิหน้าที่ มีสำนึกความรับผิดชอบต่อ สังคม ใส่ใจในปัญหาท้องถิ่นที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ และตั้งมั่นยึดถือในนโยบายที่ให้ไว้กับประชาชน
6. หลักความคุ้มค่า หมายถึง การบริหารจัดการและใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนโดยรวม

กระผมได้กำหนดนโยบายการบริหารงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก โดยจะ ดำเนินงานภายใต้แนวคิด “สานงานต่อ ก่องานใหม่” อย่างต่อเนื่องและเป็นเป้าหมายสูงสุดในการที่จะแก้ไข ปัญหาของจังหวัดพิษณุโลก ซึ่งจะพัฒนางานในทุก ๆ ด้าน อย่างรวดเร็วและดีที่สุด ทั้งนี้จะต้องสอดคล้องตรง ตามความต้องการและเหมาะสมของท้องถิ่น โดยการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัด พิษณุโลกที่มาจากการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่น การประชาคมที่เกิดจากความต้องการของทุกภาคส่วน ทั้ง ประชาชน หมู่บ้าน ชุมชน กลุ่มองค์กรต่าง ๆ หน่วยงานภาครัฐอื่น ๆ ตั้งแต่ระดับท้องถิ่น ระดับอำเภอ ระดับ จังหวัด และสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ ยุทธศาสตร์จังหวัด และเป็นไปตามนโยบายของรัฐบาล เพื่อเป็น การกระตุ้นเศรษฐกิจให้กับประชาชนชาวจังหวัดพิษณุโลกให้รุ่งเรือง เฟื่องฟู อีกวาระหนึ่ง

สำหรับนโยบายการบริหารของกรมในฐานะนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกจะดำเนินการให้เป็นไปตามยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกด้านต่าง ๆ รวม 8 ด้าน ที่ กรมจะดำเนินการในระยะเวลา 4 ปี ที่ดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกโดยจะยึดหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี หรือหลักธรรมาภิบาลเป็นสำคัญ มีดังต่อไปนี้

1. นโยบายด้านการบริหารจัดการที่ดีและเสริมสร้างเครือข่ายทุกภาคส่วน

- ✿ สนับสนุนและส่งเสริมการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
- ✿ ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาทักษะความรู้ ความสามารถการทำงานของบุคลากร ให้เกิดกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ได้แก่
 - ✿ พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่จำเป็นเร่งด่วนและเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงาน
 - ✿ จัดหาเครื่องมือ เครื่องใช้ ในการปฏิบัติงานอย่างเพียงพอ และส่งเสริม ปรับปรุง พัฒนาอาคารสถานที่ปฏิบัติงานที่อยู่ในความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกให้สวยงาม สะอาด เรียบร้อย และปลอดภัยในการปฏิบัติงานเพื่อให้บริการประชาชน
 - ✿ พัฒนาศาสนาภิบาลให้มีรูปลักษณะที่ทันสมัย มีระบบการจัดการที่ดี ได้แก่
 - ✿ ส่งเสริมการบูรณาการร่วมกันระหว่างเครือข่ายภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น รวมทั้งจัดให้มีกิจกรรมโครงการที่สนับสนุนนโยบายรัฐบาล นโยบายจังหวัด นโยบายขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
 - ✿ ส่งเสริม สนับสนุน การพัฒนารายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด
 - ✿ ส่งเสริมให้หน่วยงานในสังกัด ประเมินตนเองเพื่อให้เกิดการพัฒนาศักยภาพขององค์กร
 - ✿ จัดให้มีการประชาสัมพันธ์เชิงรุกทุกรูปแบบ ส่งเสริม สนับสนุน แนวทาง วิธีการ ช่องทางที่ประชาชนสามารถเข้าถึง เข้าใจในบทบาท อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ด้วยระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยและเป็นปัจจุบัน ได้แก่

2. นโยบายด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

- ✿ เสริมสร้างทักษะ สํารวจและเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจด้านศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น
 - ✿ ส่งเสริม สนับสนุน กิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น
 - ✿ ส่งเสริม สนับสนุน พัฒนาการศึกษาและการวิจัยให้ก้าวทันโลก รวมทั้งการจัดการ การศึกษาทุกช่วงวัย ทุกระดับ ทุกประเภท เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ทุกรูปแบบ และการพัฒนาทักษะภาษาต่างประเทศ พัฒนาสถานศึกษาและห้องสมุดให้เป็นแหล่งเรียนรู้ที่ทันสมัย
 - ✿ ส่งเสริม สนับสนุน วัสดุ อุปกรณ์ เทคโนโลยี สื่อการเรียนการสอนให้ทันสมัยต่อการเรียนรู้แก่สถานศึกษาอย่างเพียงพอ ให้กับสถานศึกษาในสังกัด และสถานศึกษาในเขตจังหวัดพิษณุโลก
 - ✿ ส่งเสริม สนับสนุน การจัดการกิจกรรมทางศาสนา และการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมแก่ประชาชนทุกภาคส่วน
 - ✿ ส่งเสริม สนับสนุนการอนุรักษ์และพัฒนาโบราณสถาน โบราณวัตถุ และแหล่งเรียนรู้ทุกรูปแบบตามภารกิจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

3. นโยบายด้านการพัฒนาอาชีพและเพิ่มรายได้

☼ ส่งเสริม สนับสนุน การอบรมให้ความรู้การประกอบอาชีพและเพิ่มรายได้ การแก้ไขปัญหา ความยากจน การว่างงาน และการรวมกลุ่มสร้างเครือข่ายผู้ประกอบการอาชีพ บนพื้นฐานหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

☼ ส่งเสริม สนับสนุน การอบรมพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานที่ได้มาตรฐาน

☼ ส่งเสริม สนับสนุน ขับเคลื่อนวิสาหกิจชุมชนให้แข็งแรง โดยการให้ความรู้ ให้คำปรึกษาด้านการ พัฒนามาตรฐานผลิตภัณฑ์ บรรจุภัณฑ์ และการจัดตลาดรองรับผลิตภัณฑ์ชุมชน

☼ ส่งเสริม สนับสนุนกระบวนการผลิตและแปรรูปผลิตภัณฑ์ ทางการเกษตรทุกประเภท บนพื้นฐานหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

☼ จัดตั้งศูนย์จำหน่ายสินค้าชุมชนและผลิตผลทางการเกษตร และส่งเสริมและสนับสนุนผลิตผล ทางเกษตรกรรมปลอดสารพิษ

4. นโยบายด้านการท่องเที่ยวและบริการต่าง ๆ

☼ พัฒนา/ปรับปรุง/ฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว แหล่งพักผ่อนหย่อนใจ สวนสาธารณะ โบราณสถาน และ ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว โดยการปรับปรุงภูมิทัศน์แหล่งท่องเที่ยวให้มีมาตรฐาน

☼ จัดให้มีระบบรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว

☼ ส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาโครงสร้างทางกายภาพ เพื่อการให้บริการที่มีคุณภาพแก่นักท่องเที่ยว

☼ ส่งเสริม สนับสนุน โครงการ/กิจกรรมการประชาสัมพันธ์ การจัดให้มีมีคฤเทศก์ให้ความรู้ ให้คำแนะนำแก่นักท่องเที่ยวในทุกมิติ

☼ ส่งเสริม สนับสนุน โครงการ/กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทุกประเภท

5. นโยบายด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน

☼ ส่งเสริม สนับสนุน พัฒนาคุณภาพชีวิตประชาชนให้ทั่วถึง ครอบคลุม เสริมสร้างพัฒนาศักยภาพ และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในกิจกรรมทุกรูปแบบ เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งของประชาชนในด้านการจัดการตนเอง

☼ ส่งเสริม สนับสนุน ด้านการสาธารณสุข โดยการผลักดันพร้อมให้ความร่วมมือให้เกิดศูนย์ กลาง สุขภาพทางการแพทย์แบบครบวงจร (Medical Hub)

☼ ส่งเสริม สนับสนุน การแก้ไขปัญหา และป้องกันยาเสพติด โรคติดต่อ โรคระบาดต่างๆ และ สนับสนุนการมีส่วนร่วมกิจกรรมด้านการสาธารณสุข โดยเฉพาะการให้ความร่วมมือและมีส่วนร่วมในการ สนับสนุนงบประมาณ เพื่อการควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)

☼ ส่งเสริม สนับสนุน การให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน สงเคราะห์ผู้ด้อยโอกาสทางสังคม เด็ก ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ยากไร้ ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

☼ ส่งเสริม สนับสนุน โครงการ/กิจกรรม การเสริมสร้างสุขภาพ กีฬา สันทนาการ ทุกรูปแบบและ จัดหาอุปกรณ์กีฬา ที่พัฒนาการออกกำลังกายแบบสร้างเสริมและฟื้นฟูศักยภาพนักกีฬาให้มีมาตรฐานสากล

☼ ส่งเสริม สนับสนุน การรักษาความสงบเรียบร้อย และการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

☼ ส่งเสริม สนับสนุน พัฒนาระบบการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกัน อุบัติเหตุของการจราจร โดยกล้องวงจรปิด เพื่อเพิ่มความปลอดภัยบนท้องถนน ได้แก่

☼ ส่งเสริม สนับสนุน การใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในการดำรงชีวิต

6. นโยบายด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- ☼ ส่งเสริม สนับสนุน การปรับปรุงภูมิทัศน์ เพิ่มพื้นที่สีเขียวในชุมชน
- ☼ อนุรักษ์ พื้นที่ รักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้พิษณุโลกอุดมสมบูรณ์สู่เมืองสีเขียว
- ☼ ส่งเสริม สนับสนุน การเสริมสร้างจิตสำนึกและกิจกรรมเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ☼ ส่งเสริม สนับสนุน โครงการ/กิจกรรม การกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล รวมทั้งการลดหมอกควัน ฝุ่น PM 2.5 เพื่อลดมลพิษทางสิ่งแวดล้อม
- ☼ จัดระบบป้องกัน แก๊ซปัญหาอุทกภัย ภัยแล้ง และภัยพิบัติต่าง ๆ

7. นโยบายด้านการคมนาคมขนส่งและผังเมือง

- ☼ ส่งเสริม สนับสนุน โครงการ/กิจกรรม ระบบการจัดการด้านผังเมือง
- ☼ ส่งเสริม สนับสนุน ระบบการขนส่งมวลชนสินค้า และการกระจายสินค้า (Logistics) ภายในจังหวัด
- ☼ ขับเคลื่อนพิษณุโลกให้เป็น SMART CITY & MICE พัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมให้พิษณุโลกเป็นเมืองอัจฉริยะ พร้อมสนับสนุนอุตสาหกรรมจัดการประชุมและนิทรรศการ และการท่องเที่ยวในระดับภูมิภาค ระดับประเทศ และระดับนานาชาติ
- ☼ ปรับปรุง ดูแล ซ่อมแซมพื้นที่สาธารณะในเขตความรับผิดชอบให้สะอาดสวยงาม และพร้อมใช้งาน
- ☼ ก่อสร้าง/ซ่อมแซม/บำรุงรักษา เส้นทางคมนาคม เกาะกลางถนน และพื้นที่สองข้างทางที่อยู่ในเขตความรับผิดชอบ ให้สะอาด สวยงาม ปลอดภัย และเป็นระเบียบเรียบร้อย

8. นโยบายด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคสาธารณูปการ

- ☼ ก่อสร้าง/ปรับปรุง/พัฒนา สนับสนุนระบบสาธารณูปโภคสาธารณูปการ โดยเฉพาะรูปแบบการใช้พลังงานทางเลือกให้ครอบคลุมทั่วถึงและมีมาตรฐาน
- ☼ ประสานการพัฒนาระบบโทรคมนาคม และเทคโนโลยีสารสนเทศและการติดต่อสื่อสารต่าง ๆ ให้เชื่อมโยง ครอบคลุมและทั่วถึง
- ☼ จัดหาพัฒนาแหล่งน้ำ ขุดเจาะบ่อบาดาล สำหรับอุปโภคบริโภค และการเกษตร

จากนโยบายการบริหารราชการให้เป็นไปตามนโยบาย ทั้ง 8 ด้าน ที่กระผมได้แถลงต่อที่ประชุมสภาแห่งนี้ กระผมขอเรียนว่าเป็นความมุ่งมั่นและตั้งใจจะนำความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่ผ่านมาของกระผม พร้อมด้วยทีมงานผู้บริหารที่ทรงคุณวุฒิและมีความเชี่ยวชาญ เข้ามาร่วมกันพัฒนาและแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนให้กับพี่น้องชาวจังหวัดพิษณุโลก และจังหวัดพิษณุโลกของเราอย่างสุดกำลังความสามารถ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านประธานสภา และสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นตัวแทนของประชาชน ในการใช้อำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติ จะได้ร่วมมือร่วมใจให้ความอนุเคราะห์และสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ของคณะผู้บริหาร ตลอดจนข้าราชการประจำจะได้นำนโยบายดังกล่าวข้างต้นไปสู่การปฏิบัติ และจะดำเนินการให้เป็นไปภายใต้ระเบียบกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และเป็นไปตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกที่สามารถดำเนินการได้ เพื่อพัฒนาจังหวัดพิษณุโลกให้เกิดเป็นรูปธรรม โดยจะบูรณาการการทำงานกับทุกภาคส่วน ภาคีรัฐ ภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และภาคประชาชน ให้มีความเจริญก้าวหน้าและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนชาวจังหวัดพิษณุโลกตลอดไป

8. ยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก (พ.ศ.2566 - 2570)

วิสัยทัศน์ (Vision)

“องค์กรอัจฉริยะ พัฒนาสังคมและคุณภาพชีวิต สร้างความเป็นธรรม สู่ความยั่งยืน”

ความหมายของวิสัยทัศน์

องค์กรอัจฉริยะ หมายถึง องค์กรที่นำเทคโนโลยีและนวัตกรรมเข้ามาช่วยในการบริหารจัดการทรัพยากรสำหรับการปฏิบัติงาน เพื่อให้องค์กรสามารถพัฒนาท้องถิ่นได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

พัฒนาสังคมและคุณภาพชีวิต หมายถึง การมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาให้เป็นเมืองแห่งความสุข ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี

สร้างความเป็นธรรม หมายถึง ประชาชนเข้าถึงบริการพื้นฐานของรัฐมีคุณภาพชีวิตที่ดี ส่งเสริมการศึกษา และลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมอย่างทั่วถึง

สู่ความยั่งยืน หมายถึง ประชาชนมีอาชีพและรายได้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยตนเอง

เป้าประสงค์ (Goals)

เป็นองค์กรที่มีการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ (SMART)
เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตประชาชนอย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัดเป้าประสงค์

1. มีฐานข้อมูลและเครื่องมือในการบริหารจัดการข้อมูลอย่างเป็นระบบ
2. ประชาชนมีรายได้ต่อครัวเรือนเพิ่มสูงขึ้น

จุดยืนทางยุทธศาสตร์

ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ (Strategic Issue)

- ยุทธศาสตร์ที่ 1 ด้านการบริหารจัดการที่ดีและเสริมสร้างเครือข่ายทุกภาคส่วน

เป้าประสงค์ : บุคลากรมีศักยภาพ เกิดเครือข่ายในการพัฒนาท้องถิ่น การบริหารงานมีประสิทธิภาพ
ท้องถิ่นมีความเข้มแข็ง

กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 1 ส่งเสริมและพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ และนวัตกรรม ในการปฏิบัติงานและ
การให้บริการสาธารณะ

กลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาประสิทธิภาพในการบริหารจัดการองค์กรภายใต้หลักธรรมาภิบาล

กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาศักยภาพบุคลากรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน และให้บริการ
สาธารณะอย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมการพัฒนาท้องถิ่นแบบบูรณาการ และการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น
ในทุกระดับ ทุกภาคส่วน

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ข้อมูล ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		2566	2567	2568	2569	2570
จำนวนเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมที่ใช้ในการปฏิบัติงาน	4	4	4	4	4	4
จำนวนโครงการที่นำมาพัฒนาบุคลากรขององค์กร	7	7	7	7	7	7
จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่ประชาชนหรือส่วนราชการอื่นมีส่วนร่วมและบูรณาการร่วมกันในการพัฒนาท้องถิ่น	100	100	100	100	100	100
ร้อยละความพึงพอใจของประชาชนต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ไม่น้อยกว่า 80	80	80	80	80	80	80

● ยุทธศาสตร์ที่ 2 ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

- เป้าประสงค์ : 1. ประชาชนได้รับการศึกษาอย่างมีคุณภาพและเสมอภาค
2. ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นได้รับการอนุรักษ์
3. ศาสนาได้รับการทำนุบำรุงอย่างต่อเนื่อง

กลยุทธ์

- กลยุทธ์ที่ 1 ส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาให้มีความรู้คู่คุณธรรมทั้งในระบบ นอกกระบบ ให้ได้มาตรฐานการศึกษาและพัฒนาการศึกษาสู่อาชีพ
กลยุทธ์ที่ 2 ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพผู้บริหาร ครู และบุคลากรทางการศึกษา
กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาแหล่งเรียนรู้ ส่งเสริมการใช้สื่อนวัตกรรมเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา และส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต
กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมการสร้างโอกาสและลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาอย่างทั่วถึง
กลยุทธ์ที่ 5 ทำนุบำรุงศาสนา และส่งเสริมการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ข้อมูล ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		2566	2567	2568	2569	2570
จำนวนโครงการด้านการพัฒนาการศึกษาทั้งในระบบ และนอกระบบ	8	8	8	8	8	8
จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพของผู้บริหาร ครู และบุคลากรทางการศึกษา	8	8	8	8	8	8
จำนวนโครงการด้านการพัฒนาระบบเทคโนโลยีทางการศึกษา และสื่อนวัตกรรมทางการศึกษา	4	4	4	4	4	4
จำนวนโครงการด้านการส่งเสริมโอกาสและลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา	2	3	3	3	3	3
จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านการทำนุบำรุงศาสนา และอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น	11	11	11	11	11	11

● ยุทธศาสตร์ที่ 3 ด้านการพัฒนาอาชีพและเพิ่มรายได้

เป้าประสงค์ : ประชาชนมีอาชีพและรายได้ที่เพิ่มขึ้น

กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาและส่งเสริมการเกษตรตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มให้ภาคการเกษตร ส่งเสริมการผลิตในการพัฒนาเกษตรปลอดภัย

กลยุทธ์ที่ 2 ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาการถ่ายทอดเทคโนโลยีและนวัตกรรม

กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาและส่งเสริมอาชีพ ทักษะฝีมือ และเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชน

กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมการตลาด การค้า การลงทุน ให้กับประชาชนและผู้ประกอบการ ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ และเศรษฐกิจสร้างสรรค์

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ข้อมูล ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		2566	2567	2568	2569	2570
จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านการเกษตรตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง	1	1	1	1	1	1
จำนวนโครงการด้านการพัฒนาการถ่ายทอดเทคโนโลยีและนวัตกรรม	0	1	1	1	1	1
จำนวนโครงการด้านการส่งเสริมอาชีพ	2	2	2	2	2	2
จำนวนโครงการด้านการส่งเสริมพัฒนาเศรษฐกิจ	5	5	5	5	5	5

● ยุทธศาสตร์ที่ 4 ด้านการท่องเที่ยวและบริการ

เป้าประสงค์ : มีนักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น

กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 1 สนับสนุนและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความพร้อมและได้มาตรฐาน ส่งเสริมการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวทุกรูปแบบ

กลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาปรับปรุงฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว แหล่งพักผ่อนหย่อนใจ สวนสาธารณะเดิม โบราณสถาน และจัดหาหรือพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว แหล่งพักผ่อนหย่อนใจ สวนสาธารณะใหม่

และสร้างสัญลักษณ์ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 3 จัดให้มีระบบรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 4 สนับสนุนการจัดระเบียบพื้นที่ และพัฒนาปรับปรุงภูมิทัศน์แหล่งท่องเที่ยวให้มาตรฐาน

กลยุทธ์ที่ 5 ส่งเสริม สนับสนุนด้านการให้บริการ การอำนวยความสะดวกและการช่วยเหลือที่มีคุณภาพ แก่นักท่องเที่ยวตามเส้นทางต่าง ๆ

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ข้อมูล ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		2566	2567	2568	2569	2570
จำนวนโครงการ/กิจกรรม ด้านการส่งเสริมการ ท่องเที่ยว	2	2	2	2	2	2
จำนวนโครงการ/กิจกรรม ด้านการพัฒนาแหล่ง ท่องเที่ยว	6	6	6	6	6	6
จำนวนโครงการ/กิจกรรม ด้านความปลอดภัยใน แหล่งท่องเที่ยว	0	1	1	1	1	1
จำนวนโครงการ/กิจกรรม ด้านการพัฒนาปรับปรุง ภูมิทัศน์แหล่งท่องเที่ยว	0	1	1	1	1	1
จำนวนโครงการ/กิจกรรม ด้านการอำนวยความสะดวก แก่นักท่องเที่ยว	0	1	1	1	1	1

● ยุทธศาสตร์ที่ 5 ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน

เป้าประสงค์ : ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาคุณภาพชีวิตและความมั่นคงของประชาชนทุกกลุ่ม ทุกเพศ ทุกช่วงวัย

กลยุทธ์ที่ 2 ส่งเสริมการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาเสพติดอย่างเป็นระบบ เสริมสร้างความเข้มแข็งของสถาบันครอบครัว

กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาด้านสาธารณสุขทุกรูปแบบ และเสริมสร้างสุขภาพของประชาชน

กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมการเฝ้าระวังป้องกันโรคติดต่อ โรคอุบัติใหม่ และการแพร่ระบาดในพื้นที่

กลยุทธ์ที่ 5 สนับสนุนและพัฒนาสนามกีฬา และสถานที่ออกกำลังกายให้เพียงพอและได้มาตรฐาน ส่งเสริมกิจกรรมด้านกีฬาและนันทนาการทุกรูปแบบ

กลยุทธ์ที่ 6 ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนดำรงชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ ส่งเสริมการสร้างความเข้มแข็งของชุมชน การสร้างความเสมอภาค และลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

กลยุทธ์ที่ 7 ส่งเสริมและสนับสนุนระบบการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนแบบมีส่วนร่วม พัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพระบบการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพและได้มาตรฐาน

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ข้อมูล ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		2566	2567	2568	2569	2570
จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน	8	8	8	8	8	8
จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านการป้องกันปัญหาอาเสพติด	6	6	6	6	6	6
จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านการพัฒนาสาธารณสุข	3	8	8	8	8	8
จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านการสนับสนุนการป้องกันโรคติดต่อ	3	3	3	3	3	3
จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านกีฬาและนันทนาการ	22	22	22	22	22	22
จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านการสนับสนุนให้ประชาชนใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงในการดำรงชีวิต	2	2	2	2	2	2
จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านการส่งเสริมการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย	5	5	5	5	5	5

● ยุทธศาสตร์ที่ 6 ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เป้าประสงค์ : ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีการบริหารจัดการที่ดี

กลยุทธ์

- กลยุทธ์ที่ 1 บริหารจัดการอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแบบบูรณาการและยั่งยืน
- กลยุทธ์ที่ 2 อนุรักษ์ ฟื้นฟู และเพิ่มพื้นที่สีเขียว พื้นที่ป่า ป่าชุมชน และป่าต้นน้ำให้เกิดความอุดมสมบูรณ์
- กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาฟื้นฟูแหล่งน้ำ แหล่งน้ำใต้ดิน และการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ
- กลยุทธ์ที่ 4 บริหารจัดการและเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการขยะ สิ่งปฏิกูล น้ำเสีย มลพิษ และพัฒนาชุมชนให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- กลยุทธ์ที่ 5 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและสร้างจิตสำนึกให้ประชาชนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- กลยุทธ์ที่ 6 ส่งเสริมและสนับสนุนการใช้พลังงานทดแทนหรือพลังงานทางเลือกที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ข้อมูล ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		2566	2567	2568	2569	2570
จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	7	7	7	7	7	7
จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านการเพิ่มพื้นที่สีเขียว	2	2	2	2	2	2
จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านการพัฒนาฟื้นฟูแหล่งน้ำ	3	3	3	3	3	3
จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านการส่งเสริมการจัดการขยะ สิ่งปฏิกูล น้ำเสีย และมลพิษ	4	4	4	4	4	4
จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านการส่งเสริมการสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	3	3	3	3	3	3
จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านการส่งเสริมการใช้พลังงานทางเลือกที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	0	1	1	1	1	1

● ยุทธศาสตร์ที่ 7 ด้านการคมนาคมขนส่งและผังเมือง

- เป้าประสงค์ : 1. การคมนาคมขนส่งมีความเชื่อมโยงและได้มาตรฐานอย่างทั่วถึง
2. ส่งเสริมการได้รับประโยชน์ที่ดินอย่างคุ้มค่า

กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาเส้นทางคมนาคมขนส่ง ให้เชื่อมโยงและได้มาตรฐานอย่างทั่วถึง

กลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาระบบขนส่งมวลชนและโลจิสติกส์

กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนางานด้านผังเมือง งานวิศวกรรมจราจร

กลยุทธ์ที่ 4 พัฒนาระบบข้อมูลสนับสนุนการวางผังเมืองและพัฒนาเมืองที่ชาญฉลาด (Smart City)

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด เป้าประสงค์	ข้อมูล ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		2566	2567	2568	2569	2570
จำนวนโครงการ/กิจกรรม ด้านการพัฒนาเส้นทาง คมนาคมขนส่ง	68	68	68	68	68	68
จำนวนโครงการ/กิจกรรม ด้านการพัฒนาผังเมือง	1	1	1	1	1	1
จำนวนโครงการ/ กิจกรรมด้านการผังเมือง ที่ชาญฉลาด	1	2	2	2	2	2

● ยุทธศาสตร์ที่ 8 ด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคสาธารณูปการ

เป้าประสงค์ : โครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคสาธารณูปการได้รับการพัฒนาอย่างทั่วถึง

กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาระบบสาธารณูปโภคสาธารณูปการ

กลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาพื้นที่สาธารณะให้สะอาดสวยงาม

กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาแหล่งน้ำและระบบจัดการน้ำสำหรับอุปโภคบริโภคและการเกษตร

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด เป้าประสงค์	ข้อมูล ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		2566	2567	2568	2569	2570
จำนวนโครงการ/กิจกรรม ด้านการพัฒนาระบบ สาธารณูปโภค สาธารณูปการ	4	4	4	4	4	4
จำนวนโครงการ/กิจกรรม ด้านการพัฒนาพื้นที่ สาธารณะ	17	17	17	17	17	17
จำนวนโครงการ/กิจกรรม ด้านการพัฒนาแหล่งน้ำ เพื่อการอุปโภคบริโภค และการเกษตร	9	9	9	9	9	9

ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม

ยุทธศาสตร์ อบจ.พิษณุโลก ยุทธศาสตร์ที่ 1 ด้านการบริหารจัดการที่ดีและเสริมสร้างเครือข่ายทุกภาคส่วน	
นโยบายนายก อบจ.พิษณุโลก	นโยบายด้านการบริหารจัดการที่ดีและเสริมสร้างเครือข่ายทุกภาคส่วน
ยุทธศาสตร์ อปท.ใน เขตจังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ที่ 6 พัฒนาศักยภาพการบริหารจัดการองค์กรอย่างเป็นระบบ
ยุทธศาสตร์จังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันด้านการค้าการลงทุน สินค้าบริการ โครงข่ายคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐานรองรับ การพัฒนาสู่ความมั่นคงและเมืองอัจฉริยะ (Smart City) ยุทธศาสตร์ที่ 4 พัฒนาทรัพยากรมนุษย์สร้างสังคมสุขยั่งยืนและสืบสาน อัตลักษณ์ประเพณีวัฒนธรรมที่ดงาม
ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด ภาคเหนือตอนล่าง 1	-
ยุทธศาสตร์ภาคเหนือ	-
เป้าหมายการพัฒนา ที่ยั่งยืน (SDGs)	เป้าหมายที่ 16 ความสงบสุข ยุติธรรม และสถาบันเข้มแข็ง
แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	หมวดหมู่ที่ 12 ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์ การพัฒนาแห่งอนาคต หมวดหมู่ที่ 13 ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ ประชาชน
ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	ยุทธศาสตร์ที่ 6 การปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

ยุทธศาสตร์ อศจ.พิษณุโลก	
ยุทธศาสตร์ที่ 2 ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น	
นโยบายนายก อบจ.พิษณุโลก	นโยบายด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น
ยุทธศาสตร์ อปท.ใน เขตจังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ที่ 4 พัฒนาและส่งเสริมการศึกษา
ยุทธศาสตร์จังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ที่ 4 พัฒนารัพยากรมนุษย์สร้างสังคมสุขยั่งยืนและสืบสาน อัตลักษณ์ประเพณีวัฒนธรรมที่ดงาม
ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด ภาคเหนือตอนล่าง 1	ยุทธศาสตร์ที่ 6 เสริมสร้างความมั่นคงและยกระดับคุณภาพชีวิตแบบบูรณาการ และหลากหลายมิติ
ยุทธศาสตร์ภาคเหนือ	-
เป้าหมายการพัฒนา ที่ยั่งยืน (SDGs)	เป้าหมายที่ 4 การศึกษาที่มีคุณภาพ
แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	หมุดหมายที่ 12 ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์ การพัฒนาแห่งอนาคต
ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาและเสริมสร้าง ศักยภาพคน

ยุทธศาสตร์ อบจ.พิษณุโลก ยุทธศาสตร์ที่ 3 ด้านการพัฒนาอาชีพและเพิ่มรายได้	
นโยบายนายก อบจ.พิษณุโลก	นโยบายด้านการพัฒนาอาชีพและเพิ่มรายได้
ยุทธศาสตร์ อปท.ใน เขตจังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว
ยุทธศาสตร์จังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันด้านการค้าการลงทุน สินค้า บริการ โครงข่ายคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐานรองรับการพัฒนาสู่ ความมั่นคงและเมืองอัจฉริยะ (Smart City) ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานสากลและยั่งยืนและเป็นเมือง ศูนย์กลางการประชุมและจัดนิทรรศการ (MICE CITY) ยุทธศาสตร์ที่ 3 ยกระดับการเกษตรที่เป็นระบบเพิ่มมูลค่าและการตลาดที่ครบวงจร บนฐานนวัตกรรมและเทคโนโลยี
ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด ภาคเหนือตอนล่าง 1	ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานและยั่งยืน เป็นศูนย์กลางการประชุมและจัดนิทรรศการ ยุทธศาสตร์ที่ 3 การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มให้สินค้าเกษตร สอดคล้องกับการตลาดด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยี
ยุทธศาสตร์ภาคเหนือ	แนวทางการพัฒนาที่ 3 พัฒนาการผลิตตามระบบเกษตรกรรมยั่งยืน เชื่อมโยงสู่ อุตสาหกรรมแปรรูปมูลค่าสูง แนวทางการพัฒนาที่ 5 พัฒนาและยกระดับคุณภาพชีวิต เพื่อแก้ไขปัญหา ความ ยากจน พัฒนาผู้สูงอายุสู่การเป็นผู้สูงอายุที่มีศักยภาพ (Active Aging) และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงาน เพื่อรองรับ การพัฒนา เศรษฐกิจสร้างสรรค์
เป้าหมายการพัฒนา ที่ยั่งยืน (SDGs)	เป้าหมายที่ 8 งานที่มีคุณค่าและการเติบโตทางเศรษฐกิจ
แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	หมุดหมายที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง หมุดหมายที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้ หมุดหมายที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทาง สังคมที่เพียงพอเหมาะสม หมุดหมายที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ
ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	ยุทธศาสตร์ที่ 1 ความมั่นคง ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความสามารถในการแข่งขัน ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาและเสริมสร้าง ศักยภาพคน

ยุทธศาสตร์ อบจ.พิษณุโลก ยุทธศาสตร์ที่ 4 ด้านการท่องเที่ยวและบริการต่าง ๆ	
นโยบายนายก อบจ.พิษณุโลก	นโยบายด้านสิ่งแวดล้อม และส่งเสริมการท่องเที่ยว
ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขตจังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว
ยุทธศาสตร์จังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันด้านการค้าการลงทุน สินค้าบริการ โครงข่ายคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐานรองรับ การพัฒนาสู่ความมั่นคงและเมืองอัจฉริยะ (Smart City) ยุทธศาสตร์ที่ 3 ยกระดับการเกษตรที่เป็นระบบเพิ่มมูลค่าและการตลาดที่ครบ วงจรบนฐานนวัตกรรมและเทคโนโลยี
ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1	ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานและยั่งยืน เป็นศูนย์กลาง การประชุมและจัดนิทรรศการ ยุทธศาสตร์ที่ 3 การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มให้สินค้า เกษตรสอดคล้องกับการตลาดด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยี
ยุทธศาสตร์ภาคเหนือ	แนวทางการพัฒนาที่ 2 ยกระดับการท่องเที่ยวและบริการที่มีศักยภาพของภาค ให้มีคุณภาพ สนับสนุนเศรษฐกิจสร้างสรรค์และ กระจายประโยชน์สู่ชุมชน
เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs)	เป้าหมายที่ 8 งานที่มีคุณค่าและการเติบโตทางเศรษฐกิจ
แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	หมุดหมายที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน
ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความสามารถในการแข่งขัน

ยุทธศาสตร์ อบจ.พิษณุโลก	
ยุทธศาสตร์ที่ 5 ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน	
นโยบายนายก อบจ.พิษณุโลก	นโยบายด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน
ยุทธศาสตร์ อปท.ใน เขตจังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคมอย่างยั่งยืน
ยุทธศาสตร์จังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ที่ 4 พัฒนาทรัพยากรมนุษย์สร้างสังคมสุขยั่งยืนและสืบสานอัตลักษณ์ประเพณีวัฒนธรรมที่งดงาม ยุทธศาสตร์ที่ 6 เสริมสร้างความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน พัฒนาระบบเตรียมความพร้อมในภาวะวิกฤต และขยายความร่วมมือ ความสัมพันธ์กับต่างประเทศอย่างมีคุณภาพ
ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด ภาคเหนือตอนล่าง 1	ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และสุขภาพครบวงจร
ยุทธศาสตร์ภาคเหนือ	แนวทางการพัฒนาที่ 5 พัฒนาและยกระดับคุณภาพชีวิต เพื่อแก้ไขปัญหา ความยากจน พัฒนาผู้สูงอายุสู่การเป็นผู้สูงอายุที่มี ศักยภาพ (Active Aging) และพัฒนาทักษะฝีมือ แรงงาน เพื่อรองรับการพัฒนา เศรษฐกิจสร้างสรรค์
เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs)	เป้าหมายที่ 2 ขจัดความหิวโหย เป้าหมายที่ 3 สุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี เป้าหมายที่ 5 ความเท่าเทียมทางเพศ เป้าหมายที่ 8 งานที่มีคุณค่าและการเติบโตทางเศรษฐกิจ เป้าหมายที่ 10 ลดความเหลื่อมล้ำ เป้าหมายที่ 11 เมืองและชุมชนที่ยั่งยืน
แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	หมุดหมายที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง หมุดหมายที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่าง ยั่งยืน หมุดหมายที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความ คุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอเหมาะสม
ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	ยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม ยุทธศาสตร์ที่ 5 การสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์ อบจ.พิษณุโลก	
ยุทธศาสตร์ที่ 6 ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	
นโยบายนายก อบจ.พิษณุโลก	นโยบายด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
ยุทธศาสตร์ อบท.ใน เขตจังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ที่ 5 พัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อย่างเป็นระบบและยั่งยืน
ยุทธศาสตร์จังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ที่ 5 พัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พลังงานอย่างเป็นระบบและยั่งยืน
ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด ภาคเหนือตอนล่าง 1	ยุทธศาสตร์ที่ 5 การบริหารจัดการทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่าง ยั่งยืน
ยุทธศาสตร์ภาคเหนือ	แนวทางการพัฒนาที่ 6 บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม อย่างมี ประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดความยั่งยืน
เป้าหมายการพัฒนา ที่ยั่งยืน (SDGs)	เป้าหมายที่ 6 น้ำสะอาดและการสุขาภิบาล เป้าหมายที่ 7 พลังงานสะอาดที่เข้าถึงได้ เป้าหมายที่ 11 เมืองและชุมชนที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 12 การผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 13 การรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เป้าหมายที่ 15 ระบบนิเวศบนบก
แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	หมวดหมายที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	ยุทธศาสตร์ที่ 5 การสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์ อบจ.พิษณุโลก	
ยุทธศาสตร์ที่ 7 ด้านการคมนาคมขนส่งและผังเมือง	
นโยบายนายก อบจ.พิษณุโลก	นโยบายด้านการคมนาคมขนส่งและผังเมือง
ยุทธศาสตร์ อปท.ใน เขตจังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนาโครงข่ายคมนาคมโครงสร้างพื้นฐาน และการผังเมือง
ยุทธศาสตร์จังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันด้านการค้าการลงทุน สินค้าบริการ โครงข่ายคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐานรองรับ การพัฒนาสู่ความมั่นคง และเมืองอัจฉริยะ (Smart City)
ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด ภาคเหนือตอนล่าง 1 ^๑	ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมการค้าการลงทุน โครงข่ายคมนาคมและสิ่งอำนวยความสะดวก สะดวกเพื่อรองรับการพัฒนา
ยุทธศาสตร์ภาคเหนือ	แนวทางการพัฒนาที่ 4 เสริมศักยภาพของเมือง พื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ชายแดน และระบบโครงสร้างพื้นฐานโลจิสติกส์สำคัญ ของภาคเพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจ และเอื้อต่อการ อยู่อาศัย
เป้าหมายการพัฒนา ที่ยั่งยืน (SDGs)	เป้าหมายที่ 9 โครงสร้างพื้นฐาน นวัตกรรม และอุตสาหกรรม
แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	หมุดหมายที่ 5 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ ที่สำคัญของภูมิภาค หมุดหมายที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เดิมโตได้อย่าง ยั่งยืน
ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความสามารถในการแข่งขัน

ยุทธศาสตร์ อบจ.พิษณุโลก ยุทธศาสตร์ที่ 8 ด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคสาธารณูปการ	
นโยบายนายก อบจ.พิษณุโลก	นโยบายด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคสาธารณูปการ
ยุทธศาสตร์ อปท.ใน เขตจังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนาโครงข่ายคมนาคมโครงสร้างพื้นฐาน และการผังเมือง
ยุทธศาสตร์จังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันด้านการค้าการลงทุน สินค้าบริการ โครงข่ายคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐาน รองรับ การพัฒนาสู่ความมั่นคง และเมืองอัจฉริยะ (Smart City)
ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด ภาคเหนือตอนล่าง 1	ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมการค้าการลงทุน โครงข่ายคมนาคมและสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับการพัฒนา
ยุทธศาสตร์ภาคเหนือ	แนวทางการพัฒนาที่ 4 เสริมศักยภาพของเมือง พื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ชายแดน และระบบโครงสร้างพื้นฐานโลจิสติกส์สำคัญ ของภาคเพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจ และเอื้อต่อการ อยู่อาศัย
เป้าหมายการพัฒนา ที่ยั่งยืน (SDGs)	เป้าหมายที่ 9 โครงสร้างพื้นฐาน นวัตกรรม และอุตสาหกรรม
แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	หมุดหมายที่ 5 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ ที่สำคัญของภูมิภาค
ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความสามารถในการแข่งขัน

จากความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์ในภาพรวม ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ในแต่ละระดับ คือ ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ยุทธศาสตร์ภาคเหนือ ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 ยุทธศาสตร์จังหวัดพิษณุโลก ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดพิษณุโลก และนโยบายของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก มีครอบคลุมเกือบทุกประเด็นการพัฒนา

การวิเคราะห์เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

การวิเคราะห์ผังเมืองรวมหรือผังเมืองเฉพาะเพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาทางกายภาพ ในมิติพื้นที่

นโยบายของเมืองที่กำหนดจากผังประเทศ

ศักยภาพที่ตั้งของประเทศไทย ประเทศไทยตั้งอยู่ในตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ที่เหมาะสม และมีศักยภาพเป็นศูนย์กลางการคมนาคมและขนส่งของภูมิภาคและทวีปเอเชีย เป็นศูนย์กลางการบริการระหว่างประเทศ ในด้านต่าง ๆ เพราะมีความได้เปรียบทางด้านที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ มีเส้นทางคมนาคมเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านทางบกมากที่สุด และมีความเหมาะสมในด้านที่ตั้งของศูนย์กลางการบินพาณิชย์ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และในภูมิภาคอื่น ๆ ของโลก

ความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (Greater Mekong Subregion : GMS) เป็นการร่วมมือของ 6 ประเทศ ที่มีความใกล้ชิดกันทางภูมิศาสตร์ และ เชื้อชาติ วัฒนธรรม และมีศักยภาพทางเศรษฐกิจที่เกื้อกูลกัน โดยแต่ละประเทศในกลุ่ม GMS มีจุดแข็งและความท้าทายในเชิงเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน การรวมกลุ่มจึงเป็นการช่วยส่งเสริมความร่วมมือในอนุภูมิภาคเพื่อให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจ สนับสนุนการจ้างงานและยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น เกิดการพัฒนาที่เท่าเทียมกันระหว่างประเทศสมาชิก โดยที่ประเทศไทยมีบทบาทเป็นประตูสู่ภูมิภาคที่มีการพัฒนามากที่สุดและมีตลาดใหญ่ที่สุดในภูมิภาค เป็นแหล่งความรู้และแหล่งทุนสำคัญ จึงให้ความร่วมมือและความช่วยเหลือแก่ประเทศเพื่อนบ้านในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านการเงินเพื่อการลงทุนในระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน การแลกเปลี่ยนทางวิชาการ การอำนวยความสะดวก เพื่อส่งเสริมและขยายการค้าการลงทุน เป็นต้น ทั้งนี้การรวมกลุ่ม GMS ได้เน้นการพัฒนาความร่วมมือใน 9 สาขา ได้แก่ การคมนาคมขนส่ง โทรคมนาคม พลังงาน การค้า การลงทุน เกษตร สิ่งแวดล้อม การท่องเที่ยว และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาโครงข่ายคมนาคมและขนส่ง โครงสร้างพื้นฐานเชื่อมโยงระหว่างประเทศในภูมิภาค กิจกรรมทางเศรษฐกิจเชื่อมโยงการพัฒนาการค้าเมืองชายแดนร่วมกันตามแนวพื้นที่เศรษฐกิจที่สำคัญ คือ

- การพัฒนาแนวพื้นที่เศรษฐกิจ เหนือ - ใต้ (North - South Economic Corridor) เชื่อมโยงจีนตอนใต้ - สหภาพพม่า - สปป.ลาว - ไทย

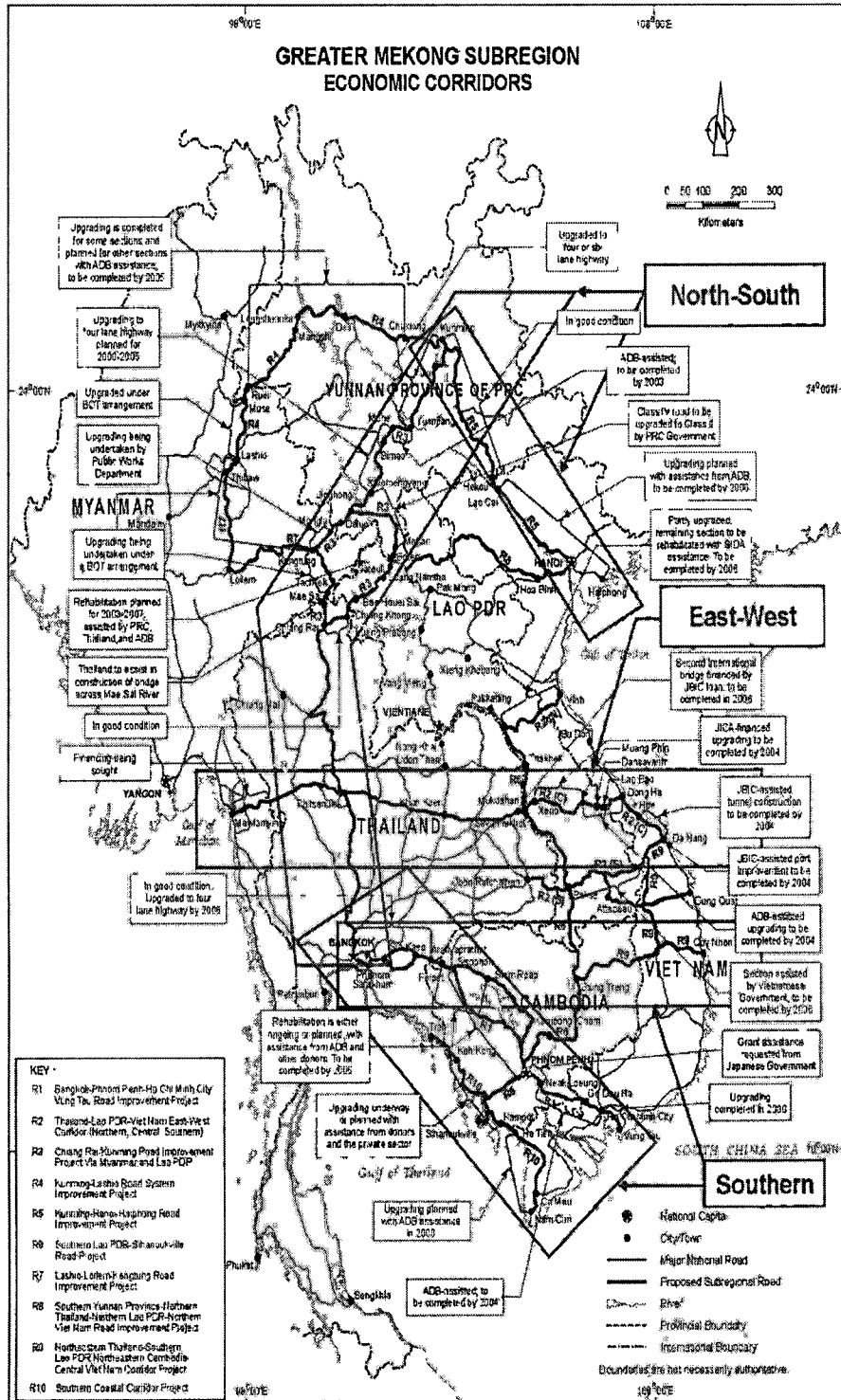
- การพัฒนาแนวพื้นที่เศรษฐกิจ ตะวันออก - ตะวันตก (East - West Economic Corridor) เชื่อมโยงสหภาพพม่า - ไทย - สปป.ลาว - เวียดนาม เป็นโครงข่ายอย่างกรุงเทพฯ - ดานัง (แนว E - W) ซึ่งเป็นโครงข่ายคมนาคมและขนส่ง ที่จะเชื่อมต่อมหาสมุทรอินเดียที่เมืองย่างกุ้งกับมหาสมุทรแปซิฟิกที่เมืองดานัง โดยเริ่มต้นจากเมืองย่างกุ้ง ผ่านพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษชายแดนแม่สอด ผ่านศูนย์พัฒนากลุ่มพิษณุโลก ผ่านศูนย์พัฒนากลุ่มขอนแก่น และพื้นที่เศรษฐกิจชายแดนมุกดาหาร เข้าเขตสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่จังหวัดสุวรรณเขต และสิ้นสุดโครงการที่ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 1 ของประเทศเวียดนามที่เมืองดองฮา ซึ่งเชื่อมโยงติดต่อกับท่าเรือดานัง เมืองโฮจิมินห์ซิตี้ เมืองหลวงฮานอย เส้นทางนี้จะผ่าน

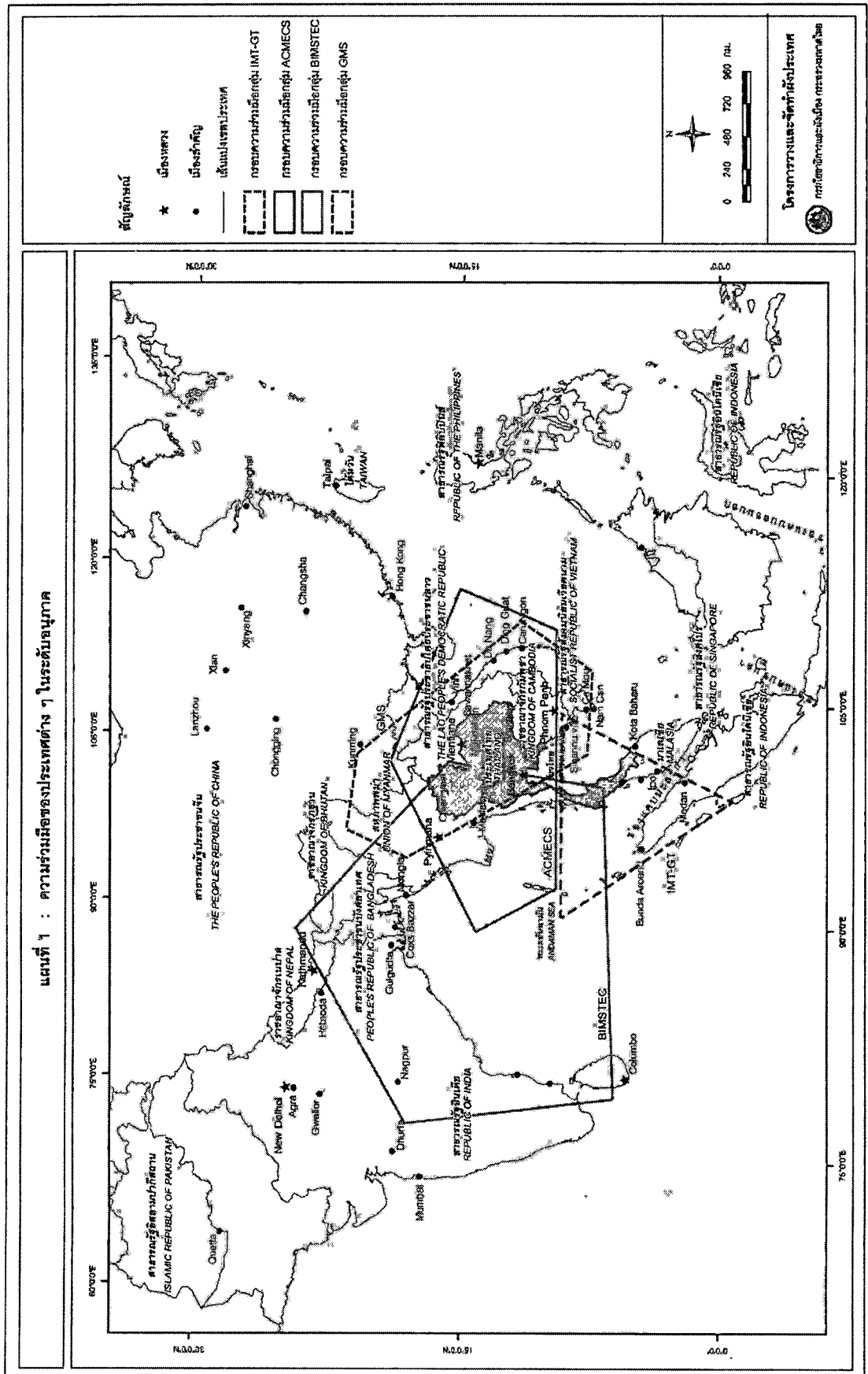

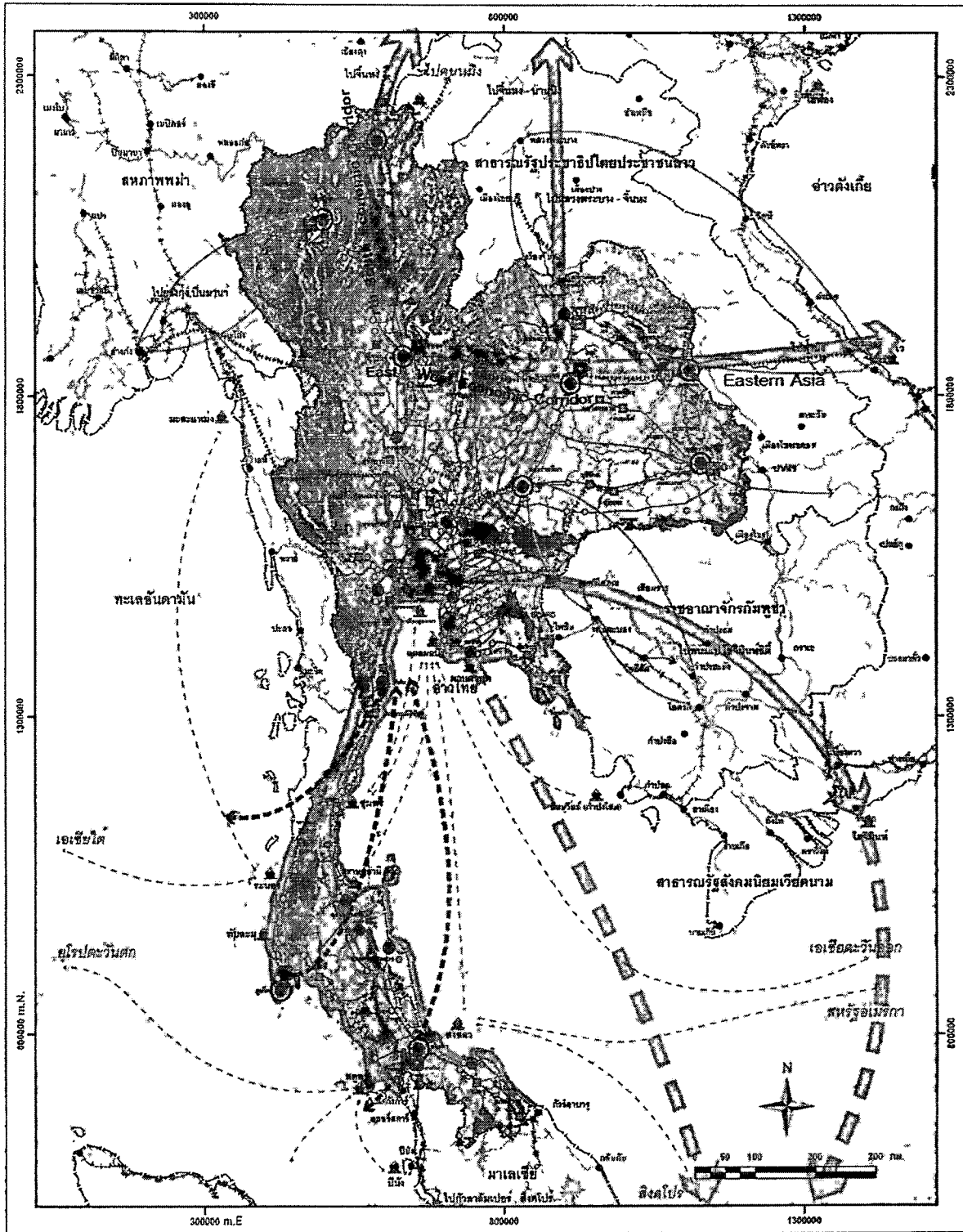
จังหวัดพิษณุโลกที่อำเภอพรหมพิราม อำเภอเมืองพิษณุโลก และอำเภอวังทอง ซึ่งฝั่งประเทศ ปี พ.ศ. 2600 กำหนดให้เมืองพิษณุโลก เป็นชุมชนเมืองลำดับ 1 ของภูมิภาคโดยเป็นศูนย์กลางทางการค้าและการขนส่งของเอเชีย

- การพัฒนาแนวพื้นที่เศรษฐกิจตอนใต้ (Southern Economic Corridor) เชื่อมโยงสหภาพพม่า - ไทย - กัมพูชา - เวียดนาม

ความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขง
(Greater Mekong Subregion : GMS)

สัญลักษณ์ <ul style="list-style-type: none"> ● ที่ตั้งเมืองในต่างประเทศ --- เส้นแบ่งจังหวัด --->---> ทางรถไฟ — ทางหลวงเอเชีย — การพัฒนาโครงข่ายทางหลวงสายหลัก — การพัฒนาโครงข่ายระบบทางด่วน Motorway ■ ท่าอากาศยานนานาชาติ ■ ท่าเรือพาณิชย์ — แนวเส้นทางรถไฟความเร็วสูง — แนวเส้นทางรถไฟขนส่งและ ○ เมืองที่ต้องควบคุมการขยายตัว ● เมืองลำดับ 1 ● เมืองลำดับ 2 ● เมืองลำดับ 3 ▲ เมืองเอกการขยายแดน —>—> แนวการเชื่อมโยงคมนาคมและถูกกับเมืองหัวหิน ↔ บริเวณเศรษฐกิจ ■ พื้นที่ที่ปลูกพืชม้าหระตามโครงการ เคาพระยา และท่าจีน ■ เขตพัฒนาการท่องเที่ยวระดับโลก ■ พื้นที่อนุรักษ์ทางทะเลและชายฝั่ง ■ พื้นที่เกษตรกรรมและอื่นๆ ■ พื้นที่สงวนและอนุรักษ์ป่าไม้ ■ เขตพัฒนาอุตสาหกรรมหลัก 			แผนที่ 20 ผังกลยุทธ์ 10 ปี พ.ศ. 2560
โครงการวางและจัดทำผังประเทศ กรมโยธาธิการและผังเมือง กระทรวงมหาดไทย			

ระบบเมืองและชุมชน

ในปี พ.ศ. 2548 ประเทศไทยมีเมืองทั้งสิ้น 1,156 แห่ง โดยมีเมืองมหานคร และ เมืองขนาดใหญ่ คือ กรุงเทพมหานคร และเทศบาลนคร 25 แห่ง เมืองขนาดกลาง หรือเทศบาลเมือง 135 แห่ง เมืองขนาดเล็ก หรือเทศบาลตำบล 996 แห่ง โดยกรุงเทพมหานครเป็นเมืองที่ประชากร สูงกว่า 500,000 คน และมีขนาดใหญ่กว่าเมืองระดับรองลงมาถึงยี่สิบเท่า คือ เทศบาลนครนนทบุรี และเมืองขนาดเล็ก ประชากร น้อยกว่า 10,000 คน มีจำนวน 1 ใน 4 ของเมืองทั้งประเทศ เมื่อเปรียบเทียบกับแนวคิด Central Place Theory แล้วประเทศไทย ยังขาดเมืองขนาดใหญ่ (ลำดับที่ 1) ที่เป็นเมืองศูนย์กลางหลักของภูมิภาค มี ประชากรระดับ 1-5 ล้านคน ควรจะมีอย่างน้อย 10 เมือง และเมือง (ลำดับที่ 2) ที่มีประชากรขนาด 1 แสน คน ถึง 1 ล้านคน ควรจะมีประมาณ 46 เมือง เพื่อรองรับการให้บริการกับเมืองขนาดเล็กลงไป คือ เมืองลำดับ ที่ 3 และลำดับที่ 4 ซึ่งจังหวัดพิษณุโลก มีเมืองลำดับที่ 2 จำนวน 1 เมือง คือ เทศบาลนครพิษณุโลก และ มีเมือง ลำดับที่ 4 จำนวน 12 เมือง คือ เทศบาลตำบลป่าแดง เทศบาลตำบลบางกระทุ่ม เทศบาลตำบล เนินกุ่ม เทศบาลตำบลนครไทย เทศบาลตำบลพรหมพิราม เทศบาลตำบลวังทอง เทศบาลตำบลบ้านใหม่ เทศบาลตำบลเนินมะปราง เทศบาลตำบลปลักแรด เทศบาลตำบลบางระกำ เทศบาลตำบลวังทอง และ เทศบาลตำบลวัดโบสถ์

ในปี พ.ศ. 2600 ผังประเทศไทย ได้จัดกลุ่มเมืองและยกระดับเมืองที่มีศักยภาพขึ้นมาเป็นเมืองหลัก ดังนี้

- เมืองมหานคร ได้แก่ กรุงเทพมหานคร และปริมณฑล เป็นเมืองที่มีบทบาทสำคัญทางด้าน เศรษฐกิจและการบริการ ของระดับภูมิภาคและระดับโลก

- เมืองลำดับ 1 เป็นเมืองที่มีความสำคัญระดับประเทศ และภาค มีบทบาทเป็นเมือง ศูนย์กลางความเจริญรองจากเมืองมหานคร ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางกลุ่ม 23 กลุ่ม เพิ่มขึ้นจากเดิม (เชียงใหม่ ขอนแก่น นครราชสีมา ภูเก็ต และหาดใหญ่) อีก 18 กลุ่ม

- เมืองลำดับ 2 เป็นเมืองที่มีความสำคัญระดับภาค หรือจังหวัด มีบทบาทสนับสนุนเมือง ลำดับ 1 โดยเป็นเมืองขนาดกลางที่มีศักยภาพในการขยายตัวหรืออาจเป็นเมืองที่มีบทบาทหน้าที่เฉพาะด้าน เช่น เมืองชายแดน กำหนดให้มี 58 แห่ง

- เมืองลำดับ 3 เป็นเมืองที่มีความสำคัญระดับจังหวัด หรืออำเภอ กำหนดให้มี 154 แห่ง

- เมืองลำดับ 4 เป็นเมืองขนาดเล็กที่เหลือ ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางความเจริญ และ การ ให้บริการระดับอำเภอและชนบท หรือเป็นเมืองในจังหวัดที่จะเกิดขึ้นใหม่ในอนาคต กำหนดให้มี 921 แห่ง

การกำหนดเมืองของจังหวัดพิษณุโลก ในปี พ.ศ. 2600 มีเมืองลำดับ 1 จำนวน 1 เมือง คือ เทศบาลนครพิษณุโลก เมืองลำดับ 3 จำนวน 1 เมือง คือ เทศบาลตำบลวังทอง และเมืองลำดับ 4 จำนวน 18 เมือง คือ เทศบาลตำบลป่าแดง เทศบาลตำบลนครไทย เทศบาลตำบลวัดโบสถ์ เทศบาลตำบลพรหม พิราม เทศบาลตำบลบ้านแยง เทศบาลตำบลบ้านใหม่ เทศบาลตำบลบางระกำ เทศบาลตำบลปลักแรด เทศบาลตำบลบางกระทุ่ม เทศบาลตำบลเนินกุ่ม เทศบาลตำบลวังทอง เทศบาลตำบลเนินมะปราง

เทศบาลตำบลพันเสา เทศบาลตำบลบางระกำเมืองใหม่ เทศบาลตำบลบึงระมาณ เทศบาลตำบลหัวรอ
เทศบาลตำบลไทรย้อย และเทศบาลตำบลบ้านมุง ซึ่งเป็นศูนย์กลางของอำเภอต่าง ๆ

นโยบายของเมืองที่กำหนดจากผังภาคเหนือ

ผังภาคเหนือ ได้จัดลำดับความสำคัญของการพัฒนาเมืองและชนบท ของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือ โดยมีชุมชนเมือง 255 แห่ง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชุมชนขนาดเล็กถึงร้อยละ 80 มีประชากรที่ตั้งถิ่นฐานในเขตเมือง อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ คิดเป็นร้อยละ 19 ส่วนใหญ่ตั้งถิ่นฐานอยู่บริเวณที่ราบระหว่างหุบเขา รูปแบบการตั้งถิ่นฐานได้รับอิทธิพลจากลักษณะภูมิประเทศและเส้นทางคมนาคม

การจัดลำดับความสำคัญของการพัฒนาเมืองและชนบท ออกเป็น 3 กลุ่ม ซึ่งกำหนดให้จังหวัดพิษณุโลกอยู่กลุ่มจังหวัดความสำคัญลำดับที่ 2 โดยมีจังหวัดต่าง ๆ ดังนี้

กลุ่มจังหวัดที่มีความสำคัญอันดับที่ 1

- กลุ่มจังหวัดเชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง และแม่ฮ่องสอน เป็นจังหวัดที่มีบทบาทหน้าที่ด้านกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และการเชื่อมโยงชุมชน
- กลุ่มจังหวัดที่มีนครสวรรค์ อุทัยธานีและเพชรบูรณ์ เป็นจังหวัดที่มีบทบาทด้านการผลิตพืชผลทางการเกษตรที่สำคัญ และการเชื่อมโยงชุมชนเกษตร

กลุ่มจังหวัดที่มีความสำคัญอันดับที่ 2

- กลุ่มจังหวัดเชียงราย และพะเยา เป็นจังหวัดที่มีบทบาทด้านการท่องเที่ยว วัฒนธรรมและทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นพื้นที่เศรษฐกิจใหม่ที่มีการขยายตัวในอัตราที่สูง
- กลุ่มจังหวัดพิษณุโลก พิจิตร กำแพงเพชร สุโขทัย ตาก และอุตรดิตถ์ มีบทบาทด้านการผลิตพืชผลทางการเกษตร และแหล่งอาหารที่สำคัญของภาคเหนือ

กลุ่มจังหวัดที่มีความสำคัญอันดับที่ 3

- กลุ่มจังหวัดแพร่ และน่าน เป็นบริเวณที่มีบทบาทด้านการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ท้องถิ่น และทรัพยากรธรรมชาติ

2.1 ผังนโยบายการพัฒนาภาคเหนือ

จากแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนภายใต้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง วิสัยทัศน์ภาคเหนือ ปี พ.ศ. 2600 จะเป็น “ภาคที่มีความมั่งคั่งรุ่งเรืองด้านการค้าและบริการ มีภูมิทัศน์ที่สวยงาม วัฒนธรรมที่ทรงคุณค่า และเป็นเมืองที่น่าอยู่ ดำรงไว้ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติที่สมบูรณ์ เป็นหนึ่งในความภูมิใจของคนเอเชีย ” การกำหนดกรอบนโยบายการพัฒนา ได้นำองค์ประกอบด้านประชากร เศรษฐกิจ การพัฒนาเมือง และการใช้ประโยชน์ที่ดินโดยรวมของภาคเป็นแนวในการพัฒนาระยะ 50 ปี โดยมีนโยบาย ดังนี้

- นโยบายการใช้ประโยชน์ที่ดิน โดยวางกรอบการใช้ประโยชน์ที่ดินเมืองศูนย์กลางในทุกกระดับ เพื่อพัฒนาเมืองและชุมชนให้มีสภาพแวดล้อมที่สวยงาม ปลอดภัย และเป็นชุมชนที่น่าอยู่ จัดทำผังพัฒนา

พื้นที่ หรือผังเมืองรวมตามศักยภาพและขีดความสามารถในแต่ละพื้นที่ พัฒนาการเจริญเติบโตของชุมชน ให้สอดคล้องกับข้อจำกัดทางธรรมชาติและเป็นไปตามบทบาทการเป็นเมืองศูนย์กลางระดับอำเภอขนาดเล็ก และเมืองชนบทขนาดเล็ก

- นโยบายการพัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมกำหนดให้จังหวัดพิษณุโลกเป็นกลุ่มเป้าหมาย อุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร ผลิตภัณฑ์จากพืชการเกษตรและอาหารสัตว์ โดยใช้ทรัพยากรที่มี อยู่ในพื้นที่ นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมยานยนต์ ชิ้นส่วนแล โลหะสังกะสี (เครื่องจักรกลการเกษตรและเครื่องใช้ในครัวเรือน) และอุตสาหกรรมอัญมณีและ เครื่องประดับ

- นโยบายการพัฒนาพื้นที่เกษตรกรรมและชนบท โดยพัฒนาการใช้พื้นที่เกษตรกรรมขั้นดี ให้เป็นแหล่งผลิตอาหารที่สำคัญของประเทศและภาค โดยการคุ้มครองและบำรุงรักษาที่ดินที่มีความ เหมาะสม ต่อการเกษตรอย่างแท้จริงที่มีอยู่จำกัด การฟื้นฟูและการป้องกันการชะล้างพังทลายของดิน ส่งเสริมเป็นเขตเศรษฐกิจพืชไร่ พืชสวน พืชผัก ผลไม้ ไม้ดอกไม้ประดับ และผลไม้เมืองหนาว ในพื้นที่ จังหวัดภาคเหนือ และจังหวัดพิษณุโลก

- นโยบายการพัฒนาสภาพแวดล้อมทางประวัติศาสตร์ และศิลปวัฒนธรรมโดยรอบ โดย พัฒนาพื้นที่ประวัติศาสตร์และบริเวณโดยรอบของภาคเหนือ ให้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์เป็นที่ น่าภาคภูมิใจของชนรุ่นหลัง พื้นที่แหล่งประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่เป็นอุทยานประวัติศาสตร์ ชุมชน โบราณ โบราณสถาน โดยมีประวัติศาสตร์ยาวนานตั้งแต่มีการตั้งถิ่นฐานของประเทศไทย ที่มีคุณค่าทาง ประวัติศาสตร์ระดับประเทศและระดับโลก เป็นเมืองประวัติศาสตร์ได้แก่ เมืองประวัติศาสตร์น่าน เชียงแสน เวียงกุมกาม ตรีภุมไชย และศรีเทพ

- นโยบายการพัฒนาเมืองและชนบท โดยการพัฒนาเมืองและจัดระบบชุมชนเมือง ให้ เข้มแข็งรองรับการเปิดประเทศแบบเสรี โดยชุมชนเชียงใหม่ เชียงราย และพิษณุโลก เป็นเมืองกลุ่มลำดับที่ 1 ของภาคเหนือ กำหนดให้ชุมชนเทศบาลต่าง ๆ เป็นเมืองกลุ่มลำดับ 4

การสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาาระบบแบบกลุ่มจังหวัด กำหนดให้จังหวัดพิษณุโลก อยู่ใน กลุ่มพื้นที่ภาคเหนือตอนล่าง กลุ่มอนุภาคจังหวัดที่ 4 ประกอบด้วย จังหวัดพิษณุโลก พิจิตร ตาก สุโขทัย กำแพงเพชร อุตรดิตถ์ และจังหวัดเพชรบูรณ์

- นโยบายการพัฒนาชุมชนชนบท โดยพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการเชื่อมโยงระบบ โครงข่ายของชุมชน เพื่อยกระดับมาตรฐานของชุมชนชนบทให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและสร้างความเข้มแข็งของ เครือข่ายชุมชนชนบทเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยกลุ่มจังหวัดพิษณุโลก สุโขทัย พิจิตร กำแพงเพชร อุตรดิตถ์ นครสวรรค์ และเพชรบูรณ์ เป็นพื้นที่เกษตรกรรมของภาคเหนือตอนล่างที่มีวัฒนธรรมแบบสุโขทัย

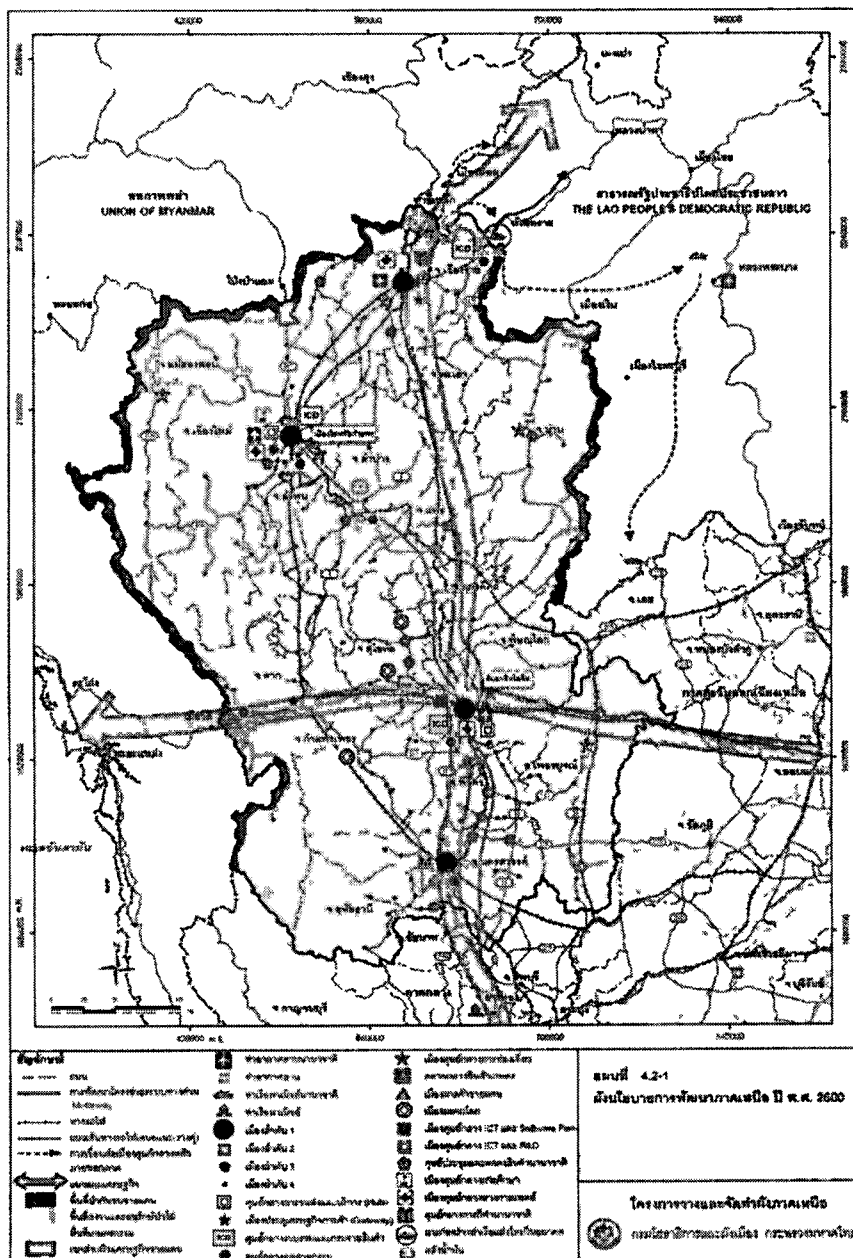
- นโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว กำหนดเมืองศูนย์กลางการท่องเที่ยวภาคเหนือตอนบน ประกอบด้วย จังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย แม่ฮ่องสอน และจังหวัดน่าน ภาคเหนือตอนล่างประกอบด้วยจังหวัด พิษณุโลก และ เพชรบูรณ์ โดยกำหนดให้กลุ่มจังหวัดพิษณุโลก เป็นการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมระดับนานาชาติ

ที่เชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวมรดกโลกทางวัฒนธรรมกับเมืองหลวงพระบาง (สปป. ลาว) เมืองพุกาม (สหภาพพม่า) เสียมเรียบ (กัมพูชา) และเว้ (เวียดนาม)

- นโยบายการพัฒนาด้านบริการสังคม ส่งเสริมการกระจายโอกาสทางการศึกษาให้แก่ประชาชน ให้สามารถเข้าถึงจากทุกพื้นที่ทั้งในเมืองและชนบท พัฒนาหลักสูตรให้ตอบสนองกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและสังคม สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและการแข่งขันในเวทีสากลพัฒนาสถาบันอุดมศึกษาและสถาบันวิจัย ที่สร้างองค์ความรู้ใหม่ และศาสตร์เฉพาะทาง ลดการพึ่งพานวัตกรรมเทคโนโลยีนำเข้า เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยพัฒนาด้านอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านเทคโนโลยีชีวภาพ และด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่สถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาภายในจังหวัดพิษณุโลก

ผังนโยบายการพัฒนาภาคเหนือ ปี พ.ศ. 2600

2.2 ผังนโยบายการพัฒนาชุมชนเมือง

จัดระบบเมืองและบทบาทของเมืองตามลักษณะของการตั้งถิ่นฐาน ศักยภาพ โอกาสในการพัฒนาอย่างสมดุลให้สอดคล้องรองรับการขยายตัวของเมืองในอนาคต ปี พ.ศ. 2600 และการเปิดประเทศแบบเสรี โดยกำหนดเมืองหลักของภาคเหนือ เป็น 4 ลำดับ ตามกรอบนโยบาย และการกำหนดเขตอิทธิพลความเป็นศูนย์กลาง และขีดความเจริญของเมืองศูนย์กลางหลัก ดังนี้

ชุมชนลำดับที่ 1 ประกอบด้วย

- เมืองเชียงใหม่ มีบทบาทหน้าที่เป็นศูนย์กลางการบินในภูมิภาค (Hub)
- เมืองเชียงราย มีบทบาทเป็นประตูเศรษฐกิจเชื่อมโยงสู่กลุ่มประเทศอนุภูมิภาค ลุ่มน้ำโขง (Gateway) ด้านโครงข่ายคมนาคมทางบก ระบบถนน ระบบราง และทางน้ำ
- **เมืองพิษณุโลก** มีบทบาทเป็นศูนย์กลางการขนส่งหลายรูปแบบ (Multimodal transport) ระดับนานาชาติเนื่องจากที่ตั้งเป็นแนวแกนพัฒนา เหนือ - ใต้ และตะวันออก - ตะวันตก
- เมืองนครสวรรค์ มีบทบาทเป็นเมืองศูนย์กลางระดับภาคเหนือตอนล่างที่เชื่อมโยงกับภาคกลางตอนบน

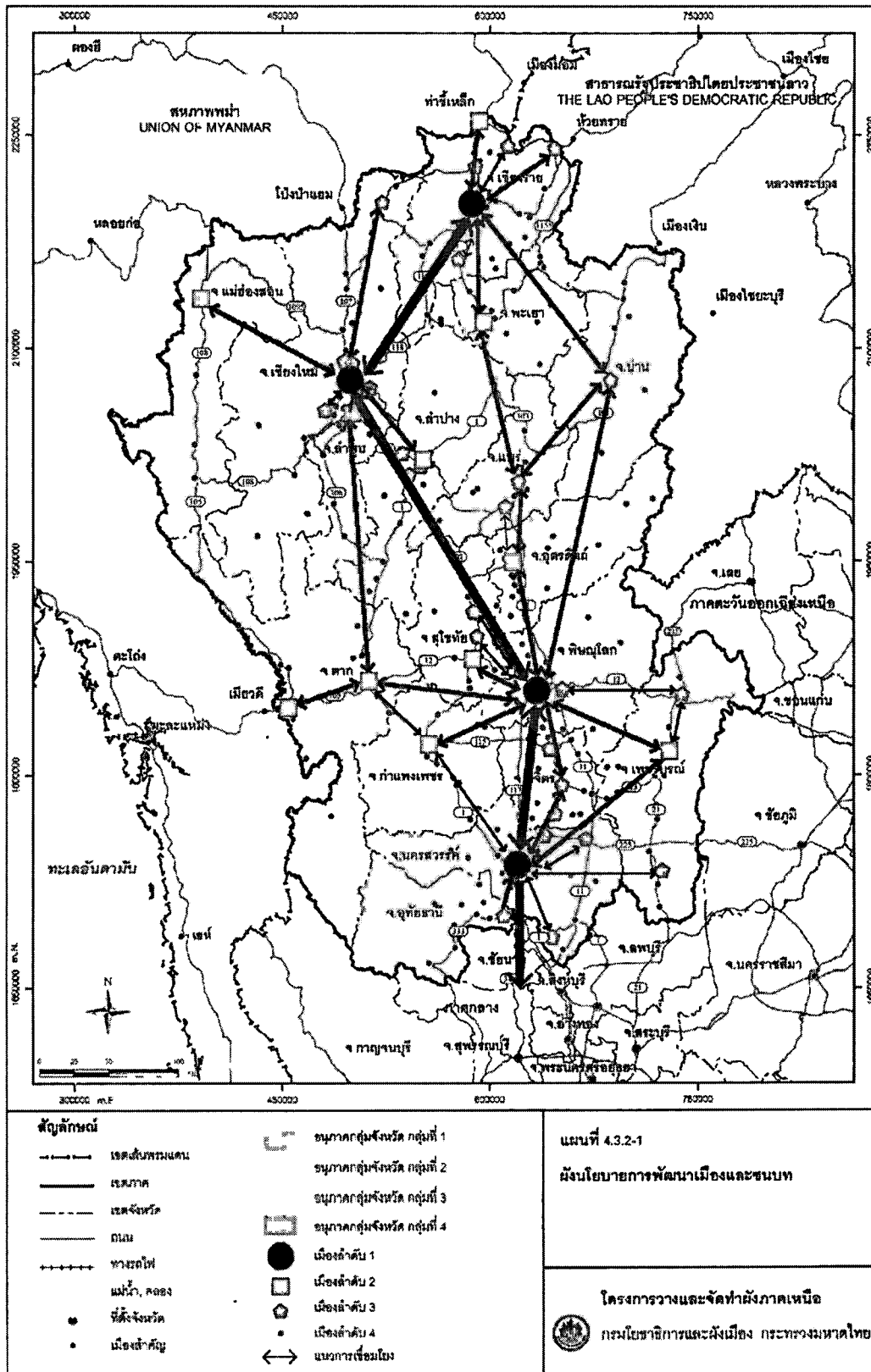
ชุมชนลำดับที่ 2 เป็นศูนย์กลางเมืองระดับภาค และจังหวัดขนาดใหญ่เทียบเท่าภาค มีศูนย์กลางชุมชนเมืองอยู่ที่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน แม่สวาย พะเยา สุโขทัย อุตรดิตถ์ ลำพูน แม่สอด ตาก อุทัยธานี และเพชรบูรณ์ จะให้บริการแก่เมืองศูนย์กลางจังหวัดและอำเภอขนาดใหญ่ ในด้านเศรษฐกิจ การบริการธุรกิจ การเป็นแหล่งงาน และการบริการสังคม โดยกำหนดให้เมืองเพชรบูรณ์เป็นเมืองศูนย์กลางด้านตะวันออกของภาคเชื่อมโยงกับเมืองศูนย์กลางหลักพิษณุโลก มีความสำคัญด้านการเป็นพื้นที่ที่มีทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญ ของภาค เป็นแหล่งงานท่องเที่ยว และสร้างผลผลิตทางการเกษตรที่สำคัญของภาค

ชุมชนลำดับที่ 3 เป็นศูนย์กลางเมืองระดับจังหวัด และอำเภอขนาดใหญ่เทียบเท่าจังหวัด มีศูนย์กลางชุมชนอยู่ที่เทศบาลเมือง และเทศบาลตำบล โดยจังหวัดพิษณุโลก มีศูนย์กลางอยู่ที่เทศบาลตำบลวังทอง เมืองศูนย์กลางนี้จะศูนย์กลางการให้บริการด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมแก่ชุมชนเมืองศูนย์กลางระดับจังหวัด และอำเภอขนาดใหญ่รวมถึงศูนย์กลางอำเภอและเมืองศูนย์กลางองค์การบริหารส่วนตำบลโดยรอบ

ชุมชนลำดับที่ 4 เป็นศูนย์กลางชุมชนอำเภอขนาดใหญ่ มีศูนย์กลางชุมชนอยู่ที่เทศบาลตำบลบ้านใหม่ เทศบาลตำบลบางระกำ เทศบาลตำบลปลักแรด เทศบาลตำบลบางกระทุ่ม เทศบาลตำบลเนินกลุ่ม เทศบาล ตำบลพรหมพิราม เทศบาลตำบลวังขี้เือง เทศบาลตำบลเนินมะปราง เทศบาลตำบลนครไทย เทศบาลตำบลป่าแดง เทศบาลตำบลบางระกำเมืองใหม่ เทศบาลตำบลพันเสา เทศบาลตำบลบึงระมาณ เทศบาลตำบลหัวรอ เทศบาลตำบลไทรย้อย เทศบาลตำบลบ้านม่วง เทศบาลตำบลบ้านแยง และเทศบาลตำบลวัดโบสถ์ เมืองเหล่านี้จำเป็นต้องพึ่งพาบริการด้านต่างๆ จากเมืองศูนย์กลางภาคและเมือง ศูนย์กลางจังหวัด เป็นเมืองศูนย์กลางสินค้าและบริการให้แก่พื้นที่โดยรอบ ได้แก่ สินค้าอุปกรณ์ทางการเกษตร การรวบรวมและกระจายสินค้าทางการเกษตร

ผังนโยบายการพัฒนาเมืองและชนบท ปี พ.ศ. 2600

นโยบายของเมืองที่กำหนดจากผังจังหวัด

ตามนโยบายของเมืองที่กำหนดจากผังภาคเหนือ ได้กำหนดให้มีการจัดลำดับความสำคัญของการพัฒนาเมืองและชนบท ออกเป็น 3 กลุ่ม โดยกำหนดให้จังหวัดพิษณุโลกอยู่กลุ่มจังหวัด ที่มีความสำคัญอันดับที่ 2 กล่าวคือ มีบทบาทด้านการผลิตพืชผลทางการเกษตร และแหล่งอาหารที่สำคัญของภาคเหนือ

วิสัยทัศน์ ปี พ.ศ. 2600 ได้กำหนดกรอบในการพัฒนา โดยนำองค์ประกอบด้านประชากร เศรษฐกิจ การพัฒนาเมือง และการใช้ประโยชน์ที่ดินโดยรวมของภาค โดยมีแนวนโยบายที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดพิษณุโลก 6 นโยบายกล่าวคือ

1. **นโยบายการพัฒนาพื้นที่เกษตรกรรมและชนบท** กำหนดให้พัฒนาพื้นที่เกษตรกรรมขั้นดี เป็นแหล่งผลิตอาหารที่สำคัญของประเทศและภาค โดยคุ้มครองและบำรุงรักษาที่ดินที่มีความเหมาะสมทางการเกษตรอย่างแท้จริงที่มีอยู่จำกัด การฟื้นฟูและการป้องกันการชะล้างและพังทลายของหน้าดิน ส่งเสริมให้เป็นเขตเศรษฐกิจพืชไร่ พืชสวน พืชผัก ผลไม้ ไม้ดอกไม้ประดับ และผลไม้เมืองหนาว ในพื้นที่จังหวัดภาคเหนือและพิษณุโลก

2. **นโยบายการพัฒนาเมืองและชนบท** กำหนดให้พัฒนาเมืองและจัดระบบชุมชนเมืองให้เข้มแข็งรองรับการเปิดประเทศแบบเสรี โดยชุมชนเชียงใหม่ เชียงราย และพิษณุโลก เป็นเมืองกลุ่มลำดับที่ 1 ของภาคเหนือกำหนดให้เมืองชุมชนเทศบาลต่าง ๆ เป็นเมืองกลุ่มลำดับที่ 4

3. **การสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาระบบแบบกลุ่มจังหวัด** กำหนดให้จังหวัดพิษณุโลกอยู่ในกลุ่มพื้นที่ภาคเหนือตอนล่าง กลุ่มอนุภาคจังหวัดที่ 4 ประกอบด้วย จังหวัดพิษณุโลก พิจิตร ตาก สุโขทัย กำแพงเพชร อุตรดิตถ์ และเพชรบูรณ์

4. **นโยบายการพัฒนาชุมชนชนบท** กำหนดให้พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และการเชื่อมโยงระบบโครงข่ายของชุมชน เพื่อยกระดับมาตรฐานของชุมชนชนบทให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและสร้างความเข้มแข็งของเครือข่ายชุมชนชนบทเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยกลุ่มจังหวัดพิษณุโลก สุโขทัย พิจิตร กำแพงเพชร อุตรดิตถ์ นครสวรรค์ และเพชรบูรณ์ เป็นพื้นที่เกษตรกรรมของภาคเหนือตอนล่างที่มีวัฒนธรรมแบบสุโขทัย

5. **นโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว** โดยกำหนดให้จังหวัดพิษณุโลก เป็นการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมระดับนานาชาติที่เชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวมรดกโลกทางวัฒนธรรมกับเมืองหลวงพระบาง (สปป.ลาว) เมืองพุกาม(สหภาพพม่า) เสียมเรียบ(กัมพูชา) และเว้ (เวียดนาม)

6. **นโยบายการพัฒนาด้านบริการสังคม** ส่งเสริมการกระจายโอกาสทางการศึกษาให้แก่ประชาชน ให้สามารถเข้าถึงจากทุกพื้นที่ทั้งในเมืองและชนบท พัฒนาหลักสูตรให้ตอบสนองการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและการแข่งขันในเวทีสากลพัฒนาสถาบันอุดมศึกษาและสถาบันวิจัยที่สร้างองค์ความรู้ใหม่ และศาสตร์เฉพาะทาง ลดการพึ่งพานวัตกรรมเทคโนโลยีนำเข้า เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยพัฒนาด้านอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศด้านเทคโนโลยีชีวภาพ และด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่สถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาภายในจังหวัดพิษณุโลก

ผังเมืองรวมจังหวัดพิษณุโลกเป็นกรอบในการพัฒนาจังหวัดในด้านการใช้ประโยชน์ที่ดินการกำหนดระบบชุมชน การเสนอแนะด้านโครงข่ายคมนาคมและขนส่ง และนโยบายพัฒนาในด้านต่างๆ โดยวางแผนให้สอดคล้องกับการพัฒนาของจังหวัด ให้สอดคล้องตามความต้องการของประชาคม และวิสัยทัศน์ของจังหวัดพิษณุโลก ที่กำหนดให้ เป็น

“เมืองบริการสีเขียวอินโดจีนบนฐานเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สังคมมั่นคง และการพัฒนาอย่างยั่งยืน”

แนวคิดผังเมืองรวมจังหวัดพิษณุโลก

การวางและจัดทำผังเมืองรวมจังหวัดพิษณุโลกได้กำหนดพื้นที่เป็น 2 ส่วน คือ พื้นที่ต้องอนุรักษ์หรือสงวนรักษาไว้ ซึ่งส่วนใหญ่มีกฎหมายเฉพาะควบคุมพื้นที่ไว้ และพื้นที่เหมาะสมต่อการพัฒนา ซึ่งอยู่นอกเขตพื้นที่สงวน

- **พื้นที่ต้องอนุรักษ์หรือสงวนรักษาไว้** เป็นพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ได้แก่ เขตป่าสงวนแห่งชาติ อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขตห้ามล่าสัตว์ ป่าอนุรักษ์ โดยลักษณะภูมิประเทศและกายภาพแล้วไม่เหมาะสมกับการนำมาพัฒนา เนื่องจากเป็นพื้นที่เขาสูงชัน และป่าไม้ที่สมบูรณ์ซึ่งเป็นแหล่งต้นน้ำลำธาร

- **พื้นที่เหมาะสมต่อการพัฒนา** เป็นพื้นที่ส่วนใหญ่ของจังหวัดในบริเวณพื้นที่ชุมชน พื้นที่เกษตรกรรม และบริเวณแหล่งท่องเที่ยว

ผังการใช้ประโยชน์ที่ดิน

การวางผังเมืองรวมจังหวัดพิษณุโลก โดยการกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินในอนาคตเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาพื้นที่ ซึ่งได้นำศักยภาพและข้อจำกัดของพื้นที่ ข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ ยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง และของจังหวัดพิษณุโลก ความต้องการของประชาชนและท้องถิ่นจากการระดมความคิดเห็นมาเป็นตัวกำหนด การใช้ประโยชน์ที่ดิน ที่สอดคล้องกับการดำเนินงาน ตามยุทธศาสตร์พัฒนาของจังหวัด ที่วางไว้ โดยยึดหลักการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพ หลีกเลี่ยงผลกระทบต่อระบบนิเวศวิทยาโดยรวม การใช้ประโยชน์ที่ดินของจังหวัดพิษณุโลกในอนาคตสามารถจำแนกได้เป็น 4 เขต คือ เขตสงวน เขตอนุรักษ์ เขตพัฒนา และเขตชุมชน

1. **เขตสงวน** เป็นเขตที่ต้องสงวนเอาไว้เพื่อรักษาสมดุลของระบบนิเวศวิทยา และสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ เมื่อมีการบุกรุกทำลายพื้นที่นำไปใช้ประโยชน์ หรือเปลี่ยนแปลงสภาพพื้นที่ไปจากเดิมแล้ว จะก่อให้เกิดความเสียหายต่อระบบนิเวศและจะส่งผลกระทบต่อพื้นที่อื่นๆที่อยู่ข้างเคียง นำความสูญเสียต่อสภาพเศรษฐกิจ สังคม ความเป็นอยู่ของประชากรโดยรวม ได้กำหนดพื้นที่ไว้ในบริเวณเขตป่าสงวนแห่งชาติ อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน เขตห้ามล่าสัตว์ และเขตป่าอนุรักษ์ โดยกำหนดให้เป็นที่ดินประเภทอนุรักษ์ป่าไม้

2. **เขตอนุรักษ์** เป็นเขตที่จำเป็นต้องรักษาสภาพธรรมชาติให้คงอยู่หรือฟื้นฟูให้กลับคืนสู่สภาพธรรมชาติเดิมเพื่อรักษาความสมดุลของระบบนิเวศ หรือถ้ามีความจำเป็นที่ต้องนำพื้นที่มาใช้ประโยชน์ต้องมีการวางแผนการใช้ประโยชน์ที่ดินให้เหมาะสม เพื่อหลีกเลี่ยงการสูญเสียและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติให้มากที่สุด และเป็นเขตเพื่อการอนุรักษ์แหล่งโบราณสถานของจังหวัด

3. **เขตพัฒนา** เป็นเขตที่เหมาะสมในการนำมาใช้ประโยชน์ เพื่อเป็นพื้นที่เกษตรกรรม พื้นที่เพื่อการอุตสาหกรรม พื้นที่พัฒนา แหล่งน้ำและการประมง พื้นที่พัฒนาเพื่อการพัฒนากองทัพและอื่น ๆ ในเขตนี้มีการใช้ประโยชน์ที่ดินที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของจังหวัดมากที่สุด

4. เขตชุมชน เป็นพื้นที่ซึ่งมีการพัฒนาแล้วและใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อการอยู่อาศัย การพาณิชย์ การอุตสาหกรรม และการประกอบกิจการในด้านอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชนโดยไม่ก่อมลภาวะ โดยรอบ กำหนดให้ชุมชนที่มีลักษณะความเป็นเมืองสูง

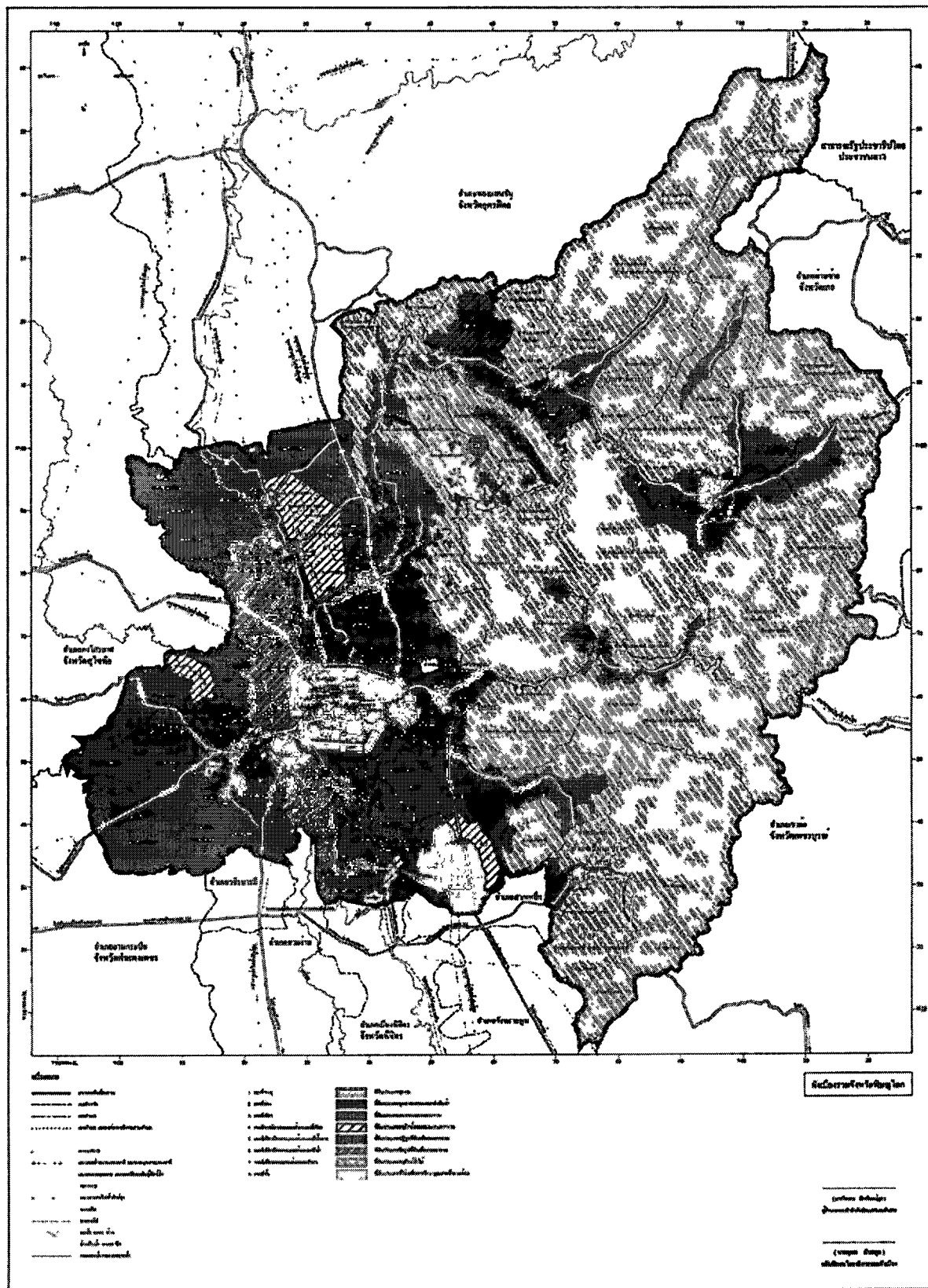
สัญลักษณ์การแบ่งพื้นที่

1. ที่ดินประเภทชุมชน (สีชมพู) เป็นเขตชุมชนหรือเขตพัฒนา ครอบคลุมพื้นที่ชุมชนเมืองในอนาคต เพื่อกำหนดมาตรการที่ส่งเสริมให้ได้รับการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพ
2. ที่ดินประเภทชนบทและเกษตรกรรม (สีเขียว) เป็นเขตส่งเสริมการเกษตรทั่วไป เป็นพื้นที่ชนบทและเกษตรกรรมที่ควรได้รับการดูแลรักษา สมรรถนะของดินโดยทั่วไปให้ผลผลิตปานกลางและให้ผลผลิตต่ำในเขตพื้นที่ไม่มีโครงการชลประทานขนาดใหญ่
3. ที่ดินประเภทอนุรักษ์ชนบทและเกษตรกรรม (สีเขียวมีกรอบและเส้นทแยงสีเขียว) เป็นเขตชุมชนหรือเขตพัฒนา ครอบคลุมพื้นที่ชุมชนเมืองในอนาคต เพื่อกำหนดมาตรการที่ส่งเสริมให้ได้รับการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพ
4. ที่ดินประเภทที่โล่งเพื่อการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและการประมง (สีฟ้า) เป็นเขตแหล่งน้ำที่มีความสมบูรณ์ หรือ ความสำคัญทางการประมง และมีความเหมาะสมทางนิเวศวิทยาสิ่งแวดล้อมสำหรับอนุรักษ์เพื่อการประมง
5. ที่ดินประเภทอนุรักษ์ป่าไม้ (สีเขียวอ่อนและเส้นทแยงสีขาว) เป็นเขตอนุรักษ์สภาพแวดล้อมธรรมชาติ ครอบคลุมพื้นที่ป่าไม้ แหล่งน้ำลำธารและพื้นที่ที่มีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติสวยงามที่สมควรได้รับการฟื้นฟูและอนุรักษ์

แผนผังแสดงการใช้ประโยชน์ที่ดินในนาคผังเมืองรวมจังหวัดพิษณุโลก

แผนผังแสดงการใช้ประโยชน์ที่ดินในนาคผังเมืองรวมจังหวัดพิษณุโลก
ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ... พ.ศ. ...
มาตรา ๖
มาตรา ๗

การพัฒนากระบวนชุมชนเมืองของจังหวัดพิษณุโลกในอนาคต กำหนดโดยยุทธศาสตร์การพัฒนาของประเทศ ที่กำหนดแผนการพัฒนาในแต่ละภูมิภาคและนำมาสู่ยุทธศาสตร์การพัฒนาตามกลุ่มจังหวัดที่สอดคล้องกัน เพื่อเชื่อมโยงการพัฒนาจังหวัดต่าง ๆ ตามศักยภาพในการพัฒนาพื้นที่ที่มีความแตกต่างกันของทรัพยากรในจังหวัด และตามที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ซึ่งมีทั้งจุดอ่อนและจุดแข็งในแต่ละจังหวัด ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดวิสัยทัศน์และยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด ซึ่งจังหวัดพิษณุโลกมีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างจากจังหวัดอื่น ๆ โดยเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างภูมิภาค และพื้นที่ส่วนใหญ่จะเป็นพื้นที่เกษตรกรรมและป่าเขาซึ่ง เป็นทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญ ในการกำหนดบทบาทของจังหวัดและบทบาทของชุมชนเมืองในแต่ละเขตพื้นที่ ซึ่งประกอบด้วย ตำแหน่งที่ตั้งของชุมชน ลักษณะทางกายภาพ ทรัพยากรธรรมชาติของชุมชนและพื้นที่ใกล้เคียง ประชากร เศรษฐกิจของชุมชน ระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ และนโยบายในการพัฒนาทุกระดับ เป็นปัจจัยในการกำหนดบทบาทการพัฒนาชุมชนในอนาคต

การพัฒนากระบวนชุมชน ได้กำหนดชุมชนเป้าหมาย ในปี พ.ศ. 2565 จะมีชุมชนเมืองทั้งหมด 21 แห่ง เพื่อให้ชุมชนต่าง ๆ ทำหน้าที่ตามบทบาทในแต่ละระดับที่สอดคล้องเกื้อหนุนกันอย่างเป็นระบบ และมีประสิทธิภาพ โดยได้กำหนดชุมชนเป้าหมายตามลำดับความสำคัญ 4 ลำดับ คือ ปี พ.ศ. 2545 ชุมชนศูนย์กลางลำดับที่ 1 : 1 : 3 : 4 ปี พ.ศ. 2555 เท่ากับจำนวนชุมชน 1 : 1 : 8 : 9 และในปี พ.ศ. 2565 เท่ากับจำนวนชุมชน 1 : 2 : 7 : 11 ซึ่งชุมชนทั้ง 4 ลำดับ ได้แก่

(1) **ชุมชนศูนย์กลางลำดับที่ 1** ของจังหวัด เป็นศูนย์กลางความเจริญในระดับจังหวัด เป็นศูนย์กลางการบริหาร การปกครอง การศึกษา การบริหารด้านวิชาการ การพาณิชย์กรรมและการบริการ การท่องเที่ยว มีขอบเขตการให้บริการครอบคลุมพื้นที่ทั้งจังหวัดและจังหวัดใกล้เคียงได้แก่ ชุมชนเมืองพิษณุโลก

(2) **ชุมชนศูนย์กลางลำดับที่ 2** ของจังหวัด เป็นชุมชนศูนย์กลางที่มีความสำคัญ ในระดับอำเภอ ที่มีศักยภาพใกล้เคียงชุมชนลำดับที่ 1 มีขอบเขตในการให้บริการครอบคลุมพื้นที่อำเภอใกล้เคียงและจังหวัดใกล้เคียง โดยเป็นศูนย์กลางพาณิชยกรรมและการบริการ การค้าส่งผลิตผลทางการเกษตร ศูนย์กลางคมนาคมระหว่างภูมิภาค ได้แก่ ชุมชนวังทอง และชุมชนบางระกำ ซึ่งมีศักยภาพการพัฒนาให้ เป็นศูนย์กลางการคมนาคมและขนส่ง เป็นเส้นทางยุทธศาสตร์ด้านธุรกิจการค้าและบริการ คมนาคมและการขนส่ง การเกษตร การท่องเที่ยว เชื่อมโยงตามแนว East – West Economic Corridor ศูนย์กลางการท่องเที่ยวของจังหวัดนอกจากนี้ยังมีศักยภาพ ในการเป็นศูนย์กลางการคมนาคมของภูมิภาคเชื่อมโยง ภาคกลางตอนบน ภาคเหนือตอนล่าง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (พิจิตร – เพชรบูรณ์ – ชัยภูมิ) สามารถเพิ่มศักยภาพของพื้นที่เป็นแหล่งรวบรวมผลิตผลทางการเกษตรจังหวัดและภูมิภาคใกล้เคียง โดยจัดตั้งตลาดกลางการค้าส่งผลิตผลทางการเกษตร

(3) **ชุมชนศูนย์กลางลำดับที่ 3** ของจังหวัด เป็นชุมชนศูนย์กลางระดับอำเภอ มีพื้นที่ให้บริการแก่ชุมชนชนบทในเขตอำเภอและข้างเคียง เป็นศูนย์กลางพาณิชยกรรมและบริการ และบริการด้านการเกษตร ได้แก่ ชุมชนบางกระทุ่ม ชุมชนเนินมะปราง ชุมชนพรหมพิราม ชุมชนนครไทย ชุมชนป่าแดง (อำเภอชาติตระการ) และชุมชนวัดโบสถ์

(4) **ชุมชนศูนย์กลางลำดับที่ 4** ของจังหวัด เป็นชุมชนศูนย์กลางชนบท มีขอบเขตให้บริการเฉพาะภายในชุมชนและพื้นที่ชนบทโดยรอบ เป็นชุมชนเดิมที่ไม่มีการจัดตั้งการบริหารส่วนท้องถิ่นในรูปแบบเทศบาล ความสำคัญของชุมชนควรให้มีการจัดตั้งเป็นเขตชุมชนเมือง ในอนาคตปัจจุบันมีการยกฐานะองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นเทศบาลตำบล คือ เทศบาลเมืองอรัญญิก เทศบาลตำบลบ้านใหม่ เทศบาล

ตำบลหัวรอ เทศบาลตำบลปลักแรด เทศบาลตำบลบางระกำเมืองใหม่ เทศบาลตำบลบึงระมาณ เทศบาลตำบลพันเสา เทศบาลตำบลเนินกุ่ม เทศบาลตำบลไทรย้อย เทศบาลตำบลบ้านมุง เทศบาลตำบลบ้านแยง และเทศบาลตำบลวงษ์อึ้ง

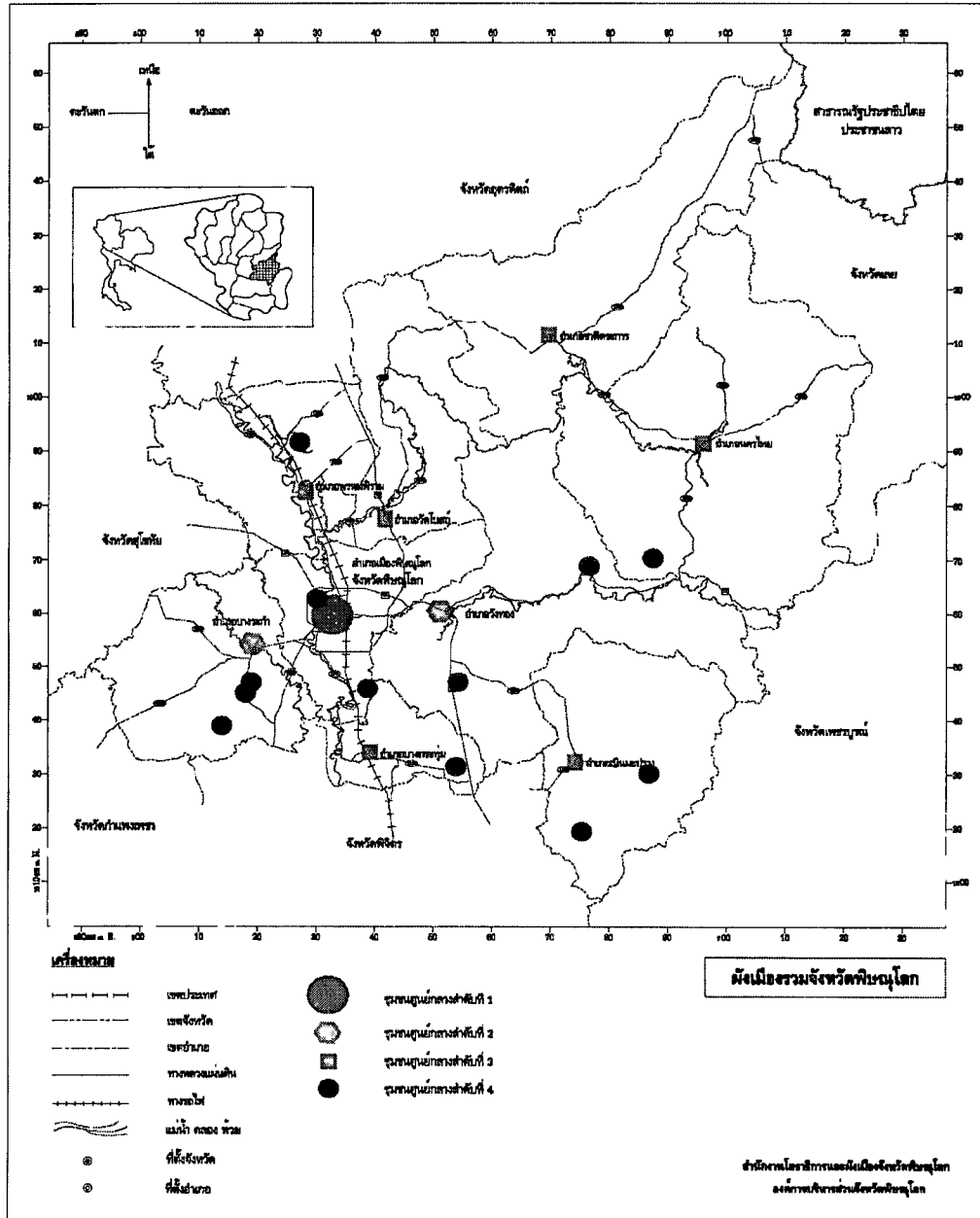
บทบาทและหน้าที่ของชุมชนเมือง (เทศบาลตำบล)

ผังจังหวัดพิษณุโลก ได้กำหนดบทบาท และหน้าที่ของชุมชนเมืองตามศักยภาพที่มีอยู่ในชุมชน และเพื่อให้เหมาะสมกับศักยภาพในการพัฒนาของชุมชน และสอดคล้องกับการใช้ประโยชน์ที่ดิน โดยมีลำดับความสำคัญการเป็นศูนย์กลางระดับอำเภอ มีบทบาทและหน้าที่ในการพัฒนา ดังนี้

- ศูนย์กลางเศรษฐกิจและสังคม
- ศูนย์กลางการบริหารและการปกครอง
- ศูนย์กลางการสาธารณสุข (โรงพยาบาลขนาด 30 เตียง)
- ศูนย์กลางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
- ศูนย์กลางการค้า และบริการการท่องเที่ยว
- ศูนย์กลางการเงินและการธนาคาร
- ศูนย์กลางกิจกรรมพื่นบ้าน
- ศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเกษตร
- ศูนย์กลางการบริการทางการเกษตรในท้องถิ่น

แผนผังระบบชุมชนในอนาคต ปี พ.ศ. 2564

0 10 20 30 40 50 กิโลเมตร

ผังเมืองรวมเมือง/ผังเมืองรวมชุมชน ในพื้นที่จังหวัดพิษณุโลก

ผังเมืองรวมที่ประกาศใช้บังคับ เมื่อวันที่ 15 กันยายน พ.ศ. 2553

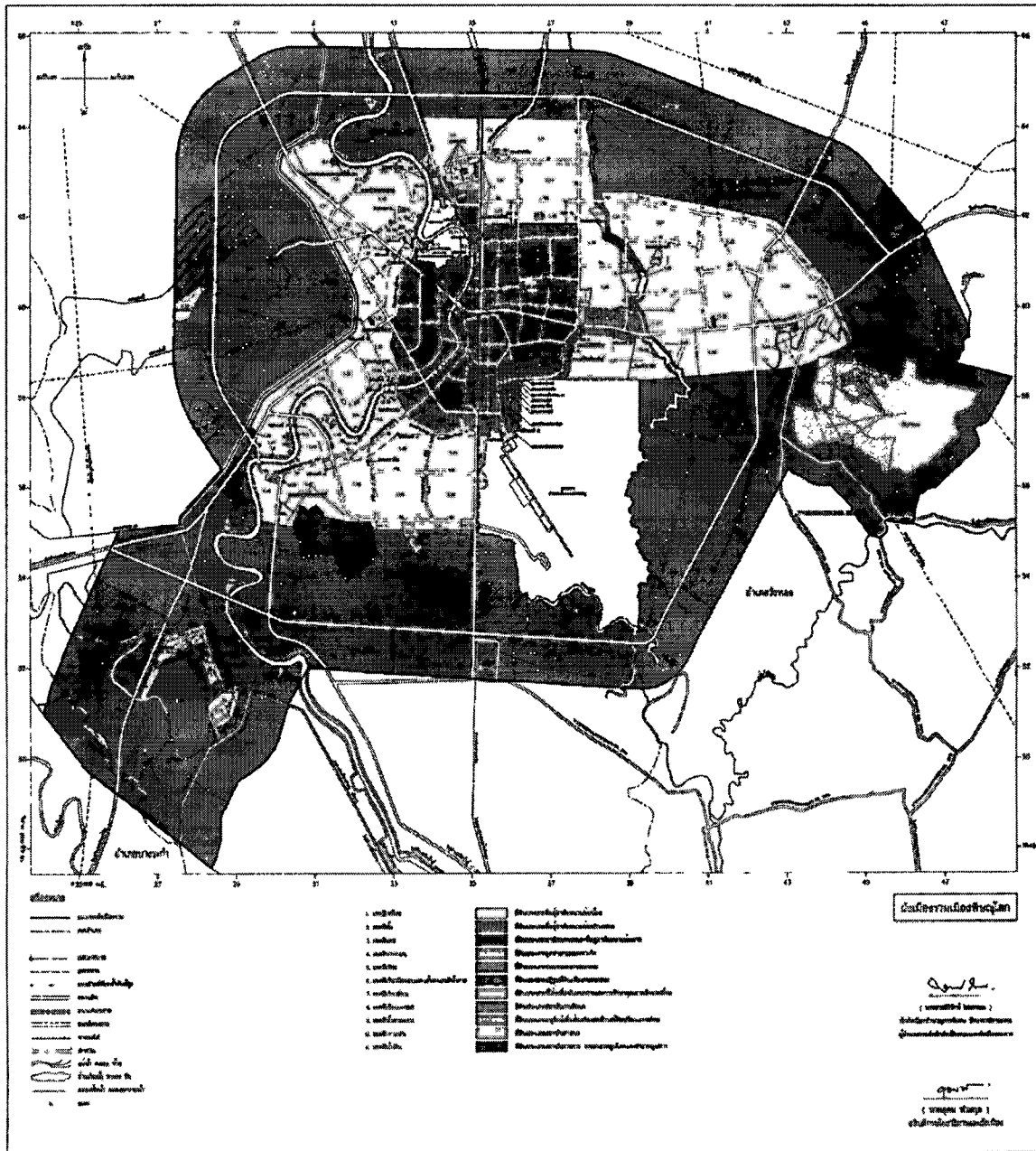
1. ผังเมืองรวมเมืองพิษณุโลก

ผังเมืองรวมเมืองพิษณุโลก

ประกาศใช้บังคับกฎกระทรวงผังเมืองรวม พ.ศ. 2558

กรมการผังเมือง กระทรวงมหาดไทย
ใช้บังคับผังเมืองรวมเมืองพิษณุโลก

มาตรา 11-10, 11-100
1:10,000

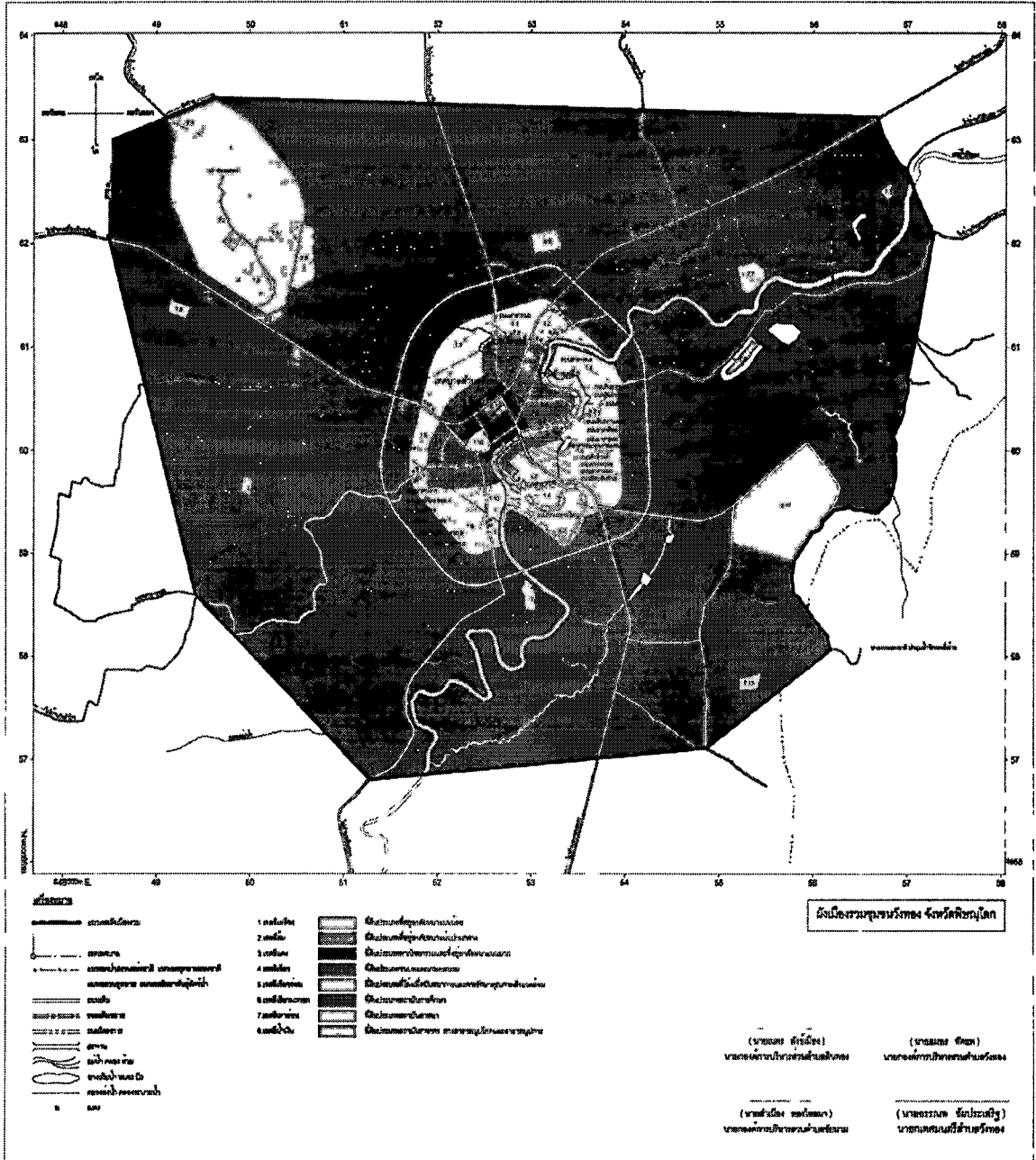

1. ผังเมืองรวมชุมชนวังทอง

แผนผังกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินตามที่ได้จำแนกประเภทจากกฎกระทรวง
ให้ใช้บังคับผังเมืองรวมชุมชนวังทอง จังหวัดพิษณุโลก

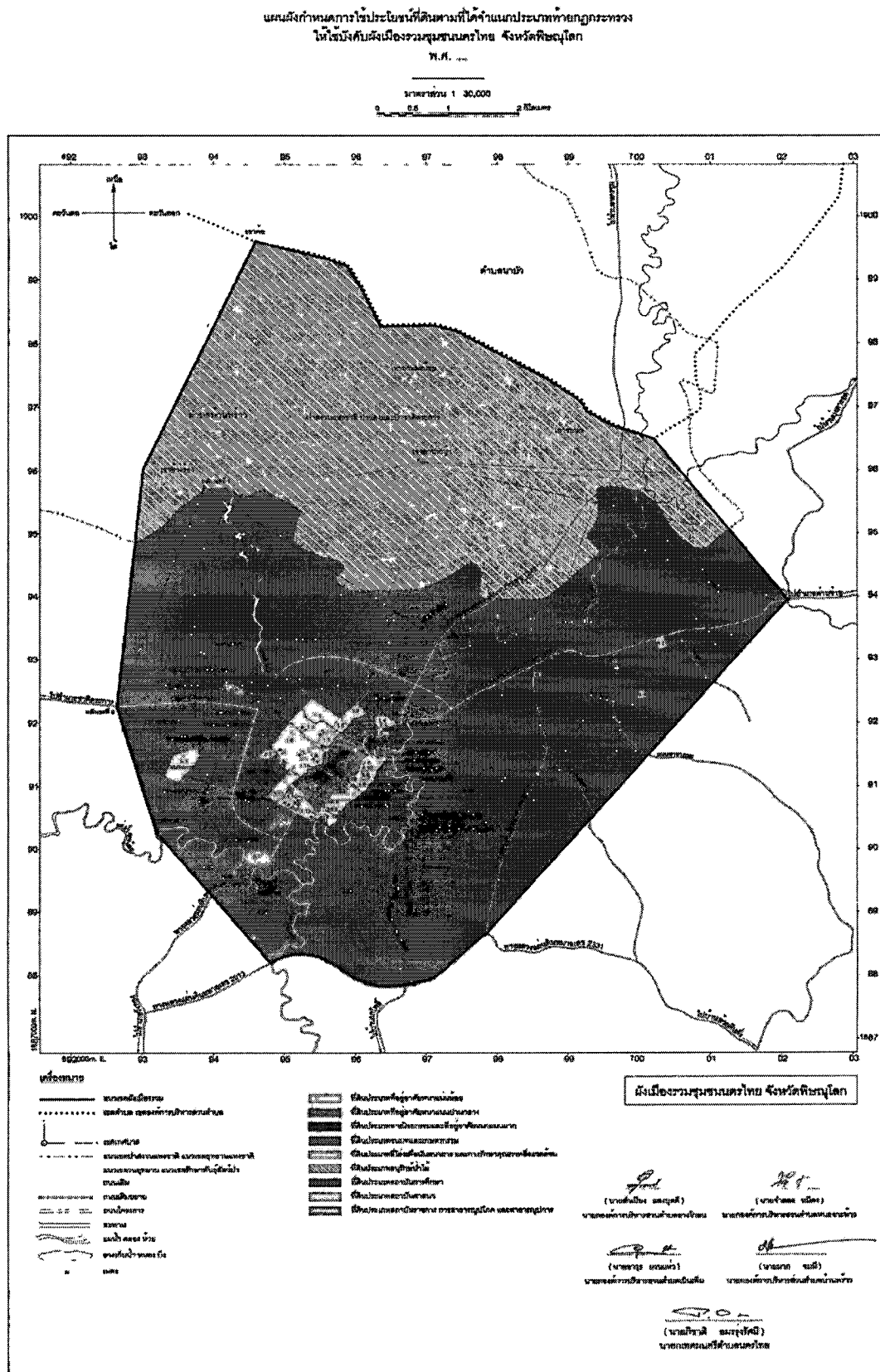
พ.ศ.

มาตราส่วน 1:20,000

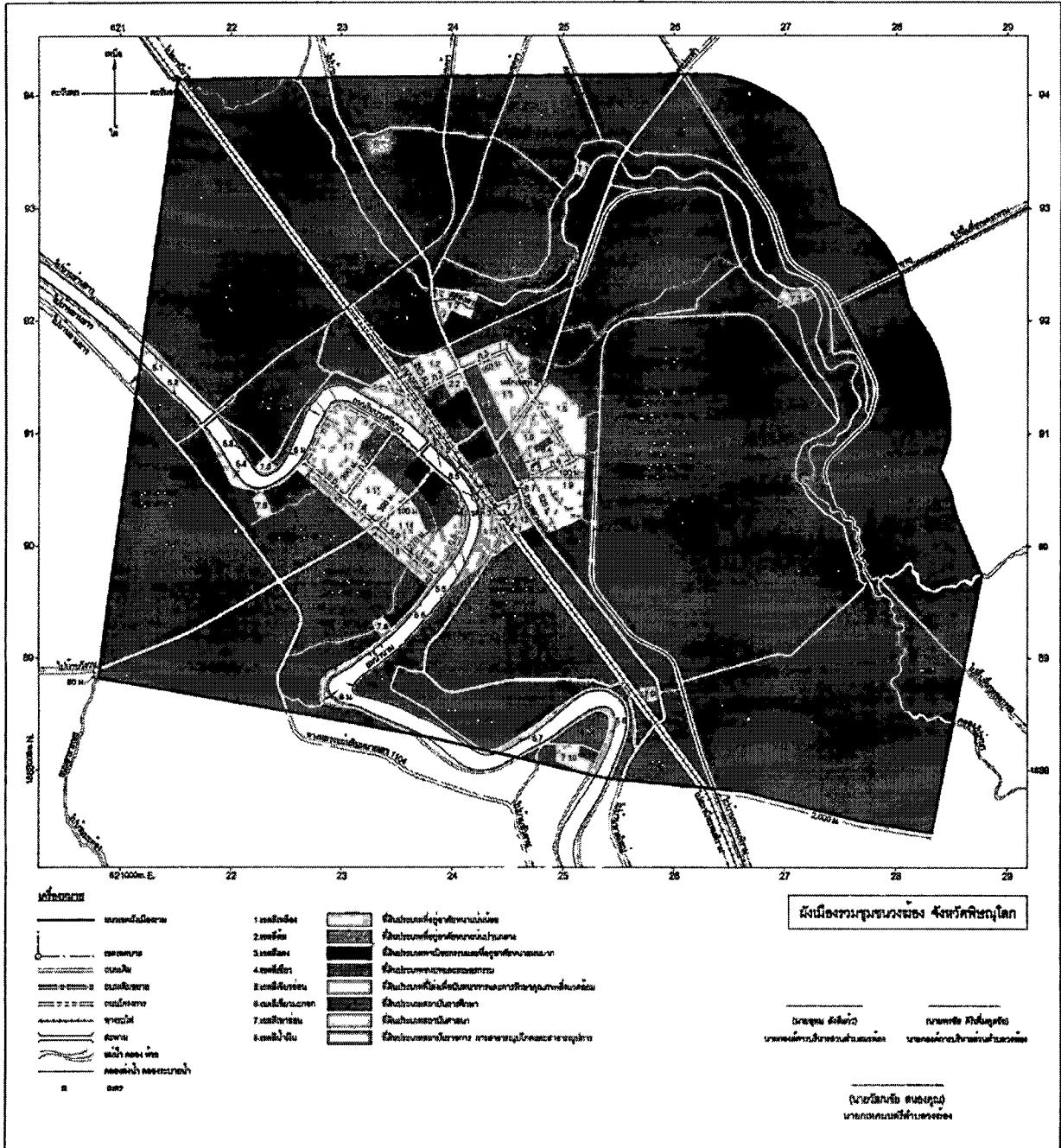
2. ผังเมืองรวมชุมชนนครไทย

3. ผังเมืองรวมชุมชนวงช็อง

แผนผังกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินตามที่ได้จำแนกประเภทจากกฎกระทรวง
ให้ใช้บังคับผังเมืองรวมชุมชนวงช็อง จังหวัดพิษณุโลก
พ.ศ.

มาตราส่วน 1 : 20,000
0 0.5 1 2 กิโลเมตร

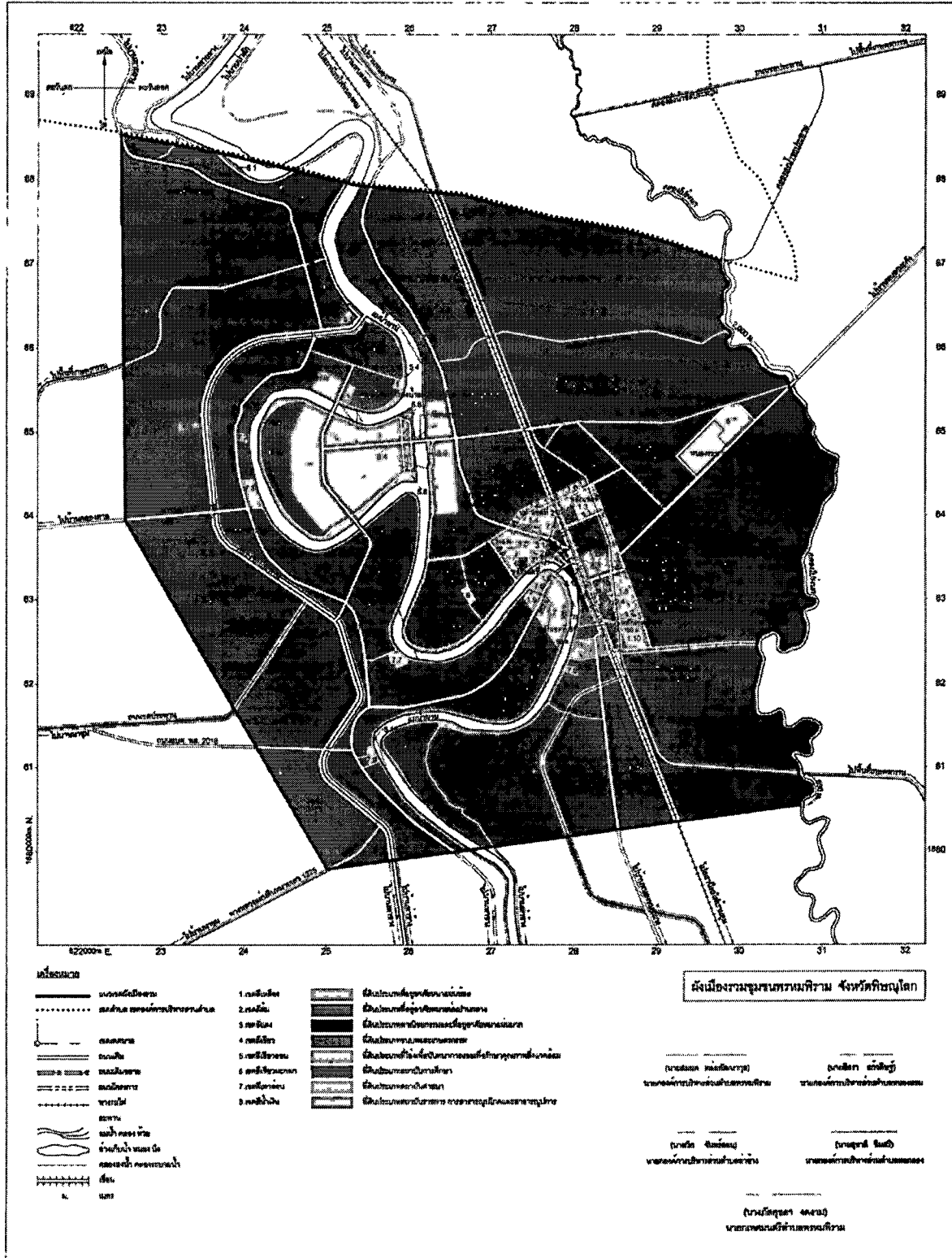

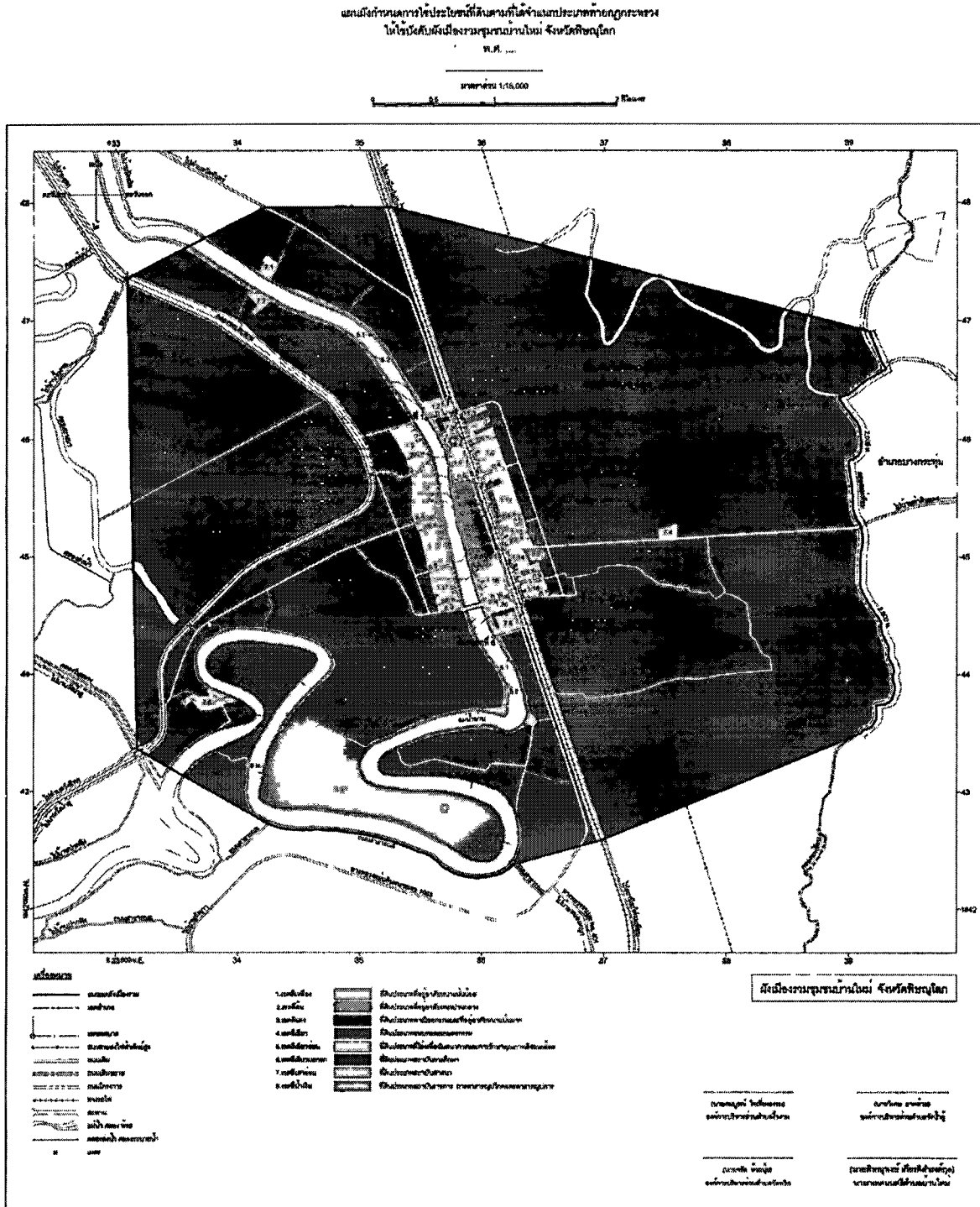
4. ผังเมืองรวมชุมชนพรหมพิราม

แผนผังกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินตามที่ได้อำนาจประกาศทำขุดกระวาง
ให้ใช้บังคับผังเมืองรวมชุมชนพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก
พ.ศ.

มาตรา 1 : 25,000

5. ผังเมืองรวมชุมชนบ้านใหม่

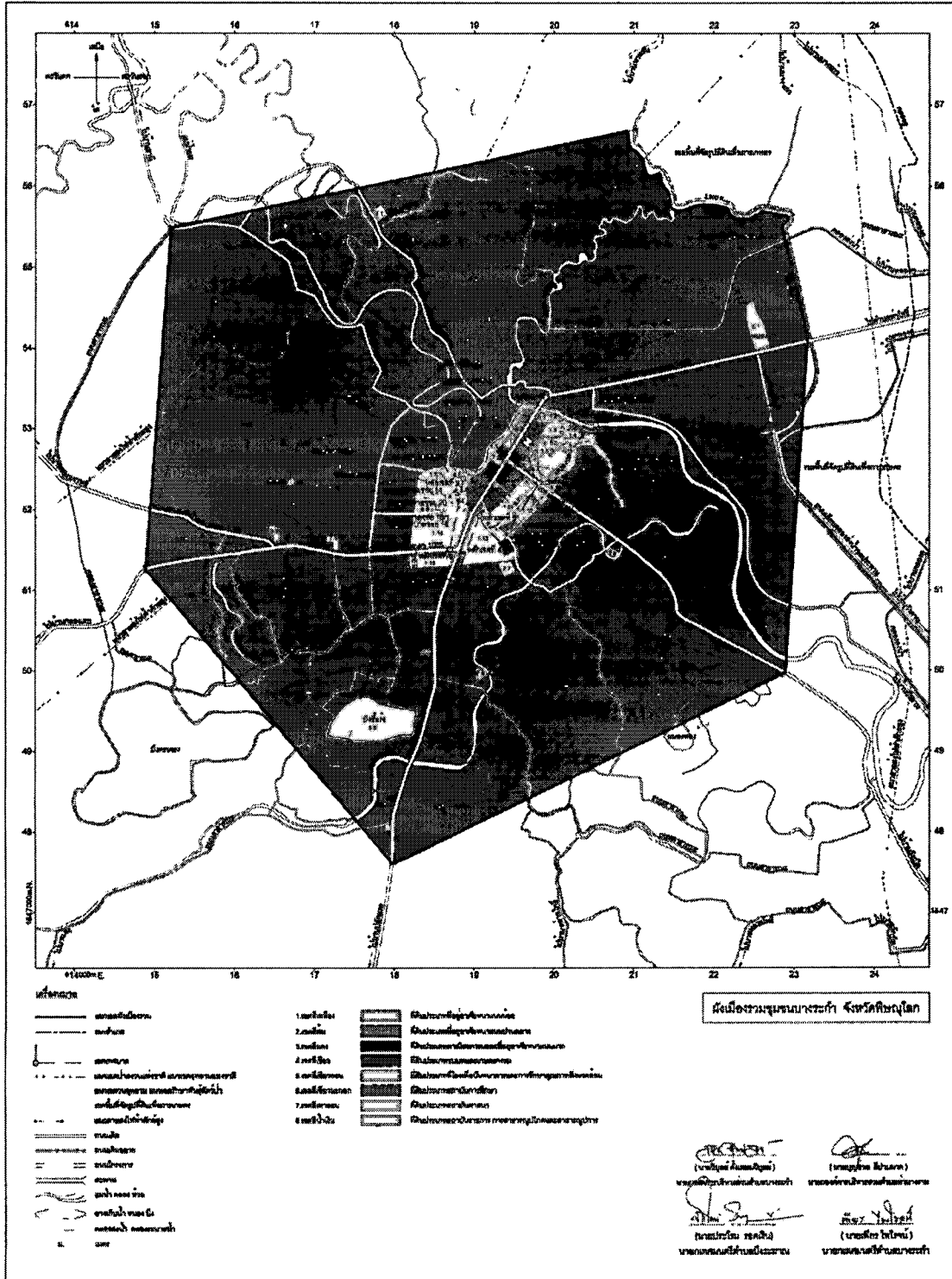

6. ผังเมืองรวมชุมชนบางระกำ

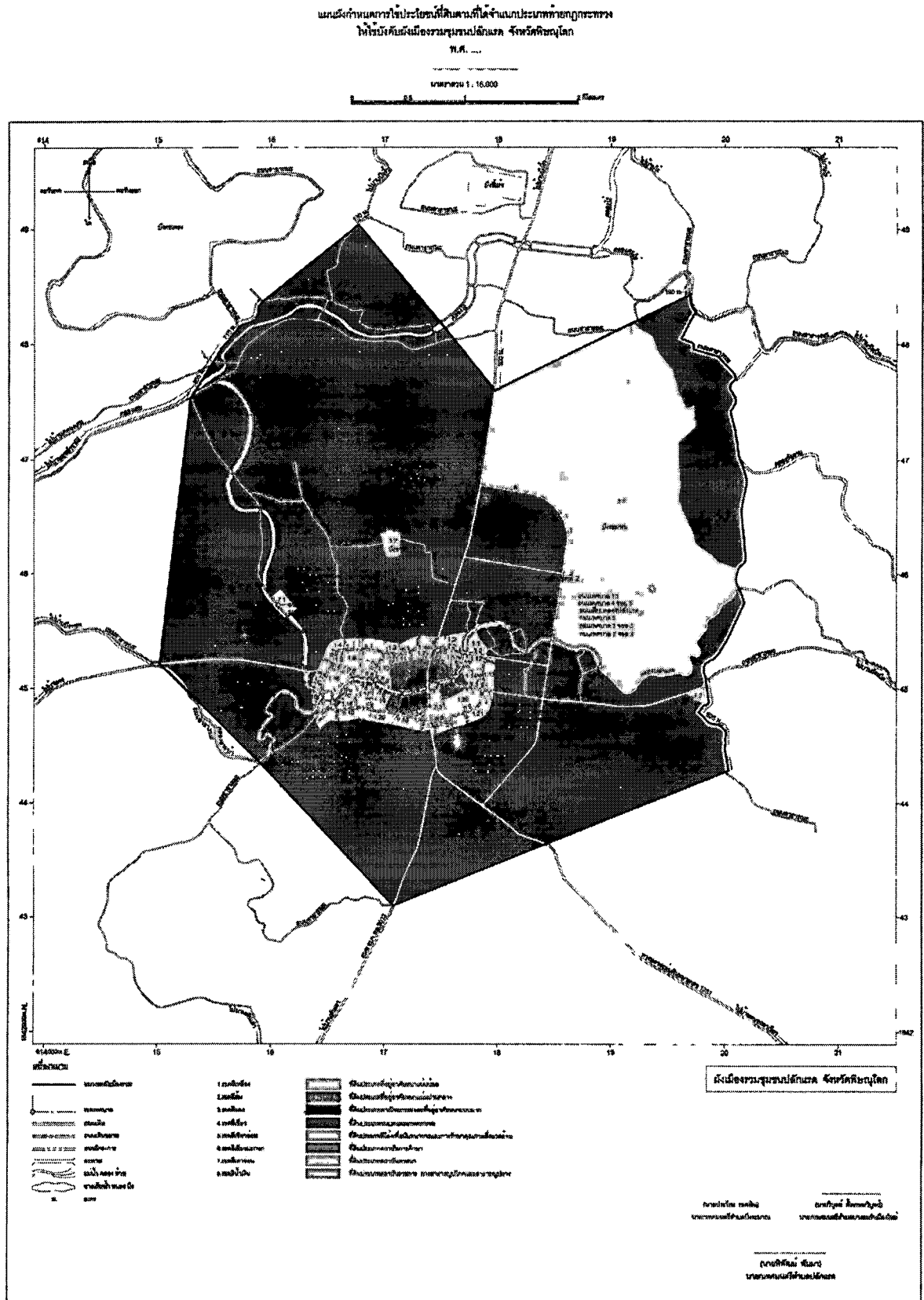
แผนผังกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินตามที่ได้จำแนกประเภทจากกฎกระทรวง
ให้ใช้บังคับผังเมืองรวมชุมชนบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก

พ.ศ.

มาตราส่วน 1 : 25,000

7. ผังเมืองรวมชุมชนปลักแรด

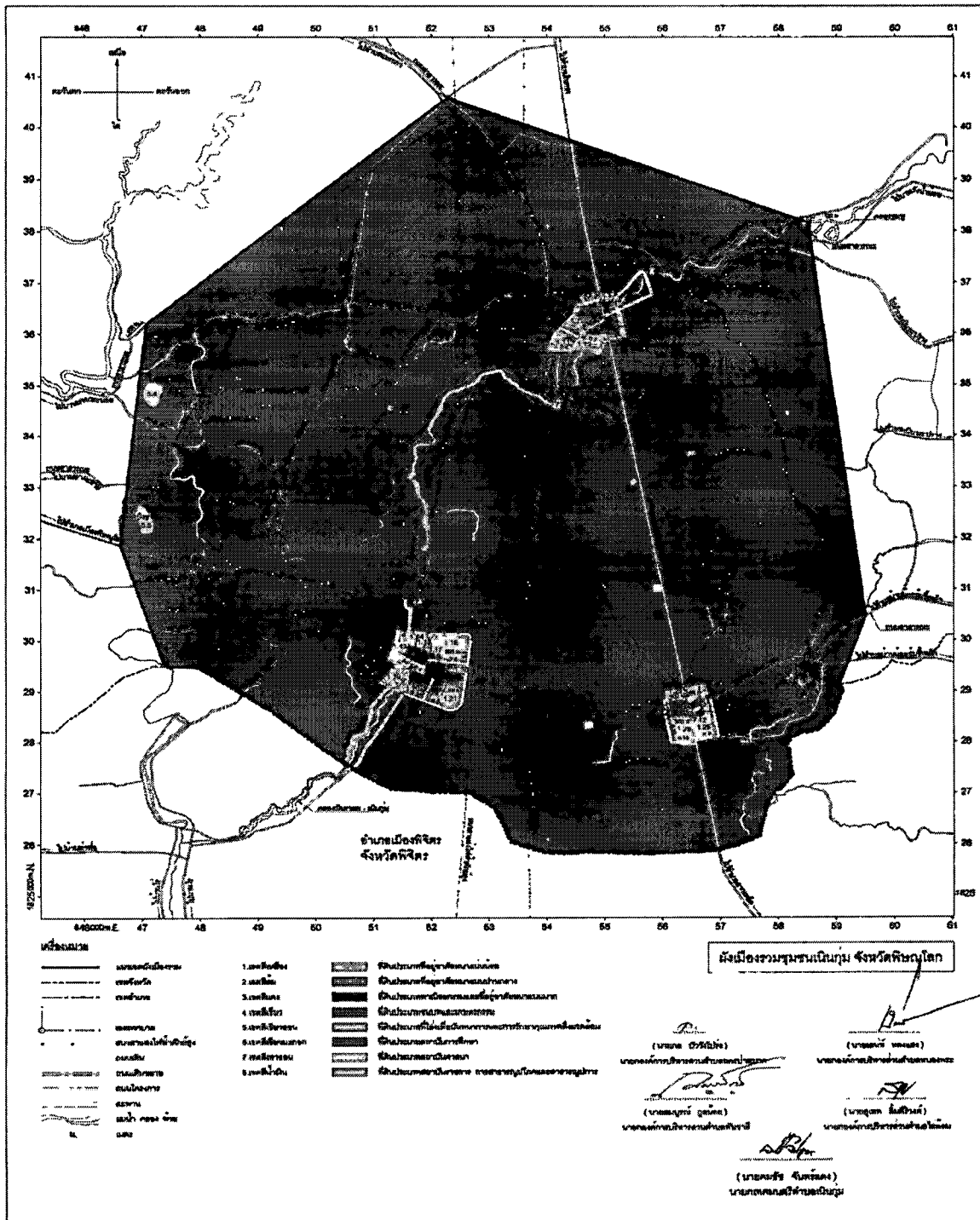

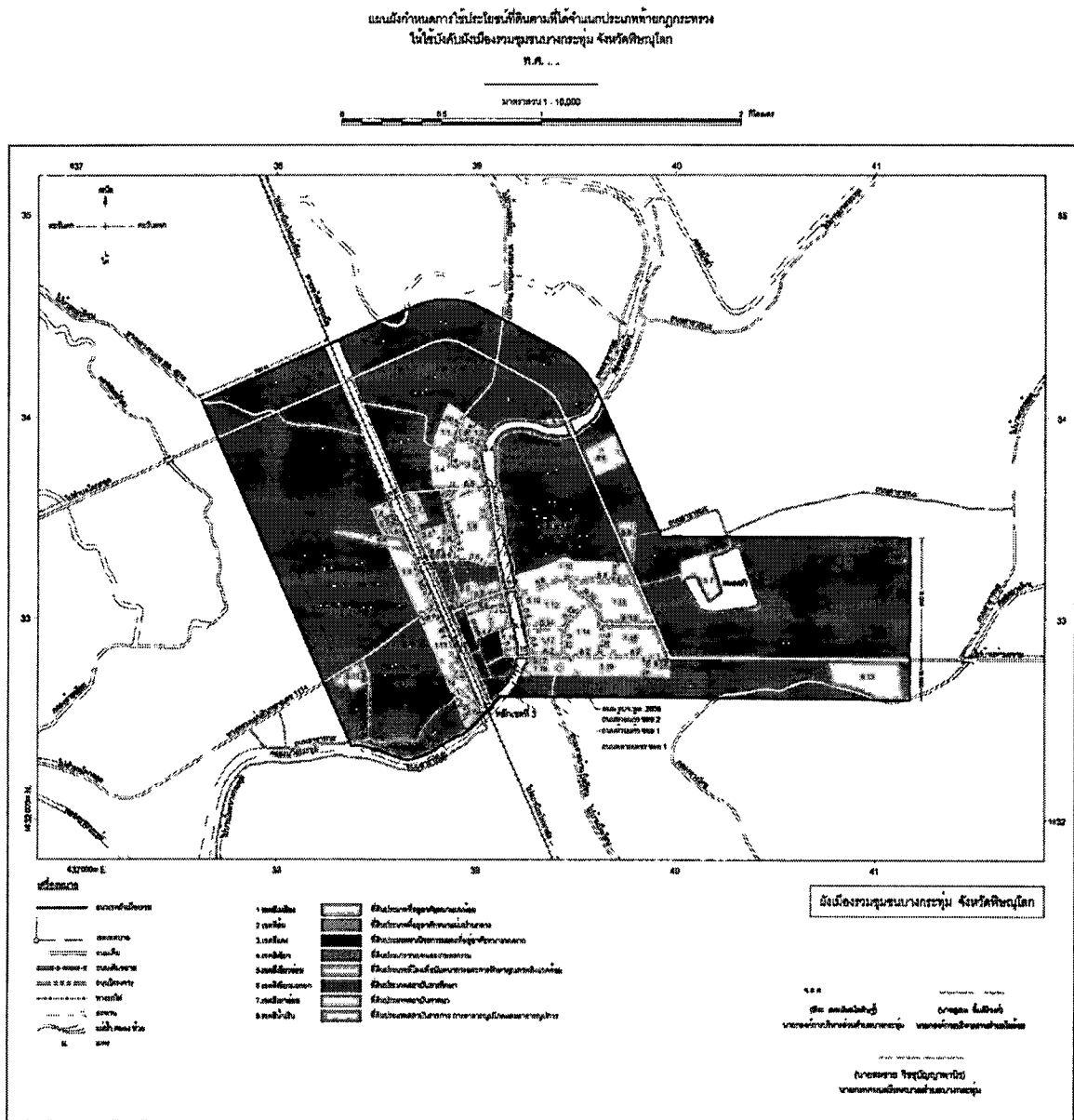
8. ผังเมืองรวมชุมชนเนินกุ่ม

แผนผังกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินตามที่ได้จำแนกประเภทท้ายกฎกระทรวง
ให้ใช้บังคับผังเมืองรวมชุมชนเนินกุ่ม จังหวัดพิษณุโลก
พ.ศ.

มาตราส่วน 1 : 40,000
0 1 2 3 4 กิโลเมตร

9. ผังเมืองรวมชุมชนบางกระทู้

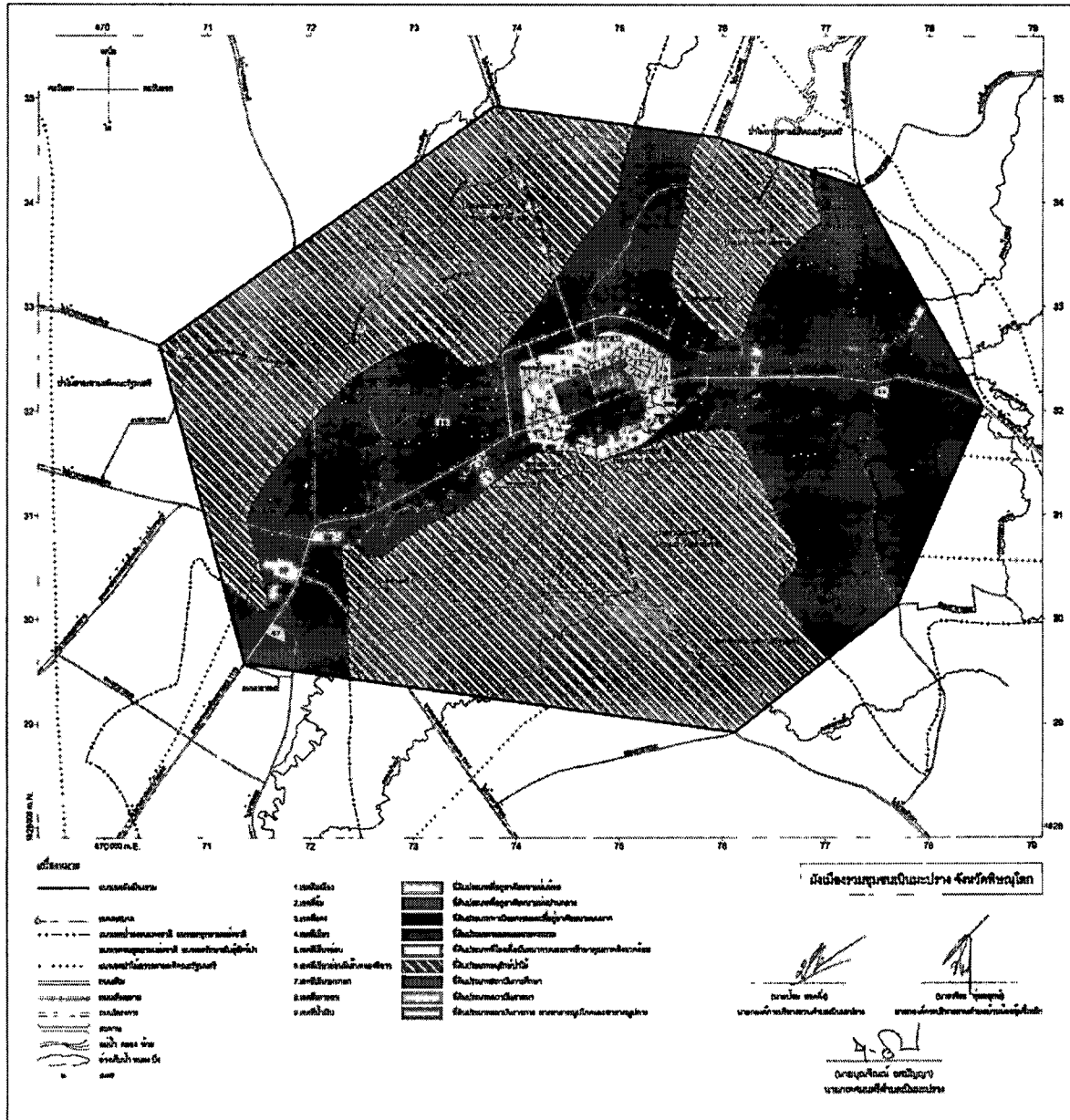

10. ผังเมืองรวมชุมชนเนินมะปราง

แผนผังกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินตามที่ได้จำแนกประเภทตามกฎหมายกระทรวง
ให้ใช้บังคับผังเมืองรวมชุมชนเนินมะปราง จังหวัดพิษณุโลก
พ.ศ.

มาตราส่วน 1 : 20,000
0 1 2 กิโลเมตร

การวิเคราะห์แนวทางการพัฒนาท้องถิ่นโดยมาตรการผังเมือง

การผังเมืองเป็นมาตรการหนึ่งที่มุ่งพัฒนาพื้นที่ โดยเน้นการพิจารณาถึงภาพรวมของพื้นที่ที่ต้องสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดเป็นสำคัญ เพื่อให้การนำแผนงานและโครงการพัฒนาต่าง ๆ ตามยุทธศาสตร์ของหน่วยงานทุกหน่วยงานลงสู่พื้นที่อย่างมีความสมดุลสอดคล้อง และมีความสัมพันธ์กันระหว่างเมืองและชนบท ซึ่งจะเป็นการแก้ปัญหาพื้นที่เมืองและชนบทไปพร้อมกัน รวมถึงการพิจารณาบทบาทของเมืองแต่ละแห่งว่าควรมีบทบาทในระดับชุมชน อำเภอ จังหวัด ภูมิภาคหรือประเทศอย่างไร และบทบาทดังกล่าวจะมีอิทธิพลต่อการเจริญเติบโตของเมืองในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเพียงใด ซึ่งการวางแนวทางการพัฒนาพื้นที่โดยมาตรการผังเมืองนั้น มุ่งที่การกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินด้วยการจำแนกการใช้ประโยชน์ที่ดินให้มีความชัดเจนขึ้น ทั้งนี้เพื่อลดความขัดแย้งของการใช้พื้นที่อยู่อาศัยกับพื้นที่ประกอบอาชีพต่าง ๆ ของประชาชนในเมืองและชนบท รวมถึงการเตรียมพื้นที่รองรับการขยายตัวของประชากรให้เพียงพอในอนาคต ซึ่งจะทำให้ประชาชนและผู้ประกอบการได้รับทราบแนวทางการพัฒนาของรัฐอย่างชัดเจน เกิดความมั่นใจและเชื่อมั่นในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ตามกรอบแห่งกฎหมายและแนวทางการพัฒนาในอนาคต ประกอบกับในปัจจุบันได้มีการกระจายอำนาจการบริหารไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งส่งเสริมให้ท้องถิ่นมีบทบาทและหน้าที่พัฒนาพื้นที่ในเขตรับผิดชอบของตนเอง ได้ใช้แนวทางการพัฒนาจังหวัดโดยมาตรการผังเมืองนี้ เพื่อเป็นกรอบในการพัฒนาพื้นที่ได้อย่างชัดเจนต่อไป

1. การกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาของชุมชน

1. กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาตามบทบาท และหน้าที่ของชุมชนตามลำดับชั้นความสำคัญของชุมชน และลำดับความสำคัญของการพัฒนาเมืองและชนบท
2. กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาชุมชนตามศักยภาพตามที่มีอยู่ในชุมชน และสอดคล้องกับการใช้ประโยชน์ที่ดิน และการพัฒนาตามผังเมือง ที่กำหนดไว้ในผังเมืองทุกระดับ

2. การนำผังเมืองรวมไปสู่การใช้บังคับและกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนา

การนำผังเมืองรวมไปสู่การใช้บังคับกฎหมายและเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนา เป็นการบูรณาการทั้งด้านกฎหมายและภาคีทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ผังเมืองรวม เพื่อให้สามารถเป็นกลไกผลักดันไปสู่ความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรมที่เกิดทั้งผลสำเร็จ (Output) และผลสัมฤทธิ์ (Outcome) ตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ โดย

1. การปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

การกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่ โดยดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ที่กำหนดให้ใช้พื้นที่และการประกอบกิจกรรมตามที่กฎหมายกำหนดอนุญาตให้ดำเนินการได้ เพื่อส่งเสริมกิจกรรมที่จะเกิดขึ้นในพื้นที่ครอบคลุมพื้นที่บนบก แม่น้ำ ลำคลอง ทั้งส่วนที่เป็นทรัพย์สินแผ่นดินและทรัพย์สินเอกชน ซึ่งประกอบด้วย กฎหมายด้านผังเมือง กฎหมายควบคุมอาคาร กฎหมายขุดดินถมดิน และกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ต้องสามารถควบคุมและส่งเสริมกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่กฎหมายกำหนด เช่น การอนุญาตก่อสร้างอาคาร การอนุญาตขุดดินถมดิน และการใช้ประโยชน์ที่ดินในเขตผังเมืองรวมตามที่อนุญาตและที่ห้ามดำเนินกิจกรรมประเภทต่าง ๆ

2. การประสานความร่วมมือระหว่างองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในงบประมาณการพัฒนาตามผัง

จากการบูรณาการกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ก่อให้เกิดองค์กรที่เกี่ยวข้องที่มีบทบาทหน้าที่ดูแลกำกับและบังคับใช้กฎหมายเหล่านั้น ทั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่วนภูมิภาคและรวมถึงส่วนกลาง ดังนั้นองค์กรที่เกี่ยวข้อง จึงเป็นส่วนสำคัญในการผลักดันด้านงบประมาณไปสู่การปฏิบัติตามแผนพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

3. การกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาตามผังเมือง

การนำผังไปสู่การปฏิบัติที่มีความมุ่งหมายให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างแท้จริงนั้น จำเป็นต้องให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินโครงการตามที่ผังเมืองรวมกำหนด เช่น โครงข่ายคมนาคมและขนส่ง การปรับปรุงพื้นที่นันทนาการสำหรับชุมชน จัดสร้างโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ เช่น ถนน ไฟฟ้า ประปา ระบบสื่อสาร เอื้อต่อการพัฒนาพื้นที่ในบริเวณที่ภาครัฐมีความต้องการให้เป็นไปตามแผนพัฒนา ซึ่งสามารถนำไปสู่การปฏิบัติให้เกิดผลสัมฤทธิ์ โดยบูรณาการจากทุกภาคส่วนของพื้นที่ เป็นตัวชี้วัดที่สะท้อนผลลัพธ์และผลสัมฤทธิ์ของการปฏิบัติให้เป็นไปตามตามผัง และการจัดทำโครงการพัฒนาพื้นที่ให้เป็นไปตามผังเมือง จะส่งผลให้สามารถจัดทำแผนพัฒนาเพื่อจัดของงบประมาณ จากส่วนภูมิภาค และภาครัฐส่วนกลางได้ง่ายยิ่งขึ้นอีกส่วนหนึ่ง

การนำผังเมืองรวมไปสู่การปฏิบัติเพื่อส่งเสริมการพัฒนาในพื้นที่ ในบางกรณีมีความจำเป็นที่จะต้องได้มาซึ่งที่ดินเพื่อประโยชน์แก่สาธารณะ ก็สามารถดำเนินการได้ตามความต้องการของภาครัฐโดยอาศัยการพัฒนาตามผังเมืองที่วางไว้

การพัฒนาเกี่ยวกับผังเมืองขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ได้นำนโยบายของผู้บริหารมาจัดทำโครงการตามอำนาจหน้าที่ และภารกิจที่ได้รับถ่ายโอนในการจัดทำผังเมืองรวมจากกรมโยธาธิการและผังเมือง หลังจากมีการประกาศใช้ผังเมืองรวมแล้วองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกได้มีการพัฒนาต่อยอดเกี่ยวกับผังเมืองมาโดยตลอด โดยได้ดำเนินการดังนี้

1. จัดทำโครงการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการผังเมืองแก่นักเรียน นักศึกษา ประชาชนทั่วไปในจังหวัดพิษณุโลก ให้เข้าใจถึงการจัดทำผังเมือง
2. จัดโครงการสัมมนา “พิษณุโลกเมืองสุขภาพ นวัตกรรม และการสัญจรสีเขียว” เพื่อขับเคลื่อนและพัฒนาตามยุทธศาสตร์ผังเมืองรวมจังหวัดพิษณุโลก โดยร่วมกับหอการค้าจังหวัดพิษณุโลก สภาอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก สภาเกษตรกร กรมโยธาธิการและผังเมือง
3. มีการวางแผนที่จะพัฒนาก่อสร้าง/ปรับปรุงเส้นทางคมนาคม เพื่อพัฒนาโครงข่ายคมนาคมเชื่อมโยงชุมชนเมือง ส่งเสริมชุมชนการเดินทาง การใช้บริการขนส่งมวลชน ตามยุทธศาสตร์ผังเมืองรวมจังหวัดพิษณุโลก
4. มีการวางแผนจัดทำศูนย์บริการข้อมูลและนิทรรศการผังเมืองจังหวัดพิษณุโลก
5. มีการวางแผนที่จะศึกษาออกแบบระบบขนส่งมวลชนจังหวัดพิษณุโลก

การวิเคราะห์ศักยภาพทางสังคม

จังหวัดพิษณุโลกเป็นจังหวัดศูนย์กลางของภาคเหนือตอนล่าง มีความได้เปรียบในเชิงพื้นที่ ทำให้มีความเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว และมีประชากรในจังหวัดจำนวนมาก

ด้านแรงงาน จังหวัดพิษณุโลกมีความได้เปรียบในด้านกำลังแรงงาน เนื่องจากมีประชากรที่อยู่ในกำลังแรงงานมากกว่าครึ่งของจำนวนประชากรทั้งหมดในจังหวัด

ด้านการศึกษาจังหวัดพิษณุโลก มีสถาบันการศึกษาระดับมัธยมศึกษาที่มีชื่อเสียงระดับประเทศหลายแห่ง และมีสถาบันระดับอุดมศึกษาที่รองรับนักศึกษาจากจังหวัดใกล้เคียงอย่างเพียงพอ

ด้านสาธารณสุข จังหวัดพิษณุโลกที่มีโรงพยาบาลศูนย์ที่ให้บริการด้านการรักษาทางการแพทย์แผนปัจจุบัน และมีโรงพยาบาลที่สนับสนุนการใช้สมุนไพรในการรักษาอีกทางเลือกหนึ่ง และมีการสนับสนุนให้ประชาชนปลูกสมุนไพรเพื่อส่งให้โรงพยาบาลนำไปผลิตยาสมุนไพร และมีสถาบันที่ผลิตบุคลากรทางการแพทย์

ด้านความยากจน ถึงแม้ว่าจังหวัดพิษณุโลกจะได้เปรียบเชิงพื้นที่ในด้านกำลังแรงงาน การศึกษา และสาธารณสุข แต่จังหวัดพิษณุโลกก็ยังมีประชากรที่มีรายได้ครัวเรือนต่ำกว่าเกณฑ์

ด้านอาชญากรรม ถึงแม้ว่าจังหวัดพิษณุโลกจะมีความเจริญเติบโตที่รวดเร็ว แต่ไม่ได้มีอาชญากรรมที่มีความรุนแรงจนทำให้ไม่มีความปลอดภัย ประชาชนยังสามารถใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขแต่ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องก็ต้องมีมาตรการป้องกันอย่างต่อเนื่อง

ด้านยาเสพติด จังหวัดพิษณุโลกเป็นจังหวัดทางผ่านจึงกลายเป็นเส้นทางลำเลียงยาเสพติดจากนอกพื้นที่ แต่จังหวัดพิษณุโลกก็มีมาตรการในการป้องกันป้องปรามตลอดเวลา และองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกก็ยังมีโครงการที่ส่งเสริมให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดและร่วมบูรณาการกับส่วนราชการให้ความรู้กับประชาชนอย่างต่อเนื่อง

ด้านเทคโนโลยีจังหวัดพิษณุโลกมีมหาวิทยาลัยนเรศวร ที่เป็นสถาบันระดับอุดมศึกษาที่มีชื่อเสียง มีสถาบันวิจัย สถานวิศวกรรม ที่สามารถเป็นที่ปรึกษาและให้ความร่วมมือกับผู้ประกอบการในการคิดค้นและผลิตเทคโนโลยีทางการผลิตและการเกษตร ให้แก่ผู้ประกอบการ และเกษตรกรของจังหวัดพิษณุโลกด้วย

ด้านจารีตประเพณี วัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น จังหวัดพิษณุโลกมีจารีตประเพณี วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นที่หลากหลาย และองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกก็มีส่วนในการส่งเสริมสนับสนุนอย่างต่อเนื่องด้วยเช่นกัน

การวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ

จังหวัดพิษณุโลกถูกกำหนดตำแหน่งและบทบาทให้เป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจและการลงทุน และศูนย์กลางการขนส่งและโลจิสติกส์ของภาคเหนือตอนล่าง ตามนโยบายความร่วมมือองค์กรระหว่างประเทศ และมีเส้นทางคมนาคมเชื่อมโยงมีบทบาทเป็นศูนย์กลางการขนส่งหลายรูปแบบ (Multimodal transport) ระดับนานาชาติเนื่องจากที่ตั้งเป็นแนวแกนพัฒนา เหนือ - ใต้ และตะวันออก - ตะวันตก มีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลายทั้งทางวัฒนธรรม ทางธรรมชาติ มีโรงแรม ที่พัก ห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ ร้านอาหารสำหรับรองรับนักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ มีโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่หลายแห่ง รวมถึงสถาบันการศึกษามีชื่อเสียง สถาบันระดับอุดมศึกษาขนาดใหญ่ สถาบันที่ผลิตบุคลากรทางการแพทย์ โรงพยาบาลศูนย์ ศูนย์สมุนไพรของโรงพยาบาล ทำให้จังหวัดพิษณุโลกมีโอกาสที่จะสร้างรายได้และผลักดันให้เกิดรายได้หมุนเวียนภายในจังหวัดเพิ่มมากขึ้นจากนักเรียน นักศึกษาจากจังหวัดข้างเคียงหรือจังหวัดอื่น ๆ ที่เข้ามาศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก ผู้ป่วยที่เข้ามารักษาตัวและอาจมีญาติที่ติดตามมาดูแลและผู้ที่จะมาเยี่ยมคนป่วย

และการปลูกสมุนไพรมุ่งให้โรงพยาบาลไปผลิตเป็นยาสมุนไพรทำให้ประชาชนมีรายได้และงานทำเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

การวิเคราะห์ศักยภาพด้านสิ่งแวดล้อม

จากสถานการณ์การเจริญเติบโตของจังหวัดพิษณุโลกในปัจจุบันมีความเติบโตของชุมชนเมือง ทำให้พื้นที่ป่าไม้ปัจจุบันมีการส่งเสริมการปลูกต้นไม้เพื่อสร้างป่าหรือป่าชุมชน แต่การเพิ่มขึ้นของป่าไม้ก็ยังไม่ได้เพิ่มขึ้นมากนัก การสร้างพื้นที่สีเขียวในชุมชนก็ทำได้ยากเนื่องจากการเติบโตของเมืองในอดีตที่ไม่ได้มีการวางผังเมืองให้ติมาตั้งแต่ต้น ทำให้จังหวัดพิษณุโลกมีปัญหาเรื่องพื้นที่สีเขียวในแหล่งชุมชนเมือง ในส่วนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกก็ได้จัดโครงการปลูกต้นไม้ตามโอกาสต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง รวมทั้งเรื่องการจัดการขยะมูลฝอย พื้นที่รองรับการกำจัดขยะมีแต่ไม่สามารถรองรับปริมาณขยะที่เกิดขึ้นได้อย่างเพียงพอ แต่ปัจจุบันจังหวัดพิษณุโลกมีการประกาศสงครามกับขยะโดยการรณรงค์ให้ประชาชนในจังหวัดพิษณุโลก แยกขยะในครัวเรือนก่อนทิ้ง ในส่วนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกก็ได้มี โครงการคัดแยกขยะอันตราย หากประชาชนให้ความสำคัญกับโครงการดังกล่าวและสามารถปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรมในอนาคตจังหวัดพิษณุโลกจะสามารถลดปริมาณขยะ และสามารถแก้ไขปัญหาเรื่องพื้นที่ทิ้งขยะได้ แต่จังหวัดพิษณุโลกก็ยังมีปัญหาที่ยังไม่สามารถแก้ไขได้อย่างเป็นรูปธรรมก็คือ การมีพื้นที่เกิดภัยธรรมชาติซ้ำซาก เช่น น้ำท่วม แม้ว่าส่วนราชการหลายฝ่ายจะมองเห็นปัญหาแต่ก็ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ทั้งหมด ในส่วนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก จะมีโครงการฝึกอบรมสร้างฝายชะลอน้ำ เพื่อให้ประชาชนมีความรู้ในการสร้างฝายชะลอน้ำ และเป็นการปลูกจิตสำนึกในการให้แก่ประชาชนเป็นประจำทุกปี

การวิเคราะห์กรอบการจัดทำยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

จากการวิเคราะห์สถานการณ์ พบว่า สถานการณ์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก มีจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคในการดำเนินงาน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน : (Internal environment Analysis) :	
จุดแข็ง (Strengths : S)	จุดอ่อน (Weakness : W)
<ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีอิสระในการบริหารงาน สามารถจัดสรรงบประมาณตามความต้องการของท้องถิ่น 2. ทำงานเป็นทีม ทำงานเชิงรุกในระดับพื้นที่ 3. มีโครงสร้างของหน่วยงานชัดเจน 4. มีระเบียบปฏิบัติที่ชัดเจน 5. การปฏิบัติงานของ อบจ. เน้นพื้นที่ของชุมชนเป็นหลัก ส่งผลให้เข้าถึงประชาชนในพื้นที่ 6. โครงสร้างสายการบังคับบัญชามีความชัดเจน 7. บุคลากรมีความตั้งใจในการปฏิบัติงาน ขยัน อดทน มุ่งมั่นในการปฏิบัติงานเพื่อประชาชนท้องถิ่น 9. บุคลากรท้องถิ่นเคารพและปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับ เพื่อลดความผิดพลาดในการปฏิบัติงาน 10. มีขั้นตอนการปฏิบัติงานที่เป็นระบบ ตามระเบียบ 11. มีระบบสารสนเทศในการปฏิบัติงาน จากส่วนกลางเพื่ออำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงาน 12. องค์กรมีระบบการจัดการความเสี่ยงเพื่อรองรับการตรวจสอบจากภายนอก 13. การพัฒนาท้องถิ่นปฏิบัติตามแผนกลยุทธ์จังหวัด กลุ่มจังหวัด และส่วนราชการในพื้นที่ และมีการทบทวนแผนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ 14. สภาพภูมิประเทศ และทรัพยากรในท้องถิ่นเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดการค้า การลงทุนภายในจังหวัด 15. ความหลากหลายทางวัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นจุดขายด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัด 16. อบจ.พิษณุโลก มีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนให้จังหวัดพิษณุโลกเป็น Mice City 	<ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ที่มีปัญหาเรื่อง พื้นที่การดำเนินการ 2. ขาดบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญบางด้านที่จำเป็นต่อการพัฒนาท้องถิ่น 3. ขาดการจัดการและระบบจัดเก็บฐานข้อมูลขนาดใหญ่ Big data ที่ชัดเจน 4. ขาดการให้ความสำคัญกับการทบทวนและปฏิบัติตามแผน 5. ข้อมูลสารสนเทศเชื่อมโยงไม่ทั่วถึง ไม่ทันสมัย และไม่ปัจจุบัน 6. บุคลากรยังขาดค่านิยมในการทำงาน และทัศนคติในการทุ่มเทเพื่อส่วนรวม 7. การปฏิบัติงานเน้นแก้ปัญหาตามแผนพัฒนา แต่ยังขาดการให้ความสำคัญกับประชาชน 8. บุคลากรไม่สามารถปฏิบัติงานแทนกันได้ 9. ปัญหาองรับการถ่ายโอน รพ.สต. ยังพบปัญหาทางปฏิบัติด้านการจัดการแผนงานและงบประมาณ

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอก (External Environment Analysis) :	
โอกาส (Opportunity : O)	อุปสรรค (Threat : T)
<ol style="list-style-type: none"> 1. จังหวัดพิษณุโลกเป็นจังหวัดจัดอยู่ในกลุ่มจังหวัดที่มีความสำคัญอันดับที่ 2 ของภาคเหนือ 2. เป็นจังหวัดจุดตัดระหว่างเส้นทางพื้นที่เศรษฐกิจเหนือ - ใต้ (North - South Economic Corridor) เชื่อมโยงจีนตอนใต้ - สหภาพพม่า - สเปน.ลาว - ไทย และพื้นที่เศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor) ที่เชื่อมโยงสหภาพพม่า - ไทย - สเปน.ลาว - เวียดนาม เป็นโครงข่ายอย่างกึ่ง - ดานั่ง (แนว E - W) 3. เป็นจังหวัดที่เป็นศูนย์กลางทางการค้าและการขนส่งหลายรูปแบบ 4. มีบทบาทด้านการผลิตพืชผลทางการเกษตร และแหล่งอาหารที่สำคัญของภาคเหนือ 5. มีแหล่งอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมยานยนต์ชิ้นส่วนและเครื่องจักรกลทางการเกษตรและเครื่องใช้ในครัวเรือนและอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ 6. มีศักยภาพในการรองรับการลงทุนด้านอุตสาหกรรมเกษตรและอาหาร เนื่องจากมีที่ตั้งที่เหมาะสมในการขนส่งระหว่างภูมิภาค 7. จังหวัดพิษณุโลกได้ถูกกำหนดเป็นกลุ่มเป้าหมายอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร ผลิตภัณฑ์จากพืชการเกษตรและอาหารสัตว์ 8. ถูกกำหนดให้เป็นจังหวัดที่มีการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมระดับนานาชาติ 9. มีแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่หลากหลายจึงเป็นจุดขายด้านการท่องเที่ยวของจังหวัด 10. มีสถาบันการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ระดับอุดมศึกษาที่มีชื่อเสียงหลายแห่ง และเป็นศูนย์กลางการศึกษาภาคเหนือตอนล่าง 11. มีโรงแรม ที่พัก ร้านอาหารจำนวนมาก มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเข้ามาในจังหวัดพิษณุโลกต่อปีจำนวนมาก 12. นโยบายการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นทำให้ท้องถิ่นมีบทบาทในการพัฒนาท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น 13. มีสถานพยาบาลโรงพยาบาลระดับศูนย์ และเป็นศูนย์กลางการสาธารณสุขภาคเหนือตอนล่าง 14. จังหวัดพิษณุโลกได้รับประกาศเป็น Mice City โดยเป็น ศูนย์กลางด้านการประชุม ด้านการจัดนิทรรศการและด้านการท่องเที่ยว เป็นแห่งเดียวในภาคเหนือตอนล่าง 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ระบบการคมนาคมขนส่งในพื้นที่ยังไม่สมบูรณ์ครอบคลุม และเพียงพอต่อการรองรับการพัฒนาในปัจจุบัน 2. ไม่มีแหล่งกระจายสินค้าผลิตภัณฑ์ของชุมชน 3. ไม่มีศูนย์รวมในการกำจัดขยะมูลฝอยที่เป็นระบบ 4. ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาน้ำท่วมซ้ำซากภายในจังหวัดได้อย่างสมบูรณ์ 5. การบริหารจัดการน้ำ ยังไม่เพียงพอในบางพื้นที่การเกษตรกรรม 6. ประชาชนยังไม่ตระหนักถึงผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม ยังมีการเผาตอซังฟางข้าวหลังจากเก็บเกี่ยว 7. เป็นจังหวัดเส้นทางผ่าน ทำให้นักท่องเที่ยวที่เข้ามาในจังหวัดไม่นาน 8. ไม่มีแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวพำนักอยู่ในจังหวัดได้เป็นเวลานาน เมื่อมีนักท่องเที่ยวเข้ามาในจังหวัดจะเป็นการเข้ามาแวะเที่ยวบางแห่งเท่านั้นทำให้โอกาสในการพักผ่อนของนักท่องเที่ยว มีน้อย 9. นโยบายจัดสรรงบประมาณไม่เพียงพอต่อการดำเนินการกิจที่เป็นความต้องการของประชาชน 10. หน่วยงานต่าง ๆ รวมทั้งประชาชนในท้องถิ่นยังขาดความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับเจตนารมณ์ อำนาจหน้าที่ และภารกิจขององค์การบริหารส่วนจังหวัด 11. การมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นอยู่ในระดับน้อยมาก

การประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง

จังหวัดพิษณุโลกถูกกำหนดตำแหน่งและบทบาทให้เป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจและการลงทุน และศูนย์กลางการขนส่งและโลจิสติกส์ของภาคเหนือตอนล่าง ตามนโยบายความร่วมมือองค์กรระหว่างประเทศ ได้แก่ ASEAN Security Community (ASC), ASEAN Economic Community (AEC), GMS Economic Corridors (Est-West Economic Corridor – EWEC), และ ACMECS: Ayeyawady-Chao Phraya-Mekong Economic Cooperation Strategy และตามนโยบายระดับประเทศและระดับจังหวัด ได้แก่ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12, ผังประเทศไทย พ.ศ. 2600, ผังภาคเหนือ พ.ศ. 2600, ผังอนุภาคร่วมจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1, แผนหลักการพัฒนาระบบขนส่งและจราจร พ.ศ. 2554-2563, แผนยุทธศาสตร์กระทรวงคมนาคมเพื่อสนับสนุนการพัฒนา ระบบโลจิสติกส์ ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2556-2560), ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดและจังหวัดพิษณุโลก

จังหวัดพิษณุโลกได้มีโครงการวางและจัดทำผังเมืองรวมจังหวัดพิษณุโลก กรมโยธาธิการและผังเมือง ร่วมกับจังหวัดพิษณุโลก องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก เทศบาลนครพิษณุโลก สภาพลเมืองจังหวัดพิษณุโลก หอการค้าจังหวัดพิษณุโลก สภาอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดพิษณุโลก สมาคม ATSME จังหวัดพิษณุโลก สภาเกษตรกรจังหวัดพิษณุโลก และสถาบันวิจัยการเติบโตอย่างชาญฉลาดประเทศไทย ได้ยกร่างยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด ภายใต้ชื่อ “พิษณุโลก 2020 เขตเศรษฐกิจใหม่สีเขียวอินโดจีน” เพื่อเป็นกรอบและแนวทางขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจพื้นที่ภาคเหนือตอนล่างและจังหวัดพิษณุโลกให้เติบโตอย่างยั่งยืน สร้างรูปแบบการพัฒนาให้สอดคล้องกับนโยบายรัฐบาล

โดยจังหวัดพิษณุโลกได้จัดตั้งคณะกรรมการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์พิษณุโลก 2020 เขตเศรษฐกิจสีเขียวอินโดจีนในเดือนพฤศจิกายน 2558 ทำหน้าที่ขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ นโยบาย และแผนงานโครงการให้สอดคล้องกับนโยบายรัฐบาลในการพัฒนาเศรษฐกิจและการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจและการจ้างงานให้เติบโตอย่างยั่งยืน

เพื่อให้การลงทุนโครงสร้างพื้นฐานตามนโยบายของรัฐบาลมีความคุ้มค่า มีศักยภาพในการกระตุ้นการเติบโตทางเศรษฐกิจได้อย่างรวดเร็วและมีความยั่งยืน คณะกรรมการขับเคลื่อนฯ จึงได้เสนอรัฐบาลพิจารณาแผนงานโครงการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค และการลงทุนทางเศรษฐกิจตามแผนยุทธศาสตร์ “พิษณุโลก 2020 เขตเศรษฐกิจพิเศษสีเขียวอินโดจีน” ดังนี้

1. โครงการศูนย์การขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบจังหวัดพิษณุโลก (Phitsanulok Multimodal Transportation Center Project) บริเวณสถานีรถไฟความเร็วสูง สายกรุงเทพฯ - พิษณุโลก - เชียงใหม่ เทศบาลนครพิษณุโลก มีเป้าหมายพัฒนาเป็นศูนย์เชื่อมต่อการเดินทางของพื้นที่ภาคเหนือตอนล่างและของจังหวัดพิษณุโลก

2. โครงการพัฒนาระบบขนส่งมวลชนจังหวัดพิษณุโลก (Phitsanulok Mass Transit System Development Project) พื้นที่อำเภอเมืองจังหวัดพิษณุโลก มีเป้าหมายเชื่อมโยงการเดินทางระหว่างศูนย์เศรษฐกิจด้วยระบบขนส่งมวลชน

3. โครงการศูนย์พัฒนาพื้นที่จังหวัดพิษณุโลก (Phitsanulok Economic Development Center Project) เป็นศูนย์เศรษฐกิจ (Economic Center) จำนวน 44 ศูนย์ มีเป้าหมายพัฒนาเป็นศูนย์พาณิชย์กรรมผสมผสานที่อยู่อาศัยให้มีชีวิตชีวาทางเศรษฐกิจ เป็นแหล่งจ้างงานและสร้างงานที่มีความแข็งแกร่ง มีศักยภาพในการกระจายรายได้สำหรับประชาชนทุกอาชีพและระดับทางสังคม

4. โครงการศูนย์พาณิชย์กรรมและโลจิสติกส์ภาคเหนือตอนล่าง (Lower-Northern Regional Logistics Center Project) ตั้งบริเวณบ้านบึงพระ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก มีเป้าหมายรวมศูนย์การขนส่งสินค้า และคลังสินค้าของภาคเหนือตอนล่างและของจังหวัดพิษณุโลก ด้วยการขนส่งทางราง การขนส่งทางถนน และการขนส่งทางอากาศ สนับสนุนให้ภาครัฐและภาคเอกชนลงทุนด้านการคลังและการกระจายสินค้า และการบริหารจัดการขนส่งสินค้าภายในพื้นที่ของศูนย์ ซึ่งได้มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคได้อย่างครบครัน

5. โครงการเขตอุตสาหกรรมนวัตกรรมอาหารและผลิตภัณฑ์สมุนไพรจังหวัดพิษณุโลก (Phitsanulok Food and Herb Product Innovation Project) ตั้งบริเวณบ้านบึงพระ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก มีเป้าหมายส่งเสริมผู้ประกอบการรุ่นใหม่ที่ใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีระดับกลางถึงสูงในการผลิตผลิตภัณฑ์อาหาร แปรรูปการเกษตรและผลิตภัณฑ์สมุนไพร ให้เข้าใช้พื้นที่เขตอุตสาหกรรม ซึ่งมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค และหน่วยบริการพาณิชย์กรรมที่ทันสมัย โดยได้รับสิทธิประโยชน์ตามที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนกำหนด

6. โครงการเขตนวัตกรรมการผลิตและการวิจัยจังหวัดพิษณุโลก (Phitsanulok Research and Development for Product Innovation Center Project) ในพื้นที่โดยรอบมหาวิทยาลัยนเรศวรและมหาวิทยาลัยพิษณุโลก มีเป้าหมายยกระดับการใช้ที่ดินรอบมหาวิทยาลัยให้เป็นหน่วยการวิจัยและพัฒนา การถ่ายทอดเทคโนโลยี การฝึกอบรมสำหรับเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตและบริการขั้นสูง เพื่อให้บริการแก่ผู้ประกอบการในพื้นที่ภาคเหนือตอนล่างและจังหวัดพิษณุโลก

7. โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมไมซ์ (MICE Industry Project) มีเป้าหมายสร้างความพร้อมในการรองรับการเป็นศูนย์ไมซ์ของภาคเหนือตอนล่าง (Lower-Northern Region for MICE Hub) ศูนย์การประชุมนานาชาติและศูนย์การแสดงสินค้าจังหวัดพิษณุโลก (Phitsanulok Convention Center and Exhibition Center) สนับสนุนธุรกิจโรงแรม การท่องเที่ยว และการบริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและการพำนักระยะยาว

8. โครงการพัฒนาบึงราชนกกให้เป็นสวนสาธารณะระดับภาค (Region Park) อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก เพื่อเป็นที่ตั้งของศูนย์นันทนาการประเภทสวนสาธารณะ และสถานที่สาธารณะระดับภาค ศูนย์การประชุมและแสดงสินค้า ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา พิพิธภัณฑวิทยาศาสตร์ และสวนพฤกษศาสตร์นานาชาติ เป็นศูนย์นันทนาการและการเรียนรู้ทางธรรมชาติ นิเวศ และสภาพแวดล้อมของพื้นที่ภาคเหนือตอนล่าง

9. โครงการยกระดับสนามบินพิษณุโลกเป็นสนามบินนานาชาติ (Phitsanulok International Airport) มีเป้าหมายการพัฒนาให้ตอบสนองการเดินทางของนักธุรกิจ นักท่องเที่ยว และนักเดินทางระหว่างประเทศ และเป็นศูนย์การขนส่งสินค้าทางอากาศระดับภูมิภาค สนามบินนานาชาติพิษณุโลกจะมีบทบาทเป็นศูนย์การเดินทางในระดับนานาชาติของภาคเหนือภายในปี 2030

10. โครงการพิษณุโลกเมืองแห่งพลังงานหมุนเวียนและการจัดการขยะครบวงจร (Phitsanulok : The City of Recycling) มีเป้าหมายพัฒนาระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมและมลภาวะด้วยเทคโนโลยีการผลิตและแปรรูปขยะให้เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ และการแปรรูปพลังงานไฟฟ้า สนับสนุนความมั่นคงด้านพลังงานและการจัดการสิ่งแวดล้อมสู่ความยั่งยืน

11. โครงการพิษณุโลก เมืองเป้าหมายการท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพและผู้สูงอายุ (Phitsanulok : Destination of Health and Aging Tourism) มีเป้าหมายพัฒนาจังหวัดพิษณุโลกให้เป็นจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวด้านการพำนักระยะยาว การพักผ่อน และการอยู่อาศัยของผู้สูงอายุ ด้วยการสร้างศูนย์สุขภาพ และระบบการจัดการสุขภาวะที่ได้มาตรฐาน ตอบสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมายทั้งในระดับบุคคลและระดับองค์กร

12. โครงการพิษณุโลก มหานครแห่งการสร้างสรรค์ (Phitsanulok : Creative City) เขตเศรษฐกิจใหม่ สีแยกอินโดจีนมีเป้าหมายในการเชื่อมโยงภูมิทัศน์ วิถีชีวิต วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ด้วย Creative Hub ยกระดับจังหวัดพิษณุโลกเป็นเมืองสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์และบริการ ด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ผสมผสาน การคิดค้นนอกกรอบ ภูมิปัญญา และจินตนาการที่มุ่งการสร้างความแตกต่าง ความโดดเด่น และมูลค่าเพิ่มแก่ผลิตภัณฑ์และบริการ

จากที่จังหวัดพิษณุโลกได้วางยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด 2020 เพื่อให้จังหวัดได้ขับเคลื่อนพัฒนาเป็นเขตเศรษฐกิจสีแยกอินโดจีน โดยให้มีโครงการพัฒนากระตุกเศรษฐกิจและการจ้างงานให้เติบโต องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกเป็นองค์กรหนึ่งที่ต้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาจังหวัดพิษณุโลกให้เป็นไปในทิศทางที่กำหนด แต่เนื่องจากภารกิจขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกมีหลายด้าน ประกอบกับงบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัดจึงทำให้ไม่สามารถที่จะจัดสรรงบประมาณมาพัฒนาเกี่ยวกับผังเมืองได้อย่างเต็มที่ แต่ทั้งนี้องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกก็มีได้นึ่งนอบใจที่จะร่วมพัฒนาผังเมือง องค์การบริหารส่วนจังหวัดได้จัดทำโครงการที่มีส่วนช่วยในการพัฒนาซึ่งดำเนินการมาอย่างต่อเนื่อง เช่น การอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการผังเมือง การสัมมนาเพื่อพัฒนาผังเมืองโดยร่วมกับองค์กรภาคราชการ และภาคเอกชนต่าง ๆ มีการวางแผนก่อสร้าง ปรับปรุง เส้นทางคมนาคมให้เป็นไปตามผังเมืองที่วางไว้ เพื่อขับเคลื่อนให้ผังเมืองจังหวัดพิษณุโลกได้มีการพัฒนาไปยังทิศทางที่จังหวัดพิษณุโลกได้วางไว้

ส่วนที่ 3

การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปสู่การปฏิบัติ

3.1 ยุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่นและยุทธศาสตร์ระดับมหภาคเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ

ที่	ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	SDGs	ยุทธศาสตร์จังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่นในเขตจังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ของ อบจ.พิษณุโลก	กลยุทธ์	แผนงาน	หน่วยงานรับผิดชอบหลัก
1	ยุทธศาสตร์ที่ 6 การปรับสมดุลและพัฒนาการบริหารจัดการภาครัฐ	หมวดหมายที่ 12 ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต หมวดหมายที่ 13 ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพและตอบโจทย์ประชาชน	เป้าหมายที่ 16 ความสงบสุข ยุติธรรม และสถาบันเข้มแข็ง	ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันด้านการค้าการลงทุนสินค้าบริการ โครงข่ายคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐานรองรับการพัฒนาสู่ความมั่นคงและเมืองอัจฉริยะ (Smart City) ยุทธศาสตร์ที่ 4 พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สร้างสังคมสุขที่ยั่งยืนและสืบสานอัตลักษณ์ประเพณีวัฒนธรรมที่ดีงาม	ยุทธศาสตร์ที่ 6 พัฒนาศักยภาพการบริหารจัดการองค์กร อย่างเป็นระบบ	ยุทธศาสตร์ที่ 1 ด้านการบริหารจัดการที่ดีและเสริมสร้างเครือข่ายทุกภาคส่วน	กลยุทธ์ที่ 1 ส่งเสริมและพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรมในการปฏิบัติงานและการให้บริการสาธารณะ กลยุทธ์ที่ 2 ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการองค์กรภายใต้หลักธรรมาภิบาล	1.บริหารงานทั่วไป 2.อุตสาหกรรมและการโยธา	1. สำนักปลัด 2. กองการเจ้าหน้าที่ 3. กองพัสดุฯ 4. กองช่าง 5. กองยุทธศาสตร์ฯ 6. ทนาย ตรวจสอบภายใน

ที่	ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	SDGs	ยุทธศาสตร์จังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ อบจ.พิษณุโลก	กลยุทธ์	แผนงาน	หน่วยงานรับผิดชอบหลัก
1							<p>กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาศักยภาพบุคลากรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน และให้บริการ สาธารณะอย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมการพัฒนาท้องถิ่นแบบบูรณาการ และการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น ในทุกระดับ ทุกภาคส่วน</p>	๑	

ที่	ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	ยุทธศาสตร์ชาติ ฉบับพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	SDGs	ยุทธศาสตร์ จังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ การพัฒนาของ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นใน เขตจังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ อบจ.พิษณุโลก	กลยุทธ์	แผนงาน	หน่วยงานรับผิดชอบหลัก
2	ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน	ยุทธศาสตร์ที่ 12 ไทยมีกำลังคน สมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์ การพัฒนา แห่งอนาคต	เป้าหมายที่ 4 การศึกษาที่มี คุณภาพ	ยุทธศาสตร์ที่ 4 พัฒนาทรัพยากร มนุษย์สร้างสังคม สุขยั่งยืนและ สืบสาน อัตลักษณ์ ประเพณี วัฒนธรรมที่ดำรง	ยุทธศาสตร์ที่ 4 พัฒนาและ ส่งเสริม การศึกษา	ยุทธศาสตร์ที่ 2 ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญา ท้องถิ่น	กลยุทธ์ที่ 1 ส่งเสริมและ พัฒนาการศึกษ ให้มีความรู้คู่ คุณธรรมทั้งใน ระบบ นอก ระบบ ให้ได้ มาตรฐาน การศึกษาและ พัฒนาการศึกษา สู่อชีพ กลยุทธ์ที่ 2 ส่งเสริมและ พัฒนาศักยภาพ ผู้บริหาร ครู และบุคลากร ทางการศึกษา	1.การศึกษา 2.การศาสนา วัฒนธรรม และ นันทนาการ 3.สร้างความ เชื่อมแข็งของ ชุมชน	1. กองการศึกษา 2. รร.กีฬาฯ 3. รร.ศรีอินทร์ฯ 4. รร.บางกลางท่าวา

ที่	ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	SDGs	ยุทธศาสตร์จังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์อบจ.พิษณุโลก	กลยุทธ์	แผนงาน	หน่วยงานรับผิดชอบหลัก
							<p>กลยุทธ์ ๓ พัฒนาแหล่งเรียนรู้ ส่งเสริมการใช้สื่อนวัตกรรม เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา และส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต</p> <p>กลยุทธ์ 4 ส่งเสริมการสร้างโอกาสและลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาอย่างทั่วถึง</p> <p>กลยุทธ์ 5 ทำนุบำรุงศาสนา และส่งเสริมการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น</p>	*	

ที่	ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	SDGs	ยุทธศาสตร์จังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบของส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ อบจ.พิษณุโลก	กลยุทธ์	แผนงาน	หน่วยงานรับผิดชอบหลัก
3	ยุทธศาสตร์ที่ 1 ความมั่นคง ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้าง ความสามารถในการแข่งขัน	<p>หมวดหมู่ที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง</p> <p>หมวดหมู่ที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้</p> <p>หมวดหมู่ที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอเหมาะสม</p> <p>หมวดหมู่ที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ</p>	เป้าหมายที่ 8 งานที่มีคุณค่า และการเติบโตทางเศรษฐกิจ	ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันด้านการค้า การลงทุน สินค้า บริการ โครงสร้างพื้นฐาน และบริการ	ยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาศรษฐกิจ และการท่องเที่ยว	ยุทธศาสตร์ที่ 3 ด้านการพัฒนาอาชีพและเพิ่มรายได้	<p>กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาและส่งเสริม</p> <p>การเกษตรตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มให้ภาค</p> <p>การเกษตร</p> <p>ส่งเสริมการผลิตในการพัฒนา</p> <p>เกษตร</p> <p>ปลอดภัย</p>	สร้างความเข้มแข็งของชุมชน	กองสวัสดิการสังคม

ที่	ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	SDGs	ยุทธศาสตร์จังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ การพัฒนา ขององค์กร ปกครองส่วน ท้องถิ่นในเขต จังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ อบจ. พิษณุโลก	กลยุทธ์	แผนงาน	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก
๑				ยุทธศาสตร์ที่ 3 ยกระดับการเกษตร ที่เป็นระบบเพิ่ม มูลค่าและ การตลาดที่ครบ วงจรบนฐาน นวัตกรรมและ เทคโนโลยี			กลยุทธ์ที่ 2 ส่งเสริมและสนับสนุน การพัฒนาการ ถ่ายทอดเทคโนโลยี และนวัตกรรม กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาและส่งเสริม อาชีพ ทักษะฝีมือ และเพิ่มรายได้ให้แก่ ประชาชน กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมการตลาด การค้า การลงทุน ให้กับประชาชนและผู้ประกอบการ ส่งเสริมการพัฒนา เศรษฐกิจ และ เศรษฐกิจสร้างสรรค์		

ที่	ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	SDGs	ยุทธศาสตร์จังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานของส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ อบจ.พิษณุโลก	กลยุทธ์	แผนงาน	หน่วยงานรับผิดชอบหลัก
4	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความสามารถในการแข่งขัน	หมวดหมู่ที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน	เป้าหมายที่ 8 งานที่มีคุณค่า และการเติบโตทางเศรษฐกิจ	ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมเพิ่มขึ้นขีดความสามารถการแข่งขันด้านการค้า การลงทุน สินค้า บริการ โครงสร้างพื้นฐานรองรับการพัฒนาสู่ความมั่นคงและเมืองอัจฉริยะ (Smart City)	ยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาศรษฐกิจ และการท่องเที่ยว	ยุทธศาสตร์ที่ 4 ด้านการท่องเที่ยวและบริการต่าง ๆ	กลยุทธ์ที่ 1 สนับสนุนและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความพร้อมและได้มาตรฐาน ส่งเสริมการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวทุกรูปแบบ	การศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ	1. สำนักงานปลัดฯ 2. กองทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม

ที่	ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	SDGs	ยุทธศาสตร์จังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ การพัฒนา ขององค์กร ปกครองส่วน ท้องถิ่นในเขต จังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ อบจ. พิษณุโลก	กลยุทธ์	แผนงาน	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก
			๑				<p>กลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาปรับปรุงฟื้นฟู แหล่งท่องเที่ยว แหล่ง พักผ่อนหย่อนใจ สวนสาธารณะเดิม โบราณสถาน และ จัดทาหรือพัฒนา แหล่งท่องเที่ยว แหล่งพักผ่อนหย่อนใจ สวนสาธารณะใหม่ และสร้างสัญลักษณ์ ดึงดูดความสนใจของ นักท่องเที่ยว</p> <p>กลยุทธ์ที่ 3 จัดให้มีระบบรักษา ความสงบเรียบร้อย และความปลอดภัยใน แหล่งท่องเที่ยว</p>		

ที่	ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	SDGs	ยุทธศาสตร์จังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ การพัฒนา ขององค์กร ปกครองส่วน ท้องถิ่นในเขต จังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ อบจ. พิษณุโลก	กลยุทธ์	แผนงาน	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก
							<p>กลยุทธ์ที่ 4 สนับสนุนการจัด ระเบียบพื้นที่ และ พัฒนาปรับปรุง ภูมิทัศน์แหล่ง ท่องเที่ยวให้มาตรฐาน</p> <p>กลยุทธ์ที่ 5 ส่งเสริม สนับสนุน ด้านการให้บริการ การอำนวยความสะดวก สะดวกและการ ช่วยเหลือที่มีคุณภาพ แก่นักท่องเที่ยวตาม เส้นทางต่าง ๆ</p>		

ที่	ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	SDGs	ยุทธศาสตร์จังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานของจังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ ออบจ.พิษณุโลก	กลยุทธ์	แผนงาน	หน่วยงานรับผิดชอบหลัก
5	ยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม	ยุทธศาสตร์ที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางสุขภาพและคุณภาพมูลค่าสูง	เป้าหมายที่ 2 ขจัดความหิวโหย เป้าหมายที่ 3 สุขภาพและความปลอดภัย เป้าหมายที่ 5 ความเท่าเทียม	ยุทธศาสตร์ที่ 4 พัฒนาทรัพยากรมนุษย์สร้างสังคมสุขยั่งยืนและสืบสานอัตลักษณ์ประเพณีวัฒนธรรมที่ดีงาม	ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาคูณภาพชีวิตและสังคมอย่างยั่งยืน	ยุทธศาสตร์ที่ 5 ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน	กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนทุกกลุ่ม ทุกเพศ ทุกช่วงวัย กลยุทธ์ที่ 2 ส่งเสริมการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดอย่างเป็นระบบ เสริมสร้างความสำเร็จเชิงของสถาบันครอบครัว	1.บริหารงานทั่วไป 2.รักษาความสงบภายใน 3.สังคมสงเคราะห์ 4.การศาสนาวัฒนธรรมและนันทนาการ 5.เกษตรและชุมชน	1. กองสวัสดิการฯ 2. กองสาธารณสุข 3. กองการศึกษา 4. สำนักปลัดฯ

ที่	ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	SDGs	ยุทธศาสตร์จังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ การพัฒนา ขององค์กร ปกครองส่วน ท้องถิ่นในเขต จังหวัด พิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ อบจ. พิษณุโลก	กลยุทธ์	แผนงาน	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก
							กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาด้าน สาธารณสุขทุกรูปแบบ และเสริมสร้างสุขภาพ ของประชาชน กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมการเฝ้าระวัง ป้องกันโรคติดต่อ โรค อุบัติใหม่ และการแพร่ ระบาดในพื้นที่ กลยุทธ์ที่ 5 สนับสนุนและพัฒนา สุนัขกีฬา และ สถานที่ออกกำลังกาย ให้เพียงพอและได้ มาตรฐาน ส่งเสริม กิจกรรมด้านกีฬาและ นันทนาการทุก รูปแบบ		

ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	SDGs	ยุทธศาสตร์จังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ อบจ.พิษณุโลก	กลยุทธ์	แผนงาน	หน่วยงานรับผิดชอบหลัก
ที่						<p>กลยุทธ์ที่ 6 ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนดำรงชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ให้สามารถสร้างตนเองได้ ส่งเสริมการสร้างความเข้มแข็งของชุมชน การสร้างความเสมอภาค และลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม</p> <p>กลยุทธ์ที่ 7 ส่งเสริมและสนับสนุนระบบการรักษาค่าความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน แบบมีส่วนร่วม พัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพระบบการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ในท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพและได้มาตรฐาน</p>		

ที่	ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	SDGs	ยุทธศาสตร์จังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์การ	ยุทธศาสตร์ อบจ.พิษณุโลก	กลยุทธ์	แผนงาน	หน่วยงานรับผิดชอบหลัก
6	ยุทธศาสตร์ การสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	หมวดหมายที่ 11 ไทยสามารถลดความเสียหายและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ	เป้าหมายที่ 6 น้ำสะอาดและการสุขาภิบาล เป้าหมายที่ 7 พลังงานสะอาดที่เข้าถึงได้ เป้าหมายที่ 11 เมืองและชุมชนที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 12 การผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 13 การรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ	ยุทธศาสตร์ 5 พัฒนาการบริการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน	ยุทธศาสตร์ 5 พัฒนาการบริการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน	ยุทธศาสตร์ 5 พัฒนาการบริการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน	ยุทธศาสตร์ 6 ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	กลยุทธ์ที่ 1 บริหารจัดการอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแบบบูรณาการและยั่งยืน กลยุทธ์ที่ 2 อนุรักษ์ฟื้นฟูและเพิ่มพื้นที่สีเขียวพื้นที่ป่า ป่าชุมชน และป่าต้นน้ำให้เกิดความอุดมสมบูรณ์ กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาฟื้นฟูแหล่งน้ำ แหล่งน้ำใต้ดิน และการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ	1.คณะและชุมชน 2.การเกษตร	กองทรัพยากรธรรมชาติและ

ยูทศาสตร์ ชาติ 20 ปี	แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	SDGs	ยูทศาสตร์จังหวัด พิษณุโลก	ยูทศาสตร์ การพัฒนา ขององค์กร ปกครองส่วน ท้องถิ่นในเขต จังหวัด พิษณุโลก	ยูทศาสตร์ อบจ. พิษณุโลก	กลยุทธ์	แผนงาน	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก
						<p>กลยุทธ์ที่ 4 บริหารจัดการและเพิ่ม ประสิทธิภาพการจัดการขยะ สิ่งปฏิกูล น้ำเสีย มลพิษ และพัฒนาชุมชนให้เป็นมิตร กับสิ่งแวดล้อม</p> <p>กลยุทธ์ที่ 5 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและ สร้างจิตสำนึกให้ประชาชน อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม</p> <p>กลยุทธ์ที่ 6 ส่งเสริมและสนับสนุนการใช้ พลังงานทดแทนหรือพลังงาน ทางเลือกที่เป็นมิตร ต่อสิ่งแวดล้อม</p>		

ที่	ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	SDGs	ยุทธศาสตร์จังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานขององค์กรท้องถิ่นในเขตจังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์ อบจ.พิษณุโลก	กลยุทธ์	แผนงาน	หน่วยงานรับผิดชอบหลัก
7	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความสามารถในการแข่งขัน	หมวดหมู่ที่ 5 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค	เป้าหมายที่ 9 โครงสร้างพื้นฐาน นวัตกรรม และอุตสาหกรรม	ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันด้านการค้า การลงทุนสินค้า บริการ โครงสร้างพื้นฐาน และโครงการพัฒนาระบบขนส่ง	ยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนาโครงข่ายคมนาคมโครงสร้างพื้นฐาน และการผังเมือง	ยุทธศาสตร์ที่ 7 ด้านการคมนาคมขนส่งและผังเมือง	กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาเส้นทางคมนาคมขนส่งให้เชื่อมโยงและได้มาตรฐานอย่างทั่วถึง กลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาระบบขนส่งมวลชนและโลจิสติกส์ กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนางานด้านผังเมือง งานวิศวกรรมจราจร กลยุทธ์ที่ 4 พัฒนาระบบข้อมูลสนับสนุนการวางผังเมืองและพัฒนาเมืองที่ชาญฉลาด (Smart City)	1.รักษาความสงบภายใน 2.เคหะและชุมชน 3.อุตสาหกรรมและการโยธา	กองช่าง

ที่	ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13	SDGs	ยุทธศาสตร์จังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดพิษณุโลก	ยุทธศาสตร์อบจ.พิษณุโลก	กลยุทธ์	แผนงาน	หน่วยงานรับผิดชอบหลัก
8	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความสามารถในการแข่งขัน	หมวดภายใต้ 5 ไทยเป็นประตูการค้า การลงทุนและ ยุทธศาสตร์ทาง โลจิสติกส์ ที่สำคัญของภูมิภาค	เป้าหมายที่ 9 โครงสร้างพื้นฐาน นวัตกรรม และ อุตสาหกรรม	ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขัน การค้าการลงทุน สินค้าบริการ โครงข่ายคมนาคม และโครงสร้างพื้นฐาน รองรับ การพัฒนาสู่ความ มั่นคง และเมืองอัจฉริยะ (Smart City)	ยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนาโครงข่าย คมนาคม โครงสร้างพื้นฐาน และการผังเมือง	ยุทธศาสตร์ที่ 8 ด้านโครงสร้างพื้นฐานและ สาธารณูปโภค สาธารณูปโภค	กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาระบบ สาธารณูปโภค สาธารณูปโภค กลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาพื้นที่ สาธารณะให้ สะอาดสวยงาม กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาแหล่งน้ำ และระบบ จัดการน้ำ สำหรับอุปโภค บริโภคและ การเกษตร	อุตสาหกรรม และการโยธา	กองช่าง
รวม	7	11	14	6	6	8	38	9	13

ส่วนที่ 4

การติดตามและประเมินผล

ความหมายของการติดตามประเมินผล

การติดตาม (Monitoring) หมายถึง กิจกรรมที่ทำเพื่อแสดงให้เห็นว่าเกิดอะไรขึ้นในภาคปฏิบัติ ด้วยการติดตามและบันทึกผลการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตาม นโยบายและเป้าหมาย กำหนดไว้ในแผนงาน การติดตามผลสามารถเตือนถึงแนวโน้มที่ไม่ต้องการได้ล่วงหน้า ซึ่งทำให้เห็น ความจำเป็น ในการดำเนินการแก้ไข

การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง การวิเคราะห์ผลที่ได้จากการติดตามผลมาระยะหนึ่ง เพื่อ ประเมินว่าความเปลี่ยนแปลง (ซึ่งเป็นผลจากการปฏิบัติ) ที่เกิดขึ้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์ และเป้าหมายของ แผนหรือไม่ ผลการประเมินอาจยืนยันว่าการเปลี่ยนแปลงเป็นไปในทิศทางเดียวกับที่กำหนดไว้ในแผน หรืออาจ แสดงถึงความล่าช้าหรือผลกระทบข้างเคียง ซึ่งควรแก่การทบทวน

การติดตามและประเมินผล จึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญสำหรับผู้บริหารที่จะได้ทราบถึงผลการปฏิบัติ งาน ในช่วงเวลา ที่ผ่านมา ซึ่งผลจากการติดตามและประเมินผล ตลอดจนข้อเสนอแนะ ที่ได้จะเป็นแนวทางที่ ผู้บริหารจะนำไปปรับปรุงการบริหารงานในอนาคตได้เป็นอย่างดี

ความสำคัญของการติดตามและประเมินผล

การติดตามและประเมินผลเป็นเรื่องที่สำคัญมาก และเป็นหัวใจของการใช้แนวทางเชิงยุทธศาสตร์เพื่อ การบริหารจัดการ ซึ่งมีลักษณะของการปฏิบัติที่มีความต่อเนื่อง

การติดตามผลการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่องจะมีประโยชน์ต่อองค์กรและผู้บริหาร ดังนี้

1. สามารถเฝ้าดูความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เพื่อเปรียบเทียบกับสมมติฐานที่เคยตั้งไว้ในแผน
2. สามารถหาแนวโน้มจากตัวชี้วัด เพื่อเปรียบเทียบกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ และให้หลักสำหรับแก้ไข สถานการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติได้ตามความจำเป็น
3. สามารถจัดทำระบบเตือนล่วงหน้า เนื่องจากได้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้น
4. มีข้อมูลพื้นฐานสำหรับการประเมินว่า จะบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ตามแผนหรือไม่ สำหรับการ ประเมินผลที่ได้จากการติดตามผลและระบุปัญหาพื้นฐาน ซึ่งจะทำให้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลง อันเป็นผล จากการดำเนินงาน โดยการประเมินผลจะเป็นการเปิดโอกาสให้ทบทวนว่า

- การปฏิบัติมีความเหมาะสมหรือไม่
- วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้แต่แรกสมเหตุสมผลและสามารถบรรลุผลได้จริงหรือไม่
- สาเหตุที่ไม่สามารถบรรลุได้ตามเป้าหมาย

- ตัวชี้วัดที่นำมาใช้วัดความเปลี่ยนแปลงมีความเหมาะสมเพียงไร
- มีเรื่องอะไรที่ประสบความสำเร็จและควรสานต่อบ้าง
- ได้เรียนรู้ปัญหาซึ่งอาจหลีกเลี่ยงได้ในอนาคต
- ควรปรับตัวอุปสรรคและเป้าหมายในแผนอย่างไร

ประโยชน์ของการติดตามและประเมินผล

1. ทำให้การวางแผนมีความต่อเนื่อง
2. สามารถจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. เป็นเครื่องมือสารสนเทศให้ผู้บริหารในการตัดสินใจ
4. ทำให้มีความรอบคอบในการปฏิบัติมากขึ้น
5. ทำให้ทราบปัญหาและสามารถนำไปปรับปรุงแผนการปฏิบัติงานให้ดียิ่งขึ้น
6. มีแนวทางในการแก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้อง
7. ทำให้เกิดการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง และพัฒนากระบวนการทำงาน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน ด้านต่าง ๆ ของหน่วยงาน

แนวทางและวิธีการตรวจติดตามและประเมินผล

การตรวจติดตาม กิจกรรม/โครงการที่สอดคล้องในแต่ละยุทธศาสตร์ฝ่ายเลขาฯและคณะทำงาน ติดตามฯ ได้ดำเนินการโดยการสุ่มตัวอย่างโครงการที่สอดคล้องในแต่ละยุทธศาสตร์ ซึ่งเป็นผลการดำเนินงานในระหว่างปี และรวบรวมผลไว้ ยกเว้นยุทธศาสตร์ ที่ 7 ด้านการคมนาคมขนส่งและผังเมือง ที่ต้องใช้วิธีการออกสำรวจโดยการลงพื้นที่เพื่อสอบถามความพึงพอใจของประชาชนต่อผลการดำเนินงาน ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ซึ่งมีแนวทางและวิธีการ ดังนี้

1. คณะกรรมการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ประชุม กำหนดแนวทางและวิธีในการติดตามและประเมินผลพร้อมแต่งตั้งคณะทำงานช่วยเหลือการ ปฏิบัติงานการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก
2. คณะกรรมการติดตามและประเมินผลพิจารณาคัดเลือกโครงการกิจกรรมที่เป็นกลุ่ม ตัวอย่างสำหรับโครงการที่ออกตรวจติดตาม รวมทั้ง 9 อำเภอ ตามแบบสอบถามของกรมส่งเสริมการ ปกครองส่วนท้องถิ่น
3. ฝ่ายเลขาฯ พร้อมคณะทำงานติดตามและประเมินผลฯ ทำหน้าที่ประสานคณะกรรมการฯ เพื่อร่วมออกตรวจติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาฯ ที่ได้คัดเลือกโครงการตามระยะเวลาที่กำหนด ในแผนการออกตรวจติดตามฯโดยวิธีการสัมภาษณ์ และตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของประชาชนใน แต่ละพื้นที่
4. รวบรวมแบบสอบถามผลสำรวจความพึงพอใจของประชาชนทั้ง 9 อำเภอ ที่มีต่อการ ดำเนินงานของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกเพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์และนำไปสู่ขั้นตอนการประเมินผลอย่างเป็นระบบ โดยนำหลักวิชาการอันเป็นที่ยอมรับมาใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการดำเนินการและสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน

กำหนดเครื่องมือในการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์

กรอบและแนวทางในการติดตามและประเมินผล

การติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำและประสานแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 หมวด 6 ข้อ 28 ให้ผู้บริหารท้องถิ่นแต่งตั้งคณะกรรมการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาท้องถิ่น และข้อ 29 เรื่องอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาท้องถิ่นเนื่องจากการติดตามและประเมินผลแผนยุทธศาสตร์เป็นเรื่องใหม่ ดังนั้นการพิจารณากรอบและแนวทางจึงควรใช้หลักการและแนวทางการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาที่เทียบเคียง

ระเบียบ วิธีในการติดตามและประเมินผล

ให้คณะกรรมการติดตามและประเมินผลแผนยุทธศาสตร์มีอำนาจ ดังนี้

1. กำหนดแนวทาง วิธีการในการติดตามและประเมินผลแผนยุทธศาสตร์
2. ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนยุทธศาสตร์
3. รายงานผลและเสนอความเห็นซึ่งได้จากการติดตามและประเมินผลแผนยุทธศาสตร์ต่อคณะกรรมการพัฒนาเพื่อเห็นชอบแนวทางและวิธีการติดตามและประเมินผลแผนยุทธศาสตร์
4. แต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อช่วยปฏิบัติตามที่เห็นสมควร

เครื่องมือที่ใช้ในการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์

จุดมุ่งหมายสำคัญของการประเมินผลแผนยุทธศาสตร์นั้น คือ การประเมินว่ามีการนำแผนยุทธศาสตร์ไปปฏิบัติอย่างแท้จริงเพียงใด และได้ผลเป็นอย่างไรเพื่อที่จะสามารถวัดความสัมฤทธิ์ผลของแผนยุทธศาสตร์ได้ในขณะเดียวกันก็สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้เป็นสมมุติฐานในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ฉบับต่อไปได้ ดังนั้นเครื่องมือที่ใช้ในการติดตามแผนยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกจึงได้กำหนดรายละเอียดเป็นแบบเครื่องมือในการติดตามแผนยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกไว้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของแบบ

แบบช่วยกำกับการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินการดำเนินงานของคณะกรรมการการพัฒนาท้องถิ่น ว่า ดำเนินการครบถ้วนทุกขั้นตอน มากน้อยเพียงใด อย่างไร

ประโยชน์

เป็นเครื่องมือสำหรับองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกประเมินตนเองและใช้ในการประเมินผลการดำเนินงานว่ามีการดำเนินการเป็นไปตามขั้นตอนการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ที่ถูกต้องหรือไม่

ระยะเวลาในการติดตาม

แบบช่วยกำกับการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก เป็นแบบที่ใช้ในการประเมินการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ในแต่ละครั้งที่มีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ ซึ่งในแต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จะมีกำหนดระยะเวลาในการจัดทำแผนแตกต่างกันไป

องค์ประกอบของแบบ

1. แบบที่ 1 รายงานการประเมินการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก
2. แนวทางการพิจารณาการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เพื่อความสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

กรอบแนวคิดในการติดตามประเมินผล ปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 - 2570

แบบที่ 1 รายงานการประเมินการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

คำชี้แจง : แบบที่ 1 เป็นแบบประเมินตนเองในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ส่วนที่ 1 ชื่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น.....

ส่วนที่ 2 ประเด็นการประเมิน

ประเด็นการประเมิน	ผลการดำเนินงาน	
ส่วนที่ 1 คณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น		
1. มีการจัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น		
2. มีการจัดประชุมคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น		
3. มีการจัดประชุมอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ		
4. มีการจัดตั้งคณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น		
5. มีการจัดประชุมคณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น		
6. มีคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นและประชาคมท้องถิ่นพิจารณาร่างแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา		
ส่วนที่ 2 การจัดทำแผนการพัฒนาท้องถิ่น		
7. มีการรวบรวมข้อมูลและปัญหาสำคัญของท้องถิ่นมาจัดทำฐานข้อมูล		
8. มีการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผน		
9. มีการวิเคราะห์ศักยภาพของท้องถิ่น (SWOT) เพื่อประเมินสถานการณ์การพัฒนาท้องถิ่น		
10. มีการกำหนดวิสัยทัศน์และภารกิจหลักการพัฒนาท้องถิ่นที่สอดคล้องกับศักยภาพของท้องถิ่น		
11. มีการกำหนดวิสัยทัศน์และภารกิจหลักการพัฒนาท้องถิ่นที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัด		
12. มีการกำหนดจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน		
13. มีการกำหนดเป้าหมายการพัฒนาท้องถิ่น		
14. มีการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาและแนวทางการพัฒนา		
15. มีการกำหนดยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของจังหวัด		
16. มีการอนุมัติและประกาศใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนา		
17. มีการจัดทำบัญชีกลุ่มโครงการในแผนยุทธศาสตร์		
18. มีการกำหนดรูปแบบการติดตามประเมินผลแผนยุทธศาสตร์		
19. มีการทบทวนแผนยุทธศาสตร์หรือไม่		

การพิจารณาการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เพื่อความสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่น
(พ.ศ.2566 – 2570) ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

ประเด็นพิจารณา	คะแนน
1. ข้อมูลสภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	20
2. การวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพ	20
3. ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย	60
3.1 ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 – 2580)	(5)
3.2 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	(5)
3.3 เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs)	(5)
3.4 ยุทธศาสตร์จังหวัด	(5)
3.5 ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด	(5)
3.6 ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	(5)
3.7 วิสัยทัศน์	(5)
3.8 กลยุทธ์	(5)
3.9 เป้าประสงค์ของแต่ละประเด็นกลยุทธ์	(5)
3.10 จุดยืนทางยุทธศาสตร์ (Positioning)	(5)
3.11 แผนงาน	(5)
3.12 ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม	(5)
รวม	100

การให้คะแนนแนวทางการการพิจารณาการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เพื่อความสอดคล้อง
แผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

ประเด็นพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
1. ข้อมูลสภาพทั่วไป และข้อมูลพื้นฐาน ขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น	ควรประกอบด้วยข้อมูลดังนี้ (1) ข้อมูลเกี่ยวกับด้านกายภาพ เช่น ที่ตั้งของหมู่บ้าน/ ชุมชน/ตำบล ลักษณะภูมิประเทศ ลักษณะภูมิอากาศ ลักษณะของดิน ลักษณะของแหล่งน้ำ ลักษณะของไม้/ป่า ไม้ ฯลฯ (2) ข้อมูลเกี่ยวกับด้านการเมือง/การปกครอง เช่น เขตการ ปกครอง การเลือกตั้ง ฯลฯ ประชากร เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับ จำนวนประชากร และช่วงอายุและจำนวนประชากร ฯลฯ	20 (5)	
	(3) ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพทางสังคม เช่น การศึกษา สาธารณสุข อาชญากรรม ยาเสพติด การสังคมสงเคราะห์ ฯลฯ (4) ข้อมูลเกี่ยวกับศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม เช่น การ นับถือศาสนา ประเพณีและงานประจำปี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภาษาถิ่น สินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึก ฯลฯ และอื่น ๆ	(5)	
	(5) ข้อมูลเกี่ยวกับระบบบริการพื้นฐาน เช่น การคมนาคม ขนส่ง การไฟฟ้า การประปา โทรศัพท์ ฯลฯ (6) ข้อมูลเกี่ยวกับระบบเศรษฐกิจ เช่น การเกษตร การ ประมง การปศุสัตว์ การบริการ การท่องเที่ยว อุตสาหกรรม การพาณิชย์/กลุ่มอาชีพ แรงงาน ฯลฯ	(5)	
	(7) ข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติ เช่น น้ำ ป่าไม้ ภูเขา คุณภาพของทรัพยากรธรรมชาติ ฯลฯ (8) การสำรวจและจัดเก็บข้อมูลเพื่อการจัดทำแผนพัฒนา ท้องถิ่นหรือการใช้ข้อมูล จปฐ. ข้อมูลการมีส่วนร่วมของ ประชาชนหรือการประชุมประชาคมท้องถิ่น รูปแบบวิธีการ และการดำเนินการประชุมประชาคมท้องถิ่น โดยใช้ กระบวนการร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมตัดสินใจ ร่วมตรวจสอบ ร่วมรับประโยชน์ ร่วมแก้ปัญหา ปรัชญาหรือ แลกเปลี่ยน เรียนรู้เพื่อแก้ปัญหาสำหรับการพัฒนาท้องถิ่นตามอำนาจ หน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (brainstorming)	(5)	

ประเด็นพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
2. การวิเคราะห์ สภาพการณ์และ ศักยภาพ	(1) การวิเคราะห์ที่ครอบคลุมความเชื่อมโยง ความสอดคล้องยุทธศาสตร์จังหวัด ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นโยบายของผู้บริหารท้องถิ่น รวมถึงความเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และ SDGs (Bottom-up/Top-down)	20 (5)	
	(2) การวิเคราะห์ทางสังคม เช่น ด้านแรงงาน การศึกษา สาธารณสุข ความยากจน อาชญากรรม ปัญหายาเสพติด เทคโนโลยี จารัต ประเพณี วัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นต้น	(5)	
	(3) การวิเคราะห์สิ่งแวดล้อม พื้นที่สีเขียว ธรรมชาติต่าง ๆ ทางภูมิศาสตร์ กระบวนการหรือสิ่งที่เกิดขึ้น การประติษฐ์ที่มีผลต่อสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา	(5)	
	(4) การวิเคราะห์ทางเศรษฐกิจ ข้อมูลด้านรายได้ครัวเรือน การส่งเสริมอาชีพ กลุ่มอาชีพ กลุ่มทางสังคม การพัฒนาอาชีพและกลุ่มต่าง ๆ สภาพทางเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ทั่วไป เป็นต้น	(5)	
	(5) การวิเคราะห์หรือผลการวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสถานการณ์การพัฒนาในปัจจุบันและอนาคต ทิศทางแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นหรือผลที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาท้องถิ่น โดยใช้การวิเคราะห์เชิงเทคนิค Demand (Demand Analysis) / Global Demand และ Trend Analysis หรืออื่น ๆ	(5)	

ประเด็นพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
3. ยุทธศาสตร์ 3.1 ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ.2561 – 2580)	การกำหนดและการวิเคราะห์ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปีที่สอดคล้องกับการพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามประเด็นยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และประเด็นยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	60 (5)	
3.2 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 หรือ ฉบับที่ 13	การกำหนดและการวิเคราะห์แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่สอดคล้องกับการพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามประเด็นยุทธศาสตร์หรือหมุดหมายและประเด็นยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	(5)	
3.3 เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs)	การกำหนดและการวิเคราะห์เป้าหมาย/เป้าประสงค์ SDGs ที่สอดคล้องกับการพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามเป้าหมาย/เป้าประสงค์ SDGs และประเด็นยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	(5)	
3.4 ยุทธศาสตร์จังหวัด	การกำหนดและการวิเคราะห์ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความสอดคล้องหรือเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์จังหวัด	(5)	
3.5 ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด	การกำหนดและการวิเคราะห์ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสอดคล้องหรือเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดที่จัดทำขึ้นแบบมีส่วนร่วมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดที่สอดคล้องหรือเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาจังหวัด	(5)	
3.6 ยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก	การกำหนดและการวิเคราะห์สอดคล้องกับสภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน สภาพสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น ประเด็นปัญหาการพัฒนาและแนวทางการพัฒนาที่สอดคล้องกับสภาพพื้นที่จริงและเป็นไปตามหน้าที่และอำนาจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีการกำหนดยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้	(5)	
3.7 วิสัยทัศน์	การกำหนดและการวิเคราะห์วิสัยทัศน์ ซึ่งมีลักษณะแสดงสถานภาพที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องการจะเป็นหรือบรรลุถึงอนาคตอย่างชัดเจน สอดคล้องกับสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต และศักยภาพที่เป็นลักษณะเฉพาะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์กับโครงการพัฒนาท้องถิ่น	(5)	

ประเด็นพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
3.8 กลยุทธ์	การกำหนดและการวิเคราะห์แสดงให้เห็นช่องทาง วิธีการภารกิจหรือสิ่งที่ต้องการทำตามหน้าที่และอำนาจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จะนำไปสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ หรือแสดงให้เห็นถึงความชัดเจนในสิ่งที่จะดำเนินการให้บรรลุวิสัยทัศน์นั้น จากประเด็นคำถามที่สำคัญว่า ปัจจุบันเรายืนอยู่ ณ จุดใด หรือปัจจุบันเรากำลังทำอะไรอยู่แล้วในอนาคตเราจะพัฒนาอะไร	(5)	
3.9 เป้าประสงค์ของแต่ละประเด็นกลยุทธ์	การกำหนดและการวิเคราะห์เป้าประสงค์ของแต่ละประเด็นกลยุทธ์มีความสอดคล้องและสนับสนุนต่อกกลยุทธ์ที่จะเกิดขึ้นมุ่งหมายสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ชัดเจน โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีเป้าประสงค์ใด จะทำสิ่งใด เป้าหมายการพัฒนาท้องถิ่นคืออะไร	(5)	
3.10 จุดยืนทางยุทธศาสตร์ (Positioning)	การกำหนดและการวิเคราะห์จุดยืนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความมุ่งมั่นอันแน่วแน่ในการวางแผนพัฒนาท้องถิ่น เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเกิดจากศักยภาพของพื้นที่จริง ที่จะนำไปสู่ผลสำเร็จทางยุทธศาสตร์ สิ่งที่เป็นจริงหรือมีอยู่จริงคืออะไรที่จะพัฒนาให้เกิดผลสำเร็จได้	(5)	
3.11 แผนงาน	การกำหนดและการวิเคราะห์แสดงให้เห็นถึงการจำแนกแผนงาน ตามรูปแบบงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นการวางแผนงานตามวิธีการจำแนกแผนงานการจัดทำงบประมาณให้ถูกต้องและสอดคล้องกับโครงการพัฒนาท้องถิ่นที่จะเกิดขึ้นซึ่งสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้ แผนงานจะแสดงให้เห็นว่าจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาในอนาคตคืออะไร งานของเราคืออะไร ถูกต้องตามแผนงานหรือไม่	(5)	
3.12 ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม	การกำหนดและการวิเคราะห์ความเชื่อมโยงองค์กรรวมทั้งนำไปสู่การพัฒนาท้องถิ่นที่มาจากยุทธศาสตร์ทุกระดับ ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ.2561 – 2580) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 หรือ ฉบับที่ 13 SDGs แผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาภาค ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด และยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความสัมพันธ์หรือเชื่อมโยงกันอย่างไรเพื่อให้การพัฒนาท้องถิ่นสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ระดับมหภาค	(5)	
รวมคะแนน		100	

กำหนดเครื่องมือในการติดตามและประเมินผลโครงการ

กรอบและแนวทางในการติดตามและประเมินผล

ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2548 หมวด 6 การติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ข้อ 29 (3) กำหนดให้คณะกรรมการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาท้องถิ่น รายงานผลและเสนอความคิดเห็นซึ่งได้จากการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาต่อผู้บริหารท้องถิ่น เพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่นเสนอต่อสภาท้องถิ่น คณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น และประกาศผลการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาให้ประชาชนในท้องถิ่นทราบโดยทั่วกัน องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก จึงได้ใช้คู่มือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเป็นหลักในการกำหนดแนวทางในการดำเนินงานสำหรับใช้ในการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

ระเบียบ วิธีในการติดตามและประเมินผล

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ดังกล่าว ข้อ 39 ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไว้ ดังนี้

- 1) กำหนดแนวทาง วิธีการในการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา
- 2) ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา
- 3) รายงานผลและเสนอความเห็นซึ่งได้จากการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาต่อสภาท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่น คณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นและประกาศผลการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาให้ประชาชนในท้องถิ่นทราบโดยทั่วกัน อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้งภายในเดือนธันวาคมของทุกปี ทั้งนี้ ให้ตีตประกาศโดยเปิดเผยไม่น้อยกว่าสามสิบวัน
- 4) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อช่วยปฏิบัติตามเห็นสมควร

องค์ประกอบของการติดตามและประเมินผล

ระบบของการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 3 ส่วนหลัก คือ ส่วนของปัจจัยนำเข้า (Input) ส่วนของกระบวนการติดตาม (Process) และส่วนของการประเมินผลของผลลัพธ์ (Output, Goal) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

- ส่วนปัจจัยนำเข้า (Input)

คือ ปัจจัยที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้อง “มี” เพื่อนำเข้าสู่ระบบติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อันได้แก่ แผนยุทธศาสตร์ผู้ประเมิน ผู้ถูกประเมิน และเครื่องมือในการประเมิน ฯลฯ จะถูกส่งเข้าสู่ปัจจัยนำเข้า ก็คือ การเป็นผู้วิเคราะห์แผนยุทธศาสตร์ ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินแผนยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกโดยตนเองครั้งนี้ ได้แก่

แบบรายงาน แบบที่ 1 แบบช่วยกำกับการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก เป็นการทบทวนว่าการจัดทำแผนได้ใช้กระบวนการครบทุกขั้นตอนหรือไม่อย่างไร

- ส่วนของกระบวนการติดตาม (Process)

คือ ช่วงของการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ท้องถิ่น ซึ่งได้กำหนดเป็นการติดตามรายไตรมาส ในการติดตามในขั้นตอนนี้เป็นช่วงที่ทำให้ทราบว่า แผนยุทธศาสตร์ที่ได้กำหนดไว้ดีหรือไม่ สามารถวัดได้จริงหรือเปล่า เครื่องมือที่ใช้ในการติดตามผลการดำเนินการ ได้แก่

แบบรายงานแบบที่ 2 แบบติดตามผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

ซึ่งประกอบไปด้วยการติดตามการดำเนินงานของโครงการ และการเปลี่ยนแปลงโครงการ การติดตามการใช้จ่ายงบประมาณ การติดตามโครงการที่ได้รับเงินอุดหนุนเฉพาะกิจ ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน

- ส่วนของการประเมินผลลัพธ์ (Output , Goal)

เป็นการติดตามผลช่วงสุดท้าย หรือ “การประเมินแผนยุทธศาสตร์” ซึ่งจะได้แสดงให้เห็นว่าเมื่อสิ้นสุดการดำเนินงานของแผนยุทธศาสตร์ที่ผ่านมาในแต่ละปี ผลที่เกิดขึ้นเป็นไปตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้หรือไม่ ซึ่งเป็นการจัดทำรายงานผลการติดตาม รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล และเป็นฐานในการพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ของท้องถิ่นในแผนต่อไปในอนาคต โดยเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลลัพธ์ ได้แก่

แบบรายงานแบบที่ 3/2 แบบติดตามประเมินความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกในภาพรวม

โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อติดตามความพึงพอใจของประชาชนต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

แบบรายงานแบบที่ 3/3 แบบประเมินความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกตามแผนยุทธศาสตร์

โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ประเมินผลความพึงพอใจของประชาชนต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกที่กำหนดไว้ ในการพัฒนาโดยจำแนกตามยุทธศาสตร์

เครื่องมือที่ใช้ในการติดตามและประเมินผลโครงการ

องค์ประกอบของแบบ

แบบที่ 2 แบบติดตามประเมินผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 ผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาท้องถิ่น

ส่วนที่ 3 ผลการดำเนินงานตามโครงการที่ได้รับเงินอุดหนุนเฉพาะกิจ

ส่วนที่ 4 ปัญหา และอุปสรรคในการปฏิบัติงาน

แบบที่ 3/2 แบบประเมินความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก
ในภาพรวม

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 ความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกในภาพรวม

แบบที่ 3/3 แบบประเมินความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก
จำแนกตามยุทธศาสตร์

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 ความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

จำแนกตามยุทธศาสตร์

แบบที่ 2 แบบติดตามและประเมินผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

คำชี้แจง : แบบที่ 2 เป็นแบบติดตามตนเอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อติดตามผลการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ภายใต้แผนพัฒนาท้องถิ่น โดยมีกำหนดระยะเวลาในการติดตามและรายงานผลการดำเนินงานทุก ๆ 3 เดือน เริ่มตั้งแต่สิ้นสุดการดำเนินงานในเดือนตุลาคม - ธันวาคม หรือไตรมาสที่ 1

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
2. รายงานผลการดำเนินงานไตรมาสที่
 - (1) ไตรมาสที่ 1 (ตุลาคม - ธันวาคม)
 - (2) ไตรมาสที่ 2 (มกราคม - มีนาคม)
 - (3) ไตรมาสที่ 3 (เมษายน - มิถุนายน)
 - (4) ไตรมาสที่ 4 (กรกฎาคม - กันยายน)

ส่วนที่ 2 ผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาท้องถิ่น

3. จำนวนโครงการและงบประมาณตามแผนพัฒนาท้องถิ่น

ยุทธศาสตร์	ปีที่ 1 / 2566		ปีที่ 2 / 2567		ปีที่ 3 / 2568		ปีที่ 4 / 2569		ปีที่ 5 / 2570		รวม	
	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ
1. ด้านการบริหารจัดการที่ดีและเสริมสร้างเครือข่ายทุกภาคส่วน												
2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น												
3. ด้านการพัฒนาอาชีพและเพิ่มรายได้												
4. ด้านการท่องเที่ยวและบริการ												
5. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน												
6. ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม												
7. ด้านการคมนาคมขนส่งและผังเมือง												
8. ด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค สาธารณูปการ												
รวม												

4. จำนวนโครงการและงบประมาณตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนางค์การบริหารส่วนจังหวัด

ยุทธศาสตร์	ปีที่ 1 / 2566		ปีที่ 2 / 2567		ปีที่ 3 / 2568		ปีที่ 4 / 2569		ปีที่ 5 / 2570		รวม	
	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ
1. ด้านการบริหารจัดการที่ดีและเสริมสร้างเครือข่ายทุกภาคส่วน												
2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น												
3. ด้านการพัฒนาอาชีพและเพิ่มรายได้												
4. ด้านการท่องเที่ยวและบริการ												
5. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน												
6. ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม												
7. ด้านการคมนาคมขนส่งและผังเมือง												
8. ด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค สาธารณูปการ												
รวม												

5. ผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาท้องถิ่น ปี

ยุทธศาสตร์	จำนวนโครงการที่เสร็จ		จำนวนโครงการที่อยู่ระหว่างดำเนินการ		จำนวนโครงการที่ยังไม่ได้ดำเนินการ		จำนวนโครงการที่มีการยกเลิก		จำนวนโครงการที่มีการเพิ่มเติม		จำนวนโครงการทั้งหมด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ด้านการบริหารจัดการที่ดีและเสริมสร้างเครือข่ายทุกภาคส่วน												
2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น												
3. ด้านการพัฒนาอาชีพและเพิ่มรายได้												
4. ด้านการท่องเที่ยวและบริการ												
5. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน												
6. ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม												
7. ด้านการคมนาคมขนส่งและผังเมือง												
8. ด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค สาธารณูปการ												
รวม												

6. การเบิกจ่ายงบประมาณ ปี

ยุทธศาสตร์	งบทกต		เงินสะสม		รวม	
	จำนวนเงิน	ร้อยละ	จำนวนเงิน	ร้อยละ	จำนวนเงิน	ร้อยละ
1. ด้านการบริหารจัดการที่ดีและเสริมสร้าง เครือข่ายทุกภาคส่วน						
2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น						
3. ด้านการพัฒนาอาชีพและเพิ่มรายได้						
4. ด้านการท่องเที่ยวและบริการ						
5. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของ ประชาชน						
6. ด้านการจัดการทรัพยากร ธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม						
7. ด้านการคมนาคมขนส่งและผังเมือง						
8. ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และ สาธารณูปโภค สาธารณูปการ						
รวม *						

ส่วนที่ 3 ผลการดำเนินงานตามโครงการที่ได้รับเงินอุดหนุนเฉพาะกิจ

7. โครงการที่ได้รับเงินอุดหนุนเฉพาะกิจประจำ ปี

โครงการ	ผลการดำเนินงาน			งบประมาณ	
	ดำเนินการ เสร็จแล้ว	อยู่ใน ระหว่าง ดำเนินการ	ยังไม่ได้ ดำเนินการ	งบประมาณ ที่ได้รับ	งบประมาณที่ เบิกจ่ายไป
1. ด้านการบริหารจัดการที่ดีและเสริมสร้าง เครือข่ายทุกภาคส่วน					
2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น					
3. ด้านการพัฒนาอาชีพและเพิ่มรายได้					
4. ด้านการท่องเที่ยวและบริการ					

โครงการ	ผลการดำเนินงาน			งบประมาณ	
	ดำเนินการ เสร็จแล้ว	อยู่ใน ระหว่าง ดำเนินการ	ยังไม่ได้ ดำเนินการ	งบประมาณ ที่ได้รับ	งบประมาณที่ เบิกจ่ายไป
5. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของ ประชาชน					
6. ด้านการจัดการทรัพยากร ธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม					
7. ด้านการคมนาคมขนส่งและผังเมือง					
8. ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และ สาธารณูปโภค สาธารณูปการ					
รวม					

ส่วนที่ 4 ปัญหา และอุปสรรคในการปฏิบัติงาน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

**แบบที่ 3/2 แบบประเมินความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัด
พิษณุโลกในภาพรวม**

คำชี้แจง : แบบที่ 3/2 เป็นแบบสำรวจความพึงพอใจของประชาชน ต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกในภาพรวม โดยกำหนดให้มีการเก็บข้อมูลปีละ 1 ครั้ง หลังจากสิ้นสุดปีงบประมาณ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. เพศ	(1) ชาย	(2) หญิง	
2. อายุ	(1) ต่ำกว่า 20 ปี	(2) 20 - 30 ปี	(3) 31 - 40 ปี
	(4) 41 - 50 ปี	(5) 51 - 60 ปี	(6) มากกว่า 60 ปี
3. การศึกษา	(1) ประถมศึกษา	(2) มัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า	(3) อนุปริญญา หรือเทียบเท่า
	(4) ปริญญาตรี	(5) สูงกว่าปริญญาตรี	(6) อื่น ๆ
4. อาชีพหลัก	(1) รับราชการ	(2) เอกชน/รัฐวิสาหกิจ	(3) ค้าขาย ธุรกิจส่วนตัว
	(4) รับจ้าง	(5) นักเรียนนักศึกษา	(6) เกษตรกร
	(7) อื่น ๆ (ระบุ).....		

ส่วนที่ 2 ความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

5. ท่านมีความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกในภาพรวมมากน้อยเพียงใด

ความพึงพอใจ	พอใจมาก	พอใจ	ไม่พอใจ
1) มีการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในโครงการ / กิจกรรม			
2) มีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรับรู้ข้อมูลของโครงการ / กิจกรรม			
3) มีการเปิดโอกาสให้ประชาชนแสดงความคิดเห็นในโครงการ / กิจกรรม			
4) มีการรายงานผลการดำเนินงานของโครงการ/กิจกรรมต่อสาธารณะ			
5) การเปิดโอกาสให้ประชาชนตรวจสอบการดำเนินโครงการ / กิจกรรม			
6) การดำเนินงานเป็นไปตามระยะเวลาที่กำหนด			
7) ผลการดำเนินโครงการ / กิจกรรม นำไปสู่การแก้ไขปัญหาของประชาชนในท้องถิ่น			
8) การแก้ไขปัญหา และการตอบสนองความต้องการของประชาชน			
9) ประโยชน์ที่ประชาชนได้รับจากการดำเนินโครงการ / กิจกรรม			

แบบที่ 3/3 แบบประเมินความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัด
พิษณุโลกในภาพรวม จำแนกตามยุทธศาสตร์

ส่วนยุทธศาสตร์.....

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. เพศ (1) ชาย (2) หญิง
2. อายุ (1) ต่ำกว่า 20 ปี (2) 20 - 30 ปี (3) 31 - 40 ปี
(4) 41 - 50 ปี (5) 51 - 60 ปี (6) มากกว่า 60 ปี
3. การศึกษา (1) ประถมศึกษา (2) มัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า (3) อนุปริญญา หรือเทียบเท่า
(4) ปริญญาตรี (5) สูงกว่าปริญญาตรี (6) อื่น ๆ
4. อาชีพหลัก (1) รับราชการ (2) เอกชน/รัฐวิสาหกิจ (3) ค้าขาย ธุรกิจส่วนตัว
(4) รับจ้าง (5) นักเรียนนักศึกษา (6) เกษตรกร
(7) อื่น ๆ (ระบุ).....

ส่วนที่ 2 ความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

5. หากให้ท่านประเมินความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกในการพัฒนาด้าน..... โดยให้คะแนนเต็ม 10 ท่านจะให้คะแนนองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกของท่านเท่าใด

ประเด็น	คะแนนความพึงพอใจ (เต็ม 10 คะแนน)
1) มีการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในโครงการ / กิจกรรม	
2) มีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรับรู้ข้อมูลของโครงการ / กิจกรรม	
3) มีการเปิดโอกาสให้ประชาชนแสดงความคิดเห็นในโครงการ / กิจกรรม	
4) มีการรายงานผลการดำเนินงานของโครงการ/กิจกรรมให้ประชาชนทราบ	
5) การเปิดโอกาสให้ประชาชนตรวจสอบการดำเนินโครงการ / กิจกรรม	
6) การดำเนินงานเป็นไปตามระยะเวลาที่กำหนด	
7) ผลการดำเนินโครงการ / กิจกรรม นำไปสู่การแก้ไขปัญหาของประชาชนในท้องถิ่น	
8) ประโยชน์ที่ประชาชนได้รับจากการดำเนินโครงการ / กิจกรรม	

การพิจารณาการติดตามและประเมินผลโครงการเพื่อความสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่น
(พ.ศ.2566 – 2570) ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

ประเด็นการพิจารณา	คะแนน
1. การสรุปสถานการณ์การพัฒนา	10
2. การประเมินผลการนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปปฏิบัติในเชิงปริมาณ	10
3. การประเมินผลการนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปปฏิบัติในเชิงคุณภาพ	10
4. ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ แผนงานการพัฒนา	10
5. โครงการพัฒนาตามแผนพัฒนาท้องถิ่น ประกอบด้วย	30
5.1 ความชัดเจนของชื่อโครงการ	(5)
5.2 กำหนดวัตถุประสงค์สอดคล้องกับโครงการ	(5)
5.3 เป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ) มีความชัดเจนนำไปสู่การตั้งงบประมาณได้ถูกต้อง	(5)
5.4 มีการประมาณการราคาถูกต้องตามหลักวิธีการงบประมาณ	(5)
5.5 มีการกำหนดตัวชี้วัด (KPI) และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และผลที่คาดว่าจะได้รับ	(5)
5.6 ผลที่คาดว่าจะได้รับสอดคล้องกับโครงการและวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้	(5)
6. โครงการพัฒนาที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี	35
6.1 โครงการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีในภาพรวม	(5)
6.2 โครงการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายแก้ไขปัญหาความยากจน	(5)
6.3 โครงการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายด้านการบริหารจัดการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม	(5)
6.4 โครงการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ	(5)
6.5 โครงการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายเกี่ยวกับด้านการศึกษา ศิลปะ วิทยาศาสตร์ วัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น	(5)
6.6 โครงการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายเกี่ยวกับด้านโครงสร้างพื้นฐาน	(5)
6.7 โครงการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายเกี่ยวกับด้านการบริหารจัดการน้ำ	(5)
รวม	100

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
1. การสรุปสถานการณ์พัฒนา	1) การวิเคราะห์หรือผลการวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสภาพการพัฒนาที่ประชาชนต้องการให้ดำเนินการและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตอบสนองความต้องการได้โดยใช้การวิเคราะห์เชิงเทคนิค Demand (Demand Analysis) / Global Demand หรืออื่น ๆ เป็นการวิเคราะห์โครงการเพื่อสอดคล้องกับยุทธศาสตร์และวิสัยทัศน์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	10 (5)	
	2) การวิเคราะห์หรือผลการวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสภาพการพัฒนาในปัจจุบันและอนาคต ทิศทาง แนวโน้มที่จะเกิดขึ้นหรือผลที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาท้องถิ่น โดยใช้การวิเคราะห์เชิงเทคนิค Trend หรือนำเทคนิค Demand (Demand Analysis) / Global Demand หรืออื่น ๆ มาเชื่อมต่อ เป็นการวิเคราะห์โครงการเพื่อสอดคล้องกับยุทธศาสตร์และวิสัยทัศน์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	(5)	
2. การประเมินผลการนำแผนพัฒนาไปปฏิบัติในเชิงปริมาณ	1) การกำหนดและการวิเคราะห์การควบคุมที่มีการใช้ตัวเลขต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้วัดผลเชิงปริมาณ เช่น การวัดจำนวนโครงการ กิจกรรม ครัวเรือน วัสดุ งานต่าง ๆ ก็คือผลผลิตเป็นไปตามที่ตั้งเป้าหมายเอาไว้หรือไม่ จำนวนที่ดำเนินการจริงตามที่ได้กำหนดไว้จำนวนที่ไม่สามารถดำเนินการได้ สามารถอธิบายได้ตามหลักประสิทธิภาพ (Efficiency) ของการพัฒนาท้องถิ่นตามหน้าที่และอำนาจที่ได้กำหนดไว้	10 (5)	
	2) การกำหนดและการวิเคราะห์ผลกระทบ/สิ่งที่กระทบ (Impact) โครงการพัฒนาท้องถิ่นที่ดำเนินการในเชิงปริมาณ (Quantitative) ที่เกิดจาก (1) ได้มีการวิเคราะห์ในเชิงปริมาณด้วยรูปแบบของข้อมูลต่าง ๆ เช่น กราฟ สถิติ เป็นต้น	(5)	
3. การประเมินผลการนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปปฏิบัติในเชิงคุณภาพ	1) การกำหนดและการวิเคราะห์การประเมินประสิทธิผลของแผนพัฒนาในเชิงคุณภาพ คือ การนำเอาเทคนิคต่าง ๆ มาใช้เพื่อวัดว่าภารกิจ โครงการ กิจกรรม ครัวเรือน วัสดุ งานต่าง ๆ ที่ดำเนินการในพื้นที่ ตรงต่อความต้องการของประชาชน และเป็นไปตามหน้าที่และอำนาจ ประชาชนพึงพอใจ มีความสุขจากการพัฒนาท้องถิ่น โครงการพัฒนา ครัวเรือน วัสดุ การดำเนินการต่าง ๆ มีสภาพหรือลักษณะถูกต้องคงทน ถาวร สามารถใช้ได้ตามวัตถุประสงค์หรือไม่ ซึ่งเป็นไปตามหลักประสิทธิผล (Effectiveness) ผลการปฏิบัติราชการที่บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนการปฏิบัติราชการตามที่ได้รับงบประมาณมาดำเนินการ รวมถึงสามารถเทียบเคียงกับส่วนราชการหรือหน่วยงานอื่นได้ และเป็นไปตามหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี	10 (5)	
	2) การกำหนดและการวิเคราะห์ผลกระทบ / สิ่งที่กระทบ (Impact) โครงการที่ดำเนินการในเชิงคุณภาพ (Qualitative) ที่เกิดจากได้มีการวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพ การวัดความพึงพอใจหรือวัดความสุขที่ประชาชนได้รับด้วยรูปแบบของข้อมูลต่าง ๆ เช่น กราฟ สถิติ เป็นต้น	(5)	

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
4. ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ แผนงานการพัฒนา	1) การกำหนดและการวิเคราะห์กลยุทธ์ที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ แผนงาน และงานที่จะพัฒนาท้องถิ่นซึ่งผ่านการวิเคราะห์เพื่อการ พัฒนาท้องถิ่นด้วยเทคนิคการวิเคราะห์ Demand (Demand Analysis) / Trend หลักการบูรณาการ (Integration) หรืออื่น ๆ โดยนำไปจัดทำเป็นรูปโครงการพัฒนาท้องถิ่นที่เป็นรูปธรรม	10 (5)	
	2) การกำหนดและการวิเคราะห์กลยุทธ์สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ การพัฒนาท้องถิ่น นำไปสู่การจัดทำโครงการ กิจกรรม คุรุภัณฑ์ วัสดุในการจัดทำบริการสาธารณะหรือกิจกรรมสาธารณะที่เป็น รูปธรรม	(5)	
5. โครงการพัฒนาตาม แผนพัฒนาท้องถิ่น	ควรประกอบด้วยข้อมูลดังนี้	30	
5.1 ความชัดเจนของ ชื่อโครงการ	1) “โครงการพัฒนา” หมายความว่า โครงการที่ดำเนินการจัดทำ บริการสาธารณะและกิจกรรมสาธารณะเพื่อให้การพัฒนาบรรลุ ตามวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้ 2) โครงการพัฒนาท้องถิ่นมีวัตถุประสงค์สนองต่อยุทธศาสตร์การ พัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและดำเนินการเพื่อให้การ พัฒนาบรรลุตามวิสัยทัศน์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ กำหนดไว้ชื่อโครงการมีความชัดเจน มุ่งเน้นไปเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นการเฉพาะ อ่านแล้วเข้าใจได้ว่าจะพัฒนาอะไร หรือสิ่งที่จะทำ นั้นจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต	(5)	
5.2 กำหนด วัตถุประสงค์สอดคล้อง กับโครงการ	การกำหนดมีวัตถุประสงค์ของโครงการต้องมีความชัดเจน (Clear objective) ตอบสนองต่อโครงการพัฒนาท้องถิ่น โครงการต้อง กำหนดวัตถุประสงค์สอดคล้องกับความเป็นมาของโครงการ สอดคล้องกับหลักการและเหตุผล วิธีการดำเนินงานต้อง สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ มีความเป็นไปได้ชัดเจน มี ลักษณะเฉพาะเจาะจง จะดำเนินการเพื่อสนับสนุน/ส่งเสริม ฯลฯ	(5)	
5.3 เป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ) มี ความชัดเจนนำไปสู่การ ตั้งงบประมาณได้ถูกต้อง	สภาพที่อยากให้เกิดขึ้นในอนาคตเป็นทิศทางที่ต้องไปให้ถึง เป้าหมายต้องชัดเจน สามารถระบุจำนวนเท่าใด กลุ่มเป้าหมาย คืออะไร มีผลผลิตอย่างไร กลุ่มเป้าหมาย พื้นที่ดำเนินงานและ ระยะเวลาดำเนินงานลงรายละเอียดให้ชัดเจนว่าโครงการนี้จะทำ ที่ไหน เริ่มต้นในช่วงเวลาใดและจบลงเมื่อไร ใครคือ กลุ่มเป้าหมายของโครงการ หากกลุ่มเป้าหมายมีหลายกลุ่มก็ให้ ระบุว่ากลุ่มเป้าหมายหลัก กลุ่มเป้าหมายรองหรือกลุ่มเป้าหมาย เดียวกัน เป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ) จะนำไปสู่การ ประมาณการราคาในช่องของ “งบประมาณ”	(5)	

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
5.4 มีการประมาณการราคาถูกต้องตามหลักวิธีการงบประมาณ	<p>1) มีการประมาณราคาในโครงการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อจัดทำบริการสาธารณะหรือกิจกรรมสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืนการประมาณการราคาถูกต้องตามหลักวิธีงบประมาณ การประมาณราคาสอดคล้องกับโครงการ การจัดทำบริการสาธารณะหรือกิจกรรมสาธารณะหรือถูกต้องตามหลักวิชาการทางช่าง หลักของราคากลางตามพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. 2560 มีความโปร่งใสในการกำหนดราคากลางและตรวจสอบได้ในเชิงประจักษ์ การประมาณการราคาที่เกิดจากเป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ)</p> <p>2) งบประมาณโครงการพัฒนาจะต้องคำนึงถึงหลักสำคัญ 5 ประการ ในการจัดทำโครงการ ได้แก่ (1) ความประหยัด (Economy) (2) ความมีประสิทธิภาพ (Efficiency) (3) ความมีประสิทธิภาพ (Effectiveness) (4) ลดความเหลื่อมล้ำในการพัฒนาท้องถิ่นนำไปสู่ความยุติธรรม (Equity) และ (5) ความโปร่งใส (Transparency) ชัดเจนตรวจสอบได้ วัดได้ พิสูจน์ได้ว่าเป็นจริงในเวลานั้น</p>	(5)	
5.5 มีการกำหนดตัวชี้วัด (KPI) และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และผลที่คาดว่าจะได้รับ	มีการกำหนดดัชนีชี้วัดผลงาน (Key Performance Indicator : KPI) ที่สามารถวัดได้ (measurable) ใช้บอกประสิทธิผล (effectiveness) ใช้บอกประสิทธิภาพ (efficiency) ได้ เช่น การกำหนดความพึงพอใจ การกำหนดร้อยละ การกำหนดอันเกิดจากผลของวัตถุประสงค์ที่เกิดสิ่งที่ได้รับ (การคาดการณ์ คาดว่าจะได้รับ) ตัวชี้วัดที่แสดงให้เห็นว่าจะดำเนินการให้เกิดผลสำเร็จอย่างไรหรือผลที่คาดว่าจะได้รับอย่างไร ไม่ใช่การกำหนด KPI เป็นครั้งหนึ่ง/แห่งหนึ่ง/หนึ่งโครงการ/ความกว้าง/ความยาว ฯลฯ	(5)	

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
5.6 ผลที่คาดว่าจะได้รับสอดคล้องกับโครงการและวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้	ผลที่ได้รับเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้จริงจากการดำเนินงานตามโครงการพัฒนา ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ การได้ผลหรือผลที่เกิดขึ้นจะต้องเท่ากับวัตถุประสงค์หรือมากกว่าวัตถุประสงค์ ซึ่งการเขียนวัตถุประสงค์ควรคำนึงถึง (1) ความเป็นไปได้และมีความเฉพาะเจาะจง ในการดำเนินงานตามโครงการ (2) วัดและประเมินผลระดับของความสำเร็จได้ (3) ระบุสิ่งที่ต้องการดำเนินงานอย่างชัดเจนและเฉพาะเจาะจงมากที่สุดและสามารถปฏิบัติได้ (4) เป็นเหตุเป็นผล สอดคล้องกับความเป็นจริง (5) ส่งผลต่อการบ่งบอกเวลาได้	(5)	
6. โครงการพัฒนาที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี 6.1 โครงการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีในภาพรวม	โครงการพัฒนาท้องถิ่นนำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีในภาพรวม ประกอบด้วยโครงการ กิจกรรม ภารกิจ ครุภัณฑ์ วัสดุ งานต่าง ๆ ที่นำไปดำเนินการจัดทำบริการสาธารณะหรือกิจกรรมสาธารณะ จำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 ของงบประมาณรายจ่ายประจำปีตามข้อบัญญัติ/เทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีที่ตั้งไว้	35 (5)	
6.2 โครงการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายแก้ไขปัญหาคความยากจน	โครงการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี ประกอบด้วยโครงการ กิจกรรม ภารกิจ วัสดุ งานต่าง ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาคความยากจนหรือการส่งเสริมอาชีพประชาชนในท้องถิ่น จำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 2 ของงบประมาณรายจ่ายประจำปีตามข้อบัญญัติ / เทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีที่ตั้งไว้	(5)	
6.3 โครงการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายด้านการบริหารจัดการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	โครงการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี ประกอบด้วยโครงการ กิจกรรม ภารกิจ วัสดุ งานต่าง ๆ เพื่อการบริหารจัดการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 2 ของงบประมาณรายจ่ายประจำปีตามข้อบัญญัติ / เทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีที่ตั้งไว้	(5)	
6.4 โครงการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณเกี่ยวกับสุขภาพ	โครงการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี ประกอบด้วยโครงการ กิจกรรม ภารกิจ วัสดุ งานต่าง ๆ ที่ดำเนินการเกี่ยวกับสุขภาพหรือการดำเนินการด้านสาธารณสุข จำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 2 ของงบประมาณรายจ่ายประจำปีตามข้อบัญญัติ / เทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีที่ตั้งไว้	(5)	

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
6.5 โครงการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณเกี่ยวกับด้านการศึกษา ศิลปะ ศาสนา วัฒนธรรม จารีต ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น	โครงการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี ประกอบด้วยโครงการ กิจกรรม คุรุภัณฑ์ วัสดุ งานต่าง ๆ ที่ดำเนินการด้านการศึกษา ศิลปะ ศาสนา วัฒนธรรม จารีต ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น จำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 2 ของงบประมาณรายจ่ายประจำปีตามข้อบัญญัติ / เทศบัญญัติ งบประมาณรายจ่ายประจำปีที่ตั้งไว้	(5)	
6.6 โครงการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณเกี่ยวกับด้านโครงสร้างพื้นฐาน	โครงการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี ประกอบด้วยโครงการ กิจกรรม คุรุภัณฑ์ วัสดุ งานต่าง ๆ ที่ดำเนินการด้านโครงสร้างพื้นฐาน หรือการคมนาคม เช่น ก่อสร้าง ปรับปรุง ซ่อมแซมถนน ฯลฯ จำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 2 ของงบประมาณรายจ่ายประจำปีตามข้อบัญญัติ / เทศบัญญัติ งบประมาณรายจ่ายประจำปีที่ตั้งไว้	(5)	
6.7 โครงการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณเกี่ยวกับด้านการบริหารจัดการน้ำ	โครงการพัฒนาท้องถิ่นที่นำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี ประกอบด้วยโครงการ กิจกรรม คุรุภัณฑ์ วัสดุ งานต่าง ๆ ที่ดำเนินการด้านการบริหารจัดการน้ำ เช่น ก่อสร้าง ปรับปรุงแหล่งน้ำ ขุด ตัดตั้ง หรือการบริหารจัดการน้ำรวมถึงน้ำประปา ฯลฯ จำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 2 ของงบประมาณรายจ่ายประจำปีตามข้อบัญญัติ / เทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีที่ตั้งไว้	(5)	
รวม	20 หลักเกณฑ์/ตัวชี้วัด	๑๐๐	

ผลการติดตามประเมินผล ปีงบประมาณ พ.ศ. 2564

การติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์

แบบที่ 1 รายงานการประเมินการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

คำชี้แจง เป็นแบบประเมินตนเองในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาหลังจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ประกาศใช้แผนยุทธศาสตร์แล้ว

ประเด็นการประเมิน	มีการดำเนินงาน	ไม่มีการดำเนินงาน
ส่วนที่ 1 คณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น		
1. มีการจัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น	✓	
2. มีการจัดประชุมคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น	✓	
3. มีการจัดประชุมอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ	✓	
4. มีการจัดตั้งคณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น	✓	
5. มีการจัดประชุมคณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น	✓	
6. มีคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นและประชาคมท้องถิ่นพิจารณาร่างแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา	✓	
ส่วนที่ 2 การจัดทำแผนการพัฒนาท้องถิ่น		
7. มีการรวบรวมข้อมูลและปัญหาสำคัญของท้องถิ่นมาจัดทำฐานข้อมูล	✓	
8. มีการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผน	✓	
9. มีการวิเคราะห์ศักยภาพของท้องถิ่น (SWOT) เพื่อประเมินสถานภาพการพัฒนาท้องถิ่น	✓	
10. มีการกำหนดวิสัยทัศน์และภารกิจหลักการพัฒนาท้องถิ่นที่สอดคล้องกับศักยภาพของท้องถิ่น	✓	
11. มีการกำหนดวิสัยทัศน์และภารกิจหลักการพัฒนาท้องถิ่นที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัด	✓	
12. มีการกำหนดจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน	✓	
13. มีการกำหนดเป้าหมายการพัฒนาท้องถิ่น	✓	
14. มีการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาและแนวทางการพัฒนา	✓	
15. มีการกำหนดยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของจังหวัด	✓	
16. มีการอนุมัติและประกาศใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนา	✓	
17. มีการจัดทำบัญชีกลุ่มโครงการในแผนยุทธศาสตร์	✓	
18. มีการกำหนดรูปแบบการติดตามประเมินผลแผนยุทธศาสตร์	✓	
19. มีการทบทวนแผนยุทธศาสตร์หรือไม่	✓	

การพิจารณาการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เพื่อความสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่น
(พ.ศ.2561 – 2565) ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2564

ประเด็นพิจารณา	คะแนน	คะแนนที่ได้
1. ข้อมูลสภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	20	20
2. การวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพ	20	17
3. ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย	60	60
3.1 ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	(10)	10
3.2 ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด	(10)	10
3.3 ยุทธศาสตร์จังหวัด	(10)	10
3.4 วิสัยทัศน์	(5)	5
3.5 กลยุทธ์	(5)	5
3.6 เป้าประสงค์ของแต่ละประเด็นกลยุทธ์	(5)	5
3.7 จุดยืนทางยุทธศาสตร์	(5)	5
3.8 แผนงาน	(5)	5
3.9 ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม	(5)	5
รวม	100	97

การให้คะแนนแนวทางการการพิจารณาการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เพื่อความสอดคล้อง
แผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ประเด็นพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
1. ข้อมูลสภาพทั่วไป และข้อมูลพื้นฐาน ขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น	ควรประกอบด้วยข้อมูลดังนี้ (1) ข้อมูลเกี่ยวกับด้านกายภาพ เช่น ที่ตั้งของหมู่บ้าน/ ชุมชน/ตำบล ลักษณะภูมิประเทศ ลักษณะภูมิอากาศ ลักษณะของดิน ลักษณะของแหล่งน้ำ ลักษณะของไม้/ป่า ไม้ ฯลฯ ด้านการเมือง/การปกครอง เช่น เขตการปกครอง การเลือกตั้ง ฯลฯ	20 (3)	20 3
	(2) ข้อมูลเกี่ยวกับด้านการเมือง/การปกครอง เช่น เขตการ ปกครอง การเลือกตั้ง ฯลฯ ประชากร เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับ จำนวนประชากร และช่วงอายุและจำนวนประชากร ฯลฯ	(2)	2
	(3) ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพทางสังคม เช่น การศึกษา สาธารณสุข อาชญากรรม ยาเสพติด การสังคมสงเคราะห์ ฯลฯ	(2)	2
	(4) ข้อมูลเกี่ยวกับระบบบริการพื้นฐาน เช่น การคมนาคม ขนส่ง การไฟฟ้า การประปา โทรศัพท์ ฯลฯ	(2)	2
	(5) ข้อมูลเกี่ยวกับระบบเศรษฐกิจ เช่น การเกษตร การ ประมง การปศุสัตว์ การบริการ การท่องเที่ยว อุตสาหกรรม การพาณิชย์/กลุ่มอาชีพ แรงงาน ฯลฯ และ เศรษฐกิจพอเพียงท้องถิ่น (ด้านการเกษตรและแหล่งน้ำ)	(2)	2
	(6) ข้อมูลเกี่ยวกับศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม เช่น การ นับถือศาสนา ประเพณีและงานประจำปี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภาษาถิ่น สินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึก ฯลฯ	(2)	2
	(7) ข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติ เช่น น้ำ ป่าไม้ ภูเขา คุณภาพของทรัพยากรธรรมชาติ ฯลฯ	(2)	2
	(8) การสำรวจและจัดเก็บข้อมูลเพื่อการจัดทำแผนพัฒนา ท้องถิ่นหรือการใช้ข้อมูล จปฐ.	(2)	2
	(9) การประชุมประชาคมท้องถิ่น รูปแบบ วิธีการ และการ ดำเนินการประชุมประชาคมท้องถิ่น โดยใช้กระบวนการ ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมตัดสินใจ ร่วมตรวจสอบ ร่วมรับ ประโยชน์ ร่วมแก้ปัญหา ปรึกษาหารือแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เพื่อแก้ปัญหาสำหรับการพัฒนาท้องถิ่นตามอำนาจหน้าที่ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	(3)	3

ประเด็นพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
2. การวิเคราะห์ สภาพการณ์และ ศักยภาพ	ควรประกอบด้วยข้อมูลดังนี้ (1) การวิเคราะห์ที่ครอบคลุมความเชื่อมโยง ความสอดคล้องยุทธศาสตร์จังหวัด ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นโยบายของผู้บริหารท้องถิ่น รวมถึงความเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และ Thailand 4.0	20 (5)	17 5
	(2) การวิเคราะห์การใช้ผังเมืองรวมหรือผังเมืองเฉพาะ และการบังคับใช้ ผลของการบังคับใช้ สภาพการณ์ที่เกิดขึ้นต่อการพัฒนาท้องถิ่น	(3)	3
	(3) การวิเคราะห์ทางสังคม เช่น ด้านแรงงาน การศึกษา สาธารณสุข ความยากจน อาชญากรรม ปัญหาเสพติด เทคโนโลยี จารีตประเพณี วัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นต้น	(3)	2
	(4) การวิเคราะห์ทางเศรษฐกิจ ข้อมูลด้านรายได้ครัวเรือน การส่งเสริมอาชีพ กลุ่มอาชีพ กลุ่มทางสังคม การพัฒนาอาชีพและกลุ่มต่าง ๆ สภาพทางเศรษฐกิจและความ เป็นอยู่ทั่วไป เป็นต้น	(23)	2
	(5) การวิเคราะห์สิ่งแวดล้อม พื้นที่สีเขียว ธรรมชาติต่าง ๆ ทางภูมิศาสตร์ กระบวนการหรือสิ่งที่เกิดขึ้น การประดิษฐ์ ที่มีผลต่อสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา	(3)	2
	(6) ผลการวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสถานการณ์การพัฒนาในปัจจุบันและโอกาสการพัฒนาในอนาคตของท้องถิ่น ด้วยเทคนิค SWOT Analysis ที่อาจส่งผลกระทบต่อการทำงาน ได้แก่ S-Strength (จุดแข็ง) W-Weakness (จุดอ่อน) O-Opportunity (โอกาส) และ T-Threat (อุปสรรค)	(3)	3

ประเด็นพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
3. ยุทธศาสตร์ 3.1 ยุทธศาสตร์ของ องค์การบริหารส่วน จังหวัดพิษณุโลก	ควรประกอบด้วยข้อมูลดังนี้ สอดคล้องกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น ประเด็นปัญหาการพัฒนาและแนวทางการพัฒนาที่สอดคล้อง กับยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และเชื่อมโยง หลักประชาธิรัฐ แผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี แผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และ Thailand 4.0	20 (5)	17 5
3.2 ยุทธศาสตร์ของ องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นในเขตจังหวัด พิษณุโลก	สอดคล้องและเชื่อมโยงกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม ของท้องถิ่น และยุทธศาสตร์จังหวัด และเชื่อมโยงหลักประชา ธิรัฐ แผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติและ Thailand 4.0	(10)	10
3.3 ยุทธศาสตร์ จังหวัดพิษณุโลก	สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการบริหารราชการแผ่นดิน นโยบาย/ยุทธศาสตร์ คสช. และนโยบายรัฐบาล หลักประชาธิรัฐ แผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และ Thailand 4.0	(3)	3
3.4 วิสัยทัศน์	วิสัยทัศน์ ซึ่งมีลักษณะแสดงสถานภาพที่องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นต้องการจะเป็นหรือบรรลุถึงอนาคตอย่างชัดเจน สอดคล้องกับโอกาสและศักยภาพที่เป็นลักษณะเฉพาะของ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสัมพันธ์กับโครงการพัฒนา ท้องถิ่น	(3)	2
3.5 กลยุทธ์	แสดงให้เห็นช่องทาง วิธีการ ภารกิจหรือสิ่งที่ต้องการทำตาม อำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จะนำไปสู่การ บรรลุวิสัยทัศน์ หรือ แสดงให้เห็นถึงความชัดเจนในสิ่งที่ ดำเนินการให้บรรลุวิสัยทัศน์นั้น	(3)	2
3.6 เป้าประสงค์ของ แต่ละประเด็นกลยุทธ์	เป้าประสงค์ของแต่ละประเด็นกลยุทธ์มีความสอดคล้องและ สนับสนุนต่อกลยุทธ์ที่จะเกิดขึ้น มุ่งหมายสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ชัดเจน	(5)	5
3.7 จุดยืนทาง ยุทธศาสตร์ (Positioning)	ความมุ่งมั่นอันแน่วแน่ในการวางแผนพัฒนาท้องถิ่น เพื่อให้ บรรลุวิสัยทัศน์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเกิดจาก ศักยภาพของพื้นที่จริง ที่จะนำไปสู่ผลสำเร็จทางยุทธศาสตร์	(5)	5
3.8 แผนงาน	แผนงานหรือจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาในอนาคต กำหนด จุดมุ่งหมายในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือแผนงานที่เกิดจาก เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย กลยุทธ์ จุดยืนทาง ยุทธศาสตร์และยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ มีความชัดเจน นำไปสู่การจัดทำโครงการพัฒนาท้องถิ่นใน แผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี โดยระบุแผนงานและความเชื่อมโยง ดังกล่าว	(5)	5

ประเด็นพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
3.9 ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม	ความเชื่อมโยงองค์รวมที่นำไปสู่การพัฒนาท้องถิ่นที่เกิดผลผลิต/โครงการ จากแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 Thailand 4.0 แผนพัฒนาภาค/แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด และยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	(5)	5
3.10 ผลผลิต/โครงการ	ผลผลิต/โครงการ เป็นผลผลิตที่เป็นชุดหรือเป็นโครงการที่เป็นชุด กลุ่มหรืออันหนึ่งอันเดียวกัน ลักษณะเดียวกัน เป็นต้น เพื่อนำไปสู่การจัดทำโครงการเพื่อพัฒนาท้องถิ่นในแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีอย่างถูกต้องและครบถ้วน	(5)	3
รวมคะแนน		100	94

ผลการติดตามและประเมินผลโครงการ

แบบที่ 2 แบบติดตามและประเมินผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

คำชี้แจง : แบบที่ 2 เป็นแบบติดตามตนเอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อติดตามผลการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ภายใต้แผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี โดยมีกำหนดระยะเวลาในการติดตามและรายงานผลการดำเนินงานทุก ๆ 3 เดือน เริ่มตั้งแต่สิ้นสุดการดำเนินงานในเดือนตุลาคม - ธันวาคม หรือไตรมาสที่ 1

จำนวนโครงการและงบประมาณตามแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ.2561 – 2565)

ยุทธศาสตร์	2561		2562		2563		2564		2565	
	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ
1. ด้านการบริหารจัดการที่ดีและเสริมสร้างเครือข่ายทุกภาคส่วน	70	85,409,856	80	71,962,455	62	77,765,730	78	50,325,680	50	64,909,782
2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น	144	82,628,043	153	95,887,193	140	60,933,383	172	61,382,331	168	102,462,300
3. ด้านการพัฒนาอาชีพและเพิ่มรายได้	4	2,850,000	9	3,450,000	15	5,250,000	15	4,250,000	9	900,000
4. ด้านการท่องเที่ยวและบริการ	21	148,301,000	18	63,360,000	30	60,887,200	18	50,237,000	10	7,954,000
5. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน	61	247,112,160	58	391,794,200	69	382,220,660	68	429,135,103	30	318,699,200
6. ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	53	102,287,000	50	80,622,000	46	80,820,000	54	70,620,200	62	71,467,000
7. ด้านการคมนาคมขนส่งและผังเมือง	362	1,611,943,266	302	1,198,876,526	364	386,814,279	352	1,308,876,526	144	737,968,065
8. ด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคสาธารณูปการ	2	3,239,000	3	4,739,000	6	47,609,000	7	60,580,000	4	60,580,000
รวม	717	2,283,770,325	652	1,909,691,374	732	1,102,300,252	764	2,035,406,840	477	1,367,640,347

ผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาท้องถิ่น ปีงบประมาณ พ.ศ.2564

ยุทธศาสตร์	จำนวนโครงการที่ดำเนินการแล้วเสร็จ		จำนวนโครงการที่ยังไม่ได้ดำเนินการ		จำนวนโครงการที่มีการยกเลิก		จำนวนโครงการที่มีการเพิ่มเติม		จำนวนโครงการทั้งหมด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ด้านการบริหารจัดการที่ดีและเสริมสร้างเครือข่ายทุกภาคส่วน	19	46.34	4	9.75	5	12.19	13	31.70	41	100
2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น	12	36.36	9	27.27	8	24.24	4	12.12	33	100
3. ด้านการพัฒนาอาชีพและเพิ่มรายได้	2	40.00	3	60.00	-	-	-	-	5	100
4. ด้านการท่องเที่ยวและบริการ	-	-	6	85.71	-	-	1	14.28	7	100
5. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน	2	10.00	15	75.00	3	15.00	-	-	20	100
6. ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	5	38.46	6	46.15	2	15.38	-	-	13	100
7. ด้านการคมนาคมขนส่งและผังเมือง	46	28.39	114	70.37	2	1.23	-	-	162	100
8. ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และสาธารณูปโภค สาธารณูปการ	3	75.00	-	-	1	25.00	-	-	4	100
รวม	89	31.23	157	55.09	21	7.37	18	6.31	285	100

แบบที่ 3/1 แบบประเมินผลการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์

คำชี้แจง : เป็นแบบประเมินตนเอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ประเมินผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกที่กำหนดไว้
ยุทธศาสตร์และโครงการปีงบประมาณ พ.ศ.2564

ยุทธศาสตร์	จำนวนโครงการ	
	จำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน	จำนวนโครงการที่ได้ปฏิบัติ
1. ด้านการบริหารจัดการที่ดีและเสริมสร้างเครือข่ายทุกภาคส่วน	78	41
2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น	172	33
3. ด้านการพัฒนาอาชีพและเพิ่มรายได้	15	5
4. ด้านการท่องเที่ยวและบริการ	18	7
5. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน	68	20
6. ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	54	13
7. ด้านการคมนาคมขนส่งและผังเมือง	352	162
8. ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และสาธารณูปโภค สาธารณูปการ	7	4
รวม	764	285

การวิเคราะห์เชิงปริมาณงบประมาณ พ.ศ.2564

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง		จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (คน)	ร้อยละ
1	เพศ		
	ชาย	1,160	42.96
	หญิง	1,540	57.04
	รวม	2,700	100
2	อายุ		
	อายุต่ำกว่า 20 ปี	167	6.19
	อายุ 20 – 30 ปี	324	12.00
	อายุ 31 – 40 ปี	812	30.07
	อายุ 41 – 50 ปี	719	26.63
	อายุ 51 – 60 ปี	523	19.37
	อายุมากกว่า 60 ปี	155	5.74
	รวม	2,700	100
	3	ระดับการศึกษา	
ต่ำกว่าประถมศึกษา		350	12.96
ประถมศึกษา		362	13.41
มัธยมศึกษาตอนต้น		520	19.26
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. หรือเทียบเท่า		541	20.04
ปวส./อนุปริญญาหรือ เทียบเท่า		439	16.26
ปริญญาตรี		245	9.07
สูงกว่าปริญญาตรี		145	5.37
อื่น ๆ		98	3.63
รวม		2,700	100

4	กลุ่มเป้าหมาย		
	รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	245	9.07
	ลูกจ้าง/พนักงานบริษัท	280	10.37
	ผู้ประกอบการ/เจ้าของธุรกิจ/ ค้าขาย	875	32.41
	เกษตรกร	887	32.85
	นักเรียน/นักศึกษา	268	9.93
	อื่น ๆ	145	5.37
	รวม	2,700	100

ผลการดำเนินงานในภาพรวม

แบบประเมินความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นแบบประเมินผลความพึงพอใจของประชาชนผู้ที่เกี่ยวข้องต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกในภาพรวม

ความพึงพอใจ	พอใจมาก (ร้อยละ)	พอใจ (ร้อยละ)	ไม่พอใจ (ร้อยละ)
1) มีการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในโครงการ / กิจกรรม	62.34	35.31	2.35
2) มีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรับรู้ข้อมูลของโครงการ / กิจกรรม	58.54	36.75	4.71
3) มีการเปิดโอกาสให้ประชาชนแสดงความคิดเห็นในโครงการ / กิจกรรม	67.58	27.22	5.2
4) มีการรายงานผลการดำเนินงานของโครงการ/กิจกรรมต่อสาธารณะ	70.76	25.56	3.68
5) การเปิดโอกาสให้ประชาชนตรวจสอบการดำเนินโครงการ / กิจกรรม	56.79	28.83	14.38
6) การดำเนินงานเป็นไปตามระยะเวลาที่กำหนด	71.53	20.09	8.38
7) ผลการดำเนินโครงการ / กิจกรรม นำไปสู่การแก้ไขปัญหาของประชาชนในท้องถิ่น	72.49	16.41	11.1
8) การแก้ไขปัญหา และการตอบสนองความต้องการของประชาชน	74.32	18.74	6.94
9) ประโยชน์ที่ประชาชนได้รับจากการดำเนินโครงการ / กิจกรรม	73.56	20.93	5.51
ภาพรวม	67.55	25.54	6.92

ผลความพึงพอใจของประชาชนต่อการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกอยู่ใน ระดับพอใจมาก มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจมาก ร้อยละ 67.55 พอใจ ร้อยละ 25.54 ไม่พอใจร้อยละ 6.92 ตามลำดับ

การพิจารณาการติดตามและประเมินผลโครงการเพื่อความสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่น
(พ.ศ.2561 – 2565) ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก
ประจำปีงบประมาณ 2564

ประเด็นการพิจารณา	คะแนน	คะแนน ที่ได้
1. การสรุปสถานการณ์การพัฒนา	10	9
2. การประเมินผลการนำแผนพัฒนาไปปฏิบัติในเชิงปริมาณ	10	8
3. การประเมินผลการนำแผนพัฒนาไปปฏิบัติในเชิงคุณภาพ	10	8
4. แผนงานและยุทธศาสตร์การพัฒนา	10	9
5. โครงการพัฒนา ประกอบด้วย	60	60
5.1 ความชัดเจนของชื่อโครงการ	(5)	5
5.2 กำหนดวัตถุประสงค์สอดคล้องกับโครงการ	(5)	5
5.3 เป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ) มีความชัดเจนนำไปสู่การตั้งงบประมาณได้ถูกต้อง	(5)	5
5.4 โครงการมีความสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	(5)	5
5.5 เป้าหมาย (ผลผลิตโครงการ) มีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	(5)	5
5.6 โครงการมีความสอดคล้องกับ Thailand 4.0	(5)	5
5.7 โครงการสอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัด	(5)	5
5.8 โครงการแก้ไขปัญหาความยากจนหรือการเสริมสร้างให้ประเทศชาติมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน ภายใต้หลักปรัชญา	(5)	5
5.9 งบประมาณมีความสอดคล้องกับเป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ)	(5)	5
5.10 มีการประมาณการราคาถูกต้องตามหลักวิธีการงบประมาณ	(5)	5
5.11 มีการกำหนดตัวชี้วัด (KPI) และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และผลที่คาดว่าจะได้รับ	(5)	5
5.12 ผลที่คาดว่าจะได้รับ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์	(5)	5
รวม	100	94

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
1. การสรุป สถานการณ์พัฒนา	เป็นการวิเคราะห์กรอบการจัดทำยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ใช้การวิเคราะห์ SWOT Analysis/Demand (Demand Analysis) / Global Demand และ Trend ปัจจุบันและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนา อย่างน้อยต้องประกอบด้วย การวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ ดั่งสังคม ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	10	9
2. การประเมินผล การนำแผนพัฒนา สี่ปีไปปฏิบัติในเชิง ปริมาณ	1) การควบคุมที่มีการใช้ตัวเลขต่างๆ เพื่อนำมาใช้วัดผลในเชิงปริมาณ เช่น การวัดจำนวนโครงการ กิจกรรม งานต่าง ๆ ก็คือ ผลผลิตนั้นเองว่าเป็นไปตามที่ตั้งเป้าหมายเอาไว้หรือไม่จำนวนที่ดำเนินการจริงตามที่ได้กำหนดไว้เท่าไร จำนวนที่ไม่สามารถดำเนินการได้มีจำนวนเท่าไรสามารถอธิบายได้ตามหลักประสิทธิภาพ (Efficiency) ของการพัฒนาท้องถิ่นตามอำนาจหน้าที่ที่ได้กำหนดไว้ 2) วิเคราะห์ผลกระทบ/สิ่งที่กระทบ (Impact) โครงการที่ดำเนินการในเชิงปริมาณ (Quantitative)	10	8
3. การประเมินผล การนำแผนพัฒนา สี่ปีไปปฏิบัติในเชิง คุณภาพ	1) การประเมินประสิทธิผลของแผนพัฒนาในเชิงคุณภาพคือการนำเอาเทคนิคต่าง ๆ มาใช้เพื่อวัดว่าภารกิจ โครงการ กิจกรรม งานต่าง ๆ ที่ดำเนินการในพื้นที่นั้น ๆ ตรงต่อความต้องการของประชาชนหรือไม่และเป็นไปตามอำนาจหน้าที่หรือไม่ ประชาชนพึงพอใจหรือไม่ สิ่งของ วัสดุ ครุภัณฑ์ การดำเนินการต่าง ๆ มีสภาพหรือลักษณะถูกต้อง คงทน ถาวร สามารถใช้การได้ตามวัตถุประสงค์หรือไม่ ซึ่งเป็นตามหลักประสิทธิผล (Effectiveness) ผลการปฏิบัติราชการที่บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนการปฏิบัติราชการตามที่ได้รับงบประมาณมาดำเนินการ รวมถึงสามารถเทียบเคียงกับส่วนราชการหรือหน่วยงาน 2) วิเคราะห์ผลกระทบ/สิ่งที่กระทบ (Impact) โครงการที่ดำเนินการในเชิงคุณภาพ (Qualitative)	10	8
4. แผนงานและ ยุทธศาสตร์การ พัฒนา	1) วิเคราะห์แผนงาน งาน ที่เกิดจากด้านต่าง ๆ มีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในมิติต่าง ๆ จนนำไปสู่การจัดทำโครงการพัฒนาท้องถิ่นโดยใช้ SWOT Analysis/Demand (Demand Analysis)/Global Demand/Trend หรือหลักการบูรณาการ (Integration) กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีพื้นที่ติดต่อกัน 2) วิเคราะห์แผนงาน งาน ที่เกิดจากด้านต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับการแก้ไขปัญหาความยากจน หลักปรัชชารัฐ และหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและโดยเฉพาะเศรษฐกิจพอเพียงท้องถิ่น (ด้านการเกษตรและแหล่งน้ำ) (Local Sufficiency Economy Plan : LSEP)	10	9

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
5. โครงการพัฒนา	ควรประกอบด้วยข้อมูลดังนี้	60	60
5.1 ความชัดเจนของชื่อโครงการ	เป็นโครงการที่มีวัตถุประสงค์สนองต่อแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและดำเนินการเพื่อให้การพัฒนาบรรลุตามวิสัยทัศน์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่กำหนดไว้ ชื่อโครงการมีความชัดเจน มุ่งไปเรื่องใดเรื่องหนึ่งอ่านแล้วเข้าใจได้ว่าจะพัฒนาอะไรในอนาคต	(5)	5
5.2 กำหนดวัตถุประสงค์สอดคล้องกับโครงการ	มีวัตถุประสงค์ชัดเจน (Clear objective) โครงการต้องกำหนดวัตถุประสงค์สอดคล้องกับความเป็นมาของโครงการ สอดคล้องกับหลักการและเหตุผล วิธีการดำเนินงานต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ มีความเป็นไปได้อย่างชัดเจน มีลักษณะเฉพาะเจาะจง	(5)	5
5.3 เป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ) มีความชัดเจนนำไปสู่การตั้งงบประมาณได้ถูกต้อง	สภาพที่อยากให้เกิดขึ้นในอนาคตเป็นทิศทางที่ต้องไปถึงเป้าหมายต้องชัดเจน สามารถระบุจำนวนเท่าไร กลุ่มเป้าหมายคืออะไร มีผลผลิตอย่างไร กลุ่มเป้าหมาย พื้นที่ดำเนินงานและระยะเวลา ดำเนินงานอธิบายให้ชัดเจนว่าโครงการนี้จะทำที่ไหน เริ่มต้นในช่วงเวลาใดและจบลงเมื่อไร ใครคือกลุ่มเป้าหมายของโครงการ หากกลุ่มเป้าหมายมีหลายกลุ่ม ให้บอกชัดเจนไปว่าใครคือกลุ่มเป้าหมายหลัก ใครคือกลุ่มเป้าหมายรอง	(5)	5
5.4 โครงการมีความสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ 20 ปี	โครงการสอดคล้องกับ (1) ความมั่นคง (2) การสร้างความสามารถในการแข่งขัน (3) การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน (4) การสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม (5) การสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (6) การปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ เพื่อให้เกิดความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน	(5)	5
5.5 เป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ) มีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	โครงการมีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 โดย (1) ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (2) ยึดคนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา (3) ยึดวิสัยทัศน์ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (4) ยึดเป้าหมายอนาคตประเทศไทย 2579 (5) ยึดหลักการนำไปสู่การปฏิบัติให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างจริงจังใน 5 ปีที่ต่อยอดไปสู่ผลสัมฤทธิ์ที่เป็นเป้าหมายระยะยาว ภายใต้แนวทางการพัฒนา (1) การยกระดับศักยภาพการแข่งขันและการหลุดพ้นกับดักรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง (2) การพัฒนาศักยภาพคนตามช่วงวัยและการปฏิรูประบบเพื่อสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ (3) การลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม (4) การรองรับการเชื่อมโยงภูมิภาคและความเป็นเมือง (5) การสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (6) การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ	(5)	5

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
5.6 โครงการมีความสอดคล้องกับ Thailand 4.0	โครงการมีลักษณะหรือสอดคล้องกับการปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ Value – Based Economy หรือเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม ทำน้อย ได้มาก เช่น (1) เปลี่ยนจากการผลิตสินค้า โภคภัณฑ์ไปสู่สินค้าเชิงนวัตกรรม (2) เปลี่ยนจากการขับเคลื่อนประเทศด้วยภาคอุตสาหกรรม ไปสู่การขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม (3) เปลี่ยนจากการเน้นภาคการผลิตสินค้า ไปสู่การเน้นภาคบริการมากขึ้น รวมถึงโครงการที่เติมเต็มด้วยวิทยาการ ความคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการวิจัยและพัฒนาแล้วต่อยอดความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ เช่น ด้านเกษตรเทคโนโลยีชีวภาพ สาธารณสุข วัฒนธรรม ฯลฯ	(5)	5
5.7 โครงการสอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัด	โครงการพัฒนาท้องถิ่นมีความสอดคล้องกับห้วงระยะเวลาของแผนพัฒนาจังหวัดที่กำหนดขึ้น เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาท้องถิ่นเสมือนหนึ่งการขับเคลื่อนการพัฒนาจังหวัด ซึ่งไม่สามารถแยกส่วนใดส่วนหนึ่งออกจากกันได้ นอกจากนี้โครงการพัฒนาท้องถิ่นต้องเป็นโครงการเชื่อมต่อหรือเดินทางไปด้วยกันกับยุทธศาสตร์จังหวัดที่กำหนดขึ้นที่เป็นปัจจุบัน	(5)	5
5.8 โครงการแก้ไขปัญหาค่าความยากจนหรือการเสริมสร้างให้ประเทศชาติมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน ภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง	เป็นโครงการที่ดำเนินการภายใต้พื้นฐานความพอเพียงที่ประชาชนดำเนินการเองหรือร่วมดำเนินการ เป็นโครงการต่อยอดและขยายได้ เป็นโครงการที่ประชาชนต้องการเพื่อให้เกิดความยั่งยืน ซึ่งมีลักษณะที่จะให้ท้องถิ่นมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นท้องถิ่นที่พัฒนาแล้วด้วยการพัฒนาตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และเศรษฐกิจพอเพียงท้องถิ่น (ด้านการเกษตรและแหล่งน้ำ) (LSEP)	(5)	5
5.9 งบประมาณมีความสอดคล้องกับเป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ)	งบประมาณโครงการพัฒนาจะต้องคำนึงถึงหลักสำคัญ 5 ประการในการจัดทำโครงการ ได้แก่ (1) ความประหยัด (Economy) (2) ความมีประสิทธิภาพ (Efficiency) (3) ความมีประสิทธิภาพ (Effectiveness) (4) ความยุติธรรม (Equity) (5) ความโปร่งใส (Transparency)	(5)	5
5.10 มีการประมาณการราคาถูกต้องตามหลักวิธีการงบประมาณ	การประมาณการราคาเพื่อการพัฒนาต้องให้สอดคล้องกับโครงการถูกต้องตามหลักวิชาการทางช่าง หลักของราคากลาง ราคากลางท้องถิ่นมีความโปร่งใสในการกำหนดราคาและตรวจสอบได้ในเชิงประจักษ์มีความคาดเคลื่อนไม่มากกว่าหรือไม่ต่ำกว่าร้อยละห้าของการนำไปตั้งงบประมาณรายจ่ายในข้อบัญญัติ/เทศบัญญัติ เงินสะสมหรือรายจ่ายพัฒนาที่ปรากฏในรูปแบบอื่น ๆ	(5)	5
5.11 มีการกำหนดตัวชี้วัด (KPI) และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และผลที่คาดว่าจะได้รับ	มีการกำหนดดัชนีชี้วัดผลงาน (Key Performance Indicator : KPI) ที่สามารถวัดได้ (measurable) ใช้บอกประสิทธิผล (effectiveness) ใช้บอกประสิทธิภาพ (efficiency) ได้ เช่น การกำหนดความพึงพอใจ การกำหนดร้อยละ การกำหนดอันเกิดจากผลของวัตถุประสงค์ที่เกิดขึ้นที่สิ่งที่ได้รับ (การคาดการณ์ คาดว่าจะได้รับ)	(5)	5

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
5.12 ผลที่คาดว่าจะได้รับสอดคล้องวัตถุประสงค์	ผลที่ได้รับเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้จริงจากการดำเนินการตามโครงการพัฒนา ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ การได้ผลหรือผลที่เกิดขึ้นจะต้องเท่ากับวัตถุประสงค์หรือมากกว่าวัตถุประสงค์ ซึ่งการเขียนวัตถุประสงค์ควรคำนึงถึง (1) ความเป็นไปได้และมีความเฉพาะเจาะจง ในการดำเนินงานตามโครงการ (2) วัดและประเมินผลระดับของความสำเร็จได้ (3) ระบุสิ่งที่ต้องการดำเนินงานอย่างชัดเจนและเฉพาะเจาะจงมากที่สุดและสามารถปฏิบัติได้ (4) เป็นเหตุเป็นผล สอดคล้องกับความเป็นจริง (5) ส่งผลต่อการบ่งบอกเวลาได้	(5)	5
รวมคะแนน		100	97

สรุปผลการพัฒนาท้องถิ่น จากแผนพัฒนาท้องถิ่น พ.ศ. 2561 - 2565

องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกได้ดำเนินการพัฒนาตามอำนาจหน้าที่ นโยบายของผู้บริหารที่ได้แถลงไว้ต่อสภา และความต้องการของประชาชน ซึ่งส่วนใหญ่ประชาชนมีความต้องการด้านการคมนาคมเป็นอันดับแรก ผลการดำเนินงานที่ผ่านมาจึงเน้นหนักไปที่การก่อสร้าง ปรับปรุง ซ่อมแซมเส้นทางคมนาคม แต่องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกยังมุ่งเน้นในเรื่องการศึกษาฯ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในจังหวัดพิษณุโลกให้เท่าเทียมกันอีกด้วย

สรุปปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะ จากการติดตามและประเมินผล

ปัญหา/อุปสรรค	แนวทางการแก้ไข
การจัดเวทีประชาคมในระดับหมู่บ้าน/ชุมชน หรือตำบล ปัญหาที่นำเสนอมาได้รับการแก้ไขปัญหาลงในสัดส่วนน้อย	อบจ.พิษณุโลก ควรสำรวจปัญหาความจำเป็นเร่งด่วนในการดำเนินงานเพื่อให้ตรงกับความต้องการของประชาชน โดยดำเนินการให้สอดคล้องกับงบประมาณที่มีอยู่อย่างเหมาะสม ให้ครอบคลุมทุก พื้นที่
ประชาชนไม่ทราบข่าวสารการดำเนินงานโครงการของ อบจ.พิษณุโลก ในพื้นที่ของตนเอง คิดว่าเป็นโครงการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น	อบจ.พิษณุโลก ควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์ขอบเขต ขอบข่าย อำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบของอบจ.พิษณุโลก ให้เป็นที่รู้จักแพร่หลายเพิ่มมากขึ้น เช่น ป้ายประชาสัมพันธ์ ชื่อหน่วยงาน, ป้ายประชาสัมพันธ์โครงการต่าง ๆ

ปัญหา/อุปสรรค	แนวทางการแก้ไข
<p>มาตรฐานการดำเนินงานของผู้รับจ้าง บางโครงการประชาชนมีความคาดหวังกับผลการดำเนินงานไว้สูง ประกอบกับผู้รับจ้างบางโครงการขาดความรับผิดชอบกรณีงาน/โครงการที่มีปัญหาและต้องการแก้ไขผู้รับจ้างไม่ให้ความสนใจที่จะแก้ปัญหาอย่างเป็นรูปธรรม</p>	<p>กรณีการดำเนินงานโครงการด้านสาธารณูปโภค สาธารณูปการ บริษัทผู้รับจ้างยังขาดมาตรฐาน การดูแลผลการดำเนินงานในระยะแรกอย่างต่อเนื่อง หลังจากงานแล้วเสร็จ ซึ่งบางโครงการยังอยู่ในระยะประกัน อบจ.พิษณุโลก ควรมีมาตรการที่เข้มงวดเกี่ยวกับมาตรฐานงานให้มีคุณภาพ หรือมีมาตรการบังคับ เร่งรัดให้บริษัทผู้รับจ้างเข้าไปแก้ปัญหาโดยเร็วกรณีงาน/โครงการมีปัญหา</p>
<p>ในการจัดทำแผนพัฒนาได้มีการประชาคมและแผนมาจากความต้องการของประชาชนแต่การดำเนินงานไม่สามารถดำเนินการได้ทั้งหมดตามความต้องการของประชาชน ประกอบกับจำนวนโครงการที่ บรรจุอยู่ในแผนพัฒนา ประจำปีมีจำนวนมากเกินไป จึงขาดความสมดุลกับข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่าย ประจำปี</p>	<p>ควรจัดโครงการ/กิจกรรม ฝึกอบรมให้ประชาชนได้รับความรู้ความเข้าใจด้านกฎหมาย การกระจายอำนาจที่เกี่ยวข้องกับข้อจำกัดของงบประมาณ เพื่อให้ประชาชนทราบว่างค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก สามารถทำได้หรือไม่เพียงใด</p>
<p>ประชาชนส่วนใหญ่ไม่รู้ขอบข่ายอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบของ อบจ.พิษณุโลก พิษณุโลก ต้องการให้ อบจ.พิษณุโลก เข้าไปแก้ไขทุกปัญหา เนื่องจากประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจกฎหมายเรื่องการกระจายอำนาจ เกี่ยวกับข้อจำกัดของการจัดสรรงบประมาณเพื่อการต่าง ๆ ว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกสามารถทำได้หรือไม่เพียงใด</p>	<p>อบจ.พิษณุโลก ควรพิจารณาปรับปรุงการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นให้สอดคล้องกับปัญหาความ ต้องการและบริหารจัดการไปสู่งบประมาณระหว่างการพัฒนาในแต่ละ ยุทธศาสตร์โดยดำเนินการให้ สอดคล้องกับศักยภาพด้านรายรับของแต่ละปีงบประมาณ ของการจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปี</p>
<p>ปัญหาภัยแล้งขาดความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่อง และครอบคลุมทุกพื้นที่</p>	<p>อบจ.พิษณุโลก ควรหาแนวทางการแก้ไขปัญหากล้งให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ทั้งจังหวัดและ อย่งรีบด่วน เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้นและสนองต่อความต้องการ ของประชาชน</p>
<p>การประสานงานระหว่างตัวแทนหน่วยงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดกับประชาชนใน บางอำเภอค่อนข้างน้อยหรือยังขาดความสัมพันธ์ที่ดีเท่าที่ควร</p>	<p>ประชาชนส่วนใหญ่พึงพอใจที่มีเจ้าหน้าที่ออกมาสอบถามความคิดเห็นและความต้องการ โดยมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า ควรมีตัวแทนจากฝ่ายบริหารร่วมออกเยี่ยมเยียนประชาชนเพื่อรับทราบ ปัญหาของประชาชนโดยตรง เพื่อเป็นการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดี ระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัด พิษณุโลกกับประชาชน</p>

ข้อเสนอแนะในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นในอนาคต

ผลกระทบนำไปสู่นาคต

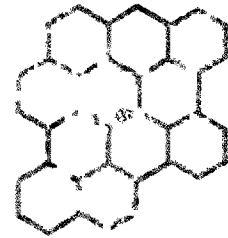
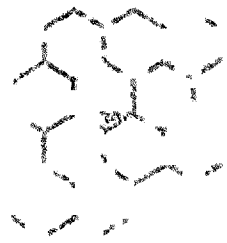
เนื่องจากปัญหาความต้องการที่มีมาก จึงทำให้ไม่สามารถดำเนินโครงการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ได้หมดเนื่องจากข้อจำกัดของงบประมาณ ประกอบกับต้องจัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดพิษณุโลกในการพัฒนาด้านคมนาคม จึงทำให้การพัฒนาในด้านอื่น ๆ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ไม่สามารถพัฒนาได้อย่างเต็มขีดความสามารถมากนัก และอาจจะส่งผลให้การแก้ไขปัญหาของประชาชนไม่ได้รับการแก้ไขให้เป็นรูปธรรมอย่างยั่งยืน

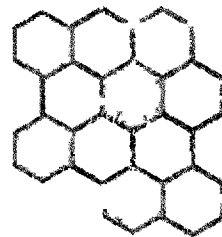
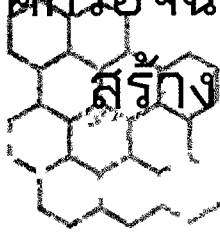
ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะ ผลจากการพัฒนา

จากการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกที่ผ่านมา ผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกถึงแม้ว่าจะมีผลการวัดระดับความพึงพอใจอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด แต่การเก็บข้อมูลจากแผนพัฒนาท้องถิ่นและข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี การจัดทำโครงการ/กิจกรรมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกก็ยังมีประเด็นปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขได้อย่างครอบคลุม ประกอบกับการบูรณาการการทำงานกับส่วนราชการอื่นภายในจังหวัดยังมีน้อย อีกทั้งการติดปัญหาในเรื่องของระเบียบข้อบังคับ อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด จึงทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกไม่สามารถดำเนินการได้อย่างเต็มที่

องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกต้องมีทิศทางในการแก้ไขปัญหาที่ชัดเจน และมุ่งที่จะแก้ไขปัญหาให้กับปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันมาพิจารณาหาแนวทางแก้ไข และร่วมบูรณาการและทำงานร่วมกับส่วนราชการอื่นในจังหวัดพิษณุโลกให้มากขึ้น เพื่อให้การแก้ไขปัญหาของจังหวัดพิษณุโลกเป็นไปอย่างมีทิศทางและสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างยั่งยืนในอนาคต

องค์กรอัจฉริยะ พัฒนาสังคมและคุณภาพชีวิต
สร้างความเป็นธรรม สู่ความยั่งยืน

ฝ่ายนโยบายและแผนงาน
กองยุทธศาสตร์และงบประมาณ
องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก
www.ppdo.go.th